

Giới thiệu Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiêu Ngạo!

Tổng thống đại nhân là người nổi danh hắc ám cao ngạo, không gần nữ sắc, tuy nhiên đối với Lộ tiểu thư lại hết mực cung chiều không có giới hạn...

Lộ tiểu thư được giới truyền thông đặt câu hỏi: “Trở thành người một nhà cùng mối tình đầu của mình cảm giác ra sao?”

Trả lời: “Sướng!”

Lại hỏi: “Sướng như thế nào?”

Lộ tiểu thư cười, “Mỗi ngày hần đều trông thấy lão công tổng thống của tôi cung chiều tôi đủ điều, năm mới hần còn nhận được bao lì xì, lúc kết hôn thì hần còn phải cúi đầu bưng trà cho tôi, phải gọi tôi một tiếng chị dâu, anh nói xem?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dám cả gan bắt cóc nhi tử của ta (1)

Tựa đề: Không màng thế sự đổi thay, Vẫn cứ là càng trắc trở thì càng yêu hơn gấp bội, bởi vì em, nên vẫn cứ đợi chờ.

Lộ Lộ, tên Cao Lương kia trong TV trông giống Cha con quá!

Lộ Bảo Bối ba tuổi xinh như hoa như ngọc không nói gì, đôi mắt đen tròn vo của nó được khảm trên làn da trắng như tuyết, trên khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh của Viên Đô Đô, nhẹ nhàng chớp mắt vài cái, khuôn mặt lúc nào cũng đỏ hây hây.

Có gì đáng xem chứ, đều cùng với tên nam nhân “giống cha con” kia chẳng có chút liên quan nào.

Trong Thiên đại sảnh

Lộ Tinh Không đang chăm chú xem kịch bản biểu diễn, tuy rằng đã kinh qua 4 năm kinh nghiệm diễn xuất, đồng thời tốt nghiệp loại ưu, nhưng trong mắt con trai bảo bối của cô, cô trước giờ chưa từng che dấu cảm xúc thật của mình.

Cha con ư?

Trông giống con đến như vậy, đương nhiên là cha của con rồi. Mặc dù Lộ Bảo Bối thông minh tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng logic về các mối quan hệ đã hiểu biết rất rõ ràng.

Lộ Bảo Bối găm nhấm ngón tay nhỏ mập mạp của mình, trông đáng yêu vô cùng.

Lộ Tinh Không nhướn mày: “Bảo Bối à, trí nhớ của con có vẻ không tốt cho lắm, Mami không phải đã nói với con rồi sao, cha của con vì đi giải cứu đại ngân hà, trước khi sinh con ra ông ấy đã bỏ rơi chúng ta, lên phi thuyền đến hành tinh khác rồi, có lẽ sau này cũng sẽ không trở về nữa đâu.”

Trong khi nói chuyện, cô chậm rãi đưa mình đi đến trước TV.

Hình ảnh nam nhân trưởng thành trầm ổn trước mắt, thần khí sắc sảo điêu luyện, dung mạo xuất chúng hơn so với bốn năm trước càng làm cho người khác thêm phần si mê.

Con người thiên thành vương giả phong hoa kia đang lơ đãng biểu lộ khí phách, phảng phất chỉ cần một ánh nhìn thoáng qua, liền có thể làm chúng sinh đều vì nó mà khuyh đảo.

Nhớ năm ấy, khuôn mặt hần lạnh lùng giống như bức băng xuyên ngàn năm, người khác chớ có lại gần – chỉ một hơi thở, cho dù cách thiên sơn vạn thủy, Lộ Tinh Không cũng có thể dễ dàng cảm nhận được.

Nam thần lạnh lùng mà người ta mơ ước.....

Năm ấy mọi người đều gọi anh ta với cái tên như vậy.

Lộ Tinh Không cứ thế dán chặt đôi mắt mình vào màn hình TV, như thể nhìn sâu vào trong đáy lòng cô, e rằng chỉ có cô mới biết được rằng khi anh ta không mặc gì thì sẽ có bao nhiêu phần là.....tính-cảm nữa.

Cô giờ tay lên xoa xoa cằm,giật giật cánh môi,không nói lên lời.

Khí chất trên con người ông thật là ngày càng ngày làm cho con người ta... thêm si mê, thêm mê mẩn.

Cô gái à, đợi đó đi!

Bốn chữ tự cao tự đại từ chiếc TV truyền đến, đâm thẳng đến sâu thẳm linh hồn của Lộ Tĩnh Không.

Âm thanh như thể cô đã hồi mộng vô số lần từ trong giấc mơ của mình.

Tim của Lộ Tĩnh Không bỗng nhiên đập thành thịch, những suy nghĩ trong lòng cô đã bán đứng bản thân cô lúc này.

Em về rồi đây, Sở Ngự Bắc

Giờ tay, đè nhẹ lên trái tim đang loạn nhịp của mình, mặc dù cố mấp máy môi, nhưng cuối cùng cũng không thể cất lời.

Một lát quá sau, nâng cong môi, đem phần đồ đồ tiểu bao tử ôm vào trong lòng ngực, “Bảo bối, nói cho mami nghe, vì sao con lại cảm thấy chú ấy là cha con?”

Lộ Bảo Bối gục đầu xuống, thú tội với mami nữ vương, “Lộ Lộ, kỳ thật chú ấy chính là Bắc Bắc, con vẫn luôn muốn giới thiệu cho hai người làm quen nhau.”

Sợ rằng Bảo Bối quá nhớ tới cha rồi, Lộ Tĩnh Không có chút đau xót trong lòng, càng xiết chặt vòng tay ôm Bảo Bối, “Bảo Bối của mẹ, những người đi đến những hành tinh khác đều có thể mãi mãi sẽ không quay trở về nữa, con có biết không?”

“mami, nếu như cha không trở về, Bắc Bắc có thể làm cha của con không?”

Những người đàn ông trước đây tiếp cận Tĩnh Không, Lộ Bảo Bối đều sẽ xua đuổi, nó thích làm điều đó như một bản năng của mình.

Cô chẳng lẽ lại không muốn ngay lập tức cho Bảo Bối một gia đình hoàn chỉnh hay sao?

Làm sao mà cô lại không muốn nói cho Lộ Bảo Bối rằng, Bắc Bắc trong miệng nó nói chính là cha nó.

Chỉ là giữa ngàn vạn khúc mắc giữa cô và Sở Ngự Bắc, Không thể nào mà chỉ trong 2 3 câu nói có thể giải quyết rõ ràng được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Dám cả gan bắt cóc nhi tử của ta (2)

Lộ Bảo Bối tuy thông minh, nhưng cũng chỉ là đứa trẻ 3 tuổi mà thôi.

Có những chuyện không thể chỉ qua một hai câu nói là có thể nói rõ được.

“Lộ Lộ, Ngươi làm sao có thể yêu cầu một đứa trẻ mới ba tuổi hiểu được nhiều chuyện như thế cơ chứ?” Chú chó Alaska đề Lộ Bảo Bối cuộn tròn lại, trông vô cùng đáng yêu.

“Nhưng mà Lộ Lộ ơi, Bắc Bắc thật không phải cha con ư?” Lộ Bảo Bối tay nắm cái đuôi cù tiểu tướng quân, trề môi ra hỏi lại một lần nữa.

Trông nó giống cha nó đến như vậy, sao có thể không phải là con của cha nó cơ chứ? Lộ Lộ nghĩ thầm.

Chú chó Alaska “ngaooo” vài cái, chậm chậm chón ra phía sau của Lộ Tĩnh Không, cuốn lấy chiếc đuôi vừa bị Bảo Bối làm đau, ai oán nhìn cậu ta.

Lộ Bảo Bối nổi giận, “tiểu tướng quân, mi muốn tạo phản ư?”

Lộ Tĩnh Không cười quyền rũ, cũng không trả lời câu hỏi của Lộ Bảo Bối.

Không thể nói tới đôi mắt độc nhất này của Bảo Bối Từ, nếu như không nhìn kỹ, thì chắc cũng chẳng có ai có thể nhận ra rằng giữa Bảo Bối và người kia có quan hệ với nhau.

Nàng ôm tiểu Bảo Bối đến trước mặt mình, vắn vò chiếc má bánh bao của cậu, rồi nói “bảo bối à, Chú ấy không giống con chút nào, con đẹp trai hơn chú ấy nhiều.....”

Lộ Bảo Bối nỗ lực thoát ra khỏi móng vuốt của Lộ Tĩnh Không, đi bắt lấy cái đuôi của tiểu tướng quân, tiểu tướng quân lập tức bỏ chón, Lộ Bảo Bối vẫn cố gắng đuổi theo phía sau.

“Tiểu tướng quân, người đứng lại cho taaaa! Không được chạy nua

Lộ Bảo Bối lon ton chạy, gia đình hạnh phúc bé nhỏ ấm áp này...

“Lộ Bảo Ngọc, con muốn có cha nữa không?” Lộ Tĩnh Không hỏi

Lộ Bảo Bối một tay kéo đuôi của tiểu tướng quân, một bên suy nghĩ, đôi mắt to tròn chớp lấy vài cái, sau đó lắc đầu, “con không muốn nữa, con có Lộ Lộ, có tiểu tướng quân là được rồi.”

Sau đó, lại thả Tiểu tướng quân ra rồi chạy đuổi theo nó

Lộ Tĩnh Không nhìn theo cái bóng nhỏ của Lộ Bảo Bối, khóe môi nở nụ cười dịu dàng ấm áp.

Không biết sau này hẳn phát hiện ra nàng cất dấu một cái mê hoặc người như vậy, Thì ***** khuôn mặt tuần tú đó sẽ đóng băng lại hay có khi nào lớp băng đó sẽ được phá vỡ.

Bốn năm rồi, Cô nhớ hẳn ư?

Trong 4 năm dài đằng đẵng, tình yêu của họ được kết tinh, tất cả những khoảnh khắc đều theo cô, không cần phải cố hồi tưởng lại, vì cô đều sớm đã khắc cốt ghi tâm tất cả.

Nàng là người có thù tất phải báo, năm đó ai đã nợ nàng, ai làm cho nàng phải đợi chờ.

“rengggg..... renggg.....”

Chuông cửa bất giác kêu lên

“Lộ Lộ, nhà chúng ta muộn như vậy vẫn còn có khách đến hay sao?” Lộ Bảo Bối vừa hay cười trên lưng tiểu tướng quân đi đến phía cửa, ôm lấy đầu của chú chó, đôi mắt mở to, tò mò hỏi Lộ Tĩnh Không.

“Chắc là mẹ nuôi của con đó” Lộ Tĩnh Không với lấy chiếc điều khiển từ xa rồi mở cửa.

Cửa từ từ mở ra, Lộ Bảo Bối liền thích thú đến nỗi cười toe như hoa hướng dương nở, ra vẻ như dừng sĩ pose, chuẩn bị chào đón mẹ nuôi nữ thần của cậu bé.

Toàn Bộ cánh cửa mở ra, nam nhân nào đó trong TV lọt vào mắt của Lộ Bảo Bối, cả người cậu trợn mắt há hốc mồm, ngay cả ánh mắt đều cũng không động đậy.

“Pong” một tiếng, Tiểu bánh bao thịt rớt xuống trên nền thảm.

Nhưng thoát một cái, tiểu bánh bao dùng tốc độ nhan nhất của mình đứng dậy, ánh mắt sáng lên, hoan thiên hỉ địa mà nói: “Bác Bác Gia, à không đúng, Cha”

Sau đó, Lộ Bảo Bối thông minh liền quay đầu, nhìn màn hình TV, rồi lại nhìn Lộ Tĩnh Không, la lớn, “Lộ Lộ, Cha của con từ trong TV đã đến nhà ta rồi.”

Lộ Bảo Bối lắc lắc cái đầu nhỏ, “pong pong” chạy đến ôm lấy chân của Sở Kiều Bắc, khuôn mặt nhỏ cười rục rờ như ánh mặt trời, “không đúng, Cha à, có phải cha ngồi phi thuyền trở về hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Dám cả gan bắt cóc nhi tử của ta (3)

Nụ cười bên khóe miệng của Lộ Tĩnh Không đã cứng đờ lại, tất cả sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt dường như bị đông cứng toàn bộ, y hệt như trên thế giới này chỉ còn lại có anh và cô.

Sở Ngự Bắc ư?

Tại sao anh ta lại đến đây?

Nhiệt độ trong phòng dường như giảm xuống vài độ.

Sở Ngự Bắc trường thân như ngọc, giống như thần thánh không thể xâm phạm đứng lặng ở cửa, trên khuôn mặt gian xảo tuần tú kia biểu đạt rất phức tạp.

Ánh mắt của Sở Ngự Bắc cứ dán chặt lên người của Lộ Bảo Bối, Thành bé gọi anh là “Cha”, đây không phải là lần đầu tiên anh nghe đứa trẻ này gọi anh là “Cha”, hóa ra nó thật chính là con anh, thật là quá tốt.

Phần nộ tâm mất chuyển dời đến cái kia trộm đi mấy năm, làm hấn mỗi thời mỗi khắc đều không thể sống yên ổn đáng chết nữ nhân trên người, “Nữ nhân, ngươi dám trộm tàng ta nhi tử!”

Ánh mắt phần nộ của anh chuyển đến cái người đã lặng lẽ ôm con của anh đi bao nhiêu năm trời, nữ nhân chết tiết mà đã cho làm hấn mỗi giờ mỗi khắc đều ăn ngủ không yên,” Nữ nhân kia, sao Em dám cả gan giấu nhi tử của ta!”

Kinh nghiệm diễn xuất bốn năm trời của Lộ Tinh Không đúng là không ủng hộ công học hành của cô, tinh thần cô rất nhanh đã ổn định trở lại, cười rồi đáp: “Ngài phó tổng thống, à không, tôi bây giờ chắc phải xưng ngài là tổng thống rồi đúng chứ? Ngài tổng thống, lâu rồi không gặp.”

Sở Ngự Bắc neho mắt, sóng ngầm dữ dội cuộn cuộn như sóng biển ánh lên trog đôi mắt anh.

Càng nhìn nụ cười của Lộ Tinh Không càng cảm thấy khó chịu trong lòng.

4 năm nay, hấn đau đớn muốn chết, nàng thì vẫn như vậy, vô tâm không hề thay đổi.

Đang muốn cất bước, bỗng nhớ tới cái chân ngắn bé nhỏ đang bầu dưới chân mình, tìm hấn bỗng dao động, khom lưng bétên tiểu tử nhỏ lên, đôi mắt anh trĩu mến chứa chan tình yêu vô hạn.

Hắn một tay bế tiểu Bảo Bối, từng bước hướng đến Lộ Tinh Không, giống như là đang tiến đến sắc thái sinh mệnh của hấn.

“đừng có lại đây, con trai tôi còn ở đây” Lộ Tinh Không nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Sở Ngự Bắc, tỏ ra lúng túng.

“Con của em? em chắc chắn nó là con của một mình em?!”

Ánh mắt đó.....

Lộ Tinh Không tự nhiên không còn cảm giác lạ lẫm, nuốt nước miếng, theo bản năng tự giác lùi lại một bước.

Ánh mắt của Sở Ngự Bắc trở nên uy hiếp hơn, hấn cẩn nhẹ lần môi mỏng, không nói thêm lời thứ hai, theo thể thượng phong mà tiến thêm một bước, một tay đặt phía sau gáy của Lộ Tinh Không, từ từ tiến đến đặt chiếc hôn lên môi cô.....

Lộ Tinh Không cứ thế để mặc cho hấn hôn, trời đất như quay cuồng điên đảo xung quanh cô, nhớ nhung, quyến luyến, cảm nhận hơi thở quen thuộc để rồi nhẹ nhàng đáp lại nó, ở giữa tiểu bánh bao ngai ngừng vội lấy tay che mắt lại, nhưng vẫn len lén nhìn qua kẽ tay, một dòng nước ẩm như đang lan tỏa khắp trái tim Tinh Không, đi đến từng tế bào trong nó, trong phút chốc, nó như xóa mờ đi những uất ức của cô.

Ký ức của Lộ Tinh Không đảo ngược, trở về 4 năm trước, ký ức mà đã thay đổi cả một đời của cô.

***** năm ấy, làm thay đổi cả đời cô, năm đó Lộ Tinh Không 18 tuổi Phân cách *****

Bắc Thần Quốc

Trong phòng yến tiệc cao cấp nhất của quốc gia, xa hoa trụy lạc.

Đêm nay, là một buổi yến tiệc gặp mặt xa hoa bậc nhất thế giới.

Các chính khách của các quốc gia trên thế giới tụ tập lại tại đây, Chỉ vì cháu đích tôn của Lão Thần Quốc 70 tuổi, tối nay đặc biệt tổ chức ăn mừng vị phó tổng thống trẻ tuổi nhất trong lịch sử này.

Lão tổng thống đại nhân không sinh được con trai, nhưng nữ nhi duy nhất của ông đã sinh ra được một nhi tử xuất sắc, chỉ là mọi năm đều ở tại nước ngoài, cho đến năm trước mới trở về, gia nhập Bắc Thần Quốc nội các.

Chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, đã có thể leo được lên đến vị trí phó tổng thống, đồng thời là thành viên nội các giành được số phiếu bầu cao nhất.

Có đứa cháu đích tôn xuất sắc như vậy, Lão tổng thống tự giác có người gánh vác thay, tự nhiên sẽ vui mừng, các nếp nhăn trên mặt đều cười nhăn nhăn đến nếp nhăn lại.

Lộ Tinh Không vì tiến vào tìm một học sinh nữ giàu có nhất trong lớp để mượn tiền, đến nỗi đầu óc quay cuồng.

Trên khuôn mặt nhỏ vô cùng hoàn mỹ đó, tuổi tác không hề phù hợp so với khuôn mặt mỹ miều của cô, đôi mắt linh hoạt quét khắp mọi các góc ngách xung quanh, tựa hồ như đang tìm kiếm con mồi nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kẻ thiếu nợ đến rồi!

Cánh cửa phòng tiệc từ từ mở ra, đôi mắt Lộ Tinh Không lập tức sáng ngời, nói vào tai nghe Bluetooth

“Đã phát hiện mục tiêu, ông chủ yên tâm, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Rồi mới, treo lên.

“Phó tổng thống tới.”

“Phó tổng thống tới.”

Đối mặt với những con số huyền thoại như vậy, ngay cả những nhà báo có tay nghề cao nhất cũng sẽ không tránh khỏi việc bị cảm dỗ và bắt đầu hành động để có được thông tin đầu tiên này.

Phải biết, người đàn ông này từ trước đến nay chưa bao giờ lộ diện trước giới truyền thông, bởi vậy đây chính là một cơ hội vô cùng hiếm có.

Lần theo tiếng âm thanh để đi, Lộ Tinh Không gắt gao nhìn chăm chăm về phía cổng lớn

Vừa xuất hiện, cả phòng tiệc ngay lập tức trở nên sáng rực rỡ trang trí tuyệt đẹp có vẻ là thời điểm buồn.

Cả phòng tiệc ồn ào náo nhiệt bỗng chốc trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người dường như ngừng thở, lặng lẽ nhìn người đàn ông như thiên thần đang tới kia

Khí phách, Lạnh đậm

Toàn thân là một bộ đồ tây được làm hoàn toàn thủ công, tôn lên dáng người hoàn hảo của hắn, cùng với một gương mặt như là kiệt tác của thiên chúa, không một chút khiếm khuyết nào.

Lộ Tinh Không chớp chớp vài cái, mắt liền sáng lên

Đây đúng là thời cơ hoàn hảo để đòi món nợ này, trước mặt bao nhiêu người, anh có thể quyt nợ sao.

“Cho qua cho qua.”

Tầng tầng lớp lớp người, Lộ Tinh Không muốn xuyên qua đám đông kia e rằng sẽ không dễ dàng, chỉ là giờ phút này, phòng tiệc yên tĩnh đến nỗi thậm chí chỉ một cây kim rơi xuống đất thôi cũng có thể nghe thấy tiếng, cô vừa phát ra âm thanh, anh mắt của mọi người liền từ trên người đàn ông kia chuyển sang phía cô.

Lộ Tinh Không cười để lộ lúm đồng tiền xinh như hoa, gật đầu với mọi người ngụ ý nhờ họ nhường đường, đồng thời cũng không quên nói lời “cảm ơn” với họ.

Không hiểu vì lý do gì, mà mọi người đều chủ động tránh sang một bên, cứ như vậy tro mắt mà nhìn cô đi đến bên cạnh Sở Ngự Bắc

“Ngự Bắc đến rồi sao, nào, nào, nào, đến đây đi.” Thẩm Viễn Dương cách đó không xa đi tới, mỉm cười nhìn nhìn đứa cháu xuất chúng hơn người của mình.

Sở Ngự Bắc hơi chau mày lại, anh vốn dĩ không thích những nơi như thế này, chỉ định đến gặp mặt chào hỏi đơn giản rồi sẽ về.

Bị Thẩm Viễn Dương xưng hô như vậy, xem ra lại phải qua đó xã giao rồi.

“, anh có phải là phó tổng thống?”

Lộ Tinh Không thở ra một hơi, cuối cùng cũng đến bên cạnh phó tổng thống.

Sở Ngự Bắc đang chuẩn bị cất bước, đã bị một con bạch tay nhỏ lôi kéo ống tay áo.

Trùng mắt, nhú mày.

Cái tay kia thật sự rất nhỏ, thậm chí còn không đến hán một phần hai đại.

Ngước mắt theo cánh tay nhỏ nhìn lên phía trên trên.

Đó là một gương mặt nhỏ tinh tế, đến ngũ quan cũng vô cùng xinh xắn tinh vi, trên gương mặt ấy là đôi mắt sáng lấp lánh, phối hợp với ý cười dạt dào, tràn đầy sức sống.

Sở Ngự Bắc không nhìn lầm, giờ phút này khuôn mặt Lộ Tinh Không chính xác là dạt dào ý cười, muốn bắt được thông tin của phó tổng thống quả không dễ dàng.

Công ty hao hết nhân lực vật lực tài lực, đến khuôn mặt của phó tổng thống cũng không thể nhìn thấy, nói chi đến việc thu thập thông tin.

Hiện giờ phó tổng thống lại rơi vào tay cô một cách dễ dàng như vậy, nếu có thể, cô thật muốn cười to ba tiếng.

“Cô là ai?”

Lộ Tinh Không giật mình, thanh âm rất êm tai, lại rõ ràng mang theo sự bình tĩnh và trầm ổn không đúng với độ tuổi.

Vừa nghe đã biết ngay là người làm đại sự, vay tiền thì cũng đại khái được coi là việc lớn.

Đêm nay phòng tiệc là hiện trường phát sóng trực tiếp, vì vậy vẫn luôn có nhiếp ảnh gia theo sát

Phòng điều khiển MC là đồng bộ phát sóng trực tiếp, nhìn đến Lộ Tinh Không lôi kéo Sở Ngự Bắc, dừng lại.

Đêm nay các vị khách đều phải trải qua kiểm tra tỉ mỉ, duy chỉ có Lộ Tinh Không, nàng thật sự không khóp hạo, nhất thời không biết nên giới thiệu thế nào.

Cho nên, tẻ ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kể thiếu nợ đến rồi!

Gương mặt Lộ Tinh Không để lộ ý cười càng sâu hơn, khoắc lấy cánh tay của phó tổng thống một cách tự nhiên, gương mặt sáng lạn với nụ cười tươi sáng ấy e rằng đến hoa hướng dương nhìn vào cũng cảm thấy có chút tự ti

“Vị tiểu thư này xin tự trọng!”

Trợ lý Tần Hân thấy thế, sợ Sở Ngự Bắc tự mình động thủ đem người quăng ra ngoài, liền chạy nhanh tới kịp thời ngăn cánh tay Lộ Tinh Không.

Sở Ngự Bắc từ trước đến nay chưa bao giờ để người ngoài chạm vào mình, đặc biệt là phụ nữ!

Lộ Tinh Không thay đổi phương hướng, càng bám chặt lấy Sở Ngự Bắc, đồng thời từ túi xách lấy ra một tấm danh thiếp quơ quơ lên, sau đó liền nhét trong tay Sở Ngự Bắc, “Phó tổng thống nhanh như vậy quên tôi rồi sao?”

Thật đúng là một phụ nữ lớn mật!

Sở Ngự Bắc mím chặt đôi môi mỏng của mình, neho neho mắt, mắt nhìn như sắp có giông bão nổi lên.

Lộ Tinh Không nỗ lực nhón mũi chân lên, kè sát vào tai anh nói, “Ta là kế toán trưởng của công ty tài chính Vạn Lợi, nếu không muốn tất cả mọi người biết và gièm pha việc anh thiếu nợ công ty tôi thì tốt hơn hết người nên phối hợp một chút, Nói, anh nợ công ty tôi 3 nghìn vạn định bao giờ sẽ trả lại?”

Lộ Tinh Không cũng là một nhân tài, tuy là đang nói những lời uy hiếp nhưng gương mặt vẫn là nụ cười tươi như hoa.

Sở Ngự Bắc dùng sức rút cánh tay của mình về, neho đôi mắt dài và hẹp nhìn cô ta như nhìn một người đàn bà điên.

“Tần Hân, đem người phụ nữ này ném ra ngoài cho tôi!”

Tần Hân toàn thân đổ đầy mồ hôi, vẫn còn nhớ người phụ nữ lần trước chạm vào quần áo của Sở tiên sinh cho đến tận bây giờ vẫn phải nằm trong bệnh viện, không biết là chỉ bị thương hay là là điên rồi cũng nên, tóm lại bị Sở tiên sinh một tay ném ra ngoài liền nằm đến tận bây giờ.

Đây chính là chương trình phát sóng trực tiếp, vậy nên đừng làm gia chuyện gì đáng xấu hổ

“Vị này.....” Tần Hân đẩy đẩy mắt kính, khi nhìn thấy dung mạo của cô thì không biết nên nói gì. Tuy người này vô cùng xinh đẹp, nhưng có vẻ như vẫn còn là vị thành niên?

“Vị tiểu thư xinh đẹp này,nếu cô có chuyện gì thì cứ việc nói với tôi,mời đi bên này.”

Lộ Tinh Không nhìn Tần Hân bằng đôi mắt cảnh giác, bàn tay nhỏ càng bám chặt lấy cánh tay của Sở Ngự Bắc, “sao nào? Bị ta tôi bắt được thóp vẫn chối không nhận? khoản nợ của các anh đã quá hạn 10 ngày rồi.

Sở Ngự Bắc quả thật đã mất hết kiên nhẫn, không nói không rằng liền nắm lấy cổ áo Lộ Tinh Không nhấc bổng lên.

Tần Hân vội vã chạy nhanh đến, “Tiên sinh, đây là chương trình phát sóng trực tiếp.....”

Suýt nữa bay lên không Lộ Tinh Không liền lấy chân đạp hất, “này này này, anh mau thả tôi xuống! Thiếu nợ không trả anh còn có chút đạo lý không? Mau thả tôi xuống!”

Bộ đồ của anh vô cùng đắt,hơn nữa lại là mượn đến

Hồng rồi thì ai sẽ là người bồi thường đây!

Tần Hân hít một hơi, tiểu nha đầu này vẫn còn dám ở đó nói năng hàm hồ?

Phó tổng thống tiên sinh thiếu nợ không trả?

Mọi người xung quanh nghe được chuyện này đã bắt đầu xì xào bàn tán

Thanh âm của cô lại không hề nhỏ, vì là phòng phát sóng trực tiếp nên dù muốn xử lý âm thanh thì cũng không còn kịp rồi.

Đây là chương trình được mười mấy quốc gia phát sóng trực tiếp,những nhân viên phát ngôn cấp cao bây giờ đều đã trở nên hừng hực như kiến bò trong chảo lửa rồi.

Điều bọn họ không biết chính là, người dân nước Bắc Thần vì lời nói của Lộ Tinh Không mà trở nên ồn ào hơn bao giờ hết, cuộc bàn tán đã kéo dài từ từ mấy phút trước“phó tổng thống mới nhận chức đẹp trai đến mức”quá đáng hơn là “phó tổng thống mới nhận chức lại dám thiếu nợ không trả?”.....

“Còn gây ra đấy ỉm gì, đem cô ta ném ra ngoài cho tôi!”

“Tiên sinh, việc này.....”

“Tư kéo..... Tư kéo.....” Đó là âm thanh chiếc đầm bị xé rách của Lộ Tinh Không.

Đôi mắt hẹp dài của Sở Ngự Bắc càng trở nên nguy hiểm, ở kia kiện lễ phục bong ra từng mảng phía trước buông lỏng tay.

Lộ Tinh Không tức giận đến mức mặt đỏ bừng lên, đôi tay gắt gao ôm lấy trước ngực, trừng mắt giận giữ nhìn Sở Ngự Bắc, hét to, “Thật vô lễ Giết người rồi..... Phó tổng thống thiếu nợ không trả, bây giờ còn muốn giết người diệt khẩu”

“Oa.....” Lại là những tiếng ồ lên.

“này này này Anh làm cái gì vậy, mau thả tôi xuống”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thu nợ nhảm

Khách khứa đứng đầy sảnh không khỏi kinh ngạc. Không thể nhìn được nữa, Sở Ngự Bắc một lời không nói trực tiếp đem Lộ Tinh Không vác lên vai,một đường đi thẳng ra ngoài..

Tần Hân ngăn người ra,cái này coi như xong rồi!

Đây chính là bữa tiệc mừng phó tổng thống nhậm chức! Lại là phát sóng trực tiếp!

Anh ta quay mặt qua, quả nhiên thấy sắc mặt già của tổng thống đen lại, mây đen dày đặc, điều này báo sắp bùng nổ để nơi rồi.

"Một chút nhạc đệm mà thôi, cháu của ta kia cùng phụ nữ đùa giỡn một chút,không cần đề ý,mọi người tiếp tục."

Lão tổng thống dù sao cũng là người trải qua sóng to gió lớn, lập tức liền đàn xếp ổn thoả.

"Đất nước sau có nhân tài a,phó tổng thống tuần tú lịch sự,chủ tịch sau này có người như vậy kể vì, thật là có phúc, có phúc....."

.....

Lộ Tinh Không bị Sở Ngự Bắc thẳng đường vác đi,khuôn mặt nhỏ đôn mầu đỏ hồng, nhưng tay chân không nhàn rỗi,không ngừng đấm đá hấn.

" Anh cái đồ thiếu nợ còn lưu manh, mau trả tôi xuống."

" Ngày mau tôi liền cho người tới nhà anh quét sơn đỏ, viết chữ lớn,làm cho tất cả mọi người biết anh thiếu nợ còn không trả."

" Đồ bại hoại,mau trả tôi xuống.."

"Cô nháo đủ chưa?" Sở Ngự Bắc trước nay cũng không biết phụ nữ phiền phức như vậy,người phụ nữ này từ khi gặp anh chưa có một phút nào yên tĩnh.

Lộ Tinh Không bị anh ta rống to, đôi mắt to trừng lớn, ngăn người ra,sau một lúc mới hồi phục tinh thần.

Cô đuổi tay túm tóc Sở Ngự Bắc, học dáng vẻ anh ta lớn tiếng hét lên:"Phó tổng thống thì ghê gớm lắm sao? Phó tổng thống thì có thể nợ à? Phó tổng thống thì có thể động chân động tay với tôi sao?"

"Đủ rồi!" Sở Ngự Bắc da đầu đau nhức, một tay cứu lấy đầu mình, trực tiếp đem người trên vai ném xuống đất.

Lộ Tinh Không trên mặt đất lăn một cái,đau đến nhe răng trợn mắt, không nhịn được mà xoa cái mông đau nhức.

Mặc dù thời gian cô làm nhân viên đòi nợ không dài,lại thu nợ hiệu suất rất cao,là một người rất cơ trí, chứ bao giờ rơi vào trường hợp như này,đây là lần đầu tiên cô chật vật như vậy.

Lộ Tinh Không nằm bò trên mặt đất, hung dữ nhìn chằm chằm Sở Ngự Bắc:"Anh không phải là đàn ông,đồ lưu manh, mau trả tiền! "

Lễ phục của Lộ Tinh Không ở sảnh tiệc đã đứt ra một chút rồi, lại qua một hồi lòi kéo âm ỉ,cô toàn bộ phía sau đều bị rách ra, từ góc độ của Sở Ngự Bắc liền nhìn thấy toàn bộ cảnh phía trước của cô.

Hắn tựa hồ nhìn thấy được những thứ không nên nhìn thấy,trắng, tròn,vô cùng mịn màng....

Cô ta nhìn tuổi không lớn, làn da trắng nõn toả ra ánh sáng dụ người, cảm giác không tẻ,sờ vào hẳn là rất dễ chịu..

Yết hầu Sở Ngự Bắc lên xuống giật giật, thời điểm thu hồi tầm mắt có chút mất tự nhiên, nha đầu này còn chưa thành niên đi? Tay tùy tiện cởi áo khoác trên người nhẹ nhàng ném xuống, vừa vịn dơi trên người Lộ Tinh Không.

Anh ta xoay người cất bước đi, chỉ để lại cho cô 1 bóng lưng.

Lộ Tinh Không bắt giắc cúi đầu, nhanh tay che lại ngực bò dậy.

Cô vứt áo khoác tây trang trên người xuống, chân dùng sức dẫm dẫm mấy cái:"Ai muốn quần áo của anh chứ!"

Sở Ngự Bắc lên xe việt dã chống đạn dời đi,thời điểm đi qua vừa lúc nhìn thấy cô động tác dẫm quần áo, ngón tay thon dài gõ gõ tay lái, như suy tư gì, sau đó tăng tốc nghênh ngang dời đi.....

"Khụ khụ..."Lộ Tinh Không hít phải một ngụm khí lớn,giận run người:"Đầu năm nay thiếu nợ đều là bọn nhà giàu, thật quá đáng! Ngày mau tôi liền đem người đến cửa nhà anh tưới dầu đỏ!"

Lúc này di động của cô vang lên

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thu nợ nhằm

"Ông chủ, một mình tôi lực lượng yếu, thất bại! Lần sau mang theo mấy người đi cùng, đảm bảo thành công." Lộ Tinh Không ngàn vạn lần không nghĩ tới Sở Ngự Bắc coi tiền so với danh dự còn quý hơn.

Ông chủ công ty tài vụ Vạn Lợi - Vạn Lợi Đạt nhìn vô tình, nhưng cũng là một ông chủ không tồi, thường ngày đối với Tinh Tinh rất chiều cố.

Chính là hiện tại, ông ta bị làm cho tức đến nổi tóc muốn dựng hết lên.

"Lộ Tinh Không, rốt cuộc cô đang làm cái quỷ gì vậy? Tôi bảo cô đi thu số nợ dai dẳng của Birmingham, cô lại đi dây dưa với cháu trai của lão tổng thống làm cái gì?"

Lộ Tinh Không đem điện thoại cách xa lỗ tai 3 thước, ngoáy ngoáy tai: "Ông chủ, ngài có phải già rồi bị đãng trí không? Chính ngài tự mình hạ lệnh bảo tôi đi thu phó tổng thống số nợ dai dẳng kia nha!"

"Lộ Tinh Không, cô...cô..." Vạn Lợi Đạt trong lúc nhất thời không tìm ra lời để nói, "Tôi là bảo cô đi thu phó tổng thống Birmingham thiếu ba ngàn vạn, vì hiện tại hôm nay vừa mới lộ diện đã bị cô mắng đến máu cho phun đầy đầu, nói không quá thì còn chưa chính thức tiền nhiệm, lấy giá trị con người anh ta muốn mua một trăm cái công ty nhỏ của tôi đều được, như thế nào sẽ thiếu nợ chứ? Cô hôm nay ra cửa không mang theo não sao? Chỉ số thông minh của cô có thể hay không dùng vào lúc quan trọng!"

"Đừng phí lời nữa, cô bây giờ lập tức chạy nhanh về nhà lấy hộ chiếu, có thể đi xa bao nhiêu liền đi, vĩnh viễn không cảm trở lại, tôi nói cho cô biết Lộ Tinh Không, cô chọc phải người không nên chọc rồi đó!"

Lộ Tinh Không há miệng, rốt cuộc là ai phí lời hết lần này đến lần khác a.

Không đúng a, ông chủ của cô mất cao hơn đầu luôn lấy chính mình làm tự hào, công ty tài vụ sắp đưa ra thị trường lại là công ty phá sản?

Chẳng lẽ cô thật sự nhầm người, thu sai sổ sách sao?

Cô cẩn thận suy nghĩ, Sở Ngự Bắc kia khuôn mặt tuần tú đều đen như đáy nồi, hình như là có chuyện như vậy?

Lộ Tinh Không gãi gãi đầu, có chút bức bối, người đàn ông kia thoát nhìn hình như có chút không dễ chọc.

"Ông chủ, sao không sớm nói rõ ràng a...."

Lộ Tinh Không bỗng nhiên nghĩ đến chính mình dưới chân còn dẫm lên âu phục quý giá của người nào đó, lập tức nhảy dựng lên.

"Cút, tiền chạy trốn tôi sẽ gửi cho cô, nhanh về nhà tìm hộ chiếu đi..."

Lộ Tinh Không bị Vạn Lợi Đạt cúp điện thoại.

Cô xoa xoa eo nhỏ đau nhức của mình, cúi nhìn chính mình bộ lễ phục quý báu đã không thể nhìn được, lại thầm mắng tên khốn Sở Ngự Bắc, không nợ như thế nào không nói sớm a!

Cô nhặt lên áo khoác dưới đáy phủ lên người, này nhân phẩm không tính quá kém đi, nhưng không đại biểu sẽ không thiếu nợ a.

Lộ Tinh Không thật không có nghe lời Vạn Lợi Đạt lấy hộ chiếu chạy trốn, cô tính tình lạc quan, giặc tới thì đánh, nước lên thì ngăn, việc tới đâu hay tới đó.

Thời đại công nghệ, tin tức truyền bá nhanh đến nỗi con người không tưởng tượng nổi.

Không cần thiết trong chốc lát, tin tức "phó tổng thống thiếu nợ không trả" đã truyền đến khắp nơi trên trời dưới đất, bởi vì Lộ Tinh Không xuất hiện nên tin đồn biến thành "phó tổng thống nợ tiền chưa trả, lại thêm tình" đủ loại.

Phía truyền thông chính phủ vì bình ổn sự việc lần này, liệt kê ra nhiều hạng tài sản của phó tổng thống để chứng minh, ví dụ như phó tổng thống là chính phủ trước kia chiếm giá trị lớn sản lượng thương nghiệp quốc gia, như lợi nhuận thu nhập thị trường, và không lâu trước đây còn mua vài toà biệt thự lưng chừng núi...

Sở Ngự Bắc tài sản bên ngoài đều trình báo qua làm cho dân chúng không muốn biết cũng không thể, mới chỉ một phần tài sản được công bố đã có thể làm cho lời đồn "thiếu nợ kẻ hèn mấy ngàn vạn"

sụp đổ.

Mà bản thân Sở Ngự Bắc trước sau chưa từng lộ diện.

Ngồi trước TV Lộ Tinh Không xem đến cái tin tức kia kêu một tiếng kinh hãi, cảm thấy chính mình bị mù mắt mới có thể đi tìm người thân của Bắc Thần Quốc thu nợ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đại tiểu thư nhà họ Lộ

Lộ Tinh Không biết mình làm không tốt nên đã chuẩn bị tốt tinh thần đương đầu.

Liên tiếp 3 ngày đều sống yên ổn, thật giống như việc cô thu sai sổ sách kia căn bản chưa từng phát sinh.

Lộ Tinh Không bắt đầu lạc quan mà nghĩ, anh ta là người trăm công nghìn việc, là người làm việc lớn, việc nhỏ chỉ xem như gió thoảng mây bay, chắc đã quên mất tiêu rồi.

Cô ăn ngủ, làm việc như thường, chỉ là vẫn có chút chột dạ, lúc ra cửa vẫn là có chút cẩn thận nhìn trái ngó phải.

Áo khoác tây trang của tên đó vẫn treo ở phòng cô, cô thật chân chó mà cầm đi giặt sạch sẽ, là phẳng phiu, còn xịt lên chút nước hoa đắt tiền của mình, thời khắc đều chuẩn bị để đưa trả cho anh ta.

Năm nhất chương trình học không tính là nhiều, Lộ Tinh Không cứ 3 ngày lên lớp thì trốn học 2 buổi. Đối với dáng vẻ coi là xinh đẹp, miệng lại ngọt ngào, cho nên mỗi lần xét điểm trước kỳ thi các giáo sư đối với cô luôn là mắt nhắm mắt mở cho qua.

Người như vậy thường không được lòng đám nữ sinh, trong đó bất mãn nhất là người mượn lễ phục cho cô -- Thái Hiểu Hàm.

"Lộ Tinh Không, lúc tôi mượn lễ phục cho cô thì cô nói thế nào?"

Bạn học Thái Hiểu Hàm nhưng người không như tên gọi ưu nhã, xinh đẹp, chính là dáng vẻ lúc phát hỏa khác một trời một vực, lời nói sắc bén, mất hết khí chất....

Lộ Tinh Không ngoáy ngoáy lỗ tai, khoa trương lùi ra sau 3 bước "dừng lại, dừng lại, nếu như để cho nam thần của cô thấy cái dáng vẻ này của cô, vậy thì cô lỗ vốn lớn nhé"

"Cô....." Thái Hiểu Hàm ngón tay run bần bật chỉ vào Lộ Tinh Không, còn không quên liếc mắt nhìn quanh một cái, sợ nam thần thật sự đi ngang qua nhìn thấy.

Lộ Tinh Không vẻ mặt cười đến sáng lạn, đem lễ phục nhăn nhúm nhét vào tay Thái Hiểu Hàm, "được rồi, cầm đi! Đừng có cô cô tôi tôi nữa, cô chủ lớn như cô sinh ra đã ngậm thìa vàng, tiền tiêu cũng không thiếu, một bộ lễ phục nhỏ như vậy cô tính làm cái gì? Cũng đừng cùng tôi so đo nữa, tôi còn có việc, đi trước đây."

"Lộ Tinh Không...cô đứng lại đó cho tôi!"

"Ồ...anh Lạc khéo thật, anh cũng ở đây à?"

Thái Hiểu Hàm lập tức thu lại vẻ mặt, bày ra bộ dáng e thẹn chờ người ở chỗ rẽ xuất hiện.

Sau 5 phút, cô ta mới biết mình lại bị Lộ Tinh Không chơi một vỏ.

Rời khỏi trường học, Lộ Tinh Không chuẩn bị đến chỗ làm thêm, di động trong túi đột nhiên vang lên.

"Tinh Không, ba con vừa bị vài người bắt đi, những người đó mặc đồ đen, đeo kính đen, thoát nhìn dáng vẻ rất hung ác, di gọi điện báo trước cho con một tiếng "

Lộ Tinh Không huyết thái dương thỉnh thoảng nháy lên vài cái, ông bố này của cô mới sống yên ổn được mấy ngày, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?

"Cảm ơn dì Lý, trước tiên dì đừng vội báo cảnh sát, con lập tức trở về"

"Lộ Tinh Không, con vẫn là đừng trở về, những người đó nhìn rất hung hăng, xem ra không phải là người tốt đẹp, con một cô gái....."

Lộ Tinh Không cảm ơn ý tốt của dì Lý, thẳng hướng quay về nhà.

Cô vì chăm sóc cha, chọn trường đại học gần nhà nhất. Nếu không phải trường học quy định bắt buộc phải trọ ở trường, cô sẽ trực tiếp dọn về nhà sống.

Lộ Tinh Không ra sức đạp xe, không quá vài phút liền tới tiểu khu gần cửa công viên, từ xa nhìn thấy vài người kéo Lộ Viễn Kiều lên chiếc xe thương vụ.

"Dừng tay! Mau thả cha tôi ra!" Lộ Tinh Không kêu lên một tiếng, đạp xe đến ném sang một bên, chạy vội đến bên cạnh.

Mấy người mặc áo đen nghe tiếng hét to lập tức ngừng động tác ở tay, ánh mắt không hẹn cùng nhìn về phía Lộ Tinh Không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Đại tiểu như nhà họ Lộ

Chẳng tốn nhiều công, Lộ Tinh Không đã đến rồi, liền kéo Lộ Viên Kiều ra phía sau lưng, trừng mắt nhìn mấy tên áo đen trước mặt, “Lão Lộ thiếu các người bao nhiêu tiền, cho tôi hạn vài ngày, tôi sẽ trả được!”

Lộ Viên Kiều không ngờ rằng con gái lại đến vào lúc này, ông vẫn tỏ ra bình tĩnh, “Tinh Không, chuyện này cứ để cha xử lý, con về trường trước đi.”

Lộ Tinh Không dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lộ Viên Kiều, hiếm khi thấy Lão Lộ nghiêm nghị nói chuyện với cô như vậy, dù trời có sập thì cũng không làm ông biến sắc hay có một chút lo lắng sao?

Không chờ Lộ Tinh Không đáp lại, người đàn ông trung niên có vẻ là quản gia đã nói thay rồi.

“Vị này chắc hẳn là Tôn tiểu thư, xin chào, tôi là quản gia của nhà họ Lộ - Phí Mạn, lần này là phụng theo lời của lão gia đưa thiếu gia trở về nhà.” Thái độ đúng mực, lúc nói còn không quên đẩy chiếc kính mắt vàng kim, huấn luyện có bài bản.

Lộ Tinh Không mở mắt to chớp chớp nhìn Lão Lộ nhà mình, lời thôi léch thếch, tuổi trung niên sa sút tinh thần, bình thường đánh cược không chừa lại gì, cuối cùng đến ngay cả cô cũng cho vào công ty tài vụ làm chức thu sếp sổ sách, còn em gái thì trả món nợ của Lão Lộ, lại là thiếu gia của gia đình giàu có?!

Lộ Tinh Không lắc đầu, không nghi ngờ hần, cương quyết xắn tay áo, “ngài quản gia này, khẳng định là ông nhận nhầm người rồi, Lão Lộ nhà tôi tuyệt đối không thể nào là thiếu gia được.”

“Phí Mạn, tôi cùng với ông đi một chuyến! Còn Lộ Tinh Không, ngoan ngoãn chờ ở nhà đợi cha về.” Lộ Viên Kiều ngoái nhìn tên quản gia ánh mắt có thâm ý, giọng lạnh nói hời hợt, nhưng vẫn có khí thế ra lệnh của người bề trên.

Thực ra cảm thấy như thế này không phải là lần đầu tiên, Lộ Viên Kiều tuy là hay chán chường, bình thường lời thôi léch thếch, nhưng mà lúc lúc nghiêm chỉnh lại, giữa những cử chỉ không nhất thiết phải biểu lộ giống như mọi người, chính là như bây giờ, vẫn còn ra vẻ khoan thai..

Lộ Tinh Không xoa xoa cằm mình, thấy nghi ngờ người cha của mình.

“Lão Lộ, cha có phải là có chuyện gì đó dấu con đúng không? Thực sự con là thiên kim tiểu thư sao?”

“Tôn tiểu thư, thực ra...”

“Phí Mạn, con gái tôi họ Lộ, không phải họ Tôn!” trong lời nói của Lộ Viên Kiều ám chỉ sự cảnh cáo, “con cái ngoan, con về trước đi.”

“không được! Bọn họ đồng, con muốn cùng đi theo cha!”

Lộ Tinh Không lắc đầu, khoắc cánh tay của Lộ Viên Kiều không buông, cảnh giác nhìn về phía mấy tên áo đen.

Từ bé đến giờ, không làm lay chuyển được cái tính ngoan cố của Lộ Tinh Không.

Phí Mạn lúc này như cầu còn không được, làm động tác “mời”, mời hai bố con họ lên chiếc xe 7 chỗ.

Lộ Tinh Không biết tính của Lộ Viên Kiều, ông ấy sẽ không chịu nói ra chuyện gì đang xảy ra, kể cả có lấy xẻng bạy miệng ông thì cũng không moi ra được gì từ miệng của ông, cô trời sinh tính lạc quan, những chuyện như này dấy dưng một chút thôi cô cũng thết lảng phí thời gian.

Sau khi lên xe, cô tựa vào vai của Lộ Viên Kiều thiếp dần, rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Lộ Viên Kiều đưa tay lên xoa đầu đứa con gái bé bỏng, vẻ mặt ôn nhu.

Phí Mạn nhìn những động tác của hai cha con từ kính chiếu hậu, niềm vui mừng cũng có cả phần muộn phiền trên hàng lông mày.

Xe đi đến khu biệt thự cao nhất của Bắc Thần Quốc, nghèo nàn nghèo quanh co đến giữa ngọn núi mới dừng lại.

Đường như cùng lúc với lúc xe dừng, Lộ Tinh Không cũng mở mắt tỉnh giấc.

Cô nghi ngờ nhìn ra ngoài cửa sổ, lại quay lại nhìn Lộ Viên Kiều, chỉ thấy ông có chút không yên trong sự bình tĩnh của mình.

“Lão Lộ, đây là đâu?”

Nhìn ánh mắt của Lộ Viên Kiều ánh lên sự phức tạp, xoa xoa mái tóc cô, nhưng cũng không trả lời.

“lão gia, Tôn tiểu thư, mời đi bên này...”

Lộ Tình Không tuy là có chút nghi hoặc, nhưng cũng không có hỏi, khoác tay của Lộ Viên Kiều, theo Phí Mạn điềm đi về phía ngôi biệt thự lộng lẫy phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đại tiểu thư nhà họ Lộ (3)

“Tình không, ở đây đợi cha, cha đi rồi về”

Đi qua đoạn phòng trống lẹ, Lộ Viên Kiều đột nhiên nói.

Lộ Tình Không hiểu ý, ngoan ngoãn gật đầu, “lão Lộ, cha cẩn thận nhé, có chuyện thì hét lên”

Lộ Viên Kiều xoa xoa đầu con gái, “cha biết là con có rất nhiều câu hỏi, sau khi trở về cha sẽ giải đáp hết những thắc mắc của con, ngoan chút nha, đừng chạy linh tinh”

Lộ Tình Không lại ra sức gật đầu, “cha mau đi rồi trở về”

Phí Mạn không biết là người hầu đem đến cái gì, mọi người đều tỏ ra cung kính với Lộ Viên Kiều, bụng nước dâng trà mang điếm tâm đến, không một chút chậm trễ.

Nửa tiếng trôi qua, Lộ Tình Không ngồi không nói, không quan tâm hình tượng liền nằm hình chữ đại trên ghế sofa ngủ mất.

Không biết là ngủ bao lâu rồi, Lộ Tình Không bị đánh thức bởi giọng nữ mềm mại.

“Lộ Tình Không? Sao cô lại ngủ ở đây?”

Người hầu thấy thế, liền vội vàng giải thích, “cô hai, đây là đại tiểu thư, con gái của đại thiếu gia, hôm nay mới ghé thăm”

“đại tiểu thư?! Bà nói cô ta?”

Lộ Phồn Tình mắt chữ A mồm chữ O, quả thực không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, chuyện bố bắt người hầu gọi cô là cô hai, cô luôn luôn có định kiến, chẳng lẽ thực sự có chị cả?!”

Cứ coi như là có chị cả đi, sao cứ nhất thiết phải là Lộ Tình Không sao?

Cái giọng nói này, Lộ Tình Không suốt đời khó quên.

Trong cuộc đời cô chắc chỉ có 2 loại người cô mới để tâm, loại thứ nhất, là người cô yêu thương, ví dụ như lão Lộ; còn loại còn lại chính là những người cô cực kì ghét, họ giống như những con ruồi vậy, có làm thế nào cũng không đập chết được, khiến cô rất lười, cái loại người này tuy ít, nhưng Lộ Phồn Tình ngay trước mắt đây thì chắc chắn là một trong số đó.

Ngay cả việc cùng chung họ với người con gái như thế này, cô cũng cảm thấy xui tám đời, cô luôn mong bất cứ ai cũng đừng có dây dưa đến người con gái này.

Sau 1 hồi nghĩ ngợi, Lộ Tình Không quyết định không thèm nhìn cô ta

Liếc mắt một cái, rồi không thèm để ý hình tượng mà ngáp một cái, vươn vai ưỡn eo, tay tiện với luôn đĩa hoa quả trên bàn, chọn quả to nhất đồ nhất, chà chà lên quần áo, sau đó “ngोảm” cắn một miếng lớn...

Động tác liền một mạch, rất đẹp!

Làm Lộ Phồn Tình tức đến mức răng nghiến kèn kẹt, lại vẫn phải giữ khóe miệng tươi cười.

Cái con người này thật là hơi kiêu ngạo rồi đó, đây là địa bàn của cô ta sao, cô ta nghĩ đây là trốn của cô ta thật sao?

“Lộ Tình Không, tôi đang nói mới cô đó, cô như vậy là cái thái độ gì hả?”

Giọng hỏi chất vấn nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, thấy rõ được rằng Lộ Tĩnh Không không được giáo dục tử tế.

Lộ Tĩnh Không nhướn mày, liếc nhìn cô ta một cái, sao mà chịu đựng giỏi thế? Thì ra là ở nhà cũng phải giả bộ như này à?

“ngồi” lại cầm một miếng thật to, tiếp tục không quan tâm

“cô...quản gia, ông mau đưa cô ta ra ngoài cho tôi!”

Quản gia Phí Mạn một mặt thông dong đi đến, lịch sự đáp, “cô hai, vị này là đại tiểu thư, ở lại nơi đây là quyền của cô ấy.”

Mặt của Lộ Tĩnh Phồn biến sắc, lúc quay người đối diện với Phí Mạn, vẫn ra vẻ đáng đáp của một người con gái thực nữ.

“Phí Mạn, ông hồ đồ rồi sao? Cái nhà này từ trước giờ chỉ có một mình tôi là tiểu thư, lấy đâu ra đại tiểu thư vậy?”

Trực giác của người con gái luôn rất chuẩn, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lộ Tĩnh Không, Lộ Phồn Tĩnh đã cảm thấy cô ra chắc chắn là kẻ địch của cô, quả nhiên không sai.

“chuyện này...e rằng cô hai nên đi hỏi lão gia thì mới rõ sự”

Phí Mạn vô cùng nhấn mạnh 2 chữ cô hai

Lộ Phồn Tĩnh cười cười gật đầu, biểu thị biết rồi.

Cái ông quản gia này theo cha mười mấy năm nay, ngay cả cha cũng phải kiêng nể vài phần,nên cô không dám quá lỗ mãng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Miễn phí cực lớn

Lộ Phồn Tĩnh mím nhẹ môi, “Lộ Tĩnh Không, em cũng chỉ muốn tốt cho chị, nếu như bây giờ chị không chịu đi, em sợ rằng lát nữa chị sẽ bối rối cho xem”

Chốt hạ câu nói đó xong, Lộ Phồn Tĩnh cũng dứt khoát ngồi xuống, cầm tách trà lên đang chuẩn bị đưa lên miệng.

“Thật ngại quá, tách trà đó chị vừa nhả một miếng nước bọt vào trong đó.”

Đây là câu nói đầu tiên mà Lộ Tĩnh Không nói với Lộ Phồn Tĩnh,Cô chính là muốn Lộ Phồn Tĩnh cảm thấy chán ghét cô.

Lộ Phồn Tĩnh ngay lập tức bỏ tách trà xuống.

“Trừ việc làm ra mấy trò nhảm nhí này ra, Lộ Tĩnh Không, chị còn có khả năng làm được cái gì nữa thế?”

Lộ Tĩnh Không gật đầu, tỏ ra đồng thuận với câu nói của Lộ Phồn Tĩnh.

“Lão quản gia, Tôi có thật là cô chủ của cái nhà này hay không vậy?” Lộ Tĩnh Không hỏi

“tôi xin cam đoan Cô đúng là cô chủ của cái nhà này!”Phí Mạn trả lời.

Lộ Tĩnh Không gật đầu:“rất tốt.”

Đôi mắt mỹ lệ tựa ánh sáng mặt trời của cô chuyển đến vị trí của Lộ Phồn Tĩnh, Chân thành nói:“Lộ Phồn Tĩnh, cô nói rất đúng, tôi đúng là không nên làm ra mấy trò như vậy nữa.”

Cô không hề câu nệ hoàn cảnh đó, ngay cả một thế lực có sức mạnh khủng khiếp tồn tại ngay tại nơi này cũng vô tác dụng.

Bởi vì cô chống đỡ không nổi với những thứ mà từ khi nó sinh ra đã được đặt trên đỉnh cao của quyền lực, người mà luôn luôn xuất chúng hơn những người khác.

Cô không hề cảm thấy tự ti, nhưng đối diện với thế lực mạnh mẽ tuyệt đối kia,những người bình thường cũng đều không thể làm gì hơn.

Lộ Phồn Tinh cười nhạt, tốt nhất là nên biết điều, nhưng biết điều cũng vô dụng. Cô mới là cô chủ danh chính ngôn thuận của nhà họ Lộ.

“Cô hai, anh Sở đã tới rồi,” người giúp việc tới báo.

“Mau mời ông ấy vào!” Lộ Phồn Tinh vội lấy chiếc gương trang điểm từ trong túi xách ra, bắt đầu chỉnh chu trang điểm lại.

Anh SỞ

“Lộ Tinh Không sớm đã hiểu rõ câu nói của Lộ Phồn Tinh có ý gì.”

“Đối với Lộ Tinh Không mà nói, ba chữ này thể hiện cho cái mà cô muốn in giữ trong lòng, nhưng cô hết cách để loại bỏ người thứ 3 kia, người mà kể từ khi sinh ra đã được đặt ở trên đỉnh, có quyền lực tuyệt đối, có thể nghiền nát những sinh mệnh nhỏ bé như cô.”

Trong giây lát, một bóng người nào đó xuất hiện trong phòng khách.

“Tinh Không? Sao cô lại ở đây?”

Giọng nói tao nhã, ánh mắt nhẹ tựa hoa đào mê hoặc người khác, dáng đứng cùng với khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ. Gần một năm đã trôi qua, nhưng khí chất của hào môn công tử đó càng ngày càng thêm xuất chúng, không hề giảm bớt đi một chút nào.

Quan trọng là khí chất của người đó ẩn chứa một thần thái ưu nhã, làm cho Lộ Tinh Không cho rằng giữa bọn họ bất quá chỉ là lâu quá rồi không gặp, mà không phải là đã từ biệt trong không khí không hề vui vẻ kia.

Trong lòng của Lộ Tinh Không như có cảm giác như ngũ vị tạp trần, nếu không phải ở đây làm ra chuyện lung tung ở cái nơi này thì có lẽ cô cả đời cũng sẽ không phải gặp lại anh ta.

Lộ Phồn Tinh nói cô nhất định sẽ lúng túng, thực ra thì người làm sai không phải là cô, hà cớ gì cô phải bối rối cơ chứ?

Có gì đâu cơ chứ, cố gắng ổn định lại nỗi đau trong lòng đi.

“thời gian một năm ngắn ngủi đó, lại cứ giống như là hành tinh này đã quay được 100 năm vậy, vậy mà Lộ Tinh Không coi như chưa có gì xảy ra, Lạnh lùng thốt ra một câu, “Lâu rồi chúng ta không gặp ha.”

Sở Vân Triết đang muốn bước lên phía trước, lại bị ngăn cản bởi một người

“Anh Vân Triết, sao bây giờ anh mới tới, người ta đã đợi anh lâu lắm rồi đó.”

Giọng nói lạnh lạnh mỹ miều của Lộ Phồn Tinh vang lên, làm cho Lộ Tinh Không nghe xong toàn thân lập tức nổi hết gai ốc, Cô nàng này có nhất thiết phải giả tạo như vậy hay không.

SỞ Vân Triết rốt cuộc cũng không đi tới được chỗ Lộ Tinh Không, nhũn mỳ quay đầu gạt tay của Lộ Phồn Triết khỏi người mình, “Điều hòa mở lớn như thế, sao lại dám ăn mặc hở hang đến như vậy?”

“em không sao, ban nãy em mới từ trong phòng bước xuống.” Lộ Phồn Tinh cười ngọt ngào, e thẹn ôm lấy tay của Sở Vân Triết, ánh mắt khiêu khích nhìn Lộ Tinh không.

Lộ Tinh Không cong cong khóe môi, đúng là trai tài gái sắc, tốt nhất là hai người nên ở bên nhau cả đời đi, đừng có mà ra ngoài hãm hại tới người khác.

Mấy thứ nhạt nhẽo ban phát miễn phí này cô thực không có chút hứng thú gì xem cho cam.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Miễn phí cực lớn

Lộ Tinh Không giương tay lên, chỉ quả tâm có hình parabol rơi chính xác vào cái thùng rác cách đó không xa.

Cô hài lòng gật gật đầu, rồi ngã xuống ghế sofa tiếp tục giấc ngủ.

Sở Vân Triết, “.....”

Lộ Phồn Tinh, “.....”

“Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta lên lầu hai đi.”

“Tinh Không cô ấy.....”

“tôi cũng không biết cô ấy vì lý do gì mà xuất hiện ở đây, có thể là tới vay tiền hoặc là trốn nợ” Lộ Phồn Tinh thanh âm rất nhỏ, hơi hơi cúi đầu, trong giọng nói có chút oan ức, cũng có chút phiền muộn.

Lộ Tinh Không đứng ở một nơi mà cô ta không nhìn thấy, nhếch nhếch khóe môi khinh bỉ.

Sở Vân Triết còn không phải là vì ghét bỏ cô bởi cô chẳng những là con riêng mà còn có tính cờ bạc và có một người cha nợ nần ngập đầu sao.

Cô từ trước đến nay chưa từng mặc cảm vì điều đó, từng đồng từng hào mà cô tiêu đều do bản thân nỗ lực kiếm được, số nợ mà cô giúp Lão Lộ trả tất cả cũng là do cô dùng chính sức lao động của mình để có được.

Cô không cướp không trộm của ai, sống một cách quang minh lỗi lạc không hổ thẹn với bản thân, nhưng, tất cả những nỗ lực của cô, trong mắt những con người ở xã hội thượng lưu này lại không đáng một xu.

Nhát dao này của Lộ Phồn Tinh này đâm cũng thật đúng chỗ.

Lộ Tinh Không dứt khoát ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào Lộ Phồn Tinh, mở ra tay, “Lộ Phồn Tinh, lấy một trăm mấy chục vạn đưa cho chị tiêu, dạo này quả thật là rất túng.”

“Cô.....anh Vân Triết, cô ta.....” Giọng nói càng nũng nịu đến nỗi có thể vắt ra nước.

Sở Vân Triết nhú mày, sự khoan dung ban đầu trong ánh mắt Lộ Tinh Không đã thay đổi, thậm chí còn mang thêm phần chán ghét.

“Tinh Không, Phồn Tinh không phải cây đề hái ra tiền, những sự việc như này, một lần là quá đủ rồi.”

Vẫn ánh mắt như vậy, Lộ Tinh Không vẫn điềm đạm như nước hồ chỉ nhẹ nhẹ gợn sóng.

Những việc như này chỉ một lần là đủ...

Lộ Tinh Không nhìn chăm chăm Sở Vân Triết không hề chớp mắt, ánh mắt sâu thẳm, là nỗi bi thương khó có thể diễn tả được.

Có lẽ con gười này từ trước đến nay không hề hiểu cô.

Bất luận là quá khứ, hay là hiện tại, Lộ Tinh Không cô đều không có nghĩ tới muốn Lộ Phồn Tinh vay tiền, lần kia là Lộ Phồn Tinh biết Lão Lộ xảy ra chuyện, chủ động hẹn cô ra ngoài, chủ động đề xuất việc vay tiền, anh “Trùng hợp” đi ngang qua và nhìn thấy.

Anh không tin cô.

“Bạch gánh chịu tội danh, tiền xuống dốc, trên thế giới này nào có như thế tiện nghi sự tình!” Lộ Tinh Không hướng về phía Lộ Phồn Tinh nâng nâng cằm, “Tiền đâu?”

“Anh Vân Triết” Thanh âm kia, càng thêm nũng nịu.

“Tinh Không, đủ rồi!” Sở Vân Triết thanh âm không lớn, nhưng vô cùng sắc lạnh.

“Tất cả đều làm loạn cái gì?” Đó là một người đàn ông lớn tuổi nhưng tiếng nói vô cùng quyền uy.

Lộ Tinh Không theo tiếng âm thanh quay đầu lại nhìn, một người mặc bộ đồ tang màu đen, ít khi nói cười, thoạt nhìn cho ta cảm giác vô cùng uy nghiêm.

Nhìn kỹ, Lộ Tinh Không phát hiện, gương mặt người đàn ông này so với Lão Lộ có vài phần tương tự.

“Ông nội”

“Ông Lộ.....”

Lộ Sùng Hoa hơi hơi gật đầu, mắt sáng như đuốc.

“Cô chính là Lộ Tinh Không?”

Lộ Tinh Không nhìn Lộ Viễn Kiều đứng bên cạnh ông ta một lượt từ trên xuống dưới, đúng như cô dự liệu, trên mặt rõ ràng có dấu tay, quần áo trên người cũng có những dấu chân đậm nhạt không giống nhau.

Lộ Tinh Không đi đến bên cạnh Lộ Viễn Kiều, đứng ngay trước mặt Lộ Sùng Hoa, “Tôi chính là Lộ Tinh Không, vì lý do gì mà ông ra tay với Lão Lộ?”

“Đây chính là cách mà người dạy dỗ con gái mình? Đứng trước mặt người lớn mà không có phép tắc, Lộ Viễn Kiều, con dạy dỗ con gái mình kiểu gì vậy!”

Lộ Tinh Không tiến lên một bước, đang muốn đình trở về, lại bị Lộ Viễn Kiều trừng mắt nhìn một cái.

“Cha, Tinh Không vẫn còn là trẻ con, con trở về nhất định sẽ dạy dỗ lại nó.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chiếc xe tiện lợi của phó tổng thống

Lộ Sùng Hoa lạnh lùng quét mắt nhìn Lộ Tinh Không một cái, hừ một tiếng, nhìn Lộ Viễn Kiều nói, “Thật đúng là đồ vô dụng!”

Lộ Tinh Không ưỡn thẳng lưng, đem Lộ Viễn Kiều kéo về phía sau mình, lạnh lùng đối diện với Lộ Sùng Hoa, như một con sư tử nhỏ đầy sức mạnh, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Những người này cùng với cô rốt cục là có quan hệ như thế nào chỉ cần nghe Lộ Viễn Kiều gọi một tiếng “Ba” là đủ hiểu.

Lộ Tinh Không bỗng nhiên cảm thấy, cái gọi là nỗ lực của cô có chút mĩa mai, cô liều mạng bảo vệ người thân duy nhất của mình, có lẽ đều là vô ích rồi.

Đôi mắt sắc sảo của Người đàn ông loé lên một tia tán thưởng, “Con gái của con chính trực hơn con đấy, bên kia cuối tháng sau sẽ có tin tức truyền đến, con biết nên làm thế nào rồi chứ!”

Lộ Sùng Hoa nói xong, không nhìn cha con Lộ Viễn Kiều nữa, xoay người gạt đầu nói với Sở Vân Triết, “Vân Triết, cậu cứ tự nhiên ở đây, cứ coi nơi này như nhà của mình là được.”

“Tôi sẽ như vậy, ông Lộ.” Sở Vân Triết từ khiếp sợ bây giờ mới hoàn hồn đáp.

Lộ Tinh Không lại là con gái của Lộ gia? Việc này sao có thể chứ! Vậy quyết định lúc trước của ông ta...

Sở Vân Triết nhấp môi, nhìn chăm chú Lộ Tinh Không, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Phản ứng của ông ta tự nhiên rơi vào trong mắt Lộ Phồn Tinh, từ trong ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Lộ Tinh Không không muốn để ý tới những người trong phòng, kéo Lộ Viễn Kiều đi ra ngoài.

Lộ Viễn Kiều vỗ vỗ mu bàn tay Lộ Tinh Không, đứng yên bất động.

“Cha như vậy là có ý gì?” Lộ Tinh Không hỏi.

“Tinh Không, chúng ta cần ở đây một khoảng thời gian, có thể là khá lâu.”

Lộ Tinh Không không hề chớp mắt mà nhìn Lộ Viễn Kiều, từ trong ánh mắt ấy cô nhìn thấy sự nhẫn nại và trầm tĩnh, “Lão Lộ, con sắp không nhận ra cha nữa rồi.”

Cả đời này của cô, Lộ Viễn Kiều chính là người thân duy nhất, cha con nương dựa vào nhau mà sống, cô đã hứa với chính mình, dù cho gian nan cỡ nào, cô cũng sẽ dùng hết sức lực của mình để bảo vệ điều đó.

Nhưng cô thật không ngờ, cha lại giấu diếm cô nhiều chuyện như thế.

“Tinh Không.....”

“Kêu bọn họ tránh ra, buổi chiều tôi còn có tiết học.” Những lời này là nói với Sùng Hoa.

Ở cửa có không ít người canh giữ, điều mà cô nghĩ tới bây giờ chính là làm sao để rời khỏi nơi này.

“Về phía trường học tự ta sẽ có sắp xếp, bây giờ con tạm thời không cần đến trường.” Lộ Sùng Hoa trả lời.

“Tôi và ông không quen không biết, ông dựa vào cái gì mà can thiệp vào cuộc sống của tôi, cho dù ông có là cha của lão Lộ đi chăng nữa, thì cũng không

có cái quyền này.”

Lộ Tinh Không vô cùng tức giận, không biết là bởi vì gặp Sở Văn Triết trong hoàn cảnh như thế này, hay là do bị Lộ Viễn Kiều lừa dối trong nhiều năm, hay là vì sợ mất đi chút thân tình ít ỏi duy nhất này.

“Tuổi còn nhỏ mà tính tình lại bướng bỉnh như vậy, có ngày sẽ gây ra họa.”

“Đã được dạy!” Nhưng cô hoàn toàn không có ý định sẽ sửa.

Lộ Tinh Không hít sâu một hơi, hất tay đám vệ sĩ ra, đeo kính lên định ra ngoài.

Đám vệ sĩ vẫn nhất định ngăn cô.

Bóng dáng cô xinh đẹp, nhưng mạnh mẽ và cao hãnh. Lộ Viễn Kiều nhìn theo bóng dáng càng lúc càng nhỏ đi kia, lo lắng sốt ruột, định đuổi theo nhưng rốt cuộc vẫn là không làm.

“Cha, Tinh Không vẫn còn nhỏ, chuyện kia cha có thể.....”

Không được” Lộ Sùng Hoa nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

-

Ra khỏi Lộ gia, Lộ Tinh Không mới nhận ra bản thân thật ngu ngốc, đây là vùng sườn núi của những người có tiền, trong phạm vi hơn mười km hoàn toàn không có bất cứ phương tiện giao thông nào, chỉ với đôi chân này của cô thì không biết đến bao giờ mới xuống được chân núi. Cô đã đi bộ gần một tiếng rồi, đến một chiếc xe tư gia đi qua cũng không có, cô thật sự không hiểu vì cái gì mà những kẻ lắm tiền lại thích sống ở cái nơi khi ho cò gáy này.

“Bíp bíp bíp.....”

Lộ Tinh Không đứng ở giữa đường mắt lập tức sáng lên, cứu tinh tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chiếc xe tiện đường của phó tổng thống

Nàng vội vàng xoay người, nhắm mắt lại dang rộng hai cánh tay ra, bắt chấp tất cả, ngăn chiếc xe lại.

“kétttttt.....”

Tiếng phanh xe ma sát cùng với tiếng lốp xe trượt lê trên mặt đất gây nên một âm thanh rùng rợn, chiếc xe thắng lại chỉ cách Lộ Tinh Không chưa tới 10cm

Lái xe Tần Hân sau giây phút sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, vẫn chưa hoàn lại hồn, nhất thời nghĩ "đây là... ăn vạ giữa đường ư?"

Lộ Tinh Không hé một bên mắt ra nhìn trộm, chiếc xe này trông có chút quen thuộc, không do dự suy nghĩ nhiều, cô vội vàng chạy tới gõ cửa kính ô tô.

Đây rất có thể là cơ hội duy nhất để cô có thể ngồi nhờ xe.

Tần Hân nhìn thoáng sang bên ghế sau, khẳng định chắc chắn điều gì đó sau đó mới chịu hạ cửa kính xuống.

“Chào anh, chào anh, thực lòng rất xin lỗi anh, xin hỏi anh có thể tiện đường cho tôi ngồi nhờ xe một đoạn đường được không? Tôi lạc đường mất rồi.”

Lạc đường ư? Khóe môi Tần Hân giật giật, mượn lý do như vậy có phải là có chút hoang đường hay không, đây là con đường duy nhất xuống dưới núi, đi đâu mà lạc được cơ chứ?

“thôi được rồi, kỳ thực là tôi bị người ta đuổi ra đây, bây giờ tôi phải đến trường gấp, sắp muộn giờ học rồi, cầu xin anh đó.....” Lộ Tinh Không chấp hai tay lại, bày ra bộ mặt đáng thương nhất có thể.

Tần Hân có chút bối rối, cô gái này lại trông xinh đẹp đến như thế, nếu như chỉ có một mình cô ta có lẽ cũng không có vấn đề gì, nhưng quan trọng là người đàn ông ngồi ở ghế phía sau, trước giờ chưa từng cho phép phụ nữ tới gần, làm sao có thể cho phép cô ta lên xe được cơ chứ?

“cô gái à, hành động vừa nãy của cô làm thực sự rất là nguy hiểm đấy, chúng tôi không tiện đường cho lắm, cô hãy đi nhờ người khác đi.”

Lộ Tinh Không đang để mặt mộc, vì vậy Tần Hân không nhận ra cô, trong lòng chỉ cảm thấy cô gái này có chút quen thuộc.

Anh ta nói xong liền kéo cửa kính lên rồi định một mạch phóng xe đi.

“Chậm lại chút đã.....chờ chút đã.....” Toàn bộ sự chú ý của Lộ Tinh Không ngày hôm đó đều tập trung hết lên Sở Ngự Bắc.

Cô trực tiếp dùng bàn tay mình chặn lấy cái cửa kính,còn thò đầu vào trong xe dò xét.

“Cô gái à, cô làm như vậy rất nguy hiểm đó có biết không hả?” Tần Hân thường ngày tính tình rất ôn hòa gặp phải tình huống này cũng có chút bức bối nảy sinh.

“hì hì” Lộ Tinh Không giơ hai tay ra nở nụ cười tươi hơn cả bông hoa cúc đang nở rộ bên đường kia,cố gắng nhìn kĩ dung mạo của tên họ Sở ngồi ở ghế sau xe kia, kết quả là hắn đang cầm tờ báo che lấy khuôn mặt, “cho tôi đi nhờ một đoạn đường đi mà, tôi vừa bị người nhà đánh một trận, chân tôi cũng bị thương rồi, đi không nổi nữa.”

Tuy nhiên, chỗ cô bị đánh là khuôn mặt kia, nhưng nơi bị tổn thương đó lại là trái tim cô.

Tần Hân cảm thấy vô cùng khó xử, thân phận tôn quý như cậu Sở, nếu như là người khác thì anh đã nhất định một mực từ chối, chỉ là di cô gái này thực sự là trông rất cuốn hút, khuôn mặt ngây thơ vô hại, ánh mắt khổ sở lại càng không giống như là đang giả vờ.

“Thưa cậu chủ, cậu thấy sao?”

Sở Ngự Bắc ngồi phía sa khoát tay ra hiệu đồng ý.

Trên mặt Tần Hân lộ rõ vẻ không thể tin nổi vào mắt mình, anh vốn dĩ cũng chỉ là mang tâm thái muốn hỏi thử qua một lần, không ngờ Sở Ngự Bắc lại có thể đồng ý.

“Lên xe đi”

“Cảm ơn cảm ơn, Hai người đúng là người tốt, vô cùng vô cùng tốt bụng.” Lộ Tinh Không hoan hỉ tiến đến cửa sau phía chỗ ngồi đằng sau chiếc xe.”

“Không phải chỗ đó, không phải chỗ đó!” lần này xong rồi, Tần Hân lấy tay che mắt, chờ đợi Sở Ngự Bắc đáp cô gái đó bay ra khỏi xe.

Một giây, hai giây,rồi ba giây sau trôi qua....

“Lái xe đi!”

Tần Hân quay người lại, miệng há to kinh ngạc, đáp, “ vâng. ... Vâng ạ, thưa cậu chủ.”

“Này, vị chủ nhân này, giọng nói của anh hay thật đó,hình như tôi đã nghe thấy nó ở đâu rồi thì phải.” Ánh mắt của Lộ Tinh Không cứ liên tục đưa qua đưa lại ra chiều suy ngẫm, cô thật sự là rất hiếu kì về người đàn ông này.

“Cô gái à, Cậu chủ nhà tôi thích sự yên tĩnh.” Tần Hân lên tiếng nhắc nhở khéo, muốn cô im lặng một chút.

Lộ Tinh Không bĩu môi, kẻ có tiền trên thế giới này đều thật là kỳ quái, đến chào hỏi cũng không muốn, một chút lịch sự cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tựa vào vai hấn ngủ say

Trong khoang xe tràn đầy khí lạnh, cùng với hương vị nhàn nhạt mùi bạc hà quện lẫn mùi thuốc lá trên người Sở Ngự Bắc, hương vị thật nam tính, con buồn ngủ ập đến, không đến vài phút Lộ Tinh Không không hề đề phòng mà ngủ say.

Tần Hân nghiêm túc lái xe, cả người đầy một bụng suy nghĩ, chẳng lẽ lần trước sau khi vác cô gái kia đi, cậu chủ liên đới với phụ nữ không phản cảm nữa sao?

Anh ta qua gương nhìn về phía sau tướg ngủ ngả trái ngả phải của Lộ Tinh Không, lại nói cô gái này cùng đứa trẻ đó rất giống nhau, giọng điệu cũng không khác là bao.

Nghĩ đến dây miệng của Tần Hân mở càng lớn, trong đầu hiện lên một ý nghĩ mạnh dạn, chẳng lẽ là cùng một người sao? Cậu chủ thật sự đối với người phụ nữ này không bài xích?

Đường xuống núi không phải đều là thẳng tắp, Tần Hân trong lúc lái xe miên man suy nghĩ, việc lái xe tự nhiên bị phân tâm, sau vài lần quẹo cả người Lộ Tĩnh Không ngã xuống trên người Sở Ngự Bắc.

Tần Hân không nhìn còn tốt, vừa nhìn đến sợ đến mức suýt lái xe chạy thẳng xuống khe núi.

"Cậu chủ!"

Sở Ngự Bắc liếc anh ta một cái, môi mỏng khẽ mở, âm thanh trầm thấp truyền đến, "lái xe đi."

"Vâng." Tần Hân ngồi thẳng người, chuyên chú lái xe, không tiếp tục quan sát động tĩnh phía sau.

Sở Ngự Bắc buông tờ báo trong tay xuống, quét mắt nhìn về mặt ngọt ngào dựa vào vai anh ngủ, nhin xuống không có đẩy cô ra.

Thật là một cô gái vô tâm, tùy tiện lên xe của người lạ, còn ngủ như chết, sẽ không sợ bị bán đi sao.

Bất quá, lúc cô ta an tĩnh nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Lộ Tĩnh Không dĩ nhiên không biết ý nghĩ của phó tổng thống, càng không biết bản thân dựa vào trên vai vị phó tổng thống đang từ ngược trượt xuống dưới.

Sở Ngự Bắc nhú mày, muốn đem người đẩy ra.

Càng đáng sợ chính là, từ khoé miệng cô chảy ra một dòng nước khả nghi màu bạc, trực tiếp cọ lên áo sơ mi màu trắng của Sở Ngự Bắc.

Cảm nhận được ngực lạnh lẽo, Sở Ngự Bắc rũ mắt, cực lực nhin xuống không có đem người từ cửa sổ ném văng ra ngoài.

Lại xóc nảy lên một cái, Lộ Tĩnh Không trực tiếp tiến đến nằm giữa hai chân Sở Ngự Bắc.....

Cảm xúc ấm - mềm từ dưới thân đánh úp lại, đồng tử đen sâu thẳm của Sở Ngự Bắc co lại, bàn tay nắm chặt, thân hình cứng đờ giống như tượng đá.

Một cô dục niệm xa lạ dồn dập đánh tới, thẳng tới nơi sâu nhất trong đầu hiện lên hình ảnh của cô đêm đó, cảnh xuân phía trước trắng đến nhức mắt, cảm giác giống như thật vậy, cách một lớp áo mỏng làm người ta nảy sinh ý nghĩ xấu xa, dục vọng nguyên thủy nổi lên....

"Dừng xe!" Tiếng đàn ông trầm thấp vang lên, mang theo giọng khàn khàn không bình thường.

Tần Hân hoảng sợ, anh ta nhìn đường, đã đến chân núi, vội vàng dầm phanh xe lại.

Lộ Tĩnh Không théo quán tính từ trên ghế lăn xuống dưới.

Sở Ngự Bắc kéo ra cửa xe, xuống xe.

"Ai u, đau quá...." Lộ Tĩnh Không một giây trước còn ở trong giấc mơ ngọt ngào ngủ, giây tiếp theo bị đâm cho mắt đầy sao xẹt.

"Xin lỗi, chỉ có thể đưa cô đến ngã tư, gần đây hẳn là có trạm xe buýt."

Tần Hân hiểu là, Sở Ngự Bắc đối với phụ nữ nhấn lại ước chừng đã đến cực hạn, nếu không sẽ không trực tiếp xuống xe.

Lộ Tĩnh Không gian nan mà bò lên, xoa ót đầu nhức, "Đại ca, anh kỹ thuật lái xe kém như vậy, bằng lái là dùng tiền mua hả?"

Tần Hân không giải thích, đi theo sở Ngự Bắc nhiều năm có thói quen nghe lệnh, theo bản năng thân thể phản ứng nhanh hơn so với đại não.

Lộ Tĩnh Không đẩy cửa xuống xe, nhìn đến người đàn ông đối diện đầu tóc có chút rối, dư quang khoé mắt nhàn nhạt liếc nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dựa vào vai hăn ngủ say (2)

Sở Ngự Bắc dựa vào thân xe, yên lặng đốt thuốc, khuôn mặt lạnh lùng, sâu thẳm ánh mắt như có như không nhìn chăm chú phương xa, không nhìn được mà hút mấy hơi, bình phục nội tâm đang nổi lên cảm giác xôn xao xa lạ, còn có thân nhiệt có chút phát đau dưới thân.

Đầu hạ ánh nắng chiều chiếu lên người anh phủ một tầng nhàn nhạt ánh kim, đem lại cảm giác cả người tôn quý lại cao ngạo.

Đó là Lộ Tĩnh Không vẫn luôn đối mặt đánh giá, động tác hút thuốc của anh ta như người bình thường, nhưng lại tạo thành một loại khí chất quý phái ưu nhã, vậy khẳng định là người có thân phận hiển hách, cô lễ phép mà phát phát tay, “Này, cảm ơn các anh.”

Nghe được thanh âm cô gái, Sở Ngự Bắc đầu cũng không ngoảnh lại.

Sau khi trưởng thành, không có bất luận kẻ nào, bất luận việc gì khiến anh có hứng thú, khuôn mặt luôn luôn đều là một dạng bình tĩnh không biểu cảm, anh theo bản năng xem nhẹ âm thanh ngọt ngào kia, nhắm mắt điều chỉnh lại cảm xúc.

Lộ Tĩnh Không chỉ nghĩ anh ta tính tình quái gở, cũng không miễn cưỡng, lại lần nữa cùng Tần Hân nói lời cảm tạ, sau liền đi đến trạm xe buýt công cộng.

Đốt hết điếu thuốc, Sở Ngự Bắc kéo cửa xe ra lên xe.

Trong khoang xe còn lưu lại hương thơm phụ nữ, nhàn nhạt, rất dễ ngủ, người đàn ông con người thâm trầm, hô hấp cũng có chút hỗn loạn.

“Mở cửa sổ xe ra, lái xe.” Âm thanh trầm thấp từ cổ họng vang lên, Tần Hân biết sắp có thói quen sạch sẽ, nhất nhất làm theo.

Hương thơm dần tiêu tán, Sở Ngự Bắc hô hấp mới có thể thông thuận một chút.

Lúc xe đi ngang qua trạm xe buýt công cộng, Sở Ngự Bắc khoé mắt dư quang quét đến cô gái vừa mới từ xe anh đi xuống, mũi chân đi đi xuống đất chờ xe buýt.

Lộ Tĩnh Không chu miệng nhỏ, ngón tay trở như có như không nhẹ điểm cánh môi, có lẽ là không phải xe cô muốn đón, cái mũi nhỏ nhắn nhảnh, đôi mắt to linh động lóe tia ảo não.

Anh trước nay cũng không biết một người trên mặt có thể có nhiều biểu tình như vậy, ánh mắt như biết nói, miệng nhỏ thì thầm giống như sợ phiền lữ chìm sẽ nhỏ, lại dễ dàng làm người khác nhớ kỹ.

“Tư liệu người phụ nữ xuất hiện ở bữa tiệc tối đó có sao?” Sở Ngự Bắc thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Tần Hân đột nhiên có chút giật mình, anh cho rằng chuyện này cậu chủ sẽ không quản.

“Nhân viên công ty tài vụ Vạn Lợi, Birmingham lần trước quay vòng xảy ra vấn đề, tìm công ty bọn họ mượn mấy ngàn vạn, ông ta thời gian này không ở trong nước, lại vừa lúc đổi nhiệm kỳ mới, phỏng chừng là làm người.”

Tần Hân lúc ấy biết được thân phận của Lộ Tĩnh Không rất là kinh ngạc, bắt đầu tưởng trò đùa dai, đối thủ phải tới bồi đen cậu Sở. Sau này mới biết được thực sự có việc này, bất quá là đòi nợ làm người.

“Tư liệu về cô ta, tra toàn bộ.”

Sở Ngự Bắc mấy ngày nay bận đến sứt đầu mẻ trán, Tần Hân cho rằng cậu chủ bây giờ mới tính sổ, không có nghi ngờ, đáp ứng “Vâng”.

“Công ty tài vụ kia, phá.”

“Vâng.”

.....

Lộ Tĩnh Không cũng không về trường học, mà chạy đến công ty tài vụ.

Kỳ thật ở đây cũng không phải một mình Lộ Tĩnh Không kiêm chức, nhưng cô là người kiêm chức kiếm tiền giỏi nhất.

“Ông chủ, tôi đã về rồi.....”

Tình hình trước mắt khiến cho Tĩnh Không ngờ ngẩn, “Dừng tay, toàn bộ dừng lại cho tôi, các người là ai? Ở chỗ này làm cái gì?”

Viên chức dẫn đầu lấy ra văn kiện giơ ra trước mặt Lộ Tĩnh Không, “Lệnh điều tra vụ án thương nghiệp, chúng tôi hoài nghi các người cho vay lãi phi pháp, đây là giấy thông lệnh, đồ vật nơi này đều phải niêm phong, tất cả nhân viên công ty chỉ có thể mang đi đồ đạc cá nhân.”

Lộ Tĩnh Không tròn tròn mắt, đây là tình huống gì a?

Chương 17: Bị thương

Công ty này của ông chủ thành lập cũng không phải ngày một ngày hai, theo như lời ông ta nói, trên ông ta còn có người chống lưng, chỉ cần không gây ra chuyện gì liên quan đến mạng người thì đều có thể giải quyết được, nhưng sao bây giờ thậm chí đến cả công ty cũng bị xử lý là sao?

Lộ Tinh Không đến thẳng văn phòng của Vạn Lợi Đạt, không gõ cửa mà cứ thế trực tiếp xông vào, “Ông chủ, rốt cục chuyện này là như thế nào?”

Vạn Lợi Đạt đang gọi điện thoại, thấy Lộ Tinh Không vào liền trực tiếp cúp máy, gương mặt so với phụ nữ còn có phần thanh tú xinh đẹp hơn tràn ngập nét không vui.

Nếu không phải thân hình cao lớn, giọng nói ồm ồm, người ngoài nhìn vào hẳn sẽ cho rằng đây là người trung tính thích trang điểm như phụ nữ.

“Nhà đầu chết tiết kia, cầm tiền còn không mau trốn đi? Trở về làm gì?”

“Làm việc.”

“Công ty cũng đã bị niêm phong, cứ, tôi chỉ cần nhìn thấy cô là đã thấy phiền rồi.” ông ta biết chọc vào Sở Ngự Bắc chắc chắn sẽ không có không kết cục tốt đẹp gì.

Vốn tưởng rằng mấy ngày nay sống yên bình lặng lẽ, cứ vậy mà trôi qua.

Ngờ đâu anh ta không nói không rằng trực tiếp cho người đến niêm phong công ty, ông ta đã gọi điện thoại cho rất nhiều người, đối phương đều nói là mệnh lệnh của phó tổng thống, bọn họ cũng đều bất lực.

“Có phải là.....”

“Đúng!” Vạn Lợi Đạt dường như đoán trước được cô định hỏi gì, “Ai bảo nhà đầu chết tiết nhà cô lại đi chọc vào Sở Ngự Bắc, bây giờ người ta chỉ cần gọi một cú điện thoại, công ty của tôi ngay lập tức phải đóng cửa, 2 giới hắc bạch ai ai thấy hắn cũng đều e sợ, đúng là lấy thế ép người mà.”

Lộ Tinh Không hít sâu một hơi, cười một cách mỉa mai, đầu năm nay, có quyền có thể thật là tốt.

“Ông chủ, họa là do tôi gây ra, tôi sẽ tự nghĩ ra nghĩ cách giải quyết.” Lộ Tinh Không bỏ lại một câu, rồi xoay người đi ra ngoài.

“Cô định làm gì? Một đứa con gái không quyền không thế như cô thì có thể làm được gì?”

Đúng vậy, không quyền không thế như cô thì có thể làm được gì? Nhưng chân trần không sợ đi giày, đã gây ra họa, chẳng lẽ lại không làm bất cứ điều gì cả, cứ thế tro mắt nhìn người khác vì mình mà bị chèn ép sao?

.....

Trời vừa sáng, Lộ Tinh Không đã xuất hiện ở cổng nhà phó tổng thống.

Đáng tiếc rằng, đến bóng dáng của Sở Ngự Bắc cô cũng không được nhìn thấy, đã bị người ta chặn ở ngoài cửa, đừng nói là đi vào, đến tối gần còn không có khả năng.

Lộ Tinh Không hết cách, đành phải dùng đến cách ngu ngốc nhất đó là chạy đến lối ra của bãi đỗ xe ô tô cây đợi chờ.

Cùng lúc đó, cô lên mạng tìm thông tin về Sở Ngự Bắc, ít nhất có thể biết anh ta đi xe thuộc hãng nào và biển số xe là bao nhiêu.

Đến thời khắc này, cô mới càng hận tên phó tổng thống mới nhận chức này, trên mạng những thông tin liên quan đến anh ta ít một cách đáng thương thậm chí đến tin tức gần đây nhất là anh ta “thiếu nợ không trả” gần như đều biến mất không chút dấu vết.

Trong lúc đang vô cùng tuyệt vọng, mắt cô đột nhiên sáng lên vì chiếc xe hôm qua cô nhìn thấy khi đang xuống núi từ bãi đỗ xe đi ra, thật ra không phải cô có trí nhớ tốt, chỉ là chiếc xe với biển số 888888 thật sự làm người ta chói mắt, không chú ý không được.

Mất cô sáng ngời, cô nên sớm nghĩ đến điều này mới phải, đây chắc chắn cũng phải là một nhân vật không hề tầm thường.

Cô không chút nghĩ ngợi trực tiếp xông ra ngoài, đứng ở giữa đường, nhắm mắt, giang tay ra, lại một lần nữa dùng mạng của mình để chặn đầu xe.

“Kítttttttt.....” bánh xe của chiếc xe chống đạn việt dã ma sát với mặt đường tạo ra một thứ âm thanh cực kỳ chói tai.

Chiếc xe lại một lần nữa dừng ở nơi cách Lộ Tinh Không đứng chưa đến 10cm

Lộ Tinh Không mở một con mắt nhìn lên, bàn tay nhỏ vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, may quá, vẫn còn sống

Nàng chạy nhanh tới gõ cửa xe tài xế.

Tần Hân nhìn ra ngoài, khi nhìn thấy gương mặt nhỏ kiều diễm xinh đẹp của Lộ Tinh Không, nhất thời nói không nên lời.

"Ông chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bị thương

"Chuyện gì vậy?" Sở Ngự Bắc bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt hân lên những tia máu, toát ra tia nhìn lạnh lẽo, cả ngày hôm qua anh đã phải ở phủ tổng thống tăng ca suốt đêm, sáng sớm hôm nay lại phải ra ngoài tham dự một cuộc họp, nên mới tranh thủ ở trên xe chọn một nơi nghỉ ngơi một chút.

Một năm trở lại đây, số lần anh bị ám sát thật sự không ít, đêm nào cũng không được yên giấc.

"Là cô gái ngày hôm qua chặn xe chúng ta ở sườn núi."

Sở Ngự Bắc quét ánh mắt lạnh nhạt ra bên ngoài, nhếch đôi môi mỏng của mình nói "lái xe sang một bên." Gương mặt anh tuấn lạnh lùng không hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

"Này này này....." Lộ Tinh Không thấy anh ta đến cửa sổ cũng không có ý định hạ xuống, thậm chí còn chuẩn bị lái đi, không từ bỏ mà gõ mạnh vào cửa sổ xe, một tay bám vào phía sau đuôi theo.

"Đừng để lộ thân phận", giọng nói trầm thấp lạnh nhạt của Sở Ngự Bắc vang lên sau đó lại một lần nữa chọn một nơi tiếp tục nghỉ ngơi.

"Cô gái, cái cách liều mạng chặn xe người khác này của cô có thể đổi đi được không, ngộ nhờ tôi không kịp thời phanh xe lại, thì đây đã là lần thứ hai cô phải đi gặp Diêm Vương rồi đấy."

Lộ Tinh Không cười một cách nịnh nọt, lại còn có tâm trạng bắt bẻ câu nói của Tần Hân "Nghiêm túc mà nói, nếu có đi gặp Diêm Vương thì tôi cũng chỉ có thể đi một lần duy nhất, nếu ngày hôm qua đi rồi, thì hôm nay tôi đã không có cơ hội ở đây mà chặn xe anh."

Tần Hân, "....."

Lộ Tinh Không định thò đầu vào trong xe xem xét, xem xem ngồi phía sau là nhân vật to lớn nào, chỉ là lần này Tần Hân hạ cửa sổ xuống rất thấp, vậy nên cô không có khả năng thò vào được.

"Bên ngoài nóng quá, để tôi vào trong xe rồi chúng ta nói chuyện được không."

Tần Hân, "....."

Cô gái này có phải quá tự nhiên rồi không, xe của Sở Ngự Bắc chứ đâu phải xe của người bình thường mà nói muốn lên là lên được?

"Chúng tôi đang rất gấp, nếu cô có chuyện gì thì mau nói nhanh đi."

Lộ Tinh Không bĩu môi, đôi mắt to xinh đẹp đảo qua đảo lại, "Các anh có quen biết với ngài phó tổng thống không?"

Biểu cảm trên gương mặt Tần Hân có chút quái dị, lén lút đánh mắt nhìn người đàn ông đang ngồi phía sau, chỉ thấy ngài phó tổng thống vẫn bình tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh ta lúc này mới ý thức được vì sao ông chủ lại dằn dò không được để lộ thân phận. Thì ra đã sớm dự liệu được cô gái này sẽ tìm đến tận cửa.

"Cô tìm ngài ấy có chuyện gì sao?" Tần Hân lảng tránh câu hỏi, hỏi ngược lại.

Hai đầu ngón tay Lộ Tinh Không chọc chọc vào nhau, biểu cảm có chút ảo não, "Tôi không cần thận đáp tội ngài ấy, nhưng anh ta lại mang chuyện này đổ lên đầu người vô tội, người nào làm người ấy chịu, như này chẳng phải là giận chó đánh mèo sao? Dù là Phó tổng thống thì cũng không thể không nói đạo lý đúng không."

“Chuyện này.....cô như này là muốn tìm phó tổng thống lý luận sao?” Tần Hân vặn hỏi, lại không quên quét ánh mắt qua kính chiếu hậu nhìn về phía sau, lại nghiêm túc nhìn gương mặt cô cùng tinh tế xinh đẹp của Lộ Tình Không, bọn họ mặt đối mặt nói chuyện với nhau, cô trang điểm, vì vậy việc anh ta không nhận ra cô có thể thông cảm được, nhưng hẳn tồn tại cảm, như thế nhược sao?

Anh ta chính là người giúp việc thân tín bên cạnh Sở Ngự Bắc.....

“Pháp chế xã hội sao, tự nhiên lại muốn nói lý lẽ! Nắng quá đi, hazzz, đại nhân, ngài để tôi lên xe rồi chúng ta nói chuyện tiếp được không? Các anh nhất định là có quen biết với phó tổng thống?”

Tần Hân trầm nghĩ, đầu chỉ là quen biết, còn rất thân thuộc là đằng khác, dám tìm phó tổng thống để nói lý lẽ, cô gái này gan quả thật không nhỏ.

Anh ta đang định trả lời, qua kính chiếu hậu nhìn về phía sau thì lập tức hoảng hốt, chỉ kịp hét lên một tiếng, “Cẩn thận.....”

Đã không kịp, một viên đạn xuyên qua cánh cửa đang hé mở phía sau hướng thẳng về phía Sở Ngự Bắc, bất chợt Lộ Tình Không di chuyển thân mình, viên đạn liền đâm trúng vào bả vai cô.

Trong nháy mắt, Lộ Tình Không ngã xuống đất, bất tỉnh.

Cửa phủ Tổng thống bảo vệ nghiêm mật, dù là bắn trúng hay không thì những kẻ có ý định ám sát cũng chỉ có một cô hội nổ súng duy nhất.

Cảnh báo vang lên, toàn thành phố truy bắt.

Sở Ngự Bắc trước khi Lộ Tình Không bị thương đã mở cửa xe ra, vừa mới đứng lên, thì đột nhiên chỉ có thể giương mắt nhìn cô gái lạnh lợi hoạt bát trước mắt mình ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Dưỡng thương ở nhà anh ấy

Sở Ngự Bắc thu lại ánh nhìn lạnh lùng, không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng bước lên phía trước, quỳ một gối xuống đất ôm Lộ Tình Không lên tay mình.

“Cậu chủ.....”

“Về biệt thự, gọi Thiệu Nhiên qua đây, mau!” giọng nói trước sau như một vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.]

“Cậu chủ, lát nữa hội nghị tiến hành, lão tổng thống chỉ định ngài phải tham dự, chi e là.....”

“Tần Hân, đi theo tôi, anh chỉ cần thi hành mệnh lệnh, không cần đưa ra ý kiến, rõ chưa?”

Tần Hân hoảng hốt.

Sở Ngự Bắc đang hạ người xuống muốn đặt Lộ Tình Không nằm lên chiếc ghế da, đang chuẩn bị buông tay, cô gái nhỏ khẽ rên lên một tiếng, máu từ trên người cô chảy ra rất nhiều, trong chốc lát đã nhuộm đầy trên tay anh và cả chiếc ghế da.

Sở Ngự Bắc cong lưng thấp xuống, trông như là cả người đang đè lên phía trên Lộ Tình Không, đây có lẽ là lần đầu tiên anh kề sát mặt một người con gái đến vậy, mùi hương con gái nhẹ nhàng phả vào mặt, vào mũi anh, ngay cả là mùi máu tanh nồng cũng không thể che dấu đi hương thơm ấy.

Sở Ngự Bắc cho rằng, ghi nhớ mùi hương của một người so với việc ghi nhớ khuôn mặt của họ mà nói thì càng sâu đậm khó quên hơn.

“Không được quay đầu lại.”

“Vâng!”

Tần Hân thông báo bác sĩ đã đến, anh vừa trở vào trong xe thì nghe thấy mệnh lệnh của Sở Ngự Bắc, ngay sau đó là tiếng vải bị xé rách, Tần Hân đoán rằng, Cậu chủ chắc là đang cầm máu cho cô gái đó, nếu như máu chảy không ngừng, nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đây là lần đầu tiên Sở Ngự Bắc tiếp xúc với quần áo của con gái, không biết nên cời thế nào, cũng không muốn kéo dài thời gian, liền dứt khoát xé một đường từ cổ áo xuống.

Làn da của cô gái này rất mịn màng, thuần khiết không nhuộm mùi bụi trần, bây giờ lại bị máu tươi thấm đẫm cả một mảng lớn như vậy, thật tạo cho người khác một thứ cảm giác dị thường, cứ làm cho con mắt của người khác ngửa ngáy không thôi.

Sở Ngự Bắc thực hiện sơ cứu cho Lộ Tinh Không, sau lưng áo anh không biết từ lúc nào đã thấm đẫm mồ hôi.

Anh lo lắng cho Lộ Tinh Không nằm trên ghế sẽ có chút khó thở, đành một tay ôm một tay nâng cô dậy, để đầu cô tựa vào vai mình.

Sở Ngự Bắc lần đầu tiên tiếp xúc thân mật đến như vậy với một cô gái, toàn thân cứ cứng đờ lại thật không giống như những người đàn ông bình thường, toàn thân cô mềm nhũn, tựa vào cánh tay rắn rỏi đó của anh, tuy là có chút cảm giác xa lạ, nhưng kì thực cũng rất..... dễ chịu.

Đột nhiên Sở Ngự Bắc nhớ tới chuyện gì đó, đôi mắt bất ngờ nhìn xuống phía dưới, quả nhiên lần đầu tiên trông thấy cô trong hoàn cảnh lúc đó, trên làn da trắng ngọc ngà mỏng manh, điểm xuyết một chút màu đỏ của máu, càng gia tăng thêm vẻ đẹp thuần khiết mỏng manh ấy, giống như là bông mai đỏ ngụy trên tuyết trắng, tỏa ra một cảm giác mỹ lệ kiều diễm mê đắm lòng người.

Hóa ra con gái cũng có thể đẹp đến như thế, Anh trước giờ đúng thật là chưa bao giờ từng để ý qua điều đó.

Trong mắt anh, tất cả con gái trên đời này đều giống nhau, chẳng có gì khác biệt.

Cô nha đầu này không biết liệu rằng đã dậy thì chưa nữa.....

Chấn tĩnh lại con tim đang bắt đầu có chút rung động của mình, ra lệnh cho Tần Hân mau chóng khởi hành, chiếc xe lao nhanh hết tốc lực về phía căn biệt thự nằm ở lưng chừng ngọn núi.

Thiệu Nhiên tay cầm hộp dụng cụ y tế, dẫn theo cô y tá, đã đang đứng đợi trước cửa căn biệt thự, trông thấy Sở Ngự Bắc tay ôm một cô gái trong lòng, ngạc nhiên tới nỗi miệng há ra tỏ vẻ kinh ngạc.

“đi theo tôi!” Từ miệng Sở Ngự Bắc thốt ra đúng một câu.

Tần Hân cũng đã ra khỏi xe, đưa tay ra đỡ chiếc hàm đang há to của Thiệu Nhiên khép chặt lại, nói “còn không nhanh đi vào trong cứu người đi.”

“Người này rốt cuộc là ai? Sao cậu chủ lại đích...đích thân bế cô ta như vậy? »

Dáng người Sở Ngự Bắc cao lớn ôm lấy Lộ Tinh Không bé nhỏ áp sát vào ngực mình, tựa như cái hình bóng lạnh lẽo cô địch đó nay đã được thêm vài phần sinh khí.

Thiệu Nhiên làm bác sĩ riêng cho Sở Ngự Bắc không phải ngày một ngày hai, trước giờ anh chưa từng thấy hấn giao động cảm xúc mạnh mẽ như bây giờ, càng chưa thấy anh ta gần gũi với phụ nữ bao giờ.

Thực ra Tần Hân cũng giống như Thiệu Nhiên, không quên quay đầu nói với Thiệu Nhiên “Nhân viên tài vụ chuyên đòi nợ của công ty.”

Thiệu Nhiên: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Dưỡng thương ở nhà anh ấy

Lộ Tinh Không bị thương không hề nhẹ, tuy rằng Sở Ngự Bắc đã kịp thời cầm máu sơ cứu cho cô, nhưng ngồi trên xe chờ cấp cứu đến tận 20 phút, thật khó tránh khỏi sắc mặt của cô nhợt nhạt, cơ thể khó chịu đến trắng bệch nhợt nhạt vì mất nhiều máu.

“25 phút trước, vai phải bị trúng đạn, tuy sau đó được cầm máu sơ cứu, nhưng vẫn cần được phẫu thuật ngay lập tức để lấy viên đạn ra.” Sở Ngự Bắc sau khi đặt Lộ Tinh Không nằm xuống giường bệnh xong, liền thì thầm với Thiệu Nhiên.

“Tôi Hiểu rồi, thưa cậu chủ.” Trước đó thì Tần Hân đã nói sơ qua tình hình cho Thiệu Nhiên biết.

“Cậu chủ, trước tiên cậu hãy đi thay một bộ quần áo khác đi.” Sau khi Thiệu Nhiên đóng cửa phòng bệnh lại, Tần Hân liền nói với Sở Ngự Bắc.

Sở Ngự Bắc khẽ đưa mắt xuống quét qua thân mình một lượt, nhìn thấy quần áo trên người loang lổ nhuộm đầy vết máu, hần trước giờ đều rất kín chu sạch sẽ, chưa bao giờ cho phép chuyện như thế này xảy ra.

“Cậu ở đây canh chừng, có việc gì thì lập tức tới báo cho tôi.”

Đề lại câu nói đó xong, Sở Ngự Bắc lướt ánh mắt lên cửa phòng bệnh, sau đó quay người đi về phía phòng ngủ.

Tần Hân nhìn chăm chăm vào bóng dáng cao cao, tấm lưng lạnh lùng đang xa dần thể hiện rõ vẻ sốt ruột lo lắng của Sở Ngự Bắc, cậu chủ tốt nhất là không nên động lòng với cô gái này, không thì Phu Nhân, và cả lão tổng thống nữa sẽ.....

Lộ Tinh Không bị cảm giác đau nhói trên vai làm tỉnh giấc, trong trí nhớ của cô, trước giờ cô chưa từng có cảm giác đau đớn đến như thế.

Cô nhú mày lại, cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt cô là cái trần nhà sơn màu trắng tinh không tì vết, đầu óc cô có chút choáng váng, cách bài trí này tuy xa hoa nhưng nó không phải là nhà của cô, lại không giống như trong bệnh viện, rốt cuộc đây là đâu?

“Cô gái, cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi ư? Tôi đây phải lập tức đi báo tin này cho cậu chủ.” Đây là giọng nói của bà giúp việc nào đó, có lẽ tuổi tác cũng khá cao rồi, giọng nói của bà cũng rất ấm áp.

Lộ Tinh Không muốn nói điều gì đó, Nhưng cổ họng cô cứ khô rát, cảm giác rất khó chịu.

Cô mở to mắt, cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước đó.

“Cô tỉnh rồi sao?”

Giọng nói trầm ổn như tiếng đàn violon, bên trong đó có chứa đựng chút lãnh đạm, nhưng cũng rất uy quyền đó cất lên.

“á.....”

“Đừng cử động, cô vừa mới làm phẫu thuật xong đó.”

Giọng nói này rất quen thuộc, nhưng cơn đau bất ngờ kéo tới làm cho Lộ Tinh Không không thể suy nghĩ thêm được gì nữa.

Sở Ngự Bắc lạnh lùng nhú mày lại, không hề tiến thêm bước nào nữa.

“Tôi muốn uống nước.....” Lộ Tinh Không khát đến mức không thể chịu nổi nữa, cho rằng người vừa đến không nghe thấy lời mình vừa nói, tiếp tục nhắc lại một lần nữa.

Sở Ngự Bắc ánh mắt không chút cảm xúc, cầm lấy chiếc cốc trên đầu giường, đưa tới trước mặt Lộ Tinh Không.

“haizz...tôi.....” Lộ Tinh Không chẳng lẽ vẫn còn sức để tự uống nước ư? giọng nói cô thều thào, mang ngữ điệu điệu dằng của phái nữ, nhẹ nhàng mà êm ái, có chút nũng nịu.

Ánh mắt của Sở Ngự Bắc lướt qua cô, định gọi người giúp việc vào, nhưng lại bất giác đi đến bên giường.

Thân hình cao lớn lạnh lùng nhẹ nhàng cúi xuống, hương bạc hà hòa quyện cùng hương thơm thuốc lá thoang thoang, thực là mùi vị vô cùng sáng khoái, Lộ Tinh Không phút chốc liền nhận ra anh ta là ai.

Cô tròn tròn mắt, không dám tin vào mắt mình. “là anh sao?!”

Người đàn ông có khuôn mặt lạnh lẽo nhưng vô cùng hoàn mỹ này, chỉ cần nhìn qua một lần, thì không bao giờ có thể quên được.

Sở Ngự Bắc quét ánh mắt qua cô một lượt, đỡ cô dậy, không hề mở miệng ra đáp một lời nào.

“ui da.....” bị đụng đến vết thương, Lộ Tinh Không đau đến nỗi có chút bức bối, “Đau quá, anh nhẹ tay chút đi.....”

Người đàn ông ngắm nhìn sắc mặt cô một lúc, đưa tay chạm lên khuôn mặt nhỏ của cô, anh thậm chí còn cảm nhận được hàng lông mi bé nhỏ đang lay động của cô.

“Thỉnh thoảng”, có gì đó không ổn.

Nhưng anh vẫn nhất quyết không chịu mở miệng ra nói một lời nào.

“Tôi hai lần chặn đường của a, chẳng lẽ anh lại không nhận ra tôi hay sao?” Lộ Tinh Không nuốt một ngụm nước đầy xuống cổ họng, cất tiếng hỏi.

“Tôi đã bị thương đến mức này rồi, nói chuyện rất mất sức, anh không thể nói ra được một hai câu nữa hay sao?” người đàn ông này vẫn phát huy triệt để câu nói im lặng là vàng, tuyệt nhiên không chịu cất lời.

Chương 21: Dưỡng bệnh tại nhà anh ta

Sở Ngự Bắc nhủ vậy, lời của nhóc con này nói không nhiều hơn bình thường, tấm thân nhỏ nhưng ôn nhu dựa vào bờ vai của cô, tâm trạng có chút ngán ngạn

“cô làm tôi xấu mặt rồi”

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp, nghe không ra được tâm tình lúc này.

Lộ Tinh Không cảm nhận được là bụng anh đang réo, nghĩ bụng, lãng phí biết bao những âm thanh ngọt ngào.

Cô không biết mình đã nằm bao lâu, toàn thân rất tê, bây giờ lại có đồng thịt ai đó dựa vào, cô cử động cái cổ, mới đáp lại lời của anh.

“nói như vậy là anh đã nhận ra tôi.” Lộ Tinh Không bĩu môi” người làm sai là cô, không liên quan gì đến lão đại nhà cô, cô giúp anh bắt một phát, coi như huê nhau rồi.

Sở Ngự Bắc trầm lặng, đưa nước đến bờ môi cô.

“không uống nữa”

Vừa dứt câu, Lộ Tinh Không cảm thấy cả thân mình bị đè xuống.

Lần này động tác khá nhẹ nhàng, không có làm đau cô.

“cô cần phải nghỉ ngơi 1 tuần” Sở Ngự Bắc buông nhẹ một câu, liền đi thẳng ra ngoài.

“này, phó tổng thống, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi...hử...”

Lộ Tinh Không tính nóng vội liền lăn xuống đất, đau đến mức kêu lên.

Sở Ngự Bắc quay đầu lại, nhìn chỗ máu đỏ tươi nhuộm đỏ bờ vai cô, anh mở hờ đôi mắt, tay vo thành nắm đấm, rốt cuộc thì vẫn phải đi qua bề cô lên.

Từ trước đến giờ anh không biết rằng phụ nữ có thể đùa dòn như thế này.

“yên phận chút đi”

Không biết có phải vì ngã đau, hay là vì cái ôm của người đàn ông này quá đối ẩm áp, hay vì bị anh ta xem thường, hay vì cô mất tích lâu như thế, lại không có một ai nhớ đến cô, cô rốt cuộc đã sống với bao nhiêu trắc trở như vậy.

Nước mắt cứ bất giác tuôn trào, thấm đẫm bờ vai vững trãi của người đàn ông ấy.

“khóc cái gì?”

Một người đàn ông xa lạ, một chiếc ôm ẩm áp, hít thở không khí trong lành mát lạnh bên ngoài, khiến một Lộ Tinh Không luôn rất cứng rắn nay một phút mềm yếu.

“có ai từng tìm tôi chưa?” Lộ Tinh Không sụt sịt mũi, nói với cái giọng mũi, bày ra bộ mặt đáng thương.

Cảm thấy được bờ vai ướt đẫm nước mắt, ánh mắt liền nhìn xa xăm.

“cô tạm thời không được cử động nhiều, ở đây, cũng không tiện để hỏi thăm, nhưng cô có thể liên hệ với gia đình” Sở Ngự Bắc nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, coi cô như người nhà.

“không cần đâu” Lộ Tinh Không cảm thấy hormone của mình rất lạ, nếu không thì sẽ không có chuyện khác người như thế, cô ngậm ngừ rồi nói tiếp “có thể đồng ý với tôi không truy cứu tội của công ty được không?”

Sở Ngự Bắc không ngờ rằng trong lúc như thế này cô nhóc này vẫn nghĩ đến người khác, hẳn đã cho đóng cửa công ty tài vụ đó cũng chỉ là lúc nóng giận. Sau đó mới phát hiện có chút ý nghĩa.

“mấy người chọc giận tôi rồi”

“tôi thay mấy người hứn đạn rồi”

Lộ Tình Không ngược mắt sáng long lanh lên nhìn anh ta, một mặt tỏ ra cô bị thương rất nặng.

“đáng đời” hai chữ thốt ra từ miệng người đàn ông này thật lạnh nhạt, lại là lời nói chân thật.

Xe của anh ấy có thiết bị cải trang cùng với hệ thống phòng ngự vô cùng tốt, nếu như không phải Lộ Tình Không chặn xe, tên đó vốn đã không có cơ hội bắn một phát đạn, cứ coi như bắn đi, thì cũng không gây được bất cứ thương tích nào, cho nên, cô đáng đời.

“anh..hự hự (tiếng ho)...” câu nói đó Lộ Tình Không cảm thấy quá máu lạnh, một người đứng đầu của đất nước ngồi ở hàng ghế thứ 2, một người công dân nhỏ bé vì anh ta mà trúng đạn, chỉ nói mỗi câu “cô đáng đời”

Như này phải máu lạnh đến mức nào mới có thể nói được như thế?

Sở Ngự Bắc bình thân nhìn cô, bỗng nhiên xoay người đi ra ngoài.

“phó tổng thống, xin anh”

Sở Ngự Bắc vẫn không quay đầu, chỉ để lại cho Lộ Tình Không cái bóng lưng lạnh lùng đến vô cùng.

Dường như những hành động gần gũi vừa nãy chỉ là một con mê, thân phận địa vị giữa họ như hai đường thẳng song song quá xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chuyện không do mấy người quyết

Sở Ngự Bắc kêu Thiệu Nhiên giúp Lộ Tình Không băng bó lại một lần nữa, cũng sắp xếp cho một vệ sĩ ở bên trong trông coi.

Lúc Tần Hân tiến đi vào, Sở Ngự Bắc đang đứng lặng ở bên cửa sổ, đầu ngón tay có vài chấm đỏ ẩn hiện, nhẹ nhàng sưng trắng vây quanh anh, toàn thân toát lên vẻ thần bí, không thể với tới.

Ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng thâm sâu đến khó lường của anh, nếu không nhắm thì đang ngó nhìn ra ngoài cửa sổ.

“thưa ngài, có lẽ là người bên tư lệnh làm, vị trí phó tổng thống vốn đã không theo ý ngài, nếu tổng thống không kiên trì, e rằng.....”

Sở Ngự Bắc liếm liếm khóe môi, ngồi trở lại ghế, thuận tay rót rượu thuốc, giọng nói trầm thấp cũng càng lạnh nhạt hơn, “Hân theo ý hay không với tôi đều không quan trọng, vị trí này, chỉ có tôi muốn làm hoặc là không muốn làm hay không mà thôi, không tới phiên người khác khoa chân múa tay.”

“đến lúc đáp lễ lại hân ta vài phần rồi, đi thu xếp đi.”

“vâng, thưa ngài, tôi biết nên làm như thế nào.”

Sở Ngự Bắc phát phát tay, ý bảo Tần Hân đi ra ngoài.

Tần Hân đứng yên tại chỗ, muốn nói lại thôi.

“Có gì cứ nói.”

“Phu nhân có ý để ngài cùng con gái của tư lệnh đính hôn, chuyện này.....” anh lo rằng lần ra tay này, ngộ nhờ ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai bên thì sẽ không được hay cho lắm.

Thực ra hôn nhân với chính trị, có mối quan hệ mật thiết, tùy theo nhu cầu mỗi người, cũng là lẽ thường tình, chỉ là lòng tham của lão này khó có thể nắm lấy.

“Tần Hân, người con gái đó tên là gì?”

Tần Hân có hơi ngạc nhiên, lời nói này có phải là sự thay đổi quá nhanh rồi không?

Sở Ngự Bắc nhướn mày, liếc mắt nhìn hân một cái.

“Lộ Tình Không, Tình Không trong tình không vạn dặm, mười tám tuổi, sinh viên năm nhất, làm tài vụ kiêm sổ sách cho công ty Vạn Lợi Đạt.” Tần Hân tra được những gì liền khai báo thành thật

“Lộ Tình Không.....” bờ môi mỏng của Sở Ngự Bắc khẽ mở, suy ngẫm một chút, rồi mới gật gật đầu, “Đi ra ngoài đi.”

Thật là không nhận ra được là nhóc con đó đã lớn rồi.

Nói đến nước này, Tàn Hãn cũng không nói được gì hơn, cũng có thể nói là không có lập trường gì để nói.

Lộ Tinh Không cũng không biết, sự biến mất của cô khiến cho nhà họ Lộ gặp sóng to gió lớn.

“sao rồi? Người xinh đẹp làm sao mà không thấy xuất hiện vậy?” Lộ Tinh Không giống như trong phút chốc đột nhiên bốc hơi khỏi thế giới này vậy, không thấy bóng dáng đâu nữa, Lộ Sùng Hoa chính gợn tím mặt.

“cha, con có cái gì mà không nói với cha, nó chắc chỉ là đi ra ngoài giải sầu, sẽ sớm quay về thôi.” Lộ Viễn Kiều hiểu con gái mình, sẽ không làm mấy cái chuyện khác thường như thế, có lẽ là do những chuyện ông dẫu giếm bao năm nay, nên ra ngoài đi dạo thôi.

“Hừ!” Lộ Sùng Hoa hừ lạnh một tiếng, “Lại cho con thời gian là ba ngày, nếu xử lý không tốt, đích thân ta sẽ ra tay!”

“Cha, chắc suy nghĩ của Tinh Không cũng chỉ như những đứa cô gái bình thường khác, nên cần phải kiên nhẫn, nó đã không muốn thì không ai ép được nó cả, cha cứ như này, kè kè bên nó cũng không tác dụng gì.”

Ngay từ lúc đầu Lộ Viễn Kiều đã biết là không nên quay về, sớm đã cảm nhận được lúc người nhà họ Lộ tìm bọn họ, nên đem con gái cao chạy xa bay rồi.

“là một quân cờ không có tác dụng gì cho nhà họ Lộ thì chỉ là quân cờ vứt đi, ta không ngại gì vứt bỏ nó đi cả!”

“cha, cha nên suy nghĩ kỹ, con và Tinh Không cũng không yêu thích gì lắm người nhà họ Lộ.” Nếu không thì ông cũng không cùng con gái phiêu bạt bên ngoài bao nhiêu năm nay.

Mắt ông sáng như đuốc, tuy già nhưng những mũi tên nhọn như bắn ra từ đôi mắt khôn khéo của ông, “chuyện này lại không đến lần mấy con, các con từ sinh ra đã mang họ Lộ! Nhớ kỹ, con chỉ có ba ngày thôi”

“Cha, họ của con có phải họ Lộ không, cha hãy nói cho con biết đi, nhà họ Lộ cũng chưa từng nuôi nấng Tinh Không.”

“Lộ Viễn Kiều, đừng để ta nghe đến mấy câu đó thêm lần nữa, nếu không, cha sẽ có biện pháp làm cho con vĩnh viễn không mở miệng nói được một lời nào đâu, hừ!” Lộ Sùng Hoa hừ mạnh một tiếng rồi giận dữ bỏ đi.

Lộ Viễn Kiều nhìn bóng dáng của cha, chỉ còn biết thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiểu Thất

Không biết Thiệu Nhiên cho Tinh Không dùng thuốc đặc biệt gì, ngày hôm sau thức dậy, cô liền cảm giác cả người khoẻ hơn nhiều, chuẩn bị xuống giường hoạt động gân cốt một chút.

“Tôi có thể đi dạo một chút sao?” cô hỏi Lý tẩu.

“Tinh Không tiểu thư có thể tự nhiên đi lại khắp nơi, nhưng là tốt nhất không nên đến Tây Uyển, Tiểu Thất không thích người lạ đi quấy rầy. Mặt khác thư phòng lâu ba của cậu chủ cũng ngàn vạn không được đi vào.”

Lộ Tinh Không gật gật đầu, không hỏi Sở Ngự Bắc đi nơi nào, cũng không hỏi Tiểu Thất là ai, trong nhà phó tổng thống tự nhiên nơi nơi là cơ mật, cô càng không muốn lại gặp rủi ro.

“Vẫn là để tôi đưa cô đi một chút.”

“Không cần, tự tôi đi thôi.” Lộ Tinh Không bị thương chính là bả vai, trừ bỏ bên trái tay không thể tùy ý di chuyển bên ngoài, mặt khác không có vấn đề.

Cô đi xuống lầu, liền thấy đại nhân vật đáng vẻ vô cùng tôn quý, đang ngồi trước bàn ăn ưu nhã mà ăn bữa sáng.

Nhưng mà, đó không phải trọng điểm, bên chân anh ta kia Kia chỉ cái trán viết chữ “Vương”, làm sao mà trên người con mèo khổng lồ có các vết sọc ngựa vằn?

Có lẽ là người được chơi thử người lạ, con mèo to ngẩng đầu, “Ngao ô.....” Hướng tới Lộ Tình Không thét dài một tiếng

Đó không phải mèo khổng lồ gì, kia rõ ràng là 1 con hổ!

Lộ Tình Không tuy là không sợ trời không sợ đất nhưng lúc này đều sợ tới mức hai chân phát run, đứng ở cửa cầu thang một cử động cũng không dám, “Đừng..... Đừng tới đây.....”

Sở thích này của anh ta có phải quá đặc biệt hay không? Như thế nào sẽ ở trong nhà nuôi hổ chứ?

“Tình Không tiểu thư đừng sợ, Tiểu Thất hiểu tính người, không có mệnh lệnh của cậu chủ, nó sẽ không chủ động công kích người khác.” Sau lưng Lý tẩu nhớ tới chính mình lúc mới gặp quái vật khổng lồ này, có thể so với Lộ Tình Không còn sợ hơn nhiều.

“Nó..... Nó chính là Tiểu Thất?” Vừa mới nghe Lý tẩu nói dặn cô đừng đi Tây Uyển, cô còn tưởng rằng nơi đó có người ở, thế nhưng lại là con vật như vậy.

Nhưng thế nào mà con vật uy phong lẫm lẫm rùng rậm vì sao muốn lấy tên “Tiểu Thất” như vậy a?

Lộ Tình Không cảnh giác mà nhìn chăm chăm nó, vẫn như cũ không dám động, tự hỏi nên hay không đi trở về.

May mắn Tiểu Thất tựa hồ đối với cô không dám hứng thú, cho cô một cái giọng mũi, rồi lại ngoan ngoãn mà lúc lắc cái đuôi, ghé vào bên chân Sở Ngự Bắc làm sùng vật.

“go.....”

Bỗng nhiên, Sở Ngự Bắc gọi một tiếng, Tiểu Thất nhảy dựng lên, nhảy quá bàn ăn, hướng về phía Lộ Tình Không nhảy qua.

Lộ Tình Không sợ tới mức tim vọt lên tận cổ, còn không kịp suy nghĩ hẳn là chạy hay cầu cứu, Tiểu Thất cũng đã đi đến bên chân cô.....

“Phó..... Phó tổng thống ngài.....ngài.” Lộ Tình Không sợ đến mức nói chuyện không hoàn chỉnh.

Sở Ngự Bắc không để ý tới cô, quét mắt liếc nhìn cô một cái, như cũ vẫn ưu nhã mà ăn bữa sáng của mình, chỉ là sâu thẳm trong ánh mắt hiện lên một chút ý cười không thể nhận ra.

Tiểu Thất giống như Đại vương xuống núi tuần tra lãnh thổ, quay chung quanh Lộ Tình Không vài vòng, trước sau người người.

Sau vài vòng, không cần Sở Ngự Bắc hạ lệnh, nó cũng đã nhảy lại chỗ.

Lộ Tình Không sợ tới mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, cơ hồ đem trọng lượng toàn thân đều dựa vào trên lan can, ngón tay nắm chặt lan can đều không còn chút huyết sắc.

Sở Ngự Bắc vuốt vuốt Tiểu Thất, cuối cùng nhìn về phía Lộ Tình Không, “Người nhát gan!”

Lý tẩu che mặt mà cười, “Cậu chủ, Tình Không tiểu thư còn là rất tốt, tôi lần đầu tiên thấy Tiểu Thất đều dọa muốn khóc.”

“Tình Không tiểu thư, qua đi dùng cơm sáng đi.”

Lộ Tình Không nuốt ngụm nước miếng, lắc đầu, phải cùng quái vật khổng lồ kia ăn cơm, cô tình nguyện chết đói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhào vào trong ngực (1)

“Tiểu Thất mỗi ngày đều ở nhà, di chuẩn bị đủ đồ ăn 7 ngày.” Sở Ngự Bắc ưu nhã mà ăn luôn mẩu bánh mì kẹp cuối cùng, thông thả ung dung nói.

Lộ Tình Không hít sâu một hơi, sợ hãi phía sau con người mang theo vài phần nhu nhược, thanh âm đều là mảnh mai, “Tôi muốn về nhà, anh phải người đưa tôi trở về đi.”

“Không được.” Nam nhân giọng nói trầm thấp lãnh đạm một lời phủ quyết.

Lộ Tình Không nắm tay, có chút tức giận, cô càng tức giận, đôi mắt linh động càng diễm lệ.

Gần đây người muốn quản cô thật sự quá nhiều, trước khi trưởng thành, cần người quan tâm, cần người quản, trừ bỏ Lão Lộ, cơ bản không ai để ý tới.

Sau này trưởng thành, không thể hiểu được lại nhảy ra một đồng người muốn quản cô.

“Tôi có tự do của tôi, không cần anh đồng ý.”

Sở Ngự Bắc đứng lên, nam nhân dáng vẻ cao lớn lạnh lùng, có một loại khí chất không giận mà uy, có thể ở vô hình bên trong khiến cho người ta áp lực.

Lộ Tinh Không duỗi thẳng lưng, ánh mắt quật cường không hề chớp mà cùng anh ta đối diện, thua người không thua trận.

“Tùy tiện.” Nam nhân thu hồi tầm mắt, thanh âm lạnh nhạt không mang theo độ ấm, nói ra hai chữ, liền xoay người đi ra ngoài.

Hai mươi giây sau, Lộ Tinh Không cuối cùng biết hẳn câu nói kia “Tùy tiện” là cái gì ý tứ.

Uy phong lẫm lẫm quái vật khổng lồ kia đi theo sau lưng Sở Ngự Bắc, bắt quá tới cửa liền ghé vào nơi đó bất động, bắt đầu lười biếng mà liếm da lông trên người mình.

Mắt nửa híp nửa mở, bộ dáng lười biếng hưởng thụ thật sẽ làm người ta tưởng lầm đây là một con manh tặc thiên mèo Ba Tư, chẳng qua thân hình lớn một chút.

Nhưng Lộ Tinh Không vẫn là sợ, cô khi còn nhỏ từng bị mèo cắn, nhìn đến mèo đều trốn tránh đi, huống hồ đây là một con vật họ mèo ác bá.

“Lý tẩu, biệt thự này không có cửa sau sao?”

Lý tẩu lắc đầu, “Tinh Không tiểu thư, cửa sau bên kia đều cô bảo mật, không có cậu chủ mở, chúng ta cũng không ra được.”

Lộ Tinh Không, “.....”

Lại còn trang bị bảo mật, chẳng lẽ cái chức phó tổng thống này bốn bề đều là địch, nguy cơ tứ phía, mỗi ngày bị người ám sát sao?

“Tinh Không tiểu thư, cậu chủ cũng là trong nóng ngoài lạnh, bác sĩ Thiệu là bác sĩ quyền uy nhất cả nước, cô bị thương không nhẹ, liền an tâm ở tại chỗ này dưỡng thương đi. Cơm sáng làm tốt, tôi đem lên cho cô.”

“Cám ơn.”

Lộ Tinh Không trở lại phòng, ghé vào trên giường nhìn sàn nhà xuất thần.

Cô hiện tại cái dạng này trở về trường học đích thực không tiện, trước kia trong nhà có Lão Lộ, hiện tại trở về vẫn là một người, vẫn là dưỡng thương tốt rồi nói sau.

Lão Lộ.....

Không biết ông hiện tại như thế nào, có phải hay không trở lại nhà giàu có, liền đem con gái nghèo khổ quên không còn một mảnh.

Lý tẩu thực mau liền đem bữa sáng tiến vào.

“Lý tẩu, đi nhìn thấy túi sách mang theo của tôi đâu không?”

Lý tẩu buông bữa sáng, lắc lắc đầu, chỉ vào phòng giữ quần áo nói, “Tinh Không tiểu thư quần áo của cô đã giặt sạch sẽ đặt ở nơi đó, nhưng thật ra không có nhìn thấy túi sách.”

Mà thôi, thời gian này cô cùng với thế giới bên ngoài ngăn cách, cũng không biết đã phát sinh chuyện gì.

.....

Mấy ngày kế tiếp, Sở Ngự Bắc cơ hồ đều là đi sớm về trễ, Lộ Tinh Không cùng anh cơ bản không có chạm mặt, nhưng thật ra cũng gặp Tần Hân vài lần.

Y thuật của Thiệu Nhiên, đúng như Lý tẩu nói, thập phần cao minh, cũng đại khái là không có thương tổn đến gân cốt, mấy ngày sau đã có thể cử động thoải mái rồi.

Đêm nay, đã là hơn mười một giờ, Lộ Tinh Không không cho chính mình ngủ, văng tai nghe bên ngoài động tĩnh.

Rời đi nơi này, trước tiên cần đem chuyện công ty ra giải quyết, bất luận như thế nào đều phải làm phó tổng thống đối xử khoan hồng

Nếu không, lấy thân phận của cô, sau này muốn gặp người đàn ông này liền quá khó khăn.

Chương 25: Nhào vào trong ngực (2)

Lộ Tinh Không tròn tròn mắt, kinh ngạc đối diện với ánh mắt của Sở Ngự Bắc, giọt nước từ trên tóc ngắn của người đàn ông theo gương mặt rơi xuống cô, tầm mắt cô nhìn theo giọt nước chảy qua khuôn ngực to lớn, cơ bụng sáu múi đồ sộ, đi xuống nữa là rừng rậm đen như mực, xuống chút nữa.....

Lộ Tinh Không tròn mắt há mồm, cuối cùng phản ứng lại chính mình đang xem cái gì, tay nhỏ che miệng lại, tầm mắt trở lên nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thăm lạnh lùng của Sở Ngự Bắc.

Cứ như vậy đối diện, ước chừng qua vài giây.

Tay nhỏ của cô mới từ miệng chuyển qua mắt, miệng đắng lưỡi khô mà nuốt nước miếng, “Tôi..... Tôi không phải cố ý nhìn lên.”

Nói xong câu đó, khuôn mặt nhỏ của cô đã đỏ như gấc, cô thể nhưng lại nhìn chằm chằm phó tổng thống đại nhân loã thể, còn luyến tiếc không dời mắt!

Cô từ trước đến giờ còn không biết mình là sắc nữ nha.

Bất quá,cái này không thể trách cô,dáng người của phó tổng thống đại nhân thật sự so với những minh tinh người mẫu cô gặp qua đều đẹp hơn nha.

Sở Ngự Bắc nguy hiểm mà híp nửa con ngươi, dáng vẻ cao quý lãnh đạm đi đến mép giường, thông thả ung dung mặc áo tắm vào.

Nhất thời không nói chuyện.

Lộ Tinh Không đi cũng không được, ở lại cũng không xong, không khí vô cùng xấu hổ.

Một bàn tay cô hé hé nhìn lên, phát hiện Sở Ngự Bắc đã mặc quần áo xong, đồng thời cũng đang nhìn cô.

Lúc này cô mới đem tay bỏ xuống, áp ở trên mặt.

Lộ Tinh Không bĩu môi, hiển nhiên không đủ tự tin.

Vừa dứt lời, Lộ Tinh Không “A” mà một tiếng, cả người trời đất quay cuồng, xoay một cái rơi vào vòng ôm xa lạ mà lại ấm áp quen thuộc.

Nói xa lạ, là bởi vì mới gặp mặt vài lần,đến tên của phó tổng thống đại nhân cô cũng không biết, nói quen thuộc, là bởi vì cái ôm ấm áp này gần đây ôm cô vô số lần.

“Mới vừa trưởng thành liền gặp không đợi nổi muốn nhào vào trong ngực đàn ông sao? Giả vờ then thùng lạt mềm buộc chặt?”

Hơi thở ấm áp cọ qua cọ lại bên tai cô, có vài sợi nghịch ngợm mà chui vào lỗ tai cô.

Lộ Tinh Không thề, đây là giọng nói hay nhất cô từng nghe qua, nhưng cô không muốn nghe anh ta nói, còn không bằng cái dáng vẻ cao quý lãnh đạm của phó tổng thống đại nhân.

Nhưng mà, Lộ Tinh Không phát hiện tay mình còn bám ở trên cổ anh ta, sợ tới mức lập tức rút tay lại.

Sở Ngự Bắc giờ phút này đang đỡ hông cô, hơi dùng sức, đem cả người cô dán lên người mình.

Giữa bọn họ chỉ cách nhau lớp vải mỏng, ánh mắt nhìn chăm chú lẫn nhau, có thể nghe thấy tiếng tim đập, có thể cảm thụ nhiệt độ cơ thể đối phương thân mật khăng khít, như là đôi nam nữ yêu đương cuồng nhiệt đã lâu.

Lộ Tinh Không mặt đã hồng đến mức sắp xuất huyết,hai bên tai đỏ ửng lên,cô chưa từng cùng bất cứ người đàn ông nào thân mật như vậy.

“Anh..... Anh nói vậy, tôi không có, không phải như thế!” Lộ Tinh Không bình thường mồm miệng nhanh nhẩu,bây giờ liền nói chuyện không trôi chảy.

“Không phải như vậy,vậy thì thế nào?”

Nam nhân âm thanh trầm thấp như là mê hoặc, Lộ Tinh Không ngờ ngạc mà nhìn anh ta, “Tôi..... Tôi chỉ muốn vào hỏi anh một chút chuyện.”

“Nửa đêm đến phòng một người đàn ông, còn không phải là chuyện này sao?” Sở Ngự Bắc cúi đầu, làm bộ muốn hôn môi anh đào của cô.

Lộ Tinh Không nghiêng đầu, đôi tay chống ngực anh ta.

Sở Ngự Bắc cánh môi ẩm áp cọ qua gương mặt Lộ Tình Không, cò quét đến bên tai cô.

Môi anh không giống con người anh lạnh như băng, hơi thở nóng bỏng, quanh quẩn thật lâu bên tai cô.

Trái tim đập nhanh từng trận, thỉnh thoảng, đối với Tình Không mà nói, cảm giác này cực kỳ xa lạ.

Toàn thân cô dùng hết sức đẩy anh ra, giống như gặp ma tông cửa chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Sở Ngự Bắc, tên của tôi (1)

Sở Ngự Bắc ánh mắt nheo lại, nhìn theo cô gái chạy trời chết kia, ngón cái cọ qua cánh môi, vuron đầu lưỡi liếm liếm nơi vừa mới chạm qua gương mặt của cô gái, ánh mắt thâm trầm.

Mặc Trần tổng chế cười anh cùng Bạch Dạ Kiều là hoa nam.

Anh ta nói Bạch Dạ Kiều không phân rõ nam nữ, phụ nữ đối với anh ta mà nói đều giống như mẹ.

Nói Sở Ngự Bắc anh như là đi tu, không tình không dục, chưa nếm thử qua hương vị phụ nữ, không mở ra được thế giới quan rộng lớn.

Sở Ngự Bắc thu hồi tầm mắt, cảm thụ dưới thân truyền đến cực nóng, phỏng. Ánh mắt càng trở nên thâm trầm.

Đây là Mặc Trần nói bị phụ nữ mở ra thế giới quan rộng lớn sao?

Hương vị phụ nữ.

Sở Ngự Bắc lại liếm liếm cánh môi.

Thơm, ngọt sao?

Còn không tôi.

Lộ Tình Không tốc độ cực nhanh chạy về phòng mình, đóng cửa phòng lại, nội tâm còn “Bùm bùm” mà nhả không ngừng.

Cô nâng tay che lại trái tim nhỏ bé của mình, loại cảm giác này thật là đáng sợ.

Đáng người hoàn mỹ kia, hơi thở ẩm áp, còn có rừng cây đen như mực kia ở trong đầu cô xua đi không được.

Lộ Tình Không không ngừng dùng tay nhỏ phẩy phẩy, cảm thấy bản thân sắp điên rồi.

Qua một hồi lâu mới bình phục cảm xúc, cô vỗ trán 1 cái, phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, cô thế nhưng đem chuyện quan trọng quên mất, mục đích nửa đêm cô đi tìm anh là vì muốn anh cho công ty của cô một con đường sống.

Lộ Tình Không dùng thời gian ba giây tự hỏi có nên một lần nữa quay lại, cuối cùng vẫn là từ bỏ.

Cô nằm ở trên giường, mắt to chớp chớp nhìn trần nhà, cho rằng chính mình sẽ mất ngủ, nhưng không đến một lúc liền tiến vào mộng đẹp.

Chỉ là, suốt một buổi tối, hình ảnh rừng cây đen kia cứ đóng đưa trong đầu cô, mặc kệ cô trốn thế nào đều trước sau trốn không thoát.

Ngày hôm sau, tỉnh dậy từ sớm, tinh thần tự nhiên liền không được tốt.

Cô ở biệt thự này tỉnh dưỡng đã năm sáu ngày, di động mất, lâm vào trạng thái hoàn toàn mất liên lạc, ở trường học còn tốt, cô có tiếng là vua trốn học.

Chỉ là Lão Lộ ở đó, hiện giờ cũng không biết gặp phải tình huống gì.

Lúc vừa mới bắt đầu tới nơi này cho rằng thời gian sẽ rất khó qua, lại không nghĩ, lập tức liền qua nhanh như vậy.

Nơi này mọi người đối với cô đều là cực kỳ tốt, trừ bỏ vị phó tổng thống cao lãnh kia.

Hôm nay là cơ hội cuối cùng nói với anh ta, việc này không nên chậm trễ.

Sau khi rửa mặt, cô từ trong tủ chọn ra một bộ quần áo đơn giản mặc vào.

Bộ quần áo kia của cô lúc bị thương đã bị Sở Ngự Bắc xé mất rồi, ngoài bộ quần áo này, cô cái gì cũng không mang đi.

Thu thập xong, cô chạy nhanh xuống lầu.

Bởi vì mấy ngày trước, Sở Ngự Bắc đều không xuống dưới ăn sáng, trực tiếp trở về phủ tổng thống.

Lộ Tinh Không xuống lầu, liền thấy bộ dáng người đàn ông tôn quý kia, mặc một thân tây trang thủ công tinh tế, ngồi ở đó ưu nhã ăn sáng.

Anh chăm chú ăn bánh mì kẹp, Lộ Tinh Không suy đoán, anh khẩu vị dường như chỉ một.

Lộ Tinh Không ngồi xuống vị trí đối diện góc nghiêng hoàn mỹ của anh, lúc anh nuốt đồ ăn, hầu kết hoạt động lên xuống, vô cùng gợi cảm.

Tiểu Thất vẫn như vậy lười biếng ghé vào chân anh, một người một vật, chính là hình ảnh hoàn mỹ nhất.

Ánh mắt chuyển hướng nhìn qua bờ môi mỏng cọ qua gương mặt mình, hình ảnh tối hôm qua không tự giác mà hiện lên trong đầu, mặt cô nóng lên.

Hít sâu một hơi, nhắc nhở bản thân bình ổn cảm xúc, mỉm cười hướng Sở Ngự Bắc vẫy tay, “Chào buổi sáng, ngài phó tổng thống.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Sở Ngự Bắc, tên của tôi(2)

Sở Ngự Bắc nghiêng đầu, ánh nắng chiếu vào dung nhan, phản chiếu thần sắc rực rỡ, mang vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Lộ Tinh Không thần sắc ngẩn ngơ, véo véo đuôi mình mới có thể ổn định.

“Cái kia, ngài phó tổng thống, cảm ơn anh mấy ngày này chiếu cố, sức khỏe tôi đã tốt lên nhiều rồi, nên trở về đi học.”

Sở Ngự Bắc thông thả ung dung nhấm nuốt đồ ăn, nghe được Lộ Tinh Không nói, động tác cô lên lút véo đuôi của cô tự nhiên cũng không qua được mắt anh.

Anh hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Tối hôm qua xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, Lộ Tinh Không cho rằng sẽ thực xấu hổ, kết quả, tựa như nước chảy, anh vẫn là bộ dáng cao quý lãnh đạm, vô luận bên ngoài hỗn loạn thế nào, ánh mắt anh vẫn lạnh lùng quan sát hết thảy.

Có người về ngoài tôn quý, có người là từ cốt nhục toát ra, không lay động được.

Lộ Tinh Không đột nhiên hiểu Sở Ngự Bắc khí chất tôn quý là từ trong xương tủy toát ra.

Tối hôm qua, chỉ là một loại ảo giác đi.

“Vậy.... Anh có thể buông tha cho công ty tài vụ Vạn Lợi không? Lần đó là sai lầm của một mình tôi, thật sự không có liên quan gì đến công ty.”

Lộ Tinh Không thấy anh sắp ăn sáng xong, tranh thủ thời gian nói.

“Có thể.”

Sở Ngự Bắc nhả ra hai chữ, vuốt vuốt lông đình đầu Tiểu Thất, bỗng nhiên kéo ghế dựa ra đứng dậy.

Ách.

Lộ Tinh Không ngẩn ngơ, mắt to chớp vài cái, có chút không thể tin tưởng, như vậy liền đồng ý?

“Anh. Thật sự không hề truy cứu.”

Sở Ngự Bắc tự nhiên không trả lời vấn đề của cô.

“Phó tổng thống đại nhân, anh tên là gì?” Sau khi hỏi xong, cả người Lộ Tinh Không đều ngẩn ra.

Sở Ngự Bắc bước chân vốn dĩ đã đi tới cửa chợt dừng lại.

Ngoái đầu nhìn lại, môi câu lên nụ cười nhạt.

“Đến tên của tôi cũng không biết, nửa đêm lại dám nhào vào trong ngực?”

Lộ Tĩnh Không hô hấp chợt cứng lại, người đàn ông từ trên cao nhìn xuống hỏi, tuy không phải khinh thường, nhưng cũng khiến hai mắt cô đau đớn.

Thân phận thấp kém không phải sai, nghèo không phải sai, nhưng những cái đó ở trong mắt người cao cao tại thượng, mặc kệ mục đích tiếp cận bọn họ là gì, đều là rắp tâm không tốt.

Lộ Tĩnh Không âm thầm cười, bỗng nhiên cảm thấy nói cái gì đều uổng phí, hướng anh cúi đầu, “cảm ơn!”

Rồi mới từ từ xoay người, chạy lên lầu.

Không có giải thích. Đây là cam chịu?

Nhưng nếu thật là như thế, cô tối hôm qua liền không nên chạy trốn chết.

Sở Ngự Bắc nhìn theo bóng dáng cô, ánh mắt sâu thẳm thâm trầm, người phụ nữ này cho người ta cảm giác quá mức ngoan ngoãn.

Anh có chút đoán không ra suy nghĩ của cô.

“Sở Ngự Bắc, tên của tôi!”

Lộ Tĩnh Không vừa mới đi đến góc cầu thang, sau lưng truyền tới một câu như vậy.

Bước chân cô không có dừng lại, nắm tay thật chặt, tiếp tục chạy lên lầu.

Không quan trọng, trời đất rộng lớn, sau này đại khái sẽ không có khả năng gặp lại.

-

Lúc này, Lộ Phủ.

“Lão gia, tìm được cô cả rồi, cô ấy. cô ấy là từ biệt thự của phó tổng thống đi ra.”

Lộ Sùng Hoa vuốt vuốt râu trắng, một hồi lâu mới tiêu hóa được tin tức này.

“Phó tổng thống là cháu ngoại của lão tổng thống, Sở Ngự Bắc?”

“Đúng vậy, như vậy có thể giải thích vì sao mấy ngày nay chúng ta phát tán tất cả nguồn lực đều không tìm thấy cô cả, phủ tổng thống cũng không phải phạm vi thế lực của chúng ta.”

Suy nghĩ một lúc, Lộ Sùng Hoa tự nhiên biết, ông vuốt vuốt râu, thanh âm vững vàng, “Chuyện quan trọng là liên hôn sắp tới, mau bằng tốc độ nhanh nhất điều tra rõ bọn họ có quan hệ gì.”

“Đúng vậy, ông chủ.”

“Gọi thằng con bất hiếu kia lên đây cho tôi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chúc hai người tương thân tương ái (1)

Lộ Viễn Kiều đi vào thư phòng, câu đầu tiên liền hỏi, “Có phải có tin tức của Tĩnh Không rồi không? Nó bây giờ ở đâu? Tình hình thế nào rồi?”

Mấy ngày nay ông cơ hồ tìm Lộ Tĩnh Không khắp nơi, bạn cùng học, nơi làm việc, những nơi cô có thể đi, liền một chút tin tức đều không có.

Mẫu chốt là nhà họ Lộ thế lực lớn như vậy nhưng lại tra không ra.

Lộ Viễn Kiều lo lắng cô xảy ra việc gì ngoài ý muốn, đã gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Bọn họ sống nương tựa lẫn nhau mười tám năm, Lộ Tình Không là sinh mệnh của ông, ông cũng là sinh mệnh của Lộ Tình Không, đây là loại liên kết không thể tách rời, một ngày cũng chưa từng phát sinh.

Ông mỗi một ngày đều hối hận, vì sao lúc đầu không dứt khoát mang theo con gái cao chạy xa bay.

Lão giả ánh mắt tinh nhuệ thật sâu tìm tòi nghiên cứu, “Lộ Tình Không cùng phủ tổng thống có quan hệ gì?”

Lộ Viễn Kiều nhíu nhíu mày, “Phủ tổng thống?”

Lộ Sùng Hoa hừ lạnh một tiếng, “Xem ra ngươi đối với con gái của mình tựa hồ không đủ hiểu biết, nó mất tích nhiều ngày như vậy, là ở trong biệt thự của phó tổng thống.”

Dứt lời, con ngươi chim ưng nhìn chăm chăm biểu hiện của Lộ Viễn Kiều.

Lộ Viễn Kiều suy tư một chút, lắc đầu, “Không có khả năng, theo con được biết, Tình Không không quen ai làm trong phủ tổng thống, càng không quen biết phó tổng thống. Cha, ngài có phải hay không nhầm lẫn gì?”

Lão giả mắt sáng như đuốc, đôi tay phụ với sau lưng, nhàn nhạt mà thu hồi tầm mắt, “Trở về đi, nếu nó cùng phó tổng thống có quan hệ gì, giá trị của nó càng được nâng lên, nếu không phải, dựa theo kế hoạch cũ tiến hành.”

“Cha! Tình Không không phải hàng hoá, không phải công cụ để người đem ra giao dịch!”

“Lộ Viễn Kiều, ngươi không có tư cách cùng ta cò kè mặc cả, hỏi không ra nguyên do, ta coi như không có việc này, vận mệnh của nó, do ta định đoạt!”

“Cha.....”

“Đi ra ngoài!”

Lộ Viễn Kiều nắm chặt nắm tay, gương mặt ảm đạm tràn đầy đau xót, bất luận người phụ nữ của mình hay là con gái của mình ông đều không có cách nào bảo vệ.

.....

Lúc Lộ Tình Không rời đi biệt thự, được Tiểu Thất vui vẻ đưa tiễn, kỳ thật chính là Lộ Tình Không chạy ở phía trước, Tiểu Thất đuổi phía sau, nó hoàn toàn không cảm thấy cô gái này sợ nó, còn tưởng rằng đang cùng nó chơi đùa.

Đến lúc Lộ Tình Không lên xe, nó đuổi tới sân cửa, nhìn xe đi xa, mới bày ra vẻ mặt không cam lòng chạy về Tây Uyển.

Trong nhà thật vắng và mới có một giống cái xinh đẹp, mới ở vài ngày liền đi, nó tỏ vẻ rất là mất mát, bữa tối liền ăn ít hơn so với ngày thường.

Lộ Tình Không thật sự sợ vị bá chủ này, cứ việc nó thoát nhìn còn rất mãnh.

Cô nhờ tài xế trước tiên đưa mình trở về trường học.

Tâm trạng của cô cực kỳ kém, ngoại trừ Diệp Nam Sanh trêu chọc cô mới đáp vài câu, còn lại người khác cô căn bản không muốn tiếp xúc.

Về sau, cô lại phát hiện bản thân sai rồi, còn có ít người coi cô là cái đinh trong mắt.

Ví dụ ——

“Quả nhiên là tiện mệnh a, mất tích lâu như vậy, còn có thể tung tăng nhảy nhót.” Lộ Phồn Tinh thanh âm thực mềm nhẹ, tới gần bên tai cô nói, trên mặt còn mang cười, người không biết còn tưởng rằng bọn họ quan hệ thân mật khăng khi

Lộ Tình Không không biết chính là một vòng này, nhà họ Lộ trên dưới vì tìm cô cơ hồ đều loạn đến mức người ngã ngựa đổ.

Ngay cả Sở Vân Triết bên kia, cũng đều phải người tìm cô.

Bí mật gia tộc cô ít nhiều biết một chút, nhưng là mặc kệ như thế nào, Lộ Tình Không trên danh nghĩa xác thật là cô cả nhà họ Lộ.

Thời điểm xác nhận tin tức này, Lộ Phồn Tinh thật sự so với ăn phải ruồi bọ càng ghê tởm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chúc hai người hạnh phúc (2)

Cô ghét nhất là loại cỏ dại này, lửa thiêu không tàn, gió xuân thổi lại nảy sinh.

Quan trọng là Sở Văn Triết, dường như là tình cảm của anh ta đối với cô chưa tắt hẳn, trước kia là bởi vì đại vị của họ khác biệt cách xa nhau, hiện tại Lộ Tinh Không lấy thân phận này mà ở đó, khó tránh khỏi sự cố không hay.

Lộ Tinh Không liếc mắt một cái, coi chuyện đó chỉ như bong bóng xà phòng, mặc kệ ở bất luận trường hợp nào, cô nhất định không ngờ rằng người mình gặp được chính là Lộ Phồn Tinh.

“Lộ Tinh Không, tôi đang nói chuyện với chị đó, chẳng lẽ đến phép lịch sự tối thiểu cô cũng chưa được học ư?” câu nói này phát ra, âm lượng của cô ta tăng lớn không ít, trưng ra bộ mặt sắc lạnh, nhưng âm sắc cũng rất mềm mỏng, Lộ Tinh Không giống như đang khinh thường cô ta.

Chung quanh các bạn cùng lớp xì xào bàn tán.

Lộ Tinh Không vội vàng đứng thẳng dậy, liền tìm đến vị trí khác ngồi xuống, không phải là cô dễ bị ăn hiếp, mà thực ra là hiện tại cô không muốn chuốc thêm phiền phức.

“Cô.....”

Đường đường đứng ở trong phòng học trước bao nhiêu là người, vậy mà thiên kim nhà họ Lộ lại bị ngó lơ bởi con người kia, tất yếu cảm thấy có chút nhục nhã.

“Tôi đang nói chuyện với cô, có sao cô lại cố tính lơ tôi hả? có phải là bởi vì cô trông thấy tình cảm tốt đẹp giữa tôi và Sở Văn Triết? Nếu như cô thích anh ấy, tôi có thể.....”

“Vây tốt quá, hai người chia tay đi, cô đem anh ta trả lại cho tôi!” Lộ Tinh Không lạnh lùng nhếch môi, màn diễn này, không hạ cờ, thật sự quá lãng phí.

“Nhưng bố mẹ hai bên đều đã đồng ý hôn ước của hai đứa rồi, vả lại, hai chúng tôi là thật lòng yêu nhau, vậy nên... ừm....”

“Cho nên, tôi cũng cảm thấy các người là cặp trời sinh đó, tình so kim kiên, tôi chúc phúc cho hai người bên nhau hạnh phúc, hạnh phúc đến già, con cháu mãi đường, cầu xin hai người đừng đến phiền ta nữa có được không?”

Lộ Tinh Không hít sâu một cái, thật sự là quá đủ rồi.

Nói như vậy không phải là muốn cố ý cho cả thế giới này biết hai người bọn họ đã có hôn ước với nhau rồi ư? cho rằng tình cảm của cô đối với Sở Văn Triết quyền uy không nở rộ xa đến mức ấy ư?

“Tinh Không, Cậu vẫn trách tôi à.....” Lộ Phồn Tinh cúi gằm mặt, vài giọt nước mắt lăn xuống hai gò má.

“Đúng thế, mời cô rút đi cho tôi!”

“Tinh Không, chúng ta không hợp nhau là chuyện của chúng ta, không liên quan gì đến Phồn Tinh cả, cho dù tôi có chia tay với cô ấy, hay là cô.....” Sở Văn Triết vốn dĩ muốn nói là cô chủ nhà họ Lộ, nhưng có vẻ là thân phận của cô chưa được phép công khai, cũng sợ ảnh hưởng tới Lộ Phồn Tinh, liền bình tĩnh nuốt lại lời định thốt ra, “tóm lại, chúng ta không thể nữa rồi.”

Lộ Tinh Không cười lạnh lùng, câu nói của cô ban nãy “hai người chia tay đi, cô đem anh ta trả lại cho tôi”, anh ta chắc hẳn đã nghe thấy, bây giờ thì đúng là há miệng mắc quai luôn rồi.

Cái miệng thói này, nói cái gì không nói, Tinh Không tự trách mình.

“Tôi hiểu rồi, Sở Văn Triết, trước kia tôi thích cậu là thật, nhưng bây giờ tôi đã hết thích anh rồi, lời chúc tôi nói ban nãy đều là thật lòng, hai người quả thực rất xứng đôi.”

Nói đến đây, Lộ Tinh Không nở một nụ cười quyến rũ, ma mị đến mê đắm người khác, vốn dĩ khuôn mặt cô đã hoàn hảo, nay cảnh tượng này xảy ra, thật đúng là mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành.

Tim của Sở Văn Triết nhảy lên một nhịp, có phải là anh đã làm sai chuyện gì hay không.

“Vây vậy, cầu xin hai người khi đến trường đừng mặt tôi thì hãy xem như tôi là không khí đi, không cần phải chào hỏi, ngay cả chào hỏi bằng mắt cũng không cần.”

Lộ Tinh Không nói xong, liền leo lên trên ghế đứng, vỗ tay tứ phương tám phía, tiếp tục nói: “các bạn học xin hãy hướng về đây một chút, Lộ Tinh

không tôi đứng lại nơi này mời mọi người làm chứng cho tôi.”

Cô hướng ngón tay về phía đôi nam nữ kia, “Tôi không quen biết bạn học này, và cả người thanh niên này nữa, à không đúng, phải nói là, Lộ Tĩnh Không tôi và hai người bọn họ từ nay tuyệt giao, từ nay nước sông không phạm nước giếng, đến chết cũng không qua lại, phiền mọi người làm chứng cho tôi!”

Lộ Tĩnh Không nói xong, liền giơ tay lên trước ngực thề, rất có phong thái hiên ngang bất khuất của anh hùng.

Mắt cô đang lúc đó tình cờ quét ca lâu ba của tòa nhà đối diện, liền giật mình hoảng hốt, làm sao mà khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh của tên phó Tổng Thống kia lại có mặt tại đó, vào ngay lúc này được cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chúng ta mau trốn đi thôi (1)

Hơn nữa cái bộ mặt bình thường đều lạnh như tảng băng ấy, khuôn mặt làm cho người khác không thể yêu thương nổi, lại mang bộ dạng như đang được thưởng thức kịch hay vậy, thật làm cho người khác kinh hãi mà.

Cô ngửa mặt lên nhìn tấm trần nhà trống rỗng kia than thở.

Đại khái là cảm khác tên phó tổng thống kia tồn tại ở đây quá là khủng bố, mấy ngày ở cạnh anh ta, có lẽ cô đã bị ảo giác rồi.

Lộ Tĩnh Không từ trên ghế liền nhảy xuống, cũng không thèm để ý đến phản ứng của những người xung quanh, vội vã ôm cặp chạy ra ngoài.

Đi đến cửa gặp thầy giáo đi vào cũng đành hồi lỗi nói một câu, “Xin lỗi thầy giáo Ngô, Hôm nay vốn dĩ đến là để ủng hộ cổ vũ cho thầy, nhưng tiếc là trước khi ra khỏi cửa em quên xem hoàng lịch, lần sau nhé, lần sau nhé thầy.”

Nói xong, liền nhanh chóng dời đi.

Ánh mắt thầy giáo Ngô chứa đựng đầy sự kì quặc, nhìn theo cái bóng nhỏ đó, lại nhìn vào trong phòng học đang loạn xì ngậu lên kia của mình, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Cô chính là vậy, từ cấp III nếu quen biết cô thì đều sẽ biết bản tính như vậy của cô, thông minh, xinh đẹp, tự tin. như là một minh tinh màn bạc, cho dù đi tới đâu, cho dù cô có làm gì đi chăng nữa, ngy cả cô không làm gì cả, thì cô vẫn cứ âm thầm tỏa sáng như thế, nếu lỡ một phút giây nào đó bạn không cẩn thận cũng có thể bị hấp dẫn mê hoặc bởi ánh sáng hào quang đó của cô.

Lúc đó chắc chắn bạn sẽ nghĩ rằng, xuất thân của cô gái này thấp như vậy, tại sao trên người cô ta luôn không nhìn thấy một chút gì của sự thấp hèn, thậm chí là, so với những cô tiểu thư nhà giàu kia thì cô còn có muôn phần lấp lánh hơn.

Hắn đường đường bên cô lâu như vậy, mà khi ở cùng cô cũng không cảm thấy được sự ưu tú ấy.

Nếu như biết cô là cô chủ của nhà họ Lộ sớm hơn.

Sở Văn Triết lập tức rũ bỏ ý nghĩ này của mình, Lộ Phồn Tĩnh là quân bài tốt nhất để anh ta tiến vào danh viện của Bắc Thần Quốc, từ nhỏ đã giống như anh ta, là người được ăn thứ ngon nhất, mặc thứ đồ đắt tiền nhất, có phẩm vị tốt nhất, được thừa hưởng sự giáo dục tốt nhất., người con gái như vậy mới xứng với Sở Văn Triết.

“Văn Triết.” Lộ Phồn Tĩnh nũng nịu, tay dật dật tay áo anh ta, mắt ngược lên e lệ nhìn.

Sở Văn Triết mềm lòng, tay gõ nhẹ vào đầu Lộ Phồn Tĩnh, nhẹ giọng nói: “học bài cho tốt, anh về trước đây.”

Móng tay của Lộ Phồn Tĩnh nắm chặt, găm vào lòng bàn tay, lại như thế này, lần nào cũng đều như thế này, Sở Văn Triết lần nào cũng đều đứng ở phía bên cô, nhìn qua thì giống như cô đã thắng, kỳ thật, xem về mặt của hắn, cô liền biết chính mình thua.

Lộ Tĩnh Không.

.....

Lộ Tĩnh Không trốn học, liền chạy về ký túc tìm Diệp Nam Sanh mượn chút tiền, cô vội vã lao vào trong phòng.

Cô chạy quá vội, không để ý đến chiếc xe ô tô có kính chống đạn đang cải trang dừng ở trước cổng trường học.

Tần Hân nhìn thấy cái bóng kiêu diễm bé nhỏ đó của cô bước qua, mới hiểu rằng, tại sao chỉ vì một cô sinh viên chuyên ngành diễn viên bé nhỏ này mà làm cho Cậu Sờ phải đích thân tới đàm phán.

“Cậu chủ, đó chính là Tinh Không tiểu thư.”

Ánh nhìn của Sờ Ngự Bắc từ trên thân hình bé nhỏ kia rời đi, không hề có chút nét vui vẻ nào.

Hóa ra là, những lúc bình thường, cô tiểu nha đầu này tính cách lại buồn bực đến thế, nghĩ lại hành động của cô mấy hôm trước, không kiềm được mà cong môi lên, hóa ra ở trước mặt anh cô lại luôn trở nên lúng túng.

“Hóa ra cô ấy còn có quen biết với cậu Vân Triết nữa, Cậu Vân Triết chắc hẳn là năm nay cũng sẽ tốt nghiệp?”

“Lái xe đi.” Sờ Ngự Bắc lạnh nhạt mở miệng nói, bắt đầu nhắm mắt suy nghĩ.

Tần Hân không nói thêm câu gì nữa, khởi động xe rời đi.

“Bữa tiệc tối nay hủy đi, về Sờ gia đi.”

“Dạ, rồi.”

.....

Lộ Tinh Không về đến nhà, phát hiện trong bếp có tiếng động, cẩn thận bước từng bước tiến vào, Cha cô đã về rồi, thật là tốt quá đi.

“Cha ơi, con về rồi đây, sao cha biết trưa nay con sẽ về ăn cơm vậy? Cha đang làm món gì đó?” Cô đứng trước cửa thay giày, không ngớt miệng hỏi.

“Con về rồi à, đi rửa tay trước đi con, cơm nấu sắp xong rồi.”

Lộ Viễn Kiều tắt bếp trong bếp, người đeo tạp dề, tay bê chiếc nồi nói vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chúng ta mau trốn đi thôi (2)

Lão Lộ luôn là như thế, lúc nào cũng nhìn Lộ Tinh Không Bằng ánh mắt ám áp, còn nhớ khi cô còn nhỏ, mỗi khi được nghỉ học về nhà, cô luôn luôn nhìn thấy bộ dạng này của Lão Lộ.

Lúc cô còn rất nhỏ, cô thường ngưỡng mộ những đứa trẻ có Mẹ, sau này, đã không còn cảm giác ngưỡng mộ ngày ấy nữa.

Bởi vì, cô có Lão Lộ.

Lộ Tinh Không rửa tay xong liền ra ngoài, trên bàn ăn toàn là những món ăn mà cô thích, nằng xoa xoa tay, nhón một miếng tôm lột vỏ bỏ vào miệng, liền bị Lộ Viễn Kiều cầm đũa đánh vào tay.

“Lớn như vậy rồi mà còn ăn uống mất vệ sinh quá đi thôi.”

“Không phải là con vừa rửa tay xong rồi hay sao.”

Lộ Tinh Không gấp đầy bát thức ăn của mình, thức ăn đầy tới nổi chất thành ngọn trên bát của cô.

Kỳ thực thì cha con cô đã lâu rồi không cùng ăn cơm với nhau, hai người họ đều cố tránh nhắc đến việc của nhà Lộ gia.

“Cha à cha xuất sắc quá đi, tay nghề đã nâng cao hơn rồi, hoàn toàn có khả năng làm đầu bếp ở nhà hàng lớn rồi đó.”

Lộ Viễn Kiều cười lớn, ăn vài thứ lót dạ sau đó mở một bình rượu, rót cho ông và Lộ Tinh Không mỗi người một ly đầy. “Con gái ngoan, mấy năm nay, là cha không đúng với con, lại không chăm sóc tốt được cho con, lại còn để con tuổi trẻ như vậy đã phải ra ngoài lăn lộn kiếm tiền về nuôi gia đình, người cha này xin được tự phạt một ly.”

Lộ Viễn Kiều uống cạn một hơi, rồi lại tự rót cho mình thêm một ly đầy nữa.

“Con gái ngoan à, Nếu như có thể, Cha sẽ không muốn mình mang họ Lộ, nhưng cái này lại không do cha quyết định được, thân thể của chúng ta luôn phải che giấu, chỉ là quân tốt mà Lộ gia bỏ đi mà thôi, lần này, họ tìm đến cha, hoàn toàn bởi vì con, bởi vì con có giá trị lợi dụng đối với họ.”

Lộ Viễn Kiều nói xong, lại đưa ly rượu lên mồm uống cạn.

“vậy cũng tốt thôi, Lão Lộ à, cha đừng uống say, cha nói những điều này để làm gì? Cha để con ăn xong bữa cơm này đã có được không.” Lộ Tĩnh Không gấp miếng sườn xào chua ngọt lên, tức giận nhét nó vào trong miệng nhai, cô không muốn nghe mấy lời này nữa.

“Tĩnh Không, là Cha vô dụng, năm ấy không giữ nổi mẹ con, bây giờ, ngay cả con cũng.....”

“Lão Lộ, trên thế giới này còn có luật pháp, có công lý xã hội, con đã lớn rồi, chúng ta đều là hai cá thể độc lập, không nhận bất kỳ sự chi phối nào của người khác, cha đừng nói gì nữa, mau ăn cơm thôi.”

Lộ Viễn Kiều luôn biết rằng, con bé này rất giống mẹ nó, thông minh, hiểu chuyện, lại luôn có quan điểm riêng.

“hay là chúng ta trốn đi, Rời khỏi Bắc Thần Quốc, rời khỏi nơi này.”

Lộ Tĩnh Không tay dừng gấp đồ ăn lại, Cô không ngờ rằng lão Lộ lại nghĩ như vậy, cô buông đũa xuống, nhìn chăm chăm vào Lão Lộ xem cô có nghe nhầm hay không.

“Tại sao?”

“Bọn họ đều biết là con trưởng thành rồi, liền muốn bắt con cùng với tên cậu chủ què chân nhà họ Lý kia kết hôn.”

“Phụt” Thức ăn trong miệng Lộ Tĩnh Không phun hết ra ngoài, vội buông bát xuống, “ cái gì chứ? Họ nghĩ họ là ai? Trước giờ chưa từng quan tâm đến con, đến khi con lớn rồi họ nghĩ họ có tư cách gì mà quyết định cuộc đời con!”

“Là cha không tốt, đáng ra cha nên đem con đi sớm hơn, ăn xong bữa con này, chúng ta phải mau chóng đi thôi con.”

“Con không đi, con không tin là bọn họ có thể ép buộc con.” Lộ Tĩnh Không vô cùng phẫn nộ.

“Tĩnh Không à, không ai có thể hiểu ông nội con bằng cha, con cho rằng tại sao mấy năm nay ông ấy không dám đem con về Lộ gia? Thậm chí đến tiền nuôi dưỡng cũng không dám gửi đến, chính là sợ rằng sẽ có một ngày, ông ta vì để đạt được mục đích, cái gì cũng dám làm ra.”

“Lão Lộ, con không cần biết, tóm lại là con sẽ không đi đâu, Cha cũng không được đi, nhà họ Lộ đó, chúng ta cũng sẽ không quay về. nhà chúng ta bây giờ chỉ có 2 cha con ta thôi, chúng ta không cần đến người khác, con ăn no rồi, bây giờ phải đi ôn bài đây.”

Lộ Tĩnh Không không muốn tiếp tục đề cập đến vấn đề này nữa, nói xong cô liền lập tức đi vào phòng.

Lộ Viễn Kiều nhìn cái dáng vẻ dứt khoát ấy của Lộ Tĩnh Không, liền liên tiếp uống thêm vài ly rượu, uống đến khi say rồi lăn ra sô pha ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cô dựa vào đâu mà kiêu ngạo đến như vậy (1)

Buổi chiều Lộ Tĩnh Không liền trở về trường, cô không muốn đi khỏi Bắc Thần Quốc, cũng không biết nên đối diện thế nào với Lão Lộ.

Vậy nên liền về trường học cho yên tĩnh.

Sân trường nói rộng cũng không rộng, nói là nhỏ thì cũng không phải nhỏ, nhưng mà xác xuất gặp phải Lộ Phồn Tĩnh có phải là hơi cao không?

“Lộ Tĩnh Không, có người muốn gặp cô đó.”

Lộ Tĩnh Không liếc cô ta một cái, cô và cô ta nửa xu tiền đều không có dính líu tới nhau, tại sao phải đi gặp cái người mà do cô ta sắp xếp cơ chứ? Cô ôm cặp hướng thẳng về phía trước, không thèm ngoảnh đầu lại nhìn.

“Cô Sở muốn gặp cô đó.”

Lộ Tĩnh Không vẫn xem cô ta như là không khí.

“Cô vẫn là lưu luyến tình cảm với anh Vân Triết hay sao, không thì có sao lại không dám đi gặp bà ấy?”

Lộ Tĩnh Không dừng bước, quay người lại, nhếch miệng cười châm chọc, “Cô đang khiêu khích tôi đấy ư? cái người mà cô trân trọng như bảo vật ý ở bên cạnh tôi đến cọng cỏ khô cũng không bằng, cô ở đây đòi co với tôi, có ý nghĩa gì chứ?”

Lộ Phồn Tinh liếc mắt nhìn tứ phía, lạnh lùng nói: “Lộ Tinh Không, cô đừng có đắc ý, sẽ có ngày cô phải rơi nước mắt thôi.”

“Tôi đang chờ đây!” để lại 4 từ này, Lộ Tinh Không liền bỏ mặc cô ta đứng đó, quay người đi thẳng.

Đi được vài bước, nghênh đón đằng trước cô là một người ăn vận hoa lệ, mang khí chất dung mạo của một quý bà.

Mẹ của Sở Văn Triết, Âu Dương Bích Dao, cô nhận ra người này.

“Nhìn thấy người lớn mà không biết chào hỏi hay sao?” trên người bà mặc là cả bộ sườn xám sang trọng, chỉ nói vài câu thôi cũng biết là đã ảnh hưởng bởi một nền giáo dục nghiêm khắc, ngữ tốc đều đều, ngữ điệu trầm mặc, vì mưu cầu để đạt được mục đích, trong lời nói luôn có hàm ý, đây là phương thức nói chuyện của bậc thượng lưu nhà giàu danh giá.

“Cô Sở.” Lộ Tinh Không không chút cảm tình chào hỏi, không thì bà ta sẽ lại chê bai cách giáo dục con cái của lão Lộ.

Bà Sở điềm đạm thu lại ánh nhìn, nhìn lại y phục trên người mình đã được chỉnh chu nghiêm túc, nhẹ nhàng nói: “A Triết đã cùng Tinh Tinh đính hôn rồi, chờ đến lúc Tinh Tinh tốt nghiệp xong liền chính thức tổ chức hôn lễ, cô và A Triết đã cắt đứt quan hệ rồi, vì thế, nên chúc phúc cho chúng nó, đúng không?”

Bà Sở nói xong, giả vờ ra vẻ thổi phũ bụi cho chiếc nhẫn đeo trên tay mình, nhìn Lộ Tinh Không bằng ánh mắt nửa nhìn nửa không nhìn.

Lộ Tinh Không nhếch mép cười nhạt, “đương nhiên rồi, tôi sớm đã nói họ là cặp đôi trời sinh rồi mà, nếu đã không còn quan hệ gì, tôi có chúc phúc hay không, có lẽ cũng không còn quan trọng nữa đúng chứ. Nếu như không còn chuyện gì khác, tôi mạn phép đi trước.”

“Như thế là tốt nhất, hy vọng cô sẽ nhớ những gì mà cô nói ban nãy, dù sao thì cô cũng đã là người cũ rồi.”

“Bác gái, anh Văn Triết định sẽ ở lại trường học tiếp 1 năm nữa, con lo rằng.....”

Âu Dương Bích Dao vỗ vỗ mu bàn tay của Lộ Phồn Tinh an ủi, nhìn cô ta bằng ánh mắt vỗ về, sau đó chuyển ánh mắt nhìn qua phía Lộ Tinh Không, “Cô Lộ không muốn xem xét việc đổi sang một trường học mới ư? Học phí cô không cần lo lắng, cho dù cô có muốn ra nước ngoài học đi chăng nữa, tôi cũng sẽ lo liệu đầy đủ cho cô.”

Lộ Tinh Không nắm chặt tay, không thể nhịn nổi nữa, đây quả thực là ức hiếp người quá đáng rồi.

Cô nắm chặt bàn tay, cắn chặt môi, nhìn chằm chằm về phía bà ta, nói “Chuyện của tôi tôi tự biết lo liệu, không phiền đến hai người bận tâm, tôi không biết lý do mà các người đang phòng đêm phòng ngày là cái gì, chớ có nói tôi và Sở Văn Triết tình thâm ý nặng, nếu như có, tôi cũng tự biết xuất thân thấp kém của mình, không xứng với nhà cao cửa rộng nhà các người, sớm đã tự thân biết ngu tầm ngu, mả tầm mả rồi.”

“Nhưng thật ra các người suốt ngày cứ đến trước mặt ta nhắc nhở cảnh báo là muốn như thế nào đây? Hóa ra còn có sự không yên tâm đối với người nhà mình ư?”

Mấy người có tiền này, thực sự quá là vô vị.

Cô nói xong liền quay người, liền thấy khuôn mặt tuấn tú tái xanh của Sở Văn Triết đứng phía sau mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Cô dựa vào đâu mà kiêu ngạo đến như vậy (2)

Lộ Tinh Không liếc anh ta một cái, tỏ vẻ nhạt nhẽo nói: “cho qua đi.”

Đầu cũng không thèm quay qua nhìn anh ta rồi cứ thế bỏ đi.

Sở Văn Triết quay người định đuổi theo, Nhưng cánh tay lại bị Lộ Phồn Tinh kéo lại. “anh Văn Triết, Bác gái đặc biệt đến thăm anh cùng anh đi ăn cơm tối đó, Bất ngờ đụng phải mặt Lộ Tinh Không, nên là.....”

Sở Văn Triết gại tay cô ta ra, ánh mắt vẫn dõi theo Lộ Tinh Không, « Mẹ và em đi trước đi, chút nữa con sẽ đến.”

Nói xong liền hướng về phía Lộ Tinh Không đuổi theo cô.

Lộ Phồn Tinh nghiêng răng, tay nắm chặt, móng tay ghim chặt cắm vào lòng bàn tay, đôi mắt căm hận không hề che dấu nhìn theo phía hai con người kia.

“Tĩnh Tĩnh, cái loại cô đại đồ lớn lên tâm địa rất thâm hiểm, con yên tâm, con mới là con dâu của ta, loại con gái như thế không được phép bước vào cửa nhà họ Sở đâu.”

“Bác gái, cô ta là chị họ của con.”

« Sao cơ? » Âu Dương Bích Dao nhìn nàng nghi hoặc.

Lộ Phồn Tĩnh cup mắt xuống, tiếp tục nói, « Cô ta là con gái riêng của Bác cả, năm ấy Bác cả bỏ nhà đi mọi người ai cũng biết, Cô ta chính là đứa con gái hoang của bác cả. »

Âu Dương Bích Dao ngược mắt lên nhìn đôi nam nữ đang lôi kéo nhau kia, “hóa ra cô ta còn có thân phận đó nữa à.”

“Bác gái.....”

Âu Dương Bích Dao nhẹ nhàng lắc đầu, “dù cho cô ta có dùng thân phận con gái riêng cũng không thể bước vào nhà họ Sở được, con yên tâm đi, chuyện năm đó bác cho cô ta tiền để rời khỏi Vân Triết, Vân Triết chắc chắn không thể biết được, nếu như cô ta cầm tiền rồi mà còn lật mặt, còn dám dây dưa với con trai bác, bác nhất định sẽ không bỏ qua đâu.”

Câu nói này cũng chỉ nói cho Lộ Phồn Tĩnh nghe, tính cách của con trai mình ra sao, trong lòng Âu Dương Bích Dao vẫn còn phải suy nghĩ, rõ ràng là con trai mình còn muốn dây dưa với con gái nhà người ta thôi.

Nếu sớm biết cô ta cũng là con nhà họ Lộ, chỉ bằng lúc đầu cứ để cho hai đứa chúng nó bên nhau đi, Lộ Tĩnh Không lớn lên bình dân chất phác có vẻ so với Lộ Phồn Tĩnh lớn lên trong nhung lụa còn có phần xuất sắc hơn rất nhiều, nếu không thì con trai của bà đã không yêu thương cô ta nhiều đến thế.

Nhưng sự việc đã tiến triển tới mức này rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích.

ở phía bên kia.

“Buông tay ra!” Lộ Tĩnh Không lạnh lùng nhìn cánh tay đang bị bàn tay to lớn của Sở Ngự Bắc nắm chặt.

“Tĩnh Không, chúng ta nói chuyện một chút có được không?”

Lộ Tĩnh Không cắn môi, cố gắng thoát khỏi bàn tay của anh ta, “không cần thiết.”

“chỉ 2 câu thôi.”

“mấy người các người, ai cũng đến làm phiền tôi là thế nào? Chúng ta sớm đã không có chuyện gì để nói rồi.”

Sở Vân Triết và Lộ Tĩnh Không vốn dĩ đang đứng ở nơi không ít người qua lại, tốp năm tốp ba người đi qua bọn họ, người thì chỉ trò, người thì bàn tán, có người thậm chí còn móc máy ảnh ra chụp.

Sở Vân Triết nhú mày, tay kéo tay Lộ Tĩnh Không chạy đến phòng dạy nhạc phía bên kia.

“Sở Vân Triết, anh điên rồi, buông tay tôi ra, thả tôi ra!”

Sở Vân Triết lườm cô một cái, quát: “im miệng!”

Lộ Tĩnh Không cảm thấy phiền phức chết đi được, Không thể thoát khỏi bàn tay anh ta, đành phải chạy theo.

Đến phòng dạy nhạc, cả hai người đều mồ hôi chảy đầm đìa, thở hồng hộc.

Sở Vân Triết đẩy Lộ Tĩnh Không vào góc tường, tay giữ chặt cô, “Lộ Tĩnh Không, tại sao em lại giấu anh?”

Lộ Tĩnh Không cười nhạt, tự khắc biết anh ta đang hỏi cái gì, ngay cả cô cũng cùng với anh ta trong một ngày biết thân thể của mình, thì giấu anh ta cái gì được?

“Em cũng biết, hai nhà phản đối chuyện của chúng ta là vì xuất thân của em, nếu như em đã là con gái nhà họ Lộ, tình hình sẽ khác hơn, em hiểu không?”

Lộ Tĩnh Không nhìn Sở Vân Triết, ý cười càng thâm hơn, “Anh cảm thấy bây giờ nói mấy lời này còn có ý nghĩa hay sao?”

“Nếu như anh.....”

“Không có nếu như gì hết, Sở Vân Triết, tôi mặc kệ hiện tại anh nghĩ như thế nào, giữa chúng ta bây giờ đều tuyệt đối không có khả năng gì nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ba ngày sau, tiệc đính hôn (1)

Sở Vân Triết cảm thấy, nếu như lúc đầu co khuất phục mềm mỏng một chút, cầu xin anh, tình huống giữa họ bây giờ sẽ khác hoàn toàn, anh ta sẽ không đồng ý kết hôn cùng Lộ Phồn Tĩnh nữa, đợi đến khi thân phận tiểu thư nhà họ Lộ của cô được khôi phục, cũng coi như anh ta cầu được ước thấy rồi.

Lộ Tĩnh Không thu lại ánh mắt, cảm thấy nếu tiếp tục tranh cãi cũng vô ích, Mỗi người chỉ có thể đứng ở một lập trường khác nhau mà suy nghĩ.

Tại sao phải kiêu ngạo như vậy?

Đại khái chỉ có duy nhất cô còn tồn tại suy nghĩ đó.

Câu nói cuối cùng trước khi đi đó của Sở Vân Triết cứ phảng phất bên tai của Lộ Tĩnh Không, “Lộ Tĩnh Không, sớm muộn thì cái sự kiêu ngạo đó của em cũng sẽ hại chết em! Nếu như anh biết được ngay từ đầu em đã cố tình giấu đi thân phận của mình thì anh sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

Lộ Tĩnh Không không hiểu lời nói đó của anh ta có ý gì, cô cũng không hiểu rốt cuộc là anh ta đang muốn cái gì nữa.

Sở Ngự Bắc nói lời giữ lời, nói bỏ qua cho công ti của anh lớn liền bỏ qua thật, Lộ Tĩnh Không không biết nên tranh thủ lúc nào để đến nói lời cảm ơn với anh ta.

Chỉ là nghĩ đến lần bị trúng đạn đó, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, hay là thôi đi, kẻ thù của anh ta nhiều như vậy, chắc là không đến nữa.

Hai ngày rồi không về nhà, cũng không liên lạc gì với lão Lộ, tranh thủ cuối tuần, Lộ Tĩnh Không cùng Vạn Lợi Đạt giả vờ bệnh xin phép về nhà một chuyến.

Không ngờ vừa về đến nhà lại thấy hoàn cảnh này, Lão Lộ về mặt thống khổ quỳ trên mặt đất, Người đàn ông lớn tuổi ánh mắt tinh anh sắc sảo kia, giống hệt như bậc đế vương kia đang ngồi trên chiếc ghế đặt ở chính giữa phòng khách, Lộ quản gia thì đứng yên sau lưng ông ta, ở hai bên còn có năm sáu tên bảo vệ mặc đồ đen.

Đồng tử của Lộ Tĩnh Không co lại, cô liền chạy ra đỡ Lộ Viễn Kiều đang quỳ trên mặt đất kia đứng dậy, “lão Lộ, Cha sao thế?”

Lộ Viễn Kiều kêu lên một tiếng, Lộ Tĩnh Không lúc đó mới phát hiện ra bàn tay của ông và đầu gối của ông toàn là máu.

“Các người rút cuộc đã làm gì ông ấy?” Lộ Tĩnh Không nắm chặt nắm tay, phần nộ quá lớn.

“chấp hành gia quy.” Lộ Sùng Hoa tặng bốn cái lương bạc tự cho cô.

“Các người làm vậy là lạm dụng quyền hành, là phạm pháp, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát!”

Điện thoại của cô vừa rút ra, không đợi cô mở điện thoại, liền nhắc ngón bàn tay bị thương của mình lên gạt nó xuống.”

Ông hít vào lấy hơi, khó nhọc nói, “cô không phải con cháu nhà họ Lộ, mau đi đi.”

Lộ Tĩnh Không mất đồ hoe, “Lão Lộ.....”

“Năm đo khi ta và mẹ cô ở bên nhau, thì bà ấy đã mang thai cô rồi.”

Lộ Tĩnh Không lắc đầu, cố giữ cho nước mắt không tuôn ra, “lão Lộ, Cha đừng nói nữa, con không phải con cháu nhà họ Lộ, con chỉ là con của cha thôi!”

“Cô không phải là giọt máu nhà họ Lộ, chuyện nhà họ Lộ không liên quan gì đến cô, cô đi đi.đi đi.khụ khụ.”

Chỉ nói được vài câu, Lộ Viễn Kiều đã nhịn không nổi, ho một tràng dài, bên hai mép còn dính chút máu.

Lộ Sùng Hoa lạnh lùng nhìn, ánh mắt lãnh đạm, nhìn đôi cha con tình thâm.

“Lão Lộ, cha đừng nói linh tinh đuổi con đi, con không tin là Bắc Thần Quốc vô pháp vô thiên, con lập tức đi báo cảnh sát cứu cha.”

Cô Vừa mới cầm điện thoại lên, liền bị mấy tên bảo vệ tóm lấy.

“Nhà họ Lộ dạy dỗ đứa con bất hiếu, có gì phải kinh động đến cảnh sát.”

Bọn họ cạy người đông thế đông, Lộ Tĩnh Không đành nuốt giận, hỏi Lộ Sùng Hoa, “ông muốn thế nào thì mới bỏ qua cho Lão Lộ?”

“Cô kết hôn với cậu chủ nhà họ lý, ba ngày sau là lễ đính hôn.”

Lộ Tinh Không nhắm mắt lại, Lộ Viễn Kiều nắm chặt tay cô, không ngừng lắc đầu.

Cái tên quê chân nhà họ Lý đó, Lão Lộ đã nói qua với cô một lần.

“Tôi mới 18 tuổi.” Lộ Tinh Không mở mắt ra, làm ra vẻ ánh mắt hấp hối.

“Vì vậy nên chỉ mới là đính hôn, hôn lễ chính thức sẽ là sau khi cô tốt nghiệp xong.” Lộ Sùng Hoa nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ba ngày sau,tiệc đính hôn!

Lộ Tinh Không cười lạnh, con gái nhà họ Lộ cũng thật vội vàng, ai cũng vừa mới thành niên đã đính hôn, nếu cô nhớ không lầm, cô chỉ sinh trước Lộ Phồn Tinh đúng một tháng, năm nay cô cũng vừa tròn 18 tuổi.

Còn tốt nghiệp đại học, ba ngày thi cuối kì, cô đều phải vắng mặt.

“Nếu bọn họ biết cô không phải đại tiểu thư đích thực nhà họ Lộ thì sao đây?”

Thật ra, cô đã sớm biết mình không phải con gái ruột của Lộ Viễn Kiều.

Có một lần hiến máu, bác sĩ nói nhóm máu của cô rất đặc biệt, tất nhiên là cha mẹ của cô cũng vậy.

Nhưng mà, nhóm máu của cô và lão Lộ không giống nhau.

Nhưng cô cảm thấy không quan trọng, đã nhiều năm trôi qua như vậy, Lão Lộ vẫn luôn không quên người phụ nữ kia, đồng thời phong lưu cũng đã trở thành bản tính, năm đó cô cũng chỉ vì bị bạn bè xa lánh mà bỏ nhà ra đi.

Năm đó cô còn quá nhỏ, những kí ức liên quan đến người phụ nữ kia phần lớn đều là hình ảnh Lão Lộ triển miên trong men say.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Lão Lộ cũng coi cô như con gái ruột của mình mà nuôi dưỡng, thậm chí cũng không nói cho cô biết thật ra cô không phải là con gái ruột của ông.

Đối với bản thân cô mà nói, Lão Lộ là chính là người thân duy nhất của mình, bất luận thế nào cô cũng sẽ không thể để mất điều đó.

“Đó là do Lộ Viễn Kiều dạy dỗ không tốt, quy định của Lộ Gia nhưng xa không ngừng điểm này.” Ánh mắt của ông ta như chim ưng, giọng nói lạnh lùng, nghe được những lời này Lộ Tinh Không thật sự phát lạnh toàn thân.

Cổ ngữ có câu, hổ dữ cũng không ăn thịt con, lão già này, thật không có nhân tính.

“Giấy không bọc được lửa, nếu bên kia Lý gia phái người đi điều tra, cũng có liên quan gì đến ta?”

“Chuyện này, chỉ có mấy người chúng ta biết, những chứng cứ trước kia toàn bộ cũng đã bị tiêu hủy, chỉ cần ta nói con là cháu gái ruột của Lộ Sùng Hoa ta, thì đảm bảo không có bất cứ người nào dám nói ra nói vào.”

Lộ Tinh Không bật cười mỉa mai, “Phải chăng tôi nên cảm thấy vinh hạnh và biết ơn ông về điều đó?”

“Vừa qua khỏi dễ chết, người hay tự quản tốt cái miệng của mình, bây giờ cùng ta đường trở về, chuẩn bị cho tốt tiệc đính hôn ba ngày sau.”

Dây đã là lần thứ hai Lộ Sùng Hoa nói 4 chữ “Vừa qua khỏi dễ chết” này, Lộ Tinh Không cũng không muốn phản bác bất cứ điều gì, cô vẫn còn trẻ, không có thất bại nào mà cô không đứng dậy được.

“Trước tiên hay kêu người xử lý cho tốt vết thương của Lão Lộ.”

“Tinh Không, không cần đâu. Con cũng không phải là con gái ruột của cha.” Lộ Viễn Kiều bất lực nhìn con gái, lắc lắc đầu.

Ông không hề muốn nói ra chuyện này trong hoàn cảnh như vậy, nếu có thể, cả đời này ông cũng không muốn tiết lộ bí mật này.

Lộ Tinh Không nắm chặt lấy tay Lão Lộ, cho ông một cái nhìn an tâm, không hề nói gì, chỉ là đôi mắt to tròn xinh đẹp kia tràn đầy sự trầm ổn cùng kiên nhẫn, hoàn toàn không giống như ánh mắt của một cô gái mới chỉ 18 tuổi.

Cô quá mềm yếu, chỉ tùy ý chọn ra một người bất kì cũng có thể chấn áp được cô, bây giờ cũng chỉ có một cách duy nhất đó là theo bọn họ trở về, lựa chọn cách hoãn binh, cũng coi như có thêm thời gian để nghĩ kĩ xem con đường sắp tới sẽ phải đi như thế nào.

Cùng Lão Lộ cao chạy xa bay cũng không phải cách hay, cô vẫn còn là học sinh, khả năng tự kiếm sống mưu sinh không cao, Lão Lộ thì càng

Nàng vô cùng ghét cái loại cảm giác bất lực này.

Trở lại nhà họ Lộ, cô và Lão Lộ đều bị cách ly, ý của Lộ Sùng Hoa chính là, trước khi tiệc đính hôn diễn ra thì không được phép phạm bất cứ sai lầm nào.

Cô được sắp xếp ở tầng 1, trong khu vườn khá xa ở phía đông, cảnh xuân tươi đẹp, cảnh trí rất tốt.

Bầu trời cuối tháng sáu, cao xa, xanh thẳm.

Lộ Tinh Không nằm trên chiếc xích đu trong vườn, miệng ngậm một cọng cỏ, đôi mắt nửa nhắm nửa mở nhìn vô định vào xa xăm.

Cũng giống như con đường phía trước của cô vậy, không biết rồi sẽ đi về đâu

Cô cũng không thể cả đời như vậy mà tuân theo sự sắp đặt của người khác, như vậy thì khác nào ngồi chờ chết, cô nhất định phải tìm ra cách thoát khỏi cuộc sống này.

“Lộ Tinh Không, cô đúng là âm hồn bất tán, nói một cách khinh thường, cô như này còn không phải là mặt dày đến đây ăn vạ nhà họ Lộ chúng tôi sao?” Những lúc không có ai, Lộ Phồn Tinh liền lộ nguyên hình của mình, Lộ Tinh Không đã quá quen với điều này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh hùng cứu mỹ nhân

Lộ Tinh Không ngả người xuống ghế, nhắm mắt, không thêm quan tâm đến cô ta nữa.

Rốt cuộc ai mới là âm hồn bất tán đây?

Lộ Phồn Tinh vô cùng ghét cái thái độ khinh thường này của cô, người trước người sau, cô đều không nể mặt cô ta.

Cô gác một chân lên ghế, “Không phải khinh thường nhà họ Lộ chúng tôi sao? Đến đây làm gì?”

Tâm trạng của Lộ Tinh Không vốn dĩ đang không tốt, cô ta lại chủ động đến kiếm chuyện, nếu cô không làm gì thì thật là có lỗi với cô ta.

Xem ra cô ta vẫn chưa biết chuyện hôn sự này.

Lộ Tinh Không từ tốn đứng lên, chiều cao của hai người rõ ràng không có quá nhiều chênh lệch, nhưng khí thế của cô thì lại áp đảo hơn hẳn, “Tôi chính là mặt dày trở về đây để đòi được phần chia gia sản, không chỉ vậy, tôi sẽ cướp luôn cả phần của cô. Lộ Phồn Tinh, tốt nhất cô nên tìm mọi cách đuổi tôi đi, nếu không, những ngày tháng sau này của cô sẽ không dễ chịu đâu.”

Cô tự biết năng lực của mình không đủ, nhưng có thể tá lực đã lực, chỉ cần Lộ Phồn Tinh ở giữa phá đám, nói không chừng còn có thể giúp cô tránh được chuyện này.

“Cuối cùng cô cũng lộ ra cái đuôi cáo của mình rồi sao?” Lộ Phồn Tinh cười vô cùng đắc ý, giọng điệu thoải của mình lên, “Tôi đã ghi âm toàn bộ những gì cô nói, lát nữa tôi sẽ đem cái này cho ông nội nghe, cô cứ chờ bị đuổi đi đi.”

Lộ Tinh Không nhướn mày, chỉ vậy?

Xem ra cô ta thật sự không rõ tình hình lúc này, nhưng với trí thông minh của cô ta, e là không cứu nổi bản thân.

“Cầu mà không được!”

Thật ra cầu người không bằng cầu mình.

Lộ Phồn Tinh rời đi không đến nửa tiếng đã trở về, bộ dạng tiểu nhân vô cùng đắc ý.

“Tôi nói cô nghe, thì ra là có người phải gả cho một kẻ tàn phế, ông nói rồi, tất cả tài sản của gia đình này đều sẽ thuộc về tôi và chồng của tôi, cô cùng lắm cũng chỉ là một công cụ liên hôn mà thôi. Lộ Tinh Không à Lộ Tinh Không, xem bộ dạng đáng thương hiện tại của cô, sau này tôi cũng sẽ rộng lượng

mà không tính toán so đo với cô nữa.”

Lộ Tình Không im lặng nghe cô ta nói hết, vòng đến một bên vườn hoa lấy một thứ gì đó cầm trong tay.

“Hazz, chắc là do tôi mệnh tốt, biết làm sao được, cùng là con gái nhà họ Lộ,tôi thì được gả cho anh Văn Triết - một người đàn ông cao lớn anh tuấn, tài năng hơn người,còn cô thì lại.....” Lộ Phồn Tinh lắc lắc ngón trỏ, “Chỉ xứng gả cho một tên phế nhân, tôi còn nghe nói, đại thiếu gia nhà họ Lý kia không những tàn phế, mà còn chẳng có tài cán gì, cô gả qua đó thì phải sống thủ tiết.”

“Thật hà tiện, nếu cô ta thật sự thâm như vật, thì sau này tôi..... A, Lộ Tình Không, cô muốn làm cái gì?”

Lộ Tình Không cầm một chiếc xẻng nhỏ dùng để trồng hoa trong tay,một tay ghì vào cổ Lộ Phồn Tinh, bàn tay cầm xẻng không ngừng khoa tay múa chân trước mặt cô ta.

“Cô thử nói xem, nếu tôi khắc vài nét lên gương mặt xinh đẹp này của cô,thì không biết liệu anh Văn Triết có còn muốn đính hôn cùng cô nữa không? Hừmmmm?”

Lộ Phồn Tinh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng mười ngón tay của cô vẫn giữ chặt cô ta không buông,một thiên kim tiểu thư như cô ta sao có thể là đối thủ của Lộ Tình Không cô được chứ?

“Lộ Tình Không, tôi cảnh cáo cô đừng có làm bậy.” Cô ta thật sự là bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, gương mặt kia chính là thứ mà cô ta tự hào nhất, tuyệt đối không thể có một chút ti vết nào được.

“Cảnh cáo tôi? Lộ Phồn Tinh, là tôi cảnh cáo cô mới phải, tôi đã nói với cô rồi, tôi chẳng có gì để mất cả,cô đây cũng không có nhiều thời gian để chơi đùa cùng cô như vậy,nhưng nếu sau này cô còn dám chọc vào tôi thì.....”

“A.....”

Lộ Tình Không dùng cái xẻng cứa lên mặt cô ta một vết, nhưng không hề dùng lực, chỉ là làm bầm mặt cô ta một chút.

Nhưng lại dọa Lộ Phồn Tinh đến mức mặt cắt không còn hột máu.

Lộ Tình Không buông cô ta ra, cô ta chân đứng k vững liền ngã phịch xuống đất, dùng tay sờ lên mặt mình. “Mặt của tôi,mặt của tôi.....”

“Lộ Tình Không tôi liều mạng với cô!”

Lộ Phồn Tinh nói xong, tay cầm một cây gậy lao về phía Lộ Tình Không.

Đột nhiên, “vútttt.....” một tiếng, một bóng dáng to lớn bay qua rào chắn của vườn hoa, nhanh như chớp đâm thẳng vào Lộ Phồn Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Anh hùng cứu mỹ nhân

Lộ Phồn Tinh ngã xuống nền đất lần thứ hai, ngay sau đó “A.....”lên một tiếng, sợ tới mức hôn mê bất tỉnh.

Sự việc xảy ra

quá nhanh, Lộ Tình Không bị con mèo đột nhiên xuất hiện vừa rồi dọa sợ đến mức chân mềm nhũn, nuốt nước miếng cái ực, còn đầu Lộ Phồn Tinh khi thế bồng bồng ban nãy?

“Tiểu Thất..... Tiểu Thất, sao ngươi lại xuất hiện ở đây”.

Tiểu Thất tất nhiên sẽ không thể trả lời câu hỏi của cô, vẫy vẫy cái đuôi,lượn vài vòng quanh người cô, có thể nhìn ra được nó đang rất cao hứng.

Thật ra, Tiểu Thất sớm đã ngửi thấy mùi vị giống cái ở nơi này, chỉ có điều chủ nhân đang ở nhà, nó không tiện ra ngoài, vừa mới trở lại chính Tây Uyển của mình, liền phát hiện ra người này bị ức hiếp.

Cái gọi là tới sớm không bằng tới đúng lúc, nó vừa đúng lúc được coi là anh hùng cứu mỹ nhân, có thể không cao hứng sao?

Đại nãi Lộ Tình Không tạm dừng vài giây, cuối cùng cũng có thể tự luận ra, “Ngươi ở ngay bên cạnh đúng không? Bên cạnh chính là vườn Tây Uyển?”

Lần đầu tiên cô chặn xe của Sở Ngự Bắc là trên đường xuống núi, lần thứ hai là trước cổng biệt thự Của anh ta, nhưng cô không chú ý đến địa hình.

Nhưng biệt thự xa hoa nhất của toàn bộ Bắc Thần chính là tòa son thượng ở đây, nơi này sở hữu biệt thự, mặt sau hoa viên đều hướng ra biển lớn, cũng là nơi duy nhất có cảnh trí như vậy.

Lộ Tinh Không vỗ vỗ trán, thật đúng là.....

Cô rốt cục là muốn cứu Lộ Phồn Tinh trước, hay là tống cổ Tiểu Thất đi trước?

Cuối xuống nhìn, chỉ thấy Tiểu Thất đã ngủ ngon lành bên chân cô lúc nào không hay, mắt nhắm mắt mở lười biếng nằm phơi nắng, thanh thân đến mức như đang ở trong chính nhà mình vậy.

Cái dáng vẻ manh nha kia, dường như cũng không quá đáng sợ.

“Tiểu Thất đại gia, người thường xuyên tới bên này sao?”

Lộ Tinh Không vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng huyết gió vang lên, Tiểu Thất vốn dĩ đang ngủ ngon lành đột nhiên mở bừng mắt, xoay người nhảy lên, liền lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Lộ Tinh Không.

Lộ Tinh Không, “.....”

Được thôi, Tiểu Thất đại gia năng lực quả là rất cao.

Buổi chiều vừa mới náo loạn như thế, ngược lại tâm trạng của Lộ Tinh Không lại có phần tốt hơn một chút, lại bắt đầu tự hỏi chính mình làm thế nào mới có thể thoát được sự khống chế của nhà họ Lục.

Nhà họ Lộ có lớn mạnh đi chăng nữa thì nhất định cũng sẽ tồn tại một thế lực nào đó còn lớn mạnh hơn.

Trong đầu cô đột nhiên chợt loé lên một suy nghĩ, Lộ Tinh Không cả người từ trên giường nhảy phốc lên, so với nhà họ Lộ thì phó tổng thống đại nhân chẳng phải còn lớn mạnh hơn sao?

Nếu cô đi cầu xin anh ta.....

Nghĩ đến đây, cô lại lại nhụt chí như quả bóng xì hơi, không thân cũng chẳng quen, có tư cách gì đi cầu xin anh ta giúp đỡ?

Hơn nữa cô đã hơn một lần làm anh ta mất mặt, anh ta lại không so đo tính toán với cô, như vậy đã là rất khoan dung độ lượng rồi.

Hơn nữa thanh quan khó lo việc nhà, cầu xin hẳn cũng có tác dụng gì? Chẳng lẽ muốn phó tổng thống đại nhân ra mặt can thiệp vào hôn nhân của người khác sao?

Nhưng nếu là anh ta tự nguyện thì sao?

Vì dân xin cứu giúp cũng thuộc phạm vi của anh ta chứ nhỉ?

Đến Tiểu Thất còn hăng hái làm việc nghĩa? anh ta chắc hẳn cũng sẽ như vậy.

Cứ như vậy, Lộ Tinh Không lại tràn đầy hy vọng.

Có lẽ là bởi vì Lão Lộ ở trong tay bọn họ, nên chúng nghĩ cô sẽ không dám bỏ trốn, bởi vậy, cũng không hạn chế tự do của cô.

Nhưng vừa toi canh ba nửa đêm, Lộ Tinh Không mới lặng lẽ hành động.

Tường trúc vaay quanh sân viện có chút cao, nhưng không uổng công cô luyện võ từ nhỏ, luyện công phu leo tường, vì vậy độ cao này đối với cô mà nói, cũng không có vấn đề gì.

Sau một hồi gian nan, mới ra được khỏi biệt thự nhà họ Lộ, cô phát hiện tường biệt thự phó tổng thống hình như thấp hơn một chút.

Chắc là bởi vì có Tiểu Thất hộ viện, không có kẻ nào dám tự ý ngăn cản, mặt khác, cô nhớ rõ Lý tâu đã nói, hoa viên sau biệt thự đâu đâu cũng canh giữ nghiêm ngặt, còn đây là tiền viện, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cầu xin anh giúp đỡ

“Tiểu Thất Tiểu Thất chủ nhân của người có nhà không?”

Lộ Tinh Không cũng mặc kệ nó có thể nghe hiểu được hay không, trước tiên vẫn nên chào hỏi nó một tiếng, tránh việc bị nó ngộ thương.

Nghe thấy âm thanh của giọng cái, Tiểu Thất ở bên trong “Meooo.....” lên một tiếng thét dài.

“Vậy bây giờ ta vào nhé.” Lộ Tinh Không nói xong liền bắt đầu trèo lên tường.

Một bóng đen bay vút qua đầu Lộ Tinh Không, đó là Tiểu Thất từ bên trong nhảy ra, làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa ngã lăn trên đất, bây giờ thì tốt rồi, trên không phải, dưới cũng không phải.

Tiểu Thất liếc mắt nhìn cô một cái, đi về phía trước vài bước, vẫy vẫy cái đuôi rồi quay đầu lại nhìn cô, ý tứ quá rõ ràng —— đi cùng nó.

Lộ Tinh Không nghĩ thầm, những người kia đã huấn luyện nó như thế nào vậy, ngoại trừ việc không biết nói chuyện ra thì dường như cái gì nó cũng hiểu.

Lộ Tinh Không đành phải nhảy xuống, rất ngoan ngoãn mà nói, “Cám ơn người đã dẫn đường cho ta.” Liền chấp tay hành lễ với nó.

Một người một hồ, nguyệt hắc phong cao, ở nơi sườn núi không một bóng người như này, cảm giác thật ghê rợn.

Tiểu Thất cùng Lộ Tinh Không đi bộ một đoạn ngắn, đến nơi giống như là cái động chó thì dừng lại, Lộ Tinh Không có chút mơ hồ, không phải đưa cô đi đại môn sao? Sao lại đưa cô tới chỗ của mấy con chó này?

“Ta có thể không đi vào bằng đường này được không?” Lộ Tinh Không nuốt nước miếng, chỉ chỉ cái kia động.

Tiểu Thất đại gia đứng bất động, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cái động kia, ý tứ cũng thật rõ ràng.

Đại trưởng phu còn có được dẫn được, hưởng hồ cô còn là con gái?

Lộ Tinh Không cắn răng, khom lưng, đi vào.

Vừa mới vào được đến nơi nhìn thấy ánh sáng trong vườn, liền có một bóng đen vút qua đầu cô, Tiểu Thất nhảy vút qua bức tường, nhất quyết không chịu chui lỗ chó, chỉ để một mình cô chui qua.

Đang lồm cồm bò dậy, lại bị một bóng dáng bao trùm, đứng trước mắt cô là một đôi dày da bóng lóng không một vết bẩn, chỉ cần nhìn qua cũng có thể thấy đây là một đôi dày da được làm thủ công vô cùng giá trị.

“Không ngờ cô lại có sở thích đặc biệt đến vậy”

Lộ Tinh Không đơ người, thanh âm truyền vào tai vô cùng dễ nghe, người đàn ông này thanh âm vốn cao ngạo băng lãnh, giờ phút này, lại mang theo vài phần hài hước.

Lộ Tinh Không có chút ảo não, đứng lên, phui phui bụi ở tay, cố làm cho bản thân cười một cách nhẹ nhàng tự nhiên nhất có thể, “Chào ngài, phó tổng thống đại nhân, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Leo tường sau đó chui lỗ chó, Lộ Tinh Không, cô quả thực khiến tôi được mở rộng tầm mắt.”

Sở Ngự Bắc mang đồ ăn khuya đến cho Tiểu Thất, vừa đúng lúc chứng kiến toàn bộ quá trình Lộ Tinh Không vờn nhà của chính mình trèo tường ra ngoài sau đó đi theo Tiểu Thất chui qua lỗ chó bò vào chính vườn nhà mình.

Đòi nợ, chặn xe, trèo tường, chui lỗ chó.....

Sở Ngự Bắc thật không thể hiểu nổi, một cô gái thân hình nhỏ bé như vậy, nhưng lại luôn làm ra những chuyện khiến người khác không thể ngờ tới.

Cô ta không thể nhỏ nhả như bao cô gái khác được sao?

“Anh biết tên tôi?” Lộ Tinh Không nhướng mày, mắt cong thành trăng non, một nhân vật lớn như vậy lại biết tên cô, cô hoàn toàn quên mất bản thân mình bây giờ có bao nhiêu thảm hại.

Sở Ngự Bắc một tay đút ở túi quần, nhàn nhạt quét mắt nhìn cô một cái, cô từ trên xuống dưới đều vô cùng dơ, chỉ trừ đôi mắt là vẫn toả sáng lấp lánh.

Không hiểu sao, mỗi khi nhớ tới hình ảnh của chính mình trong đôi mắt to tròn sáng lấp lánh ấy, cổ họng có chút khô khốc, miệng khát lưỡi khô, thật là có chút phiền lòng.

Nhân vật lớn có khác, lời nói quả thật không thể ít hơn, Lộ Tinh Không biết chứ, cô nhanh nhẩu chạy đến vội vàng giải thích mục đích đến đây lần này, “Lần này tôi đến đây là muốn....nhờ anh giúp đỡ” Nói xong, Lộ Tinh Không lắc lắc đầu, “Không đúng, là tôi tới minh oan.”

“Nhà họ Lộ bên kia bắt cóc Lão Lộ cha tôi, uy hiếp tôi phải kết hôn với một kẻ tàn phế đến mặt mũi còn chưa gặp qua một lần, tôi không đồng ý, bọn họ liền đem Lão Lộ nhốt lại uy hiếp tôi, anh thân là phó tổng thống của một đất nước, trong tay nắm mọi quyền hành, sự việc trái với luân thường đạo lý như vậy, anh sẽ không thấy chết mà không cứu phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cầu xin anh giúp đỡ

Sở Ngự Bắc nghe xong, đầu mày nhúu chặt lại.

Anh ta nhìn cái biểu cảm của Lộ Tĩnh Không một cách sợ sệt, không biết là bởi vì nghe được câu chuyện như vậy, hay là bởi vì cô lại có thể chỉ vì một chuyện như vậy mà đến tìm anh

“Vào trong rồi nói.” Người đàn ông bỏ lại một câu, liền sai bước đi vào bên trong.

Tiểu Thất đã vào trong ổ của mình chớp mắt, bây giờ là nửa đêm canh ba, cô lại nhớ đến cảnh tượng phát sinh lần trước, mặt đột nhiên nóng bừng lên.

“Nói luôn ở đây là được rồi.”

“Nếu sợ, có thể về.” Thanh âm hờ hững lạnh nhạt quyen vào làn gió đêm đen đặc, Lộ Tĩnh Không không nắm bắt được tâm tư của anh ta, rốt cuộc anh ta như vậy là giúp hay không đây?

“Giúp là một câu, không giúp cũng chỉ là một câu, thật sự khó đến vậy sao?” Lộ Tĩnh Không nhỏ giọng nói thầm.

“Nếu đây chính là thái độ của cô khi cầu xin người khác giúp đỡ, thì có thể trở về được rồi đây”

Lộ Tĩnh Không ở sau gờ nắm đấm về phía bóng dáng của anh ta, giận mà không dám nói gì.

Cô đi vào biệt thự, đã bị Lý tẩu dẫn vào phòng mà cô đã từng ở.

Vừa mới vừa rời khỏi được mấy ngày, bây giờ lại một lần nữa quay trở lại, nhưng lại có cảm giác đã qua từ rất lâu rồi.

Cô hít hít nách mình, rất thơm mà, ngài phó tổng thống có phải mắc bệnh sạch sẽ quá nghiêm trọng rồi không, chỉ nói mấy câu thôi cũng muốn tắm rửa sao?

“Tĩnh Không tiểu thư, quần áo và đồ dùng cá nhân của cô vẫn đặt ở vị trí cũ, cô cứ trực tiếp dùng là được” Lý tẩu tươi cười, có chút thâm ý.

Lộ Tĩnh Không biết chị ấy đang nghĩ cái gì, mặt đột nhiên ửng hồng “Lý tẩu, không phải như vậy đâu.”

Lý tẩu giúp cô chuẩn bị đồ ngủ, ý cười càng sâu, “Ông chủ chưa bao giờ đưa người ngoài tới nơi này, đừng nói là người ngoài, dù là phu nhân lão gia cũng không được tới, nhưng cô Tĩnh Không lại có hẳn một phòng của riêng mình ở nơi này.”

Phòng riêng? Lộ Tĩnh Không tròn tròn mắt, vẻ mặt như không thể tin được.

“Ông chủ đã căn dặn, đồ đạc trong căn phòng này tuyệt đối không được động vào. Nhưng vậy còn không phải muốn khẳng định đây là phòng riêng của cô Tĩnh Không sao?”

Lộ Tĩnh Không tức khắc cảm thấy bầu trời như có sấm chớp cuộn cuộn, cô đến vài câu cũng không thể nói với ngài tổng thống được sao?

“Đó là do ông chủ của các cô mắc bệnh sạch sẽ, tôi đến đây cũng chỉ muốn nói mấy câu, có nhất thiết phải đi tắm không?”

Lý tẩu cười khê, lấy gương cho Lộ Tĩnh Không tự mình soi.

Lộ Tĩnh Không nhìn chính mình trong gương, thật sự không thốt lên lời, trên mặt chỗ đen chỗ xám, cô sắp biến thành con mèo tam thể rồi, lại cúi đầu nhìn thân thể mình, cũng chẳng có chỗ nào sạch sẽ cả cái lỗ chó kia dơ như vậy? Tiểu Thất lại dám chơi cô một vỏ như vậy!

Thảo nào Sở Ngự Bắc lại thể hiện thái độ ghét bỏ rõ ràng như vậy.

Lộ Tĩnh Không không nói thêm bất cứ lời nào nữa mà lập tức chạy đi tắm.

Lý tẩu lắc lắc đầu cười, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hôm nay thật sự là quá mệt mỏi, cô xả đầy nước vào bồn tắm, còn thả thêm vài cánh hoa hồng vào, sau đó liền ngâm mình xuống nước.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, từ nhỏ cô đã luôn thiếu cảm giác an toàn, trừ những lúc ở cùng Lão Lộ, những lúc khác cô sẽ rất ít khi dám buông lỏng cảnh giác, nhưng khi ở trong biệt thự này, lại mang đến cho cô một cảm giác rất nhẹ nhõm, an toàn.

Có lẽ, nơi này có người mang lại cho cô cảm giác an toàn ấy, hơn nữa còn có một nhân vật cũng uy phong lẫm liệt không kém đang say giấc trong ổ ngoài kia.

Mãi nghĩ, Không biết từ lúc nào, cô đã ngủ thiếp đi ngủ.

Sở Ngự Bắc ở thư phòng kêu người điều tra một chút thông tin về nhà họ Lộ, mới phát hiện ra nhà họ Lộ có một cô con gái có hôn ước với Sở Văn Triết.

Mà Lộ Tinh Không, một cô gái chỉ mới vừa tròn 18 tuổi, vừa nhận tổ quy tông chưa được bao lâu, nay lại phải cùng một tên què liên hôn.

Nhà họ Lộ rốt cuộc có âm mưu gì, anh rất rõ, muốn nhận sinh lễ của hai nhà, đồng thời lợi dụng luôn thế lực của hai bên.

Không ngờ, đã gần đến tuổi về hưu rồi mà dã tâm của Lộ Sùng Hoa còn lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lấy bản thân ra trao đổi

Đến lúc này cô thật sự muốn hỏi xem anh ta có đồng ý giúp cô hay không.

Sở Ngự Bắc châm một liều thuốc, bỏ tập tài liệu ở trong tay xuống, nhìn đồng hồ, đã hơn nửa tiếng trời qua, nhưng không hề thấy Lộ Tinh Không đi lên.

Hết một liều thuốc, vẫn không thấy Lộ Tinh Không xuất hiện, từng ngón tay với khớp xương rõ ràng của anh gõ gõ mặt bàn, cuối cùng kim nén không được mà đứng bật dậy.

Lộ Tinh Không vì lạnh quá mà tỉnh giấc, chính cô cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, tóm lại nước trong bồn đều đã lạnh cả rồi.

Cô từ bồn tắm lên, mới phát hiện ra mình quên không mang theo quần áo vào, vì vậy tùy tiện quần khăn tắm lên người và đi ra ngoài. Lý tẩu nói, đây là phòng riêng của cô, nên chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi tắm xong, cô thấy cả người thoải mái dễ chịu hơn nhiều, trên giường Lý tẩu đã chuẩn bị sẵn cho cô một bộ đồ ngủ, nhưng đang ở trong nhà người khác, mặc áo ngủ hình như không tiện cho lắm, vì vậy cô đi chân trần đến tủ quần áo, định tìm một bộ quần áo để mặc.

Sau lưng truyền đến âm thanh mở khoá, cô tưởng là Lý tẩu vào, nên cũng không quá quan tâm.

Nhưng mà, đúng lúc cô xoay người lại, thì bị cánh tủ mắc vào chiếc khăn đang quấn trên người, cô “Lảo đảo” một vòng, còn không kịp thét lên, thì thân mình đã không tự chủ được mà lao về phía trước

Sở Ngự Bắc nhanh chóng bước đến, đúng lúc kịp đỡ lấy thân thể trắng như tuyết kia, cũng không biết bản thân đã đã chạm vào chỗ nào, cảm giác mềm mịn mát lạnh lập tức truyền đến.

Lộ Tinh Không ổn định thân mình, ngược mắt, cùng với đôi mắt thâm sâu khó lường của Sở Ngự Bắc mắt đối mắt nhìn nhau, trong con ngươi của anh ta phản chiếu chính hình ảnh nhỏ bé của cô, kinh ngạc, tuyết trắng

Tuyết trắng

“A.....” Lộ Tinh Không lúc này mới phát hiện ra tình trạng của mình, chiếc khăn bông vô dĩ quấn trên thân thể cô nay bị mắc lại ở cánh tủ quần áo, còn cô lúc này lại đang trần như nhộng và được Sở Ngự Bắc ôm chặt trong lòng ngực, mà tay của Sở Ngự Bắc tay của Sở Ngự Bắc vòng qua mạnh mẽ ôm lấy thân thể cô, không biết trời xui đất khiến thế nào, lại đặt lên ngực của cô.

Mặt Lộ Tinh Không đỏ đến mức nóng bừng lên, giãy giụa muốn né tránh.

Sở Ngự Bắc hàn đàm con người sớm đã là bằng hỏa lưỡng trọng thiên, đôi tay mạng mẽ ghi chặt cô trong lồng ngực mình, một tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng như tơ lụa của cô, một đường đi xuống, nắm chặt lấy mỏng của cô, làm cho cô càng dựa sát vào anh hơn.

Lộ Tinh Không luống cuống, không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, nhìn ánh mắt sâu thẳm của anh ta lúc này giống như muốn lập tức nuốt chửng cô vào bụng vậy.

Cô tiếp tục giãy giụa theo bản năng, lại vô tình ma sát đến phần thân dưới của anh, thân thể nhạy cảm chỉ cách nhau một lớp vải mỏng, lại vô tình chạm vào vật gì đó vô cùng nóng hổi, bành trướng...Aaa...bầu không khí ám muội lên đến đỉnh điểm, có cảm giác chỉ cần một tiếp xúc nhẹ lúc này thôi là vật đó sẽ bùng nổ ngay lập tức.

“Sở..... Sở Ngự Bắc.....” Lộ Tinh Không thở hổn hển, đây là lần đầu tiên cô gọi tên đầy đủ của phó tổng thống, mềm yếu vô lực, mềm mại đến mức có thể vắt ra nước.

Ánh mắt Sở Ngự Bắc sâu không thấy đáy, cúi đầu, ngậm lấy đôi môi anh đào đỏ mọng mà anh nhớ nhung bao ngày, dùng đầu lưỡi của mình tách hàm răng trắng bóc của cô ra, lập tức tiến vào bên trong, cắn quết hương thơm trong miệng cô.....

Thơm, ngọt, tròn....hương vị đúng như anh đã tưởng tượng

Một bàn tay khác không hề yên phận, không thương tiếc mà xoa bóp một bên ngực của cô.....

Anh chưa bao giờ trốn tránh cảm giác của mình, từ lần trước bị cô nhìn thấy một cách hoàn toàn trần trụi, trong anh đã nổi lên phản ứng vô cùng dữ dội

Thật ra, nếu nghĩ kĩ một chút, lần đầu tiên gặp nhau anh đã cảm thấy cô không giống với những người con gái khác, bao gồm cả lần trước ở trên xe

Sau khi biết cô đã là một cô gái trưởng thành, cảm giác đó lại càng mãnh liệt hơn.

Nếu không, anh sẽ không hết lần này đến lần khác để cho cô tiếp cận mình

Trước đây, anh chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy với bất kỳ một cô gái nào.

Mặt khác, trước khi vào anh cũng đã lịch sự mà gõ cửa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lấy bản thân ra trao đổi

“Aaa.....” Lộ Tinh Không không chịu được sự trêu đùa của anh ta? Cả người bắt đầu run lên bần bật, cũng không dám tin chính mình lại phát ra âm thanh như vậy.

Sợ cô không chịu nổi, anh thở hổn hển, miết môi dưới của cô thật mạnh rồi mới lưu luyến buông ra.

Nhưng ngọn lửa trong đôi mắt anh dường như vẫn đang hừng hực cháy, có một chút kiềm chế, lại có một chút thống khổ, cánh tay càng xiết chặt hơn, làm cho thân thể cô càng dính sát vào anh.....

Lộ Tinh Không cảm thấy đại não dường như thiếu oxy, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, cô không biết tại sao giữa cô và anh lại có thể phát sinh chuyện như vậy, càng không biết tiếp theo sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa.

Hơn nữa, loại cảm giác xa lạ vừa xuất hiện trong cơ thể làm cô cảm thấy thực sự hãi.

Sở Ngự Bắc xả quá áo tắm dài rồi bế cô

Lên, còn cần thận giúp cô thắt đai lưng, sâu thẳm trong ánh mắt vẫn dạt dào tình cảm dường như đang cố gắng kiềm chế bản thân.

Tình yêu là gì, anh không biết, thậm chí đàn bà là gì, anh cũng không biết, chỉ biết khi đứng trước cô trong anh có một loại dục vọng vô cùng mãnh liệt, loại cảm giác này ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cũng đã hình thành rồi.

Nếu anh muốn, anh sẽ không do dự mà đoạt lấy, nếu anh không muốn, không ai có thể cưỡng ép được.

Chỉ là, cô còn quá nhỏ, hơn nữa cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lý, mà anh cũng có sự tôn nghiêm và kiêu ngạo của bản thân, nên mới không muốn cưỡng ép cô.

Cô cũng đã thành niên, lựa chọn như thế nào, là tùy cô.

Sở Ngự Bắc tự nhiên không tiếp tục nữa, cuối cùng chỉ lưu lại bên tai cô một câu, “trao đổi sòng phẳng,tôi giúp cô thoát khỏi cuộc hôn nhân kia,cô... lấy chính mình tôi đổi.”

Lộ Tinh Không không ý thức được Sở Ngự Bắc đã đi từ lúc nào, cô gắt gao giữ chặt cổ áo mình, cả người run lên bần bật, một lúc lâu sau, mới phản ứng được ý tứ trong lời nói của anh ta.

Cô thật không thể hiểu được, sự việc sao lại đi đến bước này, anh là người muốn tiền có tiền,muốn quyền có quyền,ai ai cũng phải e sợ, cô cùng lắm chỉ là một người bình thường, xuất thân, học thức, nhan sắc Những người xuất sắc hơn cô có kẻ ra cũng không hết, sao anh ta lại đối với cô như vậy?

Lộ Tinh Không chạm lên đôi môi vẫn còn sưng đỏ của mình, vẫn còn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên thân thể vừa mới kịp hạ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu.

Trở lại Lộ gia, sau một đêm mất ngủ, lăn qua lộn lại, bên tai không ngừng vang lên câu nói của Sở Ngự Bắc “Lấy chính mình tôi đổi”.

Một bên là vách núi, một bên là hang sói, cả hai đều là thứ cô không muốn chọn.

Cùng lắm là đình hôn thôi,việc học của cô vẫn còn kéo dài trong hơn 3 năm nữa,nhất định sẽ có biện pháp thoát khỏi, nhưng nếu chọc vào Sở Ngự Bắc, chờ cô ở phía trước, nhất định là vạn kiếp bất phục.

Phân tích xong phương diện lợi hại của hai mối quan hệ này, Lộ Tinh Không mới cảm thấy bản thân thật nóng vội khi chỉ vì chuyện này mà đi tìm Sở Ngự Bắc, còn cho hãn cơ hội ngang nhiên chơi đùa mình.

Chỉ là, cô dường như không cảm thấy bài xích việc anh ta hôn cô, cũng không chán ghét việc anh ta chạm vào cô, chỉ là sợ hãi và không thích ứng.

Lộ Tinh Không chưa từng chính thức bắt đầu mối quan hệ yêu đương với ai, khi đó thích Sở Văn Triết cũng là phát chằng tình ngắn với lẽ, hãn thực thân sĩ, sẽ không vô lí như vậy

Nhưng là Sở Ngự Bắc.....

Lộ Tinh Không càng nghĩ đầu óc càng loạn,bất chợt liếm liếm cánh môi, lại nghĩ tới hình ảnh Sở Ngự Bắc nhắm chặt mắt hôn cô một cách mãnh liệt, cả một đêm trong lòng đều vô cùng sợ hãi.

Thậm chí cô còn nằm mơ, trong mơ, hình bóng Sở Ngự Bắc hiện lên một cách vô cùng chân thực,thậm chí cô và anh còn tiếp tục hoàn thành việc trước đó vẫn còn dang dở.

Sở Ngự Bắc dùng sức, mon trón treu đùa cô,cô như người chết đuối quẩn chặt vào thân hình mạnh mẽ của anh, cùng anh lên đến đỉnh cao của sự hoan lạc.....

Lộ Tinh Không bị dọa tỉnh, thế nào mà cô lại mơ thấy anh ta, đây là lần đầu tiên trong 18 năm cuộc đời cô nằm mơ..hơn nữa lại là....

Lúc chị giúp việc vào phòng, gương mặt Lộ Tinh Không vẫn đỏ rực lên,chị ấy lo lắng hỏi cô liệu có phải cô bị sốt rồi.

Lộ Tinh Không nghe thành phát - tao, mặt càng đỏ hơn, tóc chấn lên chạy vội vào phòng tắm.

Cô tấp nước vào mặt, gương mặt cô gái trong gương ửng hồng, dịu dàng kiều diễm,cô vô đầu bứt tai, cảm thấy vô cùng phiền muộn.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Người con gái của tôi..tôi mang đi

Lộ Sùng Hoa sai người mang tới một đồng quần áo và trang sức, nói rằng đây là một phần của hồi môn,tuyệt đối không thể để nhà Họ Lộ mất mặt được.

Lộ Tinh Không cầu mà không được, trong lòng lại tính toán xem nếu đem mấy thứ này đi bán, thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Bây giờ cô đang thiếu tiền, thực sự rất thiếu tiền, thời gian của cô còn hơn 3 năm nữa,cô muốn tranh thủ khoảng thời gian này tích góp chút tiền để có thể cùng lão Lộ cao chạy xa bay.

Sau khi đưa ra quyết định, Lộ Tình Không cũng không bận tâm nữa, những ngày tháng sau này thì trôi qua như thế nào, thì cứ như vậy đi.

Lúc này,tại Sở Ngự Bắc Tây Uyển.

“Cô ấy không tới sao?” Sở Ngự Bắc từ trên cao nhìn xuống hỏi Tiểu Thất, ánh mắt trầm mặc nhìn về phía vườn hoa nhà họ Lộ.

Tiểu Thất rung đùi đắc ý lượn quanh người anh một vòng, rồi mới ngồi xổm xuống bên chân anh, cũng bắt trước Sở Ngự Bắc nhìn chăm chú vườn hoa nhà Lộ gia.

Đột nhiên, Tiểu Thất nhảy phốc lên bờ tường, “Meoooo.....” dài một tiếng, rồi mới quay đầu lại nhìn Sở Ngự Bắc.

Sở Ngự Bắc rũ mắt,gọng nói trầm thấp vang lên, "trở về thôi.”

Anh bỏ lại đúng 3 chữ liền lập tức xoay người trở lại phòng khách.

Tần Hân cảm di động, về mặt khó xử, “Ông chủ, phu nhân nói, tư lệnh thiên kim hôm nay sẽ đến đây làm khách, hy vọng buổi tối ngài có thể trở về cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Sở Ngự Bắc nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn anh ta,đôi môi mỏng khẽ mở, “Nói với phu nhân,tôi không cần bất cứ một cuộc hôn nhân chính trị nào, tôi cũng có thể đi tốt con đường phía trước,chỉ những kẻ yếu mới cần đến nó, còn tôi,thì không cần thiết.”

Tần Hân đang bật loa ngoài, trên mặt cứng đờ, mãi đến khi bóng dáng Sở Ngự Bắc đã khuất sau hàng hiên phí trước, hần mới nói vào điện thoại, “

“Ta đều nghe được, người vất vả rồi, Thư kí Tần.” Nghe giọng có thể đoán được đây là người phụ nữ đã có tuổi, nhưng lại vô cùng linh hoạt sắc bén, vừa nghe là biết đây chắc hẳn là một người phụ nữ được bồi dưỡng tỉ mỉ.

“Là việc tôi nên làm.”

.....

Ngày thứ ba, Lộ Gia giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng náo nhiệt, tiệc đính hôn tổ chức đúng ngày.

Lộ Tình Không cảm thấy thật không chân thực, cô cuối cùng lại cùng một người đàn ông chưa từng gặp mặt kết hôn, hơn nữa lại là một kẻ tàn phế.

Mấy ngày nay cô không nhìn thấy bất cứ ai cả,ngoại trừ mấy người giúp việc tới đưa cơm đưa đồ dùng, Tiểu Thất thỉnh thoảng lượn lờ trước cửa, thì những người khác đều không thấy mặt, ngay cả Lộ Phồn Tình cũng không hề xuất hiện.

Lộ Tình Không tưởng rằng cái gọi là tiệc đính hôn, cũng chỉ đơn thuần là hai bên gia đình gặp mặt, đi ngang qua sân khấu, nhưng khi nhìn thấy tiệc đính hôn này, cô thật sự cảm thấy chướng mắt.

Lại một lần nữa nhìn thấy Lộ Viễn Kiều xuất hiện ở đây, tới giờ phút này này, Lộ Viễn Kiều đối mặt Lộ Tình Không vẫn cảm thấy vô cùng áy náy.

“Tình Không, nếu con không muốn.....”

Dung mạo Lộ Tình Không hôm nay vô cùng diễm lệ, một bộ váy màu thủy lam vô cùng đẹp ôm sát lấy đường cong hoàn hảo của cơ thể, vô cùng hợp với khí chất thanh cao mỹ miều của cô, hơn nữa trang sức trên người lại vô cùng quý giá, như một mỹ nhân ngư vừa mới từ làn nước trong xanh bơi lên vậy..thật đúng với câu nói:người đẹp vì lụa!

Cô vỗ vỗ mu bàn tay Lộ Viễn Kiều, ý bảo ông an tâm, “Lão Lộ, không phải chỉ là một lễ đính hôn thôi sao,con coi nó là một công việc là được,dù sao cũng chẳng phải kết hôn thật?”

“Con gái ngoan của ta, thiệt thòi cho con rồi.”

Lộ Tình Không lắc lắc đầu, “Thiệt gì chứ.”cô tiến đến nói vào tai Lộ Viễn Kiều, “Biết đâu nhờ thân phận này mà chúng ta có thể kiếm được một số tiền lớn,sau đó liền xa chạy cao bay.”

Lộ Viễn Kiều cũng không quá ngạc nhiên,đứa trẻ này trước đây số phận đều không may mắn, qua được cửa ải này rồi tính tiếp.

Gương mặt vốn ít nói cười của Lộ Sùng Hoa giờ phút này có thêm vài phần khoan dung, từ nay về sau,quan hệ của ông ta với nhà họ Ly hẳn cùng Lý sẽ tiến xa hơn một bước, con đường làm quan của Lộ Thủy Sơn ít nhiều cũng sẽ dễ dàng rộng mở hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Người con gái của tôi, tôi đem đi (2)

Có được đưa con gái như Lộ Tinh Không, Lộ Viễn Kiều cũng coi như là đóng góp được cống hiến to lớn cho cái nhà này, không ngờ rằng, đối diện với tình huống như vậy, cô lại không hề có đến nửa phần luống cuống, và lại còn tỏ ra hứng thú, so với những cô con gái nhà người khác, thật sự là có phần xuất sắc.

Hoặc là, cô có thể đổi lấy được những thứ có giá trị lớn hơn.

Sự việc đã đến nước này, thôi vậy là xong, xong thật rồi.

Người hầu nhà họ Lý đẩy Lý Mục Thành tới, cho du hôm nay có là ngày vui của anh ta đi chẳng nữa, trên mặt cũng không biểu lộ chút vui vẻ nào.

Đây là lần đầu tiên Lộ Tinh Không nhìn thấy vị hôn phu của mình, hình nhue không giống với trong tưởng tượng của cô cho lắm, trên người của người này toát ra một vẻ oai phong độc hữu, lại thêm khuôn mặt có phần lãnh đạm lạnh lùng, không khó để đoán ra rằng anh ta trước kia gây chấn là vì sự nghiệp.

Bà Lý tiến đến chỗ cô, nét mặt nửa cười nửa không nhìn Lộ Tinh Không đánh giá, bà trước giờ luôn nhắm vào con gái chính thức của nhà họ Lộ Lộ Phồn Tinh làm con dâu, nhưng không ngờ lại bị nhà họ Sở nhanh tay cướp đi mất, vì vậy bà ta đành nhẫn nhịn đồng ý cho Lộ Tinh Không bước vào nhà bà ta.

Trong mắt bà ta, cho dù con trai bà có trở thành người thực vật, thì con gái của nhà bình dân cũng không xứng với nó.

“bề ngoài có vẻ cũng không tồi, nhưng khí chất so với Phồn Tinh còn kém một chút, rốt cuộc cũng là gốc gác cỏ dại mà ra thôi.”

Lộ Phồn Tinh nghe thấy Bà Lý nhắc đến tên mình, cố kìm nén sự vui sướng trong lòng của mình, e thẹn mà trả lời: “đó là do bác gái thương Phồn Tinh nên mới thiên vị con, chị ấy tuy là lưu lạc phố phường, cả ngày cùng đám người hạ lưu đó qua lại, nhưng chị ấy thực ra vẫn rất xuất sắc.”

Thốt ra câu nói này xong, giả vờ tỏ vẻ ý thức được mình đang nói lung tung, liền giả tăng lấy tay che miệng, vẻ mặt rất ư vô tội nhìn mọi người.

Khoe môi Lộ Tinh Không nhếch lên lộ ý cười nửa mai, đoá hoa bạch liên này một ngày không diễn xuất thật cứ như là ngựa nghề vậy.

Dù sao thì cô cũng không định cùng cái người nhà họ Lý kia có bất kỳ mối quan hệ gì, họ có thích cô hay không, cô cũng không mấy may để tâm.

“Tôi đương nhiên là không giống cô em gái hai mặt kia rồi, tôi chính là thảo dân bình thường, bụng dạ ngay thẳng, trong ngoài như một, sao nào?”

“Xin lỗi, chị gái à, em không có ý đó.” Lộ Phồn Tinh cắn môi dưới, gục đầu xuống, cứ như là cô ta bị lộ Tinh Không bắt nạt vậy.

“mấy điều cô nói đầu là thật lòng, cũng không cần phải xin lỗi tôi.” Lộ Tinh Không lạnh lùng đáp trả.

Cậu chủ nhà họ Lý này giờ luôn cầm mặt xuống đất trầm tư kia đến lúc này mới chịu ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi Lộ Tinh Không: “Cô chính là người muốn kết hôn với tôi ư?”

Giọng nói của Lý Mục Thành như đứt đoạn, lúc nói chuyện cổ họng mang theo chút âm khàn khàn, không hề có chút âm áp nào.

“tôi cũng rất mong là không phải.” Lộ Tinh Không đáp

“Chọn cô ấy đi.”

Chỉ 3 chữ ngắn ngủi ấy cũng khiến cho Bà Lý mừng rỡ như điên, con trai cưng của bà ta đã gặp biết bao nhiêu cô gái, mỗi lần gặp là một lần anh ta từ chối, tổ chức buổi tiệc đính hôn này, cũng là bọn họ tự tổ chức, anh ta mãi sau đó mới được thông báo, xem như là đánh cược, vậy mà không ngờ rằng anh ta lại đồng ý.

“được được, chúng ta ngay lập tức tiến hành nghi thức đính hôn cho con.”

Lộ Tinh Không, “.....” bất lực than trời, cậu chủ Lý à, rốt cuộc anh nhìn trúng tôi ở điểm nào vậy hả? tôi sẽ thay đổi luôn.

Lộ Phồn Tinh có chút thất vọng. Tên cậu chủ họ Lý này mặc dù chân đã bị gãy, nhưng rất mực phong độ, lại còn có vô số chiến công nữa chứ, cô đã từng nghe nói rằng, chân của anh ta chỉ cần luyện tập trị liệu tốt thì vẫn còn có khả năng chữa khỏi được.

Hơn nữa, thời gian này anh ta đã từ chối biết bao nhiêu là con gái mấy nhà giàu có quyền thế, cô ta còn đang đợi xem Lộ Tinh Không bịa nh ta làm cho bề mặt, không ngờ Lộ Tinh Không lại thuận lợi đến vậy, thật là may mắn quá.

Nghi thức đính hôn cũng không rườm rà, dưới sự chứng kiến của bạn bè thân hữu, người lớn hai bên trao cho nhau lễ vật hỏi cưới, lễ vật đính hôn, vv.

Đến phần trao lễ đính hôn, Lộ Tinh Không tỏ vẻ không cam tâm tình nguyện gior tay trái ra, ở bên ngoài cửa sổ bỗng truyền đến tiếng Phi cơ đang hạ cánh vang lớn, các cánh quạt chuyển động tạo nên tiếng ồn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Người con gái của tôi, tôi đem đi (3)

Tim của Lộ Tinh Không bắt giác hoang mang, cô nhanh chóng rút tay của mình lại.

Lý Mục Thành ngước mắt lên, đắm chiều nhìn cô một lượt, không có ý ép buộc.

“Vẫn còn có khách chưa đến ư?” Lão Lý hỏi Bà Lý vợ ông ta.

Bà Lý nghi hoặc lắc đầu, “đâu có, thiệp mời hầu như đều đã thu về đây rồi, ai lại dám không nể mặt đại tướng như vậy chứ?”

Trong lúc họ nói chuyện, cửa của phòng yến tiệc bật mở, một hàng những người mặc đồ đen tiến vào chia ra làm hai hàng ngay ngắn xếp trước cửa.

Từ ngoài cửa tiến vào là một người đàn ông có dáng người cao cao, gương mặt lạnh lùng.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào lối đi của anh ta làm sáng lóa cả căn phòng, khuôn mặt anh ta ẩn hiện dưới ánh sáng đó,.

Buổi tiệc đang ồn ào náo nhiệt liền trở nên im lặng, tất cả mọi người trong bữa tiệc đều hướng ánh nhìn về phía anh ta, cả những cô gái trẻ, ngoài nghe được nhịp tim đang đập loạn lên đó, thì không còn để ý tới những cái khác.

Anh ta từ từ bước chân tiến về phía trước, mỗi một bước đi đó như một lần gõ dội vào tim của Lộ Tinh không. Ánh mắt Sở Ngự Bắc lãnh đạm nhìn toàn thể yến tiệc một lượt, cuối cùng dừng lại tại vị trí mà Lộ Tinh Không đang đứng.

Nhịp tim của Lộ Tinh Không như nhảy loạn lên một nhịp, cô biết được sức mê hoặc của nhân vật lớn này, chỉ đơn giản mỗi lần xuất hiện của anh ta thôi, đều sẽ mang đến cho người khác những ấn tượng không giống nhau.

Có những người sinh ra đã mang ánh hào quang trên mình, anh ta là một trong những loại đó, anh ta cứ như vậy mà khác xa với những người khác.

Nhưng rất nhanh sau đó, hấn lại chuyển tâm mắt của mình, quay người qua phía Lão Lý. ông ta liền mau miệng nói: “ngài Sở đột xuất đến đây, lại đứng ngay con trai tôi mở tiệc đính hôn như vậy, thật là xin tha lỗi không chuẩn bị chu đáo để đón tiếp ngài, mong ngài bỏ qua.....” Lão Lý lẩn lộn trong quan trường mấy chục năm trời thâm ý mở lời.

Lúc này, trong lòng của lão Lý có chút khó chịu, ông ta và Sở Ngự Bắc trước giờ không cùng một phe, ngày thường cũng rất ít khi qua lại.

Sở Ngự Bắc từ lúc bước vào nội các đến giờ, trước giờ đều làm việc rất thận trọng, bây giờ đột nhiên lái trực thăng đến đây, lại mang thêm rất nhiều bảo vệ, hấn sợ là có điều gì không ổn.

Sở Ngự Bắc lãnh đạm gật đầu với Lão Lý, sau đó bước qua chỗ ông ta, đến đứng yên trước mặt của Lộ Tinh Không, từ trên cao đưa mắt xuống liếc cô một cái, khẽ nói: “ còn không đi ư?”

Lộ Tinh Không ngẩng đầu lên, đôi mắt tràn đầy sự nghi hoặc, ngờ ngẩn nhìn anh ta, sau đó, hiểu ra hoàn cảnh này cô mới thấy có chút rung động, cô chột dạ.

Trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, anh là vì cô nên mới đến đây ư?

Nhưng mà, nếu như đi cùng anh, thì có phải là đã đồng ý làm người phụ nữ của anh rồi không?

Vậy rốt cuộc cô nên hay không nên đi cùng anh?

“nhưng mà.....ngài phó tổng thống?” Lộ Phồn Tinh bước ra, không đủ dũng khí để cất lời hỏi

Nhân vật lớn như vậy, ngoài trên TV ra, thì rất khó có cơ hội được gặp ở ngoài, giờ phút này lại đứng sò sò ngay trước mặt mình,

Lộ Tinh Không tại sao lại có thể quen biết Phó Tổng Thống? Cái nhân vật oai phong mà được phái nữ đề cập thảo luận đến nhiều nhất này.

Lãnh đạo trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Bắc Thần Quốc.

Lãnh đạo thăng tiến nhanh nhất trong lịch sử của Bắc Thần Quốc.

Lãnh đạo đẹp trai phong độ nhất trong lịch sử của Bắc Thần Quốc.

Lãnh đạo có nghiêm nghị nhất trong lịch sử của Bắc Thần Quốc.

.....

Anh ta vốn dĩ là thần tượng của toàn thể nhân dân, người đàn ông mà mọi cô gái đều ước muốn, còn hơn cả một mình tình ca nhạc.

Nói tóm lại, trên người của người đàn ông này có quá nhiều hào quang, nhân dân của cả đất nước đều sôi nổi bàn luận về anh ta.

Vậy mà, người đàn ông như vậy, so với Lộ Tình Không thì hẳn là khác một trời một vực, vậy tại sao lại có thể qua lại với nhau được?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Người phụ nữ của tôi, tôi mang đi (4)

Sở Ngự Bắc không để ý tới Lộ Phồn Tinh, cũng không ép hỏi Lộ Tình Không, chỉ là lẳng lặng chờ đợi cô trả lời.

Lộ Phồn Tinh tiếp tục nói, “Tôi đã nói rồi, cô ta mỗi ngày đều trốn học, giống như lưu manh đầu đường xó chợ sao có thể quen với ngài phó tổng thống.”

Cô ta tự cho mình là đúng, cho rằng Sở Ngự Bắc ba chữ kia không phải nói với Tình Không, mà là nói với người nào đó sau lưng cô ta.”

“Xem ra, cô cùng người nhà quan hệ không tốt lắm.” Sở Ngự Bắc hờ hững mở miệng, tầm mắt nhàn nhạt đảo qua người nhà của Lộ Tình Không.

Lộ Tình Không há miệng thờ dốt, rất muốn nói đây đều không phải người nhà của cô, nhưng lại sợ liên lụy đến Lộ Viễn Kiều, đành phải cầm miệng không nói lời nào.

Sở Ngự Bắc liếc mắt nhìn cô một cái, ngày thường nhanh mồm dẻo miệng, thời khắc mấu chốt ngược lại đoan trang thực nữ.

“Tôi cho cô một phút!” Sở Ngự Bắc một tay cầm ở túi quần, dáng vẻ trầm tĩnh sâu thẳm, đôi mắt lạnh thấu xương nhìn cô.

“Sở Tiên Sinh, có phải có hiểu lầm gì không?” Lý tướng quân không hiểu ra sao, hỏi một câu.

Sở Ngự Bắc híup nửa con mắt, ánh mắt thâm trầm, không để ý đến Lý tướng quân, phảng phất trừ bỏ Lộ Tình Không, những người khác ở trong mắt anh đều là không khí, chỉ cần Lộ Tình Không dám nói một câu không đi, bước tiếp theo anh không biết sẽ làm ra cái gì.

Lý tướng quân hai lần nói chuyện, anh ta đều không để ý tới, thái độ kiêu căng kia quả thực không coi ai ra gì, Lý tướng quân nổi tiếng vũ phu, nắm tay sớm đã nắm chặt.

Cảnh tượng lúc này, Lộ Sùng Hoa nội tâm đã hoảng hốt, ông cẩn thận xem xét đánh giá giá trị của Lộ Tình Không, từ thái độ bọn họ nói chuyện, tuyệt đối không phải quan hệ bình thường.

“Sở Tiên Sinh, xin hỏi một câu, ngài và cháu gái tôi có quan hệ gì?” Lộ Sùng Hoa cảm thấy nếu có thể leo lên hợp tác với Sở Ngự Bắc, cho dù đắc tội với Lý tướng quân cũng không sao.

Đến cùng, sau lưng Sở Ngự Bắc là lão tổng thống của Bắc Thần Quốc, ở Bắc Thần Quốc thậm chí trên quốc tế, đều thần kì tồn tại như nhau truyền thông quốc tế đều đang nói, sau này Sở Ngự Bắc kế vị nhất định có thể trở thành giỏi hơn thầy.

Đột nhiên, ông nghĩ tới thân phận thật sự của Lộ Tình Không, đầu như bị dội một gáo nước lạnh.

Đừng nói là Lộ Tình Không, ngay cả Lộ Phồn Tinh cũng không xứng với người có gia thế hiển hách này, nhất là coi trọng hôn nhân chính trị, môn đăng hộ đối.

Lấy nhà họ Lộ mà nó, nếu không phải con trai nhà họ Lý què chân, vẫn tính là trèo cao, nghĩ đến đây, Lộ Sùng Hoa lo lắng sốt ruột.

Sở Ngự Bắc ngoài đầu lại nhìn kỹ Lộ Sùng Hoa, “Tôi đến mang người phụ nữ của tôi đi.” Thanh âm nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc gì, chỉ là thái độ như thể đương nhiên.

Lộ Tình Không kinh ngạc, mắt to mở lớn, tựa hồ muốn từ trên người Sở Ngự Bắc khoét ra một cái lỗ, cô đáp ứng đi cùng anh lúc nào chứ?

Sở Ngự Bắc lời nói vừa thốt ra, mọi người ở đây đều kinh ngạc, nhất là người nhà họ Lý và họ Lộ.

“Sở Tiên Sinh lời này là có ý gì? Lão Lộ, chuyện này là thế nào?”

Ông và Lộ Sùng Hoa thời điểm thương lượng hôn sự, ông ta mỗi ngày đều thề đảm bảo cháu gái mình vẫn còn trong sạch ông mới đáp ứng, muốn gả vào nhà ông làm con dâu còn không biết có bao nhiêu người mơ ước đâu.

Ông cố tình chọn một người gia thế thấp một chút chính là bởi vì con trai hiện giờ đang bị tình huống thế này, nhưng thế nào bây giờ lại thành người phụ nữ của phó tổng thống?

Ông xem người phụ nữ này, lấy gia thế nhà họ Lộ ra mà nói, chỉ có thể lí giải là tình nhân của người ta.

“Tôi cũng không biết chuyện như thế nào, Tình Không, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Lộ Sùng Hoa không dám chất vấn Sở Ngự Bắc, cho nên mọi tức giận đều đổ lên đầu Lộ Tình Không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Người phụ nữ của tôi, tôi mang đi (5)

Việc đã đến nước này, Lộ Tình Không cảm thấy bất luận mình giải thích thế nào đều tẩy không trắng, dứt khoát nhún vai, cười khẽ một chút, “Cháu cũng không biết chuyện như thế nào, đại khái cháu là người hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu, cho nên ai cũng muốn cướp.”

“Cháu.” Thái độ như vậy khiến Lộ Sùng Hoa tức đến nổi sắp đứt mạch máu.

“Ông nội, cô ta khẳng định là sử dụng thủ đoạn mê hoặc phó tổng thống.”

“Câm miệng!” Lộ Phồn Tinh lời nói còn chưa nói xong, đã bị Lộ Sùng Hoa tức giận cắt ngang.

Sở Ngự Bắc là người thế nào, trừ bỏ vị lão tổng thống kia, chuyện gì anh ta không muốn không ai có thể bức anh ta làm? Cháu gái ông ở đây nói hươu nói vượn, vạn nhất đắc tội anh ta, ông cũng không cứu được.

“Sở Tiên Sinh, đây là tiệc đính hôn của con trai tôi, mọi việc có phải nên nói dễ dàng? Chuyện này nếu truyền tới tai lão tổng thống, lí lẽ cũng thuộc về tôi.” Lý tướng quân cũng không muốn cứu hồi cái gì, chỉ là nhiều khách khứa nhìn như vậy, thật khiến phủ tướng quân mất mặt.

Sở Ngự Bắc không muốn giải thích quá nhiều, gờ tay nhìn đồng hồ, ngước mắt, môi mỏng khẽ mở, "Tùy ý ông!"

“Cô còn mười giây.” Câu nói sau là nói với Tình Không.

Lộ Tình Không thở dài một hơi, ồ sói cũng thế, vực sâu cũng tốt, hiện tại cô đã không có đường lùi.

Chỉ là mọi việc không như cô dự tính, đi cùng Sở Ngự Bắc, toàn bộ kế hoạch gom tiền kia của cô chỉ sợ không thể thực hiện được, vị đại nhân vật này, cũng không phải dễ lừa gạt như vậy.

“Đã đến giờ.”

“Tôi đi theo anh!”

Lộ Tình Không kéo váy, con người diễm lệ kiên định mà nhìn chăm chăm Sở Ngự Bắc.

Sở Ngự Bắc quét mắt liếc cô một cái, nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, xoay người cất bước.

“Khoan đã!” Cổ tay Lộ Tình Không bị chủ nhân của thanh âm bắt lấy, thanh âm kia mang theo bệnh trạng khàn khàn, âm độ rất cao.

“Nói đính hôn liền đính hôn, nói đi là đi, đem Lý Mục Thành tôi làm vật trang trí sao?”

Lộ Tình Không dùng sức tránh thoát, nhưng sức lực quân nhân khiến cô không thể so sánh, hai ba cái liền khiến tay cô đau đến nỗi hộc mắt đều nổi lên hơi nước.

“Tôi vốn dĩ không đồng ý cùng anh đính hôn, tôi là bị buộc.”

“Bị buộc?” Lý Mục Thành hừ một câu, “Cô coi Lý Mục Thành tôi là đồ chơi sao? Hoặc không tới, tới nơi này rồi nhất định phải cùng tôi đính hôn!”

Cái này, không chỉ là Lộ Tĩnh Không, người lớn hai bên gia đình đều khó xử, mặc kệ là ai đều không muốn đắc tội Sở Ngự Bắc, nhưng cứ thế để cô đi, lại thật sự không còn mặt mũi.

Nhưng Lý Mục Thành khó khăn lắm mới vừa ý một cô gái, phủ tướng quân lại muốn tranh thủ một chút.

“Lộ lão, hôn ước này phải giữ lời, Sở gia không phải là nơi các người có thể trèo cao, Mục Thành nhà chúng tôi đều không chê cháu gái ông, tốt hơn hết là nên quay đầu lại.”

Nếu cô dâu cứ như vậy đi cùng người khác, chưa kể người khác này là phó tổng thống, phủ tướng quân bọn họ cũng trở thành trò cười cho cả nước, Lý tướng quân đương nhiên không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

“Lý tướng quân, chuyện này để cho tôi làm rõ ràng lại nói.....”

“Tôi tôn trọng ông kêu ông một tiếng Lộ lão, ông hiện tại mới biết làm rõ ràng?”

“Đủ rồi, các người đã trì hoãn của tôi quá nhiều thời gian, tôi tới nơi này không phải trung cầu ý kiến các người, người phụ nữ của tôi, tôi mang đi.” Người đàn ông theo thói quen ra lệnh, anh nói bất luận kẻ nào cũng chỉ có thể thần phục.

Sở Ngự Bắc xoay người, thân ảnh cao lớn lạnh lùng lại lần nữa hướng tới Lộ Tĩnh Không đi đến, thái độ bề ngoài thương sinh kia như là vị vương giả chiến thắng trở về, hướng chính người phụ nữ mình yêu.

Lộ Tĩnh Không tâm lại “Thình thịch” mà nhanh hơn, tay bị Lý Mục Thành nắm đến đỏ bừng, cô lại không tránh thoát được, chỉ có thể hồng mắt nhìn Sở Ngự Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thiên tai nhân họa (1)

“Bác Thần Quốc của tôi không bao giờ cần phải cưỡng ép phụ nữ!” Sở Ngự Bắc nhủ mảy, kéo tay Lộ Tĩnh Không, hướng ánh mắt lãnh đạm đến Lý Mục Thành, “tự giải quyết cho tốt.”

Thái độ của Sở Ngự Bắc vẫn kiêu căng như vậy, anh ta trước giờ tuy nói không nhiều, nhưng lời nói thốt ra rồi luôn làm người khác khiếp sợ.

Lý Mục Thành hận không thể tự mình đứng dậy đấu khẩu với anh ta.

Có những lúc, giữa hai người đàn ông, chỉ cần một ánh mắt thôi, cũng đủ phân thắng bại.

Lý Mục Thành chậm rãi buông lỏng nắm tay, tay bên kia đang nắm bánh xe lăn đến mức trắng bệch, cứ như là cảm không chắc dù chỉ là một chút đồ vật.

Lộ Tĩnh Không rút tay về, phẫn nộ nhìn Lý Mục Thành, liền bĩu môi, đi theo Sở Ngự Bắc, đi đến chỗ nào lũ bảo vệ cũng phải cung kính đẹp sang hai bên nhường đường.

Tất cả những người trong bữa tiệc, đều nhìn chăm chăm vào hai người đến và đi như con gió đó.

Lý Mục Thành mất đồ ngẫu, tay nắm chặt bánh xe lăn, nhìn chăm chăm về phía chiếc bóng của hai người kia.

“Cha, gọi bác sĩ cho con, nội trong 3 tháng, con nhất định phải đứng lên được!”

“Ông lý vốn dĩ vẫn đang trong lúc vô cùng phẫn nộ, nghe câu nói này của con trai, liền kinh ngạc hỏi: “cuối cùng con cũng đồng ý trị liệu rồi ư?”

“Thứ đã thuộc về con, con nhất định phải tự mình đi cướp về.”

“cái này.....”

Lão Lý không biết nên diễn tả cảm nghĩ của mình ra sao, giành đồ với Sở Ngự Bắc ư? Phần thắng không lớn cho lắm.

“Vậy tiệc đính hôn tối nay.....”

Lão Lý hưng hăng quát liếc nhìn Lộ Sùng Hoa, “Lý mỗ tôi đây từ nay về sau không còn chút quan hệ gì với nhà họ Lộ các người nữa.”

Để lại câu nói này, ông ta liền đẩy xe lăn của Lý Mục Thành vào trong.

“Mẹ à, Lộ Tinh Không này thật sự là nhân tình của phó tổng thống ư?” Lộ Phồn Tinh trước mặt Lộ Sùng Hoa hỏi Ôn Như Ngọc.

Ôn Như Ngọc chưa kịp trả lời, liền bị Lộ Sùng Hoa tát một cái, nói: “còn để ông nghe được mấy lời này lần nữa, thì cẩn thận cái miệng của con đấy biết chưa!”

Lộ Phồn Tinh che lấy mặt, sợ hãi trốn ra sai lưng Ôn Như Hoa, cô ta thật sự rất sợ người ông này.

Lộ Sùng Hoa quay người hung tợn nói với Lộ Viễn Kiều: “Ta sớm đã hỏi con, con gái con và phó tổng thống có quan hệ gì, con xem con trả lời cha như thế nào?”

Lộ Viễn Kiều thật là oan uổng, ông ta thật sự không có chút cảm kích nào, nói: “cha à, con thật sự không hề biết chuyện này.”

“Tốt nhất là con nên nói thật đi, nếu không ta đánh gãy chân con!”

Lộ Sùng Hoa dù cho có bùng bùng nổi giận, cũng sẽ không dám phát biểu thêm gì, để tránh làm trò cười cho khách mời.

Cả bữa tiệc đính hôn này, lại kết thúc trong cái không khí nặng nề như vậy.

Lộ Sùng Hoa không những mất vợ và mất quân, mà còn đắc tội lớn với lão Lý.

.....

Lộ Tinh Không bị Sở Ngự Bắc kéo lên chiếc trực thăng.

Cho đến khi chiếc trực thăng đã bay lên rất cao rồi, cô vẫn cứ như là đang nằm mơ vậy.

Sở Ngự Bắc để cô ngồi lại một bên rồi liền không để ý tới cô nữa, bước đến căn phòng nhỏ bên cạnh mở TV xem hội nghị.

Lộ Tinh Không ngồi bên cạnh cửa sổ ngắm mây bay lơ lửng, cô không biết máy bay đưa cô đi tới đâu, càng không biết tương lai của mình sẽ đi tới đâu.

Cô không thích cảm giác lơ lửng trên không trung thế này, tất cả đều

“Cô Tinh Không, nếu như cô đói rồi, thì trong phòng bếp nhỏ kia có đồ ăn đó ạ.”

Tần Hân không nhớ là đã gặp cô gái này bao nhiêu lần rồi, nếu trước kia là lo lắng cho cô ở cạnh cậu chủ gặp nguy hiểm thì bây giờ có lẽ đã không cần nữa rồi.

“Tần Hân, anh gọi tôi là Tinh Không được rồi, anh gọi tôi như thế tôi thực không quen chút nào.”

“một câu xưng hô thôi” nửa tiếng trước, Tần Hân có thể sẽ sửa được, nhưng bây giờ, anh không dám.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thiên tai nhân họa

Đầu óc Lộ Tinh Không cứ như là mụ mị đi, mãi sau đó mới bắt đầu phản ứng lại, câu nói đó của Sở Ngự Bắc là câu trả lời cho câu hỏi ban nãy của cô.

Mặt cô chợt nóng bừng lên, cái con người này đúng thật là.....anh ta bắt chợt lại hôn cô như cây, rốt cuộc giữa cô và anh ta là quan hệ gì đây chứ?

Sở Ngự Bắc bắt chợt khôi phục lại tư thế nhắm mắt ban nãy, gối đầu trên đùi cô, sau đó lấy tay chỉ vào thái dương mình, nói: “bắt đầu đi.”

Mãi một lúc sau, Lộ Tinh Không vẫn ngồi bất động.

Sở Ngự Bắc khẽ mở mắt, nói nhỏ “vẫn chưa đủ hả?”

Lộ Tinh Không “.....”

Đành phải ngoan ngoãn làm theo mệnh lệnh của anh ta, lấy hai tay xoa bóp nhẹ hai bên huyệt thái dương, động tác dần trở nên nhịp nhàng.

Cô vốn dĩ định tính toán với anh ta vụ này, nhưng cứ trông thấy đôi mắt khép hờ một mối kia, còn cả câu chuyện mà ban nãy Tần Hân kể dờ kia, là cô

đã biết, anh ở bên chiến tuyến kia vốn dĩ rất là cực khổ, vậy mà khi nghe tin cô gặp chuyện đã liền vội vã ngồi máy bay lập tức trở về giải vây giúp cô, chắc chắn là không có đủ thời gian để ngủ.

Tuy rằng đây không phải là kết quả mà cô mong muốn nhất, nhưng với dáng vẻ ban nãy của anh, Lộ Sùng Hoa ở bên kia ít nhất cũng tạm thời gác lại ý bán cô đi.

Đội cô học xong đại học, trưởng thành thêm một chút, rồi sau đó tính tiếp.

Nghĩ như vậy, lực tay cô tự giác nhẹ nhàng dịu dàng đi nhiều hơn.

Đôi lông mày này giờ vẫn nhúu chặt lại dần dần được dần lỏng ra, nhịp thở cũng đều đều đi vào trong giấc ngủ.

Tần Hân bước ra liền nhìn thấy cảnh Sở Ngự Bắc đang gối đầu nằm thư giãn trên đùi Lộ Tinh Không, còn đôi tay mềm mại của cô thì đang nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho anh, thật là một bức tranh đẹp biết bao.

Nội tâm Tần Hân vô cùng xúc động, thời gian anh ta đi theo Sở Ngự Bắc cũng không phải là ngắn, nhưng đến bây giờ mới là lần đầu tiên anh nhìn thấy Sở Ngự Bắc được thư giãn đến như vậy.

Gạt qua một bên cái thân phận địa vị kia, hai người một như cứng rắn như sắt một dịu dàng như lụa kia vẫn thật là xứng đôi.

Chỉ là, xứng đôi thì đã sao chứ? Địa vị của 2 người cách xa nhau như thế thì cũng hoàn toàn không thể có khả năng gì cho được.

Bộ dạng của Cậu chủ hôm nay thành ra như vậy, nếu như truyền đến tai ngài tổng thống, sợ rằng sẽ có kết cục không tốt đẹp gì.

Lộ Tinh Không nhìn thấy Tần Hân bước ra, định mở miệng chào hỏi liền bị Tần Hân dùng ngón tay bịt môi lại, anh ta lắc đầu, nhỏ tiếng thì thầm “để cậu chủ nghỉ ngơi một lúc đi.”

Lộ Tinh Không gạt nhẹ đầu, bàn tay tiếp tục nhẹ nhàng xoa bóp.

Lúc Sở Ngự Bắc đã ngủ say, sự nghiêm nghị mất đi không ít, cả con người lại toát lên vẻ hào hoa chín chắn của một người đàn ông, hết như một người đàn ông trưởng thành vậy.

Trong khoảnh khắc này, Lộ Tinh không thực khó có thể tưởng tượng được rằng, người đàn ông như thế này kỳ thực sẽ mau chóng trở thành người lãnh đạo cấp cao nhất của quốc gia.

Sự thật là, những công việc hiện giờ mà anh đang làm đều là những công việc mà trên cương vị của một tổng thống phải làm.

Tuổi tác của lão Tổng thống cũng đã cao, đợi cho ông mãn nhiệm kỳ này, Sở Ngự Bắc sẽ đường đường chính chính mà thay ông ấy lên tiếp quản vị trí tổng thống.

Ngày đó có lẽ sẽ xảy ra trước ngày cô tốt nghiệp.

Đến lúc đó, cô lại sẽ ở đâu? Vận mệnh của cô sẽ như thế nào đây? Anh có còn nhớ đến cô nữa hay không? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút đau thương.

Lộ Tinh Không ngả đầu ra sau, cảm thấy bản thân thật nực cười.

Qua một lúc không lâu sau đó, Sở Ngự Bắc liền tỉnh dậy, lọt vào đôi mắt anh là khuôn mặt hoàn mỹ kia của ai đó đang suy nghĩ thất thần, rất nhanh anh liền ngồi dậy, nhìn thấy Tần Hân đang đứng bên cạnh lối ra vào, liền nói, “tiếp tục tiến hành hội nghị.”

Đi đến cửa, anh đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại, giọng nói trầm trầm vẫn mang chút ngái ngủ nói với cô, “tay nghề cũng không tồi, phần công việc này, sau này do cô đảm nhiệm.”

Lộ Tinh Không nuốt khan, chân của cô đã bị đầu củ anh ta đè đến nổi tê cứng rồi, bây giờ đến nhắc chân cũng không nổi nữa, cái con người này thật sự là muốn đem cô coi thành người hầu ư?

.....

Lúc Đến vùng phía Tây đã là hơn 3h chiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thiên tai nhân họa (2)

Lộ Tinh Không hôm nay không có hứng thú cùng anh ta tranh cãi cho lắm, liền hỏi: “thư kí Tần, chiếc máy bay này đang bay tới đâu thế?”

“bay về phía Tây”

“Phía tây ư? Tại sao?”

Tần Hân tháo kính ra, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là nói thật với cô: “thật ra là, chúng tôi phải trở lại phía tây, nửa đêm hôm qua, bên đó đã xảy ra một trận động đất cấp 6, làm cho không ít người dân bị thương, cậu chủ đến đó để thay mặt tổng thống đến an ủi và hỏi thăm. Một đêm rồi chưa ngủ, lại phải chạy tới.....”

“Tần Hân, cậu rảnh rồi quá rồi sao?” Sở Ngự Bắc không biết từ lúc nào đã đứng tại cửa phòng ngủ, hạ giọng hỏi, ngữ điệu sắc bén.

“Xin lỗi, là tôi lảm lòi.” Tần Hân nói xong, bước luôn qua người Sở Ngự Bắc, lần vào trong căn phòng nhỏ.

« Tại sao chưa thông qua sự đồng ý của tôi mà anh đã dám đưa tôi đến phía Tây? » Cô còn phải tham gia kỳ thi triều nay nữa.

Lộ Tinh Không cảm thấy bản thân đại khái giống như là nhân dân quần chúng, đối diện với ngài phó tổng thống tôn kính giống nước sông cuộn cuộn này, cô nói xong câu nói này, kỳ thực trong lòng mình cảm thấy không có chút chỗ đứng nào.

Sở Ngự Bắc liếc đôi mắt sâu thẳm của mình nhìn cô một cái, ngón tay thon dài nắm lấy cằm cô hơi nhấc lên ngẩng đầu đối diện với mặt anh, nói: « xem ra cô chưa nắm rõ được tình hình ở đây thì phải, tôi làm việc, tại sao phải hỏi qua sự đồng ý của cô chứ? »

Lộ Tinh Không, “.....” quả nhiên bị câu nói của anh ta chặn đứng họng.

Lộ Tinh Không gạt những ngón tay của anh ta ra khỏi cằm, đầu cúi xuống, môi dưới trề ra trông vô cùng đáng yêu, tỏ vẻ ỉu xiu.

Sở Ngự Bắc quan sát cô, cảm thấy cô gái này cái gì cũng biểu hiện hết lên trên mặt, vui hay không vui, chỉ cần nhìn một cái là ra.

Cách trang điểm của cô hôm nay làm cô trông trưởng thành lên không ít, bộ váy màu xanh trẻ vai này cô mặc trên người, vừa đoan trang vừa nho nhã, thực phù hợp với khí chất của cô.

Sở Ngự Bắc không biết phụ nữ như thế nào mới gọi là đẹp, anh trước giờ đều không để ý điều này cho lắm, trong đầu anh càng không có khái niệm đó, nhưng cô nhóc này, càng ngắm lại càng thấy thuận mắt.

Đột nhiên Lộ Tinh Không thấy có thứ gì đen đen gục trên đùi mình, sau đó mới phát hiện là đầu của ai đó, cô bị dọa giật mình đến nỗi suýt thì nhảy dựng lên.

“Anh.....anh muốn làm gì?”

Sở Ngự Bắc vô tư nằm trên đùi của Lộ Tinh Không, tay chỉ vào thái dương của mình, ra hiệu muốn cô giúp anh mát xa một chút.

Lộ Tinh Không mắt tròn tròn, anh ta chỉ đạo cô làm việc này có phải là có chút ngang nhiên hay không?

“Ngài phó tổng thống à, nam nữ thụ thụ bất thân, anh như vậy có phải là không hay không?” một khi chạm vào cái đầu này, khó bảo toàn rằng sau này nàng sẽ là người chuyên môn làm nó.

Nhưng nàng đối với khuôn mặt của người đàn ông có ngũ quan hoàn mỹ kia lại không thể rời mắt ra được, sao lại có người đàn ông đẹp hoàn hảo đến như vậy cơ chứ?

Cô cho rằng Sở Văn Triết đã là người con trai đẹp trai nhất mà cô từng gặp rồi, nhưng so với Sở Ngự Bắc này, anh ta còn kém một chút.

Sở Ngự Bắc bỗng nhiên mở mắt ra, đôi mắt sáng ngời liếc qua đầu mũi, cô tình dụng phải ánh mắt của Lộ Tinh chưa kịp thu về. Lộ Tinh Không bặm môi, muốn dời đi tầm mắt đã không kịp thu về đó, cứ như vậy đưa tình hút tình mà cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau.

Sở Ngự Bắc ánh mắt sâu thẳm như đại dương mênh mông di chuyển một chút, thẳng tắp mà dừng ở đôi môi như tóa ra mùi thơm giống như hoa anh đào của cô, hơi thở của cô phả ra đặc mùi thơm dịu ngọt của con gái, không tiếng động mời mọc.

Yết hầu anh giật giật, trở tay kéo nhẹ đầu cô xuống, hơi hơi nghiêng đầu.

Không chờ Lộ Tinh Không phản ứng lại, hần ăm áp áp hơi thở của mình bao phủ đi lên.....

Trong trí nhớ hương vị mà anh luôn ước muốn mà không được đó, nhưng mà anh ta chỉ lướt qua tức thời, cuối cùng chỉ chạm nhẹ và cắn vào môi dưới của Tinh Không, ra vẻ trừng phạt, khàn khàn tiếng nói gần như nỉ non, “Bây giờ chúng ta đã đủ thân rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Thiên tai nhân họa(4)

Lần này Huyện đoàn xuyên là vùng bị dư chấn mạnh nhất, trải qua vài con bão lốc tất cả nhà cửa gần như đều bị sập đổ nát hết, lúc xảy ra địa chấn cũng là vào ban đêm, hầu hết mọi người đều đang trong lúc ngủ, không kịp di tản, vì vậy số người chết vô cùng nhiều.

Hiện giờ vẫn đang trong thời gian 72 tiếng cứu hộ vàng, thời đại hòa bình, các nhóm cứu hộ đều đang tranh thủ từng phút từng giây giải cứu người bị nạn.

Lộ Tinh Không toàn thân ăn vận trang điểm lộng lẫy xuất hiện ở nơi này, có vẻ vô cùng không phù hợp.

Nếu đã đến đây rồi, cô cũng không muốn làm vật cản đường của Sở Ngự Bắc, công việc cứu hộ không thể làm được, rót nước bưng trà chắc cũng không thành vấn đề gì.

Cô đi đến ngôi nhà may mắn thoát khỏi địa chấn mượn một bộ áo phong quần jean thay, lau sạch hết lớp trang điểm trên mặt đi, ngoan ngoãn đi theo sau Tần Hân làm như một cái đuôi.

Sở Ngự Bắc đi đến vùng gặp thảm họa làm công tác hỏi thăm và an ủi nhân dân, cũng chung tay tham gia công tác cứu trợ, Tần Hân chủ yếu phụ trách công tác hậu cần, Lộ Tinh Không đi theo giúp anh ta chăm sóc người già và trẻ nhỏ.

Cô bỗng một đứa trẻ khoảng 3 4 tuổi, cánh tay bị đứt lìa, nhưng cậu bé tuyệt nhiên không hề khóc, chỉ mở to đôi mắt tròn vo nhìn cô và hỏi, mẹ của nó bị thương rất là nghiêm trọng, có thể chữa khỏi cho bà được hay không?

Lộ Tinh Không biết mẹ cậu bé vì bảo vệ an toàn cho cậu, đã dùng thân thể của mình ngăn cản mảng tường đổ xuống, lúc đó đã không thể cứu bà ấy nữa rồi.

Lộ Tinh Không ôm chặt đứa bé, trong lòng nặng trĩu, trận địa chấn lần này thật quá mức khốc liệt, thậm chí có thể dùng tiếng kêu than dậy trời đất tới tưởng tượng nó, những người bị di chứng sau trận địa chấn lần này, không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục được.

“Sở Ngự Bắc nói cô đi nghỉ ngơi một chút, tôi đã đem người đến xử lý mấy việc còn lại rồi.” Đó là giọng nói rất thuần khiết của một cô gái, vừa nghe đã biết được cô là người rất khéo léo và thông minh rồi.

“cô vất vả rồi.” Giọng nói ấm áp hiếm có của Sở Ngự Bắc cất lên.

Quan trọng là, cô ta có thể trực tiếp gọi tên của phó tổng thống, lại còn có thể được phó tổng thống đối xử đặc biệt đến như vậy.

Lộ Tinh Không rất hiếu kỳ, theo bản năng mà nhìn về phía cô gái đó.

Đó là một cô gái có dáng người kiều diễm, mặc một chiếc áo blouse trắng dài, khiến cho người ta cảm thấy một loại khí chất khác người.

Đến phái nữ khi nhìn thấy cô ấy cũng cảm thấy cô không có điểm gì để chê trách, Lộ Tinh Không nghĩ, đại mỹ nhân mà mọi người thường nói đến chắc chắn không ai khác chính là cô ấy.

“Cô làm cái việc gì ở đây?” cái người đàn ông kia cất tiếng hỏi cô, giọng nói không hề mang chút ấm áp.

Câu này không phải là hỏi cô đấy chứ? Lộ Tinh Không ngại ngần nghĩ, tên này cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, đối với người đẹp thì nói chuyện dịu dàng đến vậy, vậy mà lúc nói chuyện với cô thì lại cộc lốc.

Còn nói cái gì mà làm người phụ nữ của anh ta, chẳng lẽ nào lại là một trong vô số những người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh anh ta chắc?

Cô ngẫm nghĩ lại liền cảm thấy có ác cảm.

Lộ Tinh Không bấu môi, tỏ vẻ không cam tâm tình nguyện mà bước qua anh ta, đứng cạnh người con gái xinh đẹp đó cô mới phát hiện ra, bản thân mình còn thấp hơn cô ấy những nửa cái đầu.

“báo cáo ngài phó tổng thống, tôi đang trốn việc ạ.”

Người đẹp bùm miệng cười, “Ngự Bắc, không giới thiệu chút sao?”

Sở Ngự Bắc liếc qua Lộ Tinh Không đang nhìn cắm đầu xuống đất, vô vị nói một câu, “không quan trọng cho lắm.”

“Đi sát bên Tần Hân, không được chạy lung tung.” Câu sau tự nhiên hướng sang phía Lộ Tinh Không dặn dò.

Chẳng hiểu ra sao cả, trong lòng Lộ Tinh Không nhói nhói như có kim đâm, từng lượt từng lượt một, không quan trọng sao?

Cô rất muốn lớn tiếng chất vấn anh ta, nếu cô đã không quan trọng, vì sao phải năm lần bảy lượt cưỡng hôn cô?

Anh ta muốn mở hậu cung, cô mới là không thêm cái danh phận hão đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Em buồn bĩnh quá đi thôi (1)

Cả buổi chiều, Lộ Tinh Không cứ rầu rĩ không vui.

Nhưng mà xảy ra chuyện như thế này, ai mà có thể vui lên được cơ chứ?

“Cô Tinh Không, điều kiện sinh hoạt ở đây có chút bất tiện, chúng ta còn phải ở lại đây 2 đêm nữa, cô...không ngại ở tạm trong cái lều trại kia chứ?” lúc trời đã bắt đầu nhá nhem tối, Tần Hân ôm một đồng dụng cụ dụng lều đến tìm cô nói.

Lộ Tinh Không vội vàng chìa tay ra đỡ lấy, nói: “không sao cả, tôi thế nào cũng được.” cô từ nhỏ đã tự lập, cũng không phải là tiểu thư nhà giàu có gì cho cam, đóng quân dã ngoại cũng không phải là lần đầu tiên.

“Vậy được rồi, cô biết dựng trại chứ?”

“biết chứ, tôi trước kia cũng tình cờ đi đóng quân dã ngoại rồi.”

“Vậy cô cũng tôi dựng trại nhé.”

Lộ Tinh Không chia số dụng cụ dựng trại kia cho anh ta, sau đó 2 người cùng nhau đi tìm nơi dựng trại.

Đến nơi cắm trại, Sở Ngự Bắc đang ngồi ở một bên ghế nghỉ ngơi, mắt nhắm hờ, vẻ mặt mệt mỏi..”

Vị bác sỹ xinh đẹp mặc blouse trắng ban nãy đang đứng sau anh ta, nhẹ nhàng dùng ngón tay của mình mát xa vùng huyết thái dương cho anh ta.

Trong lòng của Lộ Tinh Không như có hàng trăm mũi kim đâm vào vậy.

Nếu như anh ta đã muốn bắt cá nhiều tay như vậy, thì dù là ở đâu cũng có người đẹp đến phục vụ cho anh ta, cô cũng chẳng phải là người đặc biệt gì cho cam.

Lộ Tinh Không lúc bước qua chỗ anh ta ngồi còn cố ý dùng lực dẫm chân mạnh xuống nền đất tỏ ý hăm hực.

Kết quả là cô bị vấp phải thứ gì đó, đồ đạc trong tay đều bị văng ra ngoài, cả thân mình thì bất giác ngã vào trong lòng Sở Ngự Bắc.

Thực ra thật lòng mà nói thì là cô đã đè lên trên bộ phận quan trọng ấy của Sở Ngự Bắc.

Sự việc diễn ra quá nhanh chóng và đột ngột, Sở Ngự Bắc không có chút phòng bị nào, bị đè đến tối tăm mặt mày.

Tự nhiên phản ứng đưa tay ra định hắt cái “vật” đang đè trên người mình ra, đột nhiên, cái mùi hương quen thuộc đó ập vào mũi anh, đành phải nín nhịn xuống con bực ban nãy.

Mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt hoảng loạn và bất hạnh của cô gái kia.

Anh đau đến nổi mồ hôi lạnh cứ toát ra, nghiến răng mà nói: “mau đứng dậy cho tôi.”

Lộ Tinh Không vốn dĩ ngượng chín mặt rồi, nghe thấy câu nói này, tính buồn bĩnh đột nhiên bộc phát, dùng sức cố ý ấn người mình xuống mấy lần, sau đó mới đứng dậy.

Kết quả, cô vừa đứng lên chưa vững, liền bị một cánh tay rắn chắc giữ chặt lại, cả người lại bị ngã trở về vị trí ban nãy.

Lần này, Sở Ngự Bắc đã có chuẩn bị sẵn, tránh chỗ quan trọng đó ra, giữ tay của Lộ Tinh Không để trước ngực mình.

“tuổi còn nhỏ như vậy mà đã dám manh động đến như vậy, hả?” Anh ta thực sự rất đau đớn, lúc nói chuyện răng cứ nghiến đánh lại.

“Tôi đâu phải cố ý đâu, anh làm gì mà hung dữ vậy?” Lộ Tinh Không hét lên với anh ta, cô cũng tức giận, vốn dĩ ra cô phải xin lỗi, nhưng nghe được câu

nói ban nãy đó của anh ta vẫn cảm thấy ám ức, hơn nữa khi nãy thấy a ta và cô bác sỹ xinh đẹp kia nói chuyện vui vẻ, quả thực là rất xứng đôi nữa.

“Cô lớn tiếng cái gì vậy hả? nói rõ ràng cho tôi! ” Mặt của cô đỏ hoe, dù là thời gian quen biết không lâu, nhưng Sở Ngự Bắc biết, cô rất sợ anh, những lúc bình thường cô không bao giờ dám hành động như vậy.

“Tôi chính là khó chịu trong người đó, ai bảo anh không nói không rằng đưa tôi đến nơi này cơ chứ.”

“Lộ Tinh Không, xảy ra thiên tai lớn như thế này, Minh Mị thân là con gái của chủ tịch tỉnh, cũng đến tiền tuyến dốc hết sức lực giúp đỡ, bản thân cô là con dân của Bắc Thần Quốc, không nên có lòng trắc ẩn, không nên góp chút sức mọn vào hay sao? Hay là cô từ bé đã được nuông chiều, chịu không nổi sự khổ cực này? Hay là cô không có lương tâm, người khác chịu khổ chịu khó cô cũng không thêm để tâm?”

Từ lúc Lộ Tinh Không quen biết Sở Ngự Bắc, đây là câu nói dài nhất mà anh nói với cô, nhưng cũng là câu nói khó nghe nhất.

Hóa ra cô gái xinh đẹp kia còn là con gái cưng của chủ tịch tỉnh nữa ư.

Xảy ra thiên tai lớn như vậy, đứng nhìn những con người phải chịu khổ nạn kia, trong lòng cô cũng rất thương tâm, vẫn luôn luôn hết lòng giúp đỡ họ, ngay cả nước cũng không dám uống một hớp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Em buồn bệnh quá đi thôi (2)

Sở Ngự Bắc nói như vậy thật sự là có chút quá đáng, trong lòng cô rõ ràng là không hề có ý nghĩ đó, lời nói ấy của cô cũng không phải có ý như vậy, tại sao cứ phải chỉ trích cô như vậy chứ?

Cô biết bản thân cô đã chẳng có tư cách gì để chất vấn anh chuyện gì nữa, ví dụ như, anh coi cô thành loại người gì rồi, người con gái đứng sau lưng anh có quan hệ gì với anh, anh giúp đỡ cô, có phải là cô sau này cũng chỉ là một trong những đứa con gái bị anh trêu ghẹo qua đường mà thôi.....

Cho dù là cô có thật sự muốn biết đi chẳng nữa, nhưng cô càng hiểu rõ rằng cô chẳng có bất cứ căn cứ gì để đi hỏi anh ta.

Cô mới 18 tuổi, vì cái gì mà có quyền suy nghĩ ích kỷ như thế chứ?

Tại sao phải vì một người đàn ông vốn dĩ không hiểu cô, hiểu lầm ý của cô mà buồn cơ chứ?

Cứ mãi đắm chìm trong suy nghĩ, nước mắt cô cứ thế mà tuôn ra, từng giọt từng giọt cứ rơi lên mu bàn tay của sở Ngự Bắc.

Sắc mặt của Sở Ngự Bắc càng ngày càng khó coi hơn, những giọt nước mắt rơi xuống kia cứ như axit nóng bỏng rơi xuống tay anh, làm bỏng rát tay anh cũng như lòng anh.

Anh nắm chặt bàn tay của cô hơn nữa, để cô áp sát gần hơn vào người anh, cho rằng có thể an ủi cô một chút.

Anh thật sự cũng có chút giận cá chém thớt, trận này tai nạn thật sự là quá mức thảm khốc, lúc nghe tin cô gặp chuyện anh còn phải cấp tốc đến cứu cô, từ lúc đó cũng chưa hề được nghỉ ngơi đầu óc, không thể trút vào đâu được, cô gái này còn không biết có gì mà cứ kiểm chuyện với anh, làm anh nhất thời không kiểm soát được mà nổi giận với cô.

Anh càng chạm vào cô nước mắt cô lại càng rơi, trước giờ chưa hề có ai có thể khiến cho anh trở nên như vậy, dễ dàng có thể tác động đến cảm xúc của anh.

Thôi bỏ đi, cô gái này cũng chỉ là một cô nha đầu nhỏ chưa hiểu hết chuyện mà thôi.

“Tôi phải người đưa cô về.” Ngón tay anh chạm nhẹ vào mặt nàng, ngữ khí dịu dàng hơn đôi chút, động tác ngón tay cũng vậy.

“đau.....” giọng anh nhẹ nhàng đôi chút làm cho Lộ Tinh Không thấy dễ chịu hơn, cảm giác đau trên tay cô lúc đó mới bắt đầu rõ ràng hơn.

“Chỗ này bị thương rồi ư?” Sở Ngự Bắc nhíu mày, nhìn cô từ dưới lên trên.

“Anh bỏ tay ra đi, tay tôi đau quá.” Giọng điệu của Lộ Tinh Không cũng mềm mỏng hơn, nếu như là người khác nghe, thì sẽ thấy có pha chút nũng nịu trong đó.

Sở Ngự Bắc lúc này mới phát hiện tay mình đang nắm chặt tay cô, lập tức buông lỏng ra, bắt giác giúp cô xoa bóp bàn tay.

Minh Mị đứng sau lưng Sở Ngự Bắc chứng kiến cảnh này, liền rơi vào trạng thái bất động kinh ngạc, Cô và Sở Ngự Bắc từ nhỏ đã quen biết, đã từng

chứng kiến anh ta tức giận đùng đùng, nhưng từ khi nào hẳn lại đối xử dịu dàng với phụ nữ đến như vậy?”

Cô trước giờ luôn cho rằng anh ta không hề có cảm giác cũng như cảm xúc gì đối với phụ nữ, trước giờ đều vô cảm với những cô gái xung quanh mình.

Sự thực là, Sở Ngự Bắc đối với bất kì người nào cũng đều giữ một thái độ lạnh lùng, sự lạnh lùng của anh ta không phải là không muốn giao lưu với người khác, hoặc là anh ta kiêu ngạo gì, mà là, cho dù anh ta có đứng trước mặt người đó nói chuyện, thì cũng đem lại cảm giác xa cách vụn vặt, không hề thân thích.

Vậy mà, anh ta đối với cô gái trước mặt mình, nói là chưa trưởng thành đủ cũng là không nói quá, vậy mà lại làm cho anh ta như là đã rơi vào thất tình lục dục rồi vậy, làm anh ta có cử chỉ của những người đàn ông bình thường khác.

Tĩnh dịch!

Minh Mị cuối cùng cũng đi đến kết luận này.

“Ngự Bắc, không giới thiệu chút sao.”

Minh Mị, người cũng như tên, Minh Mị nhìn Lộ Tĩnh Không khẽ cười.

Mặt Lộ Tĩnh Không đỏ bừng, vội vã từ trên người Sở Ngự Bắc nhảy xuống, lánh sang một bên khác bằng quơ khoa chân múa tay, tai cô đỏ hết cả lên, cố gắng nghe xem có phải anh lại nói cô không quan trọng nữa hay không.

Sở Ngự Bắc liếc cô một cái, có chút nét cười trong mắt anh, giọng nói trầm khàn vang lên, “Tĩnh Không, Tĩnh Không trong Tĩnh Không Vạn lý.”

Lộ Tĩnh Không thở nhẹ một cái, như trút được gánh nặng, cô hình như cũng đâu phải không quan trọng đâu.

“Vậy quan hệ của hai người là.....»

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tôi và anh ta không thân thiết (1)

Minh Mị vẫn như cũ cười đến thực xinh đẹp, ánh mắt cũng thực đứng đắn, tựa như chỉ đơn thuần muốn biết quan hệ giữa bọn họ.

Lộ Tĩnh Không lỗ tai dựng lên, trong lòng nảy lên một cái, mau trả lời, cô cũng rất muốn biết.

Đáng tiếc lần này Sở Ngự Bắc làm cô thất vọng rồi.

Bởi vì anh ta không trả lời vấn đề của Minh Mị, mà là ——

“Tần Hân, sai người đưa cô ấy về trường học.”

Tần Hân từ kinh ngạc không thôi liền hoàn hồn, vội vàng trả lời, “Cậu chủ, hiện giờ nhân lực không đủ, Tĩnh Không có thể giúp đỡ rất nhiều chuyện, cô ấy hôm nay đã trấn an được rất nhiều đứa trẻ, những đứa trẻ đó cũng rất thích cô ấy, nếu không.....”

Lộ Tĩnh Không nhin không được gạt đầu, đôi mắt mở to chờ mong nhìn Sở Ngự Bắc, sợ anh đem cô đuổi đi, “Không cần phiền toái như vậy, tôi đến lúc đó sẽ trở về cùng mọi người. Tôi thực sự có khả năng có thể giúp đỡ mọi người!”

Cô không muốn thời điểm này còn làm mọi người thêm phiền lòng, hơn nữa, cô cũng thật sự muốn góp thêm một phần nhỏ sức lực.

Có thể nói, cô còn muốn hỗ trợ những đứa trẻ vừa mới trở thành trẻ mồ côi này một chút.

Sở Ngự Bắc nhàn nhạt quét mắt liếc cô một cái, con ngươi đọng đầy nước mắt thật sáng ngời, trên lông mi còn đọng lại một giọt nước mắt trong suốt, khát vọng trong đôi mắt nhỏ lảng lảng nhìn chăm chăm anh, tràn ngập chờ mong.

Sở Ngự Bắc tâm lạnh đột nhiên mềm đi.

“Không phải không thích nơi này sao?” Giọng nói cũng mềm mại không ít.

Lộ Tĩnh Không lắc đầu, “Không phải như anh nghĩ, tôi không phải không thích, tóm lại có thể giúp đỡ một chút liền giúp đỡ đi.”

Sở Ngự Bắc nhìn cô chăm chú, ánh mắt thật sâu, không biết suy nghĩ cái gì.

“VẬY Ờ LẠI HỖ TRỢ.”

Lộ Tinh Không gật đầu, nhột nhạt cười cười.

Sở Ngự Bắc tâm lại mềm nhũn.

Tiếp theo, Sở Ngự Bắc cùng Tần Hân, còn có vài vị quan viên ở đây mở cuộc họp, thương lượng bước tiếp theo cứu viện như thế nào và biện pháp khắc phục.

Lộ Tinh Không năng lực làm việc rất mạnh, thật nhanh cùng với mấy binh lính dựng xong lều trại.

Lúc vừa mới hoàn thành cái cuối cùng, Minh Mị đi tới, đưa cho cô một chai nước.

Tinh Không động tác nhanh nhẹn hoàn thành nốt công việc, duỗi tay nhận lấy, nói “Cám ơn.”

“không cần khách khí.” Minh Mị dựa vào một bên thân cây, trên người vẫn mặc áo blouse trắng, vịn nắp mở chai nước suối, ngửa đầu uống một ngụm nước.

Tinh Không nghĩ thầm, đáng vẻ xinh đẹp, thật đúng là làm cái gì cũng đẹp.

Không nghĩ tới, chính mình ở trong mắt người khác cũng là đáng vẻ như thế, Minh Mị vẫn luôn ở bên yên lặng mà quan sát cô.

Rốt cuộc, nhiều năm như thế, phụ nữ có thể đi theo bên người Sở Ngự Bắc ngoại trừ cô, cũng chỉ có cô gái trước mắt này..

“Cô thật sự biết dựng lều trại.” Minh Mị tìm chủ đề nói.

Lộ Tinh Không gật gù đầu, “Tôi còn rất thích đóng quân dã ngoại.”

“Cô còn đi học sao?”

Không chờ Lộ Tinh Không trả lời, Minh Mị lại tiếp tục nói, “lúc tôi còn nhỏ hơn cô bây giờ, đã bị ba ném tới vùng Trung Đông cứu trợ, hơn hai năm không về nhà, sau này vẫn là Ngự Bắc mở miệng, ba tôi mới cho tôi trở về.”

Nói xong, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Lộ Tinh Không yên lặng mà uống nước, nhìn về ánh triều tà phía xa chân trời.

Cô biết người đẹp này muốn nói với cô chính là cô ta cùng phó tổng thống đại nhân rất quen thuộc, cha cô ta cùng phó tổng thống đại nhân cũng rất quen thuộc.

Lộ Tinh Không không biết nên nói cái gì, không cùng nhau trải qua, tựa hồ cũng không có chung chủ đề.

“Lúc tôi còn rất nhỏ đã quen Ngự Bắc, còn cô? Cùng anh ấy quen biết thế nào? Theo hiểu biết của tôi, từ nhỏ đến lớn Ngự Bắc đều không có bạn gái.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Tôi cùng anh ta không thân thiết (2)

Minh Mị tính tình hay nói, cũng rất hào phóng, càng nói càng không có gì không ổn, không thân cận, cũng không lãnh đạm, nhưng Lộ Tinh Không nghe vào cảm thấy không thoải mái.

Trong lời nói của cô ta như muốn nói, tôi và Sở Ngự Bắc rất quen thuộc, tôi và Sở Ngự Bắc là thanh mai trúc mã.

Nhưng ánh mắt đoan chính, tự nhiên hào phóng khiến Tinh Không cảm thấy mình suy đoán người ta như vậy, có phải hay không là tâm cơ tiểu nhân.

“Tôi cùng anh ta không thân thiết, chẳng qua là vừa lúc anh ta giúp tôi chút chuyện, trong khoảng thời gian này tôi có thể phải nghe anh ta sai khiến.”

Thực tế là cô cũng dự tính như vậy, nếu cô đoán không sai, đáp án như vậy hẳn là vừa ý cô gái này.

“Ồ? Tôi còn tưởng rằng hai người....., xin lỗi, thật sự đáng vẻ vừa rồi của hai người giống như rất thân thiết.”

Lộ Tĩnh Không xua tay lắc đầu, “Đừng hiểu lầm, chúng tôi quan hệ gì đều không có, phó tổng thống là người được nhân dân cả nước kính trọng, tôi thân phận thấp kém, nếu muốn nói có quan hệ, nhiều nhất chỉ là giọt nước trong hồ mà thôi.”

“Phải không?”

Hai chữ lạnh ngắt từ sau lưng cô vang lên khiến Lộ Tĩnh Không hoảng sợ, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

Cô vỗ vỗ ngực, trừng mắt liếc anh ta một cái, người này đi đường thế nào không có tiếng động, anh ta xuất hiện từ lúc nào vậy?

“Lại đây cho tôi!” Lại là giọng điệu ra lệnh, cô giả vờ không nghe thấy.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như thế, nhưng Lộ Tĩnh Không vẫn là không không chế được đôi chân đi đến bên cạnh anh ta.

Sở Ngự Bắc ánh mắt dịu lại, ngồi xuống nhắm mắt lại, chỉ chỉ huyết thái dương.

Lộ Tĩnh Không bấu môi, không tình nguyện đi đến sau lưng anh ta, bàn tay nhỏ chuẩn bị ấn lên, Minh Mị ở bên liền mở miệng: “Cô ấy không chuyên nghiệp, để em làm cho.”

Sở Ngự Bắc nhú mày lại, mở mắt ra, tựa hồ lúc này mới phát hiện Minh Mị ở đây.

Anh gật gật đầu, không có ý kiến.

Lộ Tĩnh Không trong lòng sửng lại, có câu nói thế này, ruộng xấu không ai cày, cày rồi nhiều người tranh, chính là nói tình huống bây giờ?

Cô tuy rằng không tình nguyện làm chuyện này, nhưng mà có người cùng cô tranh cướp, cô lại không vui.

“Đi lấy cho tôi chén nước.”

Sở đại gia lại mở miệng, Lộ Tĩnh Không sẽ không mắc lừa, cô không thèm để ý đến anh nữa.

Sở Ngự Bắc có lẽ là đoán được cô sẽ không dễ dàng đáp ứng, bỗng nhiên mở mắt ra, híp mắt liếc nhìn cô.

Lộ Tĩnh Không lúng túng, ngoan ngoãn mà đi rót nước cho anh.

Anh ta cũng thật hưởng thụ, có người ấn đầu, có người rót nước, có phải hay không còn phải có người ấm chân a?

Tĩnh Không vừa mới chửi thầm xong, Sở Ngự Bắc thanh âm một vang lên, “Cô giúp tôi ấm chân đi.”

Lộ Tĩnh Không, “.....”

Thật coi chính mình là đại gia hả?

Cô rũ mắt, nhìn đến quang mắt thâm cuồng của anh ta, cuối cùng vẫn là nghe lời ngồi xổm một bên giúp anh ấm chân.

“Cậu chủ đã bận việc mấy chục tiếng đồng hồ, may mắn có hai người, mới có thể nghỉ ngơi một hồi.” Tần Hân nói.

“Câm miệng!”

“Dạ, cậu chủ.” Chỉ là cảnh tượng trái ôm phải ấp như vậy ...

Lộ Tĩnh Không vô tri vô giác phát hiện hình ảnh này thật quý dị, anh ta giống như quân vương cổ đại, thê thiếp xếp hàng ở một bên hầu hạ, lại thêm một người ngồi cạnh đút nướ, phía trước có hai người đánh đàn ngâm thơ..... Hình ảnh này chính là quá hoàn mỹ.

Cô bị chính mình dọa một phen, rùng mình một cái.

Sở Ngự Bắc bỗng nhiên mở mắt ra, chỉ thấy cô gái này không tình nguyện, có lúc đám không có lực, thái độ rất là có lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tính tình càng ngày càng tệ (1)

khuôn mặt nhỏ tinh khiết thập phần tinh xảo, chỉ lớn bằng một bàn tay anh, lông mi dài cong cong, giống như cây quạt nhỏ, đôi mắt to long lanh, phần lớn

thời gian đều là về mặt phần khởi, cái mũi rất nhỏ, miệng..... mềm mại ngọt ngào.....

Anh vẫn là lần đầu tiên nghiêm túc quan sát một cô gái như vậy, cũng là lần đầu tiên ý thức được phụ nữ dung mạo khác nhau, cô không giống Minh Mị mang vẻ đẹp chói mắt, chính là vẻ đẹp nhìn rất thuận mắt, rất thoải mái.

Anh không ý thức mà giờ tay nhéo nhéo gương mặt cô, “Qua bên kia nghỉ ngơi đi.”

Lộ Tinh Không hất tay anh ra, giận dữ trừng mắt.

Sở Ngự Bắc nhướng mày, còn có một điểm, biểu tình trên mặt cô thập phần phong phú, cô không cần mở miệng, đã biểu đạt ý muốn của chính mình.

Cô gái này.....

“Tiếp tục?”

Lộ Tinh Không nghiêng răng, chạy đến lều trại xa nhất, không để ý tới anh.

"Em cũng nghỉ ngơi đi." tầm mắt Sở Ngự Bắc từ trên thân ảnh nhỏ kia thu hồi lại, nói một câu.

“Ngự Bắc, anh thích cô ấy?” Minh Mị rút cuộc không nhịn được hỏi.

“Thích là cái gì?” Sở Ngự Bắc nhắm mắt dưỡng thần một thời gian, tinh thần phục hồi không ít.

Minh Mị không biết trả lời thế nào, cô biết Sở Ngự Bắc từ nhỏ đến lớn vô dục vô cầu, đối với bất luận kẻ nào, bất cứ việc gì, đều là thái độ hờ hững.

Cô càng không nghĩ là đúng, nhắc nhở anh.

Minh Mị thay đổi đề tài, “Ngự Bắc, lần này tình hình tai nạn thực sự nghiêm trọng, ngày mai em sẽ liên lạc với một số bạn bè nước ngoài đến đây hỗ trợ, chủ yếu là phương diện tâm lý, dĩ nhiên bị thương sau tai nạn cũng không thể bỏ qua.”

Sở Ngự Bắc nhíu mày, gật gật đầu, “mấy năm nay em tuy chỉ là bác sĩ biên giới, nhưng thật ra quen không ít người quyền uy trong giới, thật sự mà nói không gì có thể tốt hơn.”

“Thuận tiện thôi, đây là chức trách của chúng ta, càng là sứ mệnh của chúng ta.”

Sở Ngự Bắc lại lần nữa gật đầu, “Hiện tại chủ yếu vẫn là thiếu hụt vật chất, quốc khố không đủ, tự anh có thể bỏ ra tiếp viện, nhưng tổn thương tâm lý thật sự không thể xem nhẹ.”

"không cần quan tâm, vấn đề tâm lý để em lo." Minh Mị tự tin nói.

Anh gật đầu, lại không nói gì, tất cả anh sẽ lo liệu ổn thỏa.

Minh Mị cảm thấy loại cảm giác này thật giống như bọ họ trở lại năm đó thời điểm cùng nhau huấn luyện, trong đại viện mấy đứa trẻ cả ngày bày mưu tính kế, Sở Ngự Bắc là thủ lĩnh, xảy ra bất cứ chuyện gì, cuối cùng vẫn là anh tới giải quyết dứt khoát.

Gây ra họa, cũng là anh một mình gánh chịu, anh rõ ràng không phải là lớn tuổi nhất, nhưng lại là người có thể đảm đương mọi việc.

Anh thật giống như là trời sinh làm lãnh đạo, thực mau cũng sẽ là người lãnh đạo tối cao của đất nước này.

Cô đến lúc đó đứng bên cạnh anh, thật có thể giúp đỡ một chút gì?

Cùng anh sống vai bước đi, là tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của cô.

Tâm tư Sở Ngự Bắc cùng Minh Mị tự nhiên không ở một chỗ, anh nghĩ đến Lộ Tinh Không ở công việc này làm không đúng, bất quá cô chủ yếu an ủi những đứa trẻ, một người năng lực cũng có hạn, nhưng thật lại lại một cô gái nhiệt tình.

Trầm mặc một lúc, thanh âm Minh Mị lại vang lên, “Ba em hy vọng chúng ta có thể kết hôn, Ông Thẩm cũng là ý tứ này, anh xem thế nào?”

Minh Mị tính tình luôn luôn trực tiếp, cũng bởi vì biết rõ cá tính Sở Ngự Bắc, quá mức uyển chuyển, anh hẳn là nghe không hiểu.

Sở Ngự Bắc ánh mắt nhân nhật, gần đây Sở gia cùng ông ngoại bên kia tựa hồ đều có ý tứ này.

Thẳng thắn mà nói, nếu anh thật sự cần một cuộc hôn nhân, mặc kệ từ bất cứ phương diện nào suy tính, Minh Mị đều là người thích hợp nhất để chọn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Tính tình càng ngày càng tệ (2)

Con gái của Minh Tư Lệnh, môn đăng hộ đối, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu tận gốc rễ, tính tình cũng là cực tốt, nói đến diện mạo ——

Sở Ngự Bắc nhìn chăm chăm cô, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt nhỏ sống động của Lộ Tình Không, tuy rằng cô gái chết tiết kia không có cái gì thuận mắt, nhưng từ phản ứng của những người khác xem ra không tồi.

Tóm lại, anh tựa hồ không tìm được lý do cự tuyệt.

Kỳ thật anh vẫn luôn biết bản thân mình có khúc mắc trong tình cảm, nhưng sẽ không đem chuyện này đi hỏi phụ nữ, nếu muốn cưới vợ sinh con mà nói, Minh Mị dường như là một lựa chọn không tồi.

Người cũng như tên, Minh Mị, độc lập, không làm người khác nhọc lòng.....

Không giống cô gái rắc rối kia..... Sở Ngự Bắc mím môi, thế nào lại nghĩ đến cô?

Anh phản đối thái độ và cách nghĩ của mẹ anh đối với chuyện này, ở trong mắt bà, cưới một người con gái có gia thế, có thể trợ giúp cho sự nghiệp sau này của anh mới là hợp lý.

Mà trên thực tế, anh không cần,nếu có một ngày anh kết hôn, nhất định là bởi vì anh cảm thấy cô gái này đáng giá, đổi lại bất luận phụ nữ như thế nào đều giống nhau, cái khác không quan trọng.

Kỳ thật anh cảm thấy hôn nhân có thể không có tình yêu, không quan hệ ****.

Hôn nhân tồn tại hoặc là chỉ là một loại yêu cầu, mà hiện giờ,anh không có cái yêu cầu này.

“Anh tạm thời không có ý định kết hôn.”

Nghe được anh nói như vậy,trong lòng Minh Mị cuối cùng cũng yên tâm, anh không có hoàn toàn từ chối cô, ít nhất chứng minh cô còn có cơ hội không phải sao?

Sở Ngự Bắc khinh thường nói dối,anh nói như thế nhất định là trước mắt không có ý định này.

Cô hướng anh cười cười, tươi cười thật xinh đẹp, “Kỳ thật,em cũng cảm thấy bản thân tuổi còn nhỏ, chỉ là cha mẹ nóng vội, Ngự Bắc, em cảm thấy nhất định phải kết hôn mà nói, chúng ta vẫn là xứng đôi nhất, chờ anh muốn kết hôn, có thể nghiêm túc suy xét đến em.”

Sở Ngự Bắc suy tư một chút, gật gật đầu, “Được.”

Thời điểm Minh Mị nói xong lời này, Tình Không vừa lúc lại đẩy uống nước, cũng vừa lúc nghe được Sở Ngự Bắc trả lời.

Có đôi khi cô cảm thấy Minh Mị này thật sự đủ lớn mật, đủ trực tiếp, cũng thật thẳng thắn không phải sao?

Trai tài gái sắc, trời đất tạo nên, lúc này không phải châm chọc, bọn họ, thật sự rất xứng đôi.....

Cô nhớ tới Sở Ngự Bắc nói câu nói kia "đem chính mình tới đổi", cũng nhớ tới bọn họ nhiều lần tiếp xúc thân mật,lại nghĩ đến hôm nay anh đến hôn lễ mang cô đưa tới nơi này.....

Thời gian ngắn ngủi, từng màn giống như thước phim quay chậm dần dần hiện lên không chân thật như vậy.

Vị phó tổng thống này vẫn luôn cùng cô nói giỡn đi?

Nụ hôn đầu của cô, lần đầu tiên ở trước mặt đàn ông loã thể, ôm cô, hôn cô..... Còn không chỉ một lần đâu?

Ai,cô không cẩn thận để cho anh ta chiếm tiện nghi lớn đi.....

“Tình Không tiểu thư, cẩn thận.....” Tần Hân đứng ở cách đó không xa thấy cô rót nước, nhìn đến hôn vĩa hải hùng.

Tình Không bị anh ta hô to cả kinh mà “A” một tiếng, ngón tay không cẩn thận mà bị nước sôi đổ vào.

Nước sôi một trăm độ, tay cô nháy mắt liền đỏ lên một mảng.

Mười ngón tay đau bỏng rát,cô thật sự đau không chịu được, không ngừng vẩy tay, cái miệng nhỏ thỏ thỏ.

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại,cô bị một bóng dáng người cao lớn bao trùm lên, tay nhỏ bị một bàn tay to ấm áp bắt lấy, " Sao lại luôn vụng về như

vậy,ngay cả lấy nước sôi cũng bị đổ ra.”

Ngữ khí mang theo trách cứ, còn có Sở Ngự Bắc cả người đều cảm thấy đau lòng không thôi.

Tĩnh Không đau đến chảy nước mắt, lại không thể nói còn không phải bởi vì anh ta sao, là tại cô nghe lén người ta nói chuyện,càng không quang minh.

Minh Mị cảm hờn thuốc lại, lấy ra một lọ thuốc trị phỏng, đang muốn bôi lên cho Lộ Tĩnh Không đã bị Sở Ngự Bắc nhanh tay lấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Đau lòng cô (1)

“Đừng nhúc nhích!” Ngữ khí vô cùng không tốt, nhưng Minh Mị cùng anh từ nhỏ lớn lên vẫn nghe ra anh là đang đau lòng.

Tâm cô trầm xuống, nhìn về phía Lộ Tĩnh Không ánh mắt tối lại,nếu không nhanh lên, vạn nhất Sở Ngự Bắc nhìn rõ lòng mình, cô định sẵn liền thua rồi.

Làm thế nào mới có thể làm cho Sở Ngự Bắc sớm cùng mình kết hôn đây?

“Tôi tự mình bôi, không có đau như vậy.....”

Sở Ngự Bắc ánh mắt u lãnh nhìn cô, nước mắt lưng tròng, còn nói không đau, cô gái chết tiết này thật là không cho người khác bớt lo.

“Cô ở lại đây là hỗ trợ, không phải làm trở ngại.”

Xem đi, lại ghét bỏ cô, cô nào có khả năng như bác sĩ người ta đâu?Cô ở trong mắt anh chính là cái gì đều không biết, chỉ là cô gái mang thêm phiền phức?

“Không cần anh quản, tôi tuyệt đối không phải người chỉ làm trở ngại chứ không giúp gì!” Lộ Tĩnh Không một tay đoạt lấy thuốc mỡ trên tay anh ta, nổi giận đùng đùng mà nói xong câu này, liền chạy về lầu trại.

Sở Ngự Bắc mày nhăn đến có thể kẹp chết ruồi bọ, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ bé kia, cô gái chết tiết kia như thế nào cả ngày đều giận dỗi?

“Phụ nữ các người đều như vậy sao?” Sở Ngự Bắc hỏi Minh Mị.

Minh Mị nội tâm khê thờ dài một tiếng, ngoài mặt tỏ rõ bất đắc dĩ, “Em chưa bao giờ như vậy, anh cũng biết đó.”

Sở Ngự Bắc mày nhú càng lợi hại, cùng là là phụ nữ, thế nào liền khác biệt lớn như vậy?

Minh Mị tâm càng thêm trầm đến lợi hại.

Lộ Tĩnh Không tức giận mà chạy về lầu trại, ngay cả thuốc mỡ đều ném sang một bên.

Cô phát hiện cảm xúc của mình gần đây thật không ổn định, tính tình cũng càng ngày càng tệ, cảm thấy giống như có chỗ nào không đúng, nhưng lại không thể nói rõ, loại tình huống này từ sau khi gặp đại nhân vật liền biến đổi như vậy.

Cô cảm thấy chính mình không thích hợp, thực sự không thích hợp, cô trước kia cũng không phải người keo kiệt như vậy, ngay cả Lộ Phồn Tĩnh cướp Sở Vân Triết cô cũng không có tâm tình bất định như vậy.

Lộ Tĩnh Không hít sâu, quyết định bắt đầu từ ngày mai, kiên quyết không cho anh ta ảnh hưởng đến cảm xúc của mình.

Hôm nay thật sự rất mệt, cô để cả quần áo, ngẩng đầu nhìn đỉnh lầu trại, không đến một lúc liền ngủ say.

Ngón tay đại khái bóng cũng không nhẹ, luôn ần ần đau, cô ngủ có chút không an ổn.

Trong lúc ngủ mơ, cô bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay hơi lạnh, đau đớn tản dần, khuôn mặt nhú chặt mày mới chậm rãi tản ra.....

Dưới ánh đèn tối tăm, thân hình lạnh lùng của người đàn ông quý một gối ở bên cạnh Tĩnh Không, hướng đầu ngón tay cô nhẹ nhàng bôi thuốc.

Mãi đến khi cô gái mày nhỏ dần ra, ngón tay anh nhẹ nhéo một cái lên gương mặt, cô ở trong mơ nói câu, “Muối, đáng ghét.....”, Anh mới cong môi, chậm rãi đi ra ngoài.

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau lại là một ngày bận rộn.

Lại một ngày qua đi.

72 giờ quý báu qua đi, cứu hộ ra được không ít người sống sót, nhưng chết vì tai nạn cũng rất nhiều.

Sở Ngự Bắc không thể ở đây mãi được, phủ tổng thống còn cần anh chủ trì đại cục, công việc sau này tiếp tục thế nào, anh đều đã an bài chu đáo.

Lên máy bay trở về, Tình Không vẫn luôn xoay quanh suy nghĩ trong đầu mình.

“Sở Tiên Sinh, tôi có thể hỗ trợ mấy đứa trẻ không?” Kỳ thật Tình Không vẫn luôn đối với Sở Ngự Bắc xưng hô có chút khó khăn, sau này dứt khoát học theo Tần Hân kêu tiên sinh, cô lại cảm thấy càng dễ nghe.

Nghe được Tình Không đề nghị, Sở Ngự Bắc đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chăm cô gái khuôn mặt tinh khiết một lúc mới mở miệng nói, “Hoặc không hỗ trợ, hoặc hỗ trợ toàn bộ.”

Lộ Tình Không há miệng, đối diện ánh mắt sâu thẳm chớp vài cái, rồi mới nắm góc áo gục đầu xuống dưới, khó xử nói, “Tôi không có nhiều tiền như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đau lòng cô(2)

Sở Ngự Bắc khoe môi cong cong, nhin không được giờ tay xoa xoa đỉnh đầu cô.

“Cô không phải giỏi nhất đòi nợ sao? Như thế nào sẽ không có tiền?” Anh sẽ không quên lần đầu tiên gặp mặt cô là tình huống gì.

Lộ Tình Không khoe miệng giật giật, “Phó tổng thống đại nhân trăm công ngàn việc, còn nhớ kỷ việc nhỏ đó làm gì? Lại nói, tiền thu về lại không phải tiền của tôi, tôi chỉ được một chút phí thôi nha.”

Lộ Tình Không so với anh chỉ bằng một ngón trỏ, thật sự một ngón rất nhỏ.

“Tham tiền!” Sở Ngự Bắc sâu kín nhìn cô, nói hai chữ.

Lộ Tình Không về mặt âm thầm cười cười, “Các người sinh ra đã ngậm thìa vàng, làm sao mà biết được sự vất vả của chúng tôi?”

“Tôi từ cấp 2 bắt đầu phải kiếm tiền sinh hoạt, lên cấp 3 bắt đầu giúp Lão Lộ trả nợ, sau này thật sự không chống đỡ được, đành phải đến công ty tài vụ làm nhân viên thu nợ, ông chủ rất tốt, giúp Lão Lộ trả hết số nợ, mỗi tháng đưa tôi một ít tiền sinh hoạt phí, còn dư lại trừ tiền nợ.”

“Tôi đến bây giờ còn thiếu ông chủ rất nhiều tiền, nếu lần này bởi vì tôi mà anh liên niệm phong công ty, vậy thì tôi thật có lỗi với ông ấy?”

Sở Ngự Bắc nghe xong những lời này, ánh mắt thật sâu, anh nhìn cô gái trước mặt vừa mới vào đại học, mười tám tuổi, chính là tuổi đẹp nhất của thanh xuân, là khoảng thời gian vô lo vô nghĩ.

Nhưng cô, tính tình tựa như hoa hướng dương, hoạt bát sáng lạn, không có một tia khói bụi, rất khó làm người ta tưởng tượng cô còn nhỏ như vậy mà vì cuộc sống trả giá nhiều như vậy.

Tư liệu Tần Hân mang về nói cô là đứa trẻ được đại thiếu gia nhà họ Lộ nuôi ở bên ngoài, liền không để ý quá nhiều, dù sao cũng là con cháu nhà họ Lộ, kể cả lớn lên ở bên ngoài, không phải cuộc sống phú quý, ít nhất cơm áo cũng không cần lo.

Lộ Viễn Kiêu làm cha như vậy, tựa hồ không thích hợp.

Anh hít sâu một hơi, ngực có chút rầu rĩ.

“Sau này sẽ không như vậy.”

Lộ Tình Không mở to mắt, nghi hoặc mà nhìn anh ta, cũng không rõ cùng cô nói những lời này có ý gì.

Sở Ngự Bắc duỗi tay, lại xoa xoa tóc cô.

Động tác thân mật, Lộ Tình Không ngẩn ngơ, trong ấn tượng của cô, Sở Ngự Bắc cũng không phải người có thể dễ dàng thân cận, đây là..... thương hại cô?

Cô cân nhắc, nếu hiện tại lấy chính mình ra đối xác xuất thành công cao bao nhiêu.

Sở Ngự Bắc lại lên tiếng, “Trở lại vùng phía nam, tôi sẽ xây dựng một cô nhi viện tư nhân, tên cô thiếu Vạn Lợi Đạt tôi sẽ giúp cô trả,mọi chuyện lớn nhỏ trong cô nhi viện do cô phụ trách, trừ bỏ chi tiêu hằng ngày, dư lại dùng để trả nợ.”

Lần này, Lộ Tĩnh Không mất và miệng đều há hốc, đây là ý gì a?

Sở Ngự Bắc hí mắt liếc cô, “Như thế nào, không muốn?”

Lộ Tĩnh Không lắc đầu, rồi lại gật đầu.

“Tôi không có kinh nghiệm, tôi sợ chính mình không thể đảm đương được, hỗ trợ có thể, phụ trách toàn bộ cô nhi viện, tôi sợ không được.”

“Cái này là ý tưởng do cô nói ra, hoặc là hỗ trợ toàn bộ, hoặc là một người cũng không cần hỗ trợ.”

Lộ Tĩnh Không bị anh ta cắt lời, hít sâu một hơi,ánh mắt quật cường nhìn Sở Ngự Bắc, “Anh là người bỏ vốn, anh cũng không lo lắng, tôi có cái gì phải lo lắng chứ? Tóm lại từng đồng tiền của anh tôi sẽ đều dùng cho lũ trẻ, dùng đúng chỗ là được rồi.”

Sở Ngự Bắc lúc này mới gật đầu, “Còn không tính ngốc, có chút giác ngộ như vậy, tôi sẽ mau chóng cho người lên kế hoạch, thành viên tổ chức cũng sẽ phối hợp đúng chỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Trước đây không thân..sau này theo đuổi

Lộ Tĩnh Không thở hắt ra một hơi, việc này anh ta nên chuẩn bị chu toàn trước, đến lúc đó cũng không đến nỗi chân tay luống cuống.

Chuyện này, xem như quyết định như vậy.

Trở lại nam bộ, Sở Ngự Bắc ngay lập tức trở về biệt thự tổng thống.

Tĩnh Không thì trở về trường học một chuyến

Cô đã bỏ lỡ kì thi của 2 môn, những môn còn lại không thể lại để lỡ nữa, nếu không cô cũng không biết đến bao giờ mình mới có thể tốt nghiệp được.

Cô dự định trong khoảng thời gian hai năm sẽ hoàn thành tất cả các môn học, sớm tìm được một công việc.

Sau khi tan học, cô mang bộ lễ phục màu xanh mà cô mặc hôm suýt chút nữa thì đính hôn đến một cửa hàng có tiếng.

“xin hỏi tôi có thể trả lại bộ lễ phục này được không?” Tĩnh Không tìm được tên cửa hàng trên mác của bộ lễ phục, trực tiếp mang tới hỏi nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng nhìn Lộ Tĩnh Không, trên người lại mặc áo phong quần jean, không chút để ý mà lấy bộ lễ phục trong túi ở trên tay cô ra.

Sau một lúc lâu mới nói, “Đây là sản phẩm cao cấp của cửa hàng chúng tôi, là khách hàng đặt thiết kế riêng, chỉ có một bộ duy nhất, nên không thể trả lại.” Nói tới đây, nhân viên cửa hàng lại xem xét bộ lễ phục, anh mắt dò xét liếc mắt nhìn cô một cái, “Bộ lễ phục này không phải là cô lấy trộm đây chứ?”

Lộ Tĩnh Không lập tức giật lại bộ lễ phục, “Có bán lẻ thì chứng minh tôi là trộm đi?”

Cuộc sống trước nay vẫn luôn như vậy, không phải oan gia không gặp nhau, người càng không muốn gặp, thì càng dễ dàng gặp nhau.

“Lộ Tĩnh Không, đến cả quần áo cô cũng muốn đem đi bán? sao vậy? Người mang cô đi ngày hôm đó không cho cô tiền sao?, vậy cô.....” Lộ Phồn Tĩnh dùng ba cái ngón tay so đo, “Như vậy chẳng phải công cốc hết sao?”

Nói xong, liền đưa tay che che miệng, ánh mắt còn ra vẻ vô tội, lại còn ảo não tự trách bản thân không cẩn thận lỡ lời.

Thật là quá đủ rồi!

Thế gia bên cạnh cô ta chen vào nói, “cô ta chính là đứa con riêng mà nhà cô vừa mới nhận lại??”

“đừng nói như vậy, ông mà biết sẽ tức giận đấy”

“Mọi người đều biết chuyện này, có gì không thể nói chứ? Đúng rồi, còn không mau tìm hiểu xem bộ lễ phục này do ai thiết kế? Ngộ nhớ đúng là tang vật, cô sẽ trở thành kẻ biết chuyện mà không báo,như vậy thì tội của người không nhỏ đâu.”Dáng vẻ của Thế gia tiểu thư như thấy chuyện bất bình không thể làm ngơ, nhìn Lộ Tinh Không một cách khinh thường.

Lộ Tinh Không lặng lẽ đem bộ lễ phục cất vào túi, không thèm đến xia đến lời nói của cô ta.

Nói chuyện với loại người này, khác nào tự hạ thấp giá trị của bản thân.

Lúc đi ngang qua người bọn họ, cô bị Thế gia tiểu thư kéo lại, “Này,chuyện này nếu không điều tra rõ ràng thì cô không được đi. Các người còn không mau đi điều tra? Bộ lễ phục quý giá như vậy, loại người như cô ta có mua nổi không?”

Thật ra trong lòng Lộ Phồn Tinh cũng có chút nghi vấn, cô hiểu rất rõ nhà họ Lộ sẽ không vì cô mà chuẩn bị bộ lễ phục đắt giá như vậy đâu,ngày hôm đó Lộ Tinh Không kinh diễm bộc lộ quan điểm,cô thật sự rất rất ghen tị,bộ lễ phục quý giá như thế, từ trước đến nay cô chưa được mặc lần nào.

Lộ Phồn Tinh và thế gia tiểu thư đều khách quen của cửa hàng này, nhân viên cửa hàng tất nhiên sẽ nhận ra bọn họ, nghe bọn họ nói vậy, liền lập tức đi điều tra.

“Bộ váy là.....”

Nhân viên cửa hàng còn chưa kịp nói xong, đã bị một giọng nói khàn khàn cắt ngang, “Lý Mục Thành tôi chuẩn bị váy cưới cho vị hôn thê của mình,từ lúc nào lại đến lượt các cô ở đây nói ra nói vào?!”

Lộ Tinh Không tròn tròn mắt, cảm thấy vô cùng mơ hồ, Lý đại thiếu gia này không phải phế rồi sao? Tại sao mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, anh ta lạicó thể đứng lên?

“Anh..... Anh không phải không đi được sao?” Lộ Tinh Không nói xong liền hối hận, không nên trước người ta mà đề nói đến vấn đề này chứ.

Lộ Phồn Tinh cũng bị dọa đến choáng váng, đỉnh hôn cùng ngày, cô đã tận mắt nhìn thấy anh ta ngồi trên xe lăn, tại sao bây giờ lại.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Trước kia tuy không quen biết, nhưng sau này nhất định sẽ theo đuổi em (2)

Lý Mục Thành trời sinh ra đã rất tôn nghiêm, mặc nhiên đã mang khí chất của quân nhân con nhà võ, lời nói mà anh ta nói ra, sẽ không có bất kì ai có thể nghi ngờ được, anh ta sinh ra là đã có khả năng thuyết phục người khác.

Nhân viên nhà hàng nhuột một hơi khan, nhỏ nhẹ nói: “ là tướng quân phủ đính chế ạ.”

Bất kỳ đứa con gái nhà quyền quý nào cũng biết đến danh tiếng Lý Mục Thành, người đàn ông anh tuấn tài giỏi như thế, chỉ cần được cùng anh ta nói vài câu thôi cũng là vui sướng lắm rồi, “ Thiếu Hiệu, cô gái này vừa nãy muốn bán lại bộ quần áo mà cậu vừa tặng ban nãy, cách làm “low” như thế, cậu sẽ không cứ thế mà bỏ qua chứ?”

E sợ cho thiên hạ không loạn lạc, chính là loại người này.

Lý Mục Thành lạnh lùng liếc cô ta một cái, “liên quan gì đến cô!”

Tiểu thư nhà họ Thế, “.....”

Lộ Tinh Không cảm thấy rất hả giận, nếu như cô nói chuyện này không liên quan gì đến bọn họ, bọn họ nhất định sẽ phản bác rất mãnh liệt, nhưng mà lời nói lại từ người đàn ông uy quyền này nói ra, mấy người kia thật sự là k dám phản biện lại.

“Thiếu Hiệu chúng ta đi thôi, cậu giúp tôi xua mấy thứ không may mắn này đi, tôi đãi cậu bữa cơm ”

Lộ Tinh Không suýt chút nữa thì trở thành vị hôn thê của người đàn ông này, thực ra thì ấn tượng đối với anh ta cũng không sâu sắc cho lắm, nói về cảm giác cũng không được tốt lắm, cũng không phải là có ấn tượng không tốt, chỉ là người ta vừa ra tay giúp đỡ cô một phen, cô có thể nhìn ra anh ta đối với cô không hề có chút ác ý nào.”

Với lại sự việc ngày hôm đó, gặp anh ta nên cũng tiện nói vài câu, giống như là “vị hôn thê của anh ta” vậy, cô không muốn nghe thấy, vì vậy lấy đó ra

làm cái có.

“Đi chọn vài bộ hợp với cô đi, sau đó tôi tiễn cô về.” Lý Mục Thành nói.

Lộ Tinh Không rất muốn cười, người này hình như là đang tham gia cuộc họp chính trị nào đó vậy, nói năng lúc nào cũng mang vẻ mặt nghiêm nghị.

“Không cần đâu, quần áo trong cửa hàng này tôi đều không ưa, anh xem những người đến đây mua quần áo là biết chất lượng quần áo ở đây ra sao rồi đó.”

Lộ Tinh Không tự cho là đúng mà nói, liếc mắt mình về phía hai người ban nãy, sau đó liền bước ra ngoài.

Lý Mục Thành lạnh lùng quét ánh mắt về phía cô, không nói gì nữa, hai tay đặt sau lưng, bước theo bước chân Lộ Tinh Không ra ngoài.

Lộ Tinh Không sợ chân anh ta vẫn chưa ổn hẳn, cố ý bước chậm lại.

Nhưng trên thực tế, chân của Lý Mục Thành cũng thực sự chưa khỏi hẳn, lúc bước ra ngoài đều hải mang hai chiếc nạng theo, lúc nào cũng sẵn sàng đỡ anh ta đi.

“Phồn Tinh, không phải cô nói cô ta từ hôn rồi sao? Lại còn nói là mai mối cho người ta, cái này xem ra không đúng rồi,.....”

Lộ Phồn Tinh nắm chặt tay, cô cảm thấy từ lúc cuộc sống của cô có mặt Tinh Không thì nó như bắt đầu một chuỗi bi kịch tiếp diễn.

Cuộc sống của Lộ Tinh Không cứ như là vừa mới được mở ra vậy, luôn là những lúc người khác tưởng chừng như cô ta đã rơi xuống đáy vực tuyệt vọng rồi mà đến cuối cùng, người phải tuyệt vọng là là người khác.

Ví như ngày hôm nay vậy.

Lộ Tinh Không tìm một nhà hàng trông có vẻ sạch sẽ cạnh gần đó, hỏi anh ta, “tôi chỉ đủ tiền mời anh ăn ở đây thôi? Anh không để bụng chứ?”

“Tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền.” Nói xong, anh ta liền rẽ bước vào nhà hàng cao cấp bên cạnh đó.

Lộ Tinh Không “.....”

Đúng là người có tiền có khác.

Cô đành phải đi theo anh ta vào trong.

Lý Mục Thành chọn bữa vài món.

Nhân viên phục vụ ra ngoài, hai người vệ sĩ đứng ngoài cửa, chỉ một thoáng, không khí có chút gượng gạo.

“cái đó, rất cảm ơn anh việc ban nãy.” Lộ Tinh Không mở lời trước, người đàn ông đối diện kia có vẻ như là trước khi bữa ăn này chưa kết thúc anh ta tuyệt đối sẽ không mở miệng.”

“chuyện nhỏ thôi.”

“à đúng rồi, chúc mừng chân của anh đã lành vết thương.”

“um”

Lý Mục Thành uống một ngụm trà, đáp.

Lộ Tinh Không”.....”

Cô cho rằng Sở Ngự Bắc đã là sát thủ trong việc hủy diệt không khí giao tiếp rồi, không ngờ rằng người trước mặt này đây cũng có một đẳng cấp xứng tầm với Sở Ngự Bắc đến như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Không thích tôi, em thích ai (1)

Tác giả: Lê Trần Ni

Editor: May

Bọn họ không thân a, tuy rằng thiếu chút nữa trở thành vị hôn phu vị hôn thê, nhưng lúc này mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt, nói chuyện với loại người này, ngay cả cô cũng bị làm khó rồi.

Cô sắp xếp ngôn ngữ một chút, quyết định một hơi nói cho hết lời.

Bởi vì tạm dừng, anh cũng sẽ không nói tiếp.

“Tôi trịnh trọng xin lỗi với anh, lúc trước đính hôn với anh, không phải là mong muốn của tôi, xét từ nguyên nhân nào đó, tôi không có năng lực phản kháng, đành phải đáp ứng, từ đầu đến cuối tôi đều không có tính toán làm vợ chồng chân chính với anh.”

“Tôi không biết anh là xuất phát từ nguyên nhân gì mà đáp ứng lần đính hôn này, chúng ta chưa từng gặp mặt, không hiểu biết lẫn nhau, bản thân chính là một sai lầm, mà tôi, không muốn lại bị gia tộc bán một lần nữa, cho nên, phó tổng thống ra mặt dẫn tôi đi, tôi sẽ nghĩa vô phản cố đi với anh ấy.”

Lộ Tinh Không nói xong, trầm mặc, chờ đợi anh đáp lại.

Lý Mục Thành tựa hồ đang suy nghĩ lời nói của Lộ Tinh Không, qua khoảng ba mươi giây lâu như vậy, anh mở miệng hỏi, “Cô và Sở Ngự Bắc là quan hệ gì?”

Lộ Tinh Không lắc đầu, “Không có quan hệ, tôi cầu anh ấy hỗ trợ.”

Cô không muốn nói giả phải trả, mà trước mắt, vị phó tổng thống đại nhân kia cũng không có tới đòi lấy bất kỳ cái giá nào.

Lý Mục Thành gật gù, “Các người không thích hợp, anh ta sẽ không cưới cô.”

Lộ Tinh Không suy nghĩ nguyên nhân Lý Mục Thành nói những lời này, cô mới mười tám tuổi, thật ra cũng không có nghĩ tới vấn đề có gả hay không, có cưới hay không, cô có tự hiểu lấy, càng không có ý nghĩ kỳ lạ muốn đi làm tổng thống phu nhân của một quốc gia.

Không đợi cô suy nghĩ ra, Lý Mục Thành trực tiếp cho cô đáp án, “Nhưng chúng ta thích hợp, tôi sẽ cưới cô.”

Miệng Lộ Tinh Không đều không khép được, chớp mắt vài cái, vị anh trai mặt than này là đang tỏ lộ với..... cô sao?

Nhưng phối hợp với biểu tình mặt than kia của anh ta sẽ rất đáng sợ đó được không?

“Trước kia chúng ta không thân, sau này tôi sẽ theo đuổi em.”

Cầm Lộ Tinh Không đều sắp rơi xuống dưới, thật đúng là tỏ lộ a.

Sớm biết như vậy, cô khẳng định trực tiếp thừa nhận chính mình là người phụ nữ của Sở Ngự Bắc.

“Cái kia, có phải anh nhầm lẫn cái gì hay không? Tôi không tính toán yêu đương với anh a?”

“Vậy từ giờ trở đi tính toán thật tốt đi.”

Lộ Tinh Không “.....”

Cô bỗng nhiên cảm thấy chính mình tựa hồ không nên ra ngoài ăn cơm với anh.

“Thẳng thắn mà nói, tôi cũng không thích anh, cũng không tính toán tiếp thu theo đuổi anh.”

Cô xem như đã nhìn ra, đây là diễn hình quân nhân toàn cơ bắp, không nói rõ một chút, anh khẳng định sẽ không hiểu rõ.

Lý Mục Thành nghe được cô nói như thế, trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi nói, “Vậy em thích ai? Sở Ngự Bắc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Không thích tôi, em thích ai (2)

Editor: May

Lộ Tinh Không không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu, “Tôi cũng không thích ai, nhưng trước mắt lấy việc học làm trọng, không tính toán yêu đương.”

Lý Mục Thành thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm cô, tựa hồ muốn nhìn ra một cái động từ trên người cô.

Tinh Không cảm thấy rất kinh người.

“Em không chân thành!”

Cái trán Lộ Tinh Không “Thình thịch” nhảy đánh hai cái, biểu tình này cũng thật là hơi đáng sợ quá đi.

“Tôi nói, em thích tôi sẽ có kết quả, em thích Sở Ngự Bắc không có kết quả, em còn do dự cái gì?” Giọng nói khàn khàn của Lý Mục Thành rất là khẳng định.

Lộ Tinh Không mơ hồ.

Cái gì mà lúc thì cô thích Sở Ngự Bắc? Lại cái gì mà lúc thì cô muốn có một kết quả với Sở Ngự Bắc?

“Nói như thế, Lý Thiếu, mặc kệ anh có là phó tổng thống đại nhân hay không, đều không phải người được chọn trong lòng tôi, tôi sẽ không thích anh, cũng sẽ không ngốc đến đi thích phó tổng thống đại nhân, như vậy anh đã hiểu chưa?”

Lý Mục Thành vẫn là ánh mắt nhìn trộm linh hồn người khác kia, lắc lắc đầu, “Em vẫn luôn phải gả người, Bắc Thần Quốc không có mấy người đàn ông ưu tú hơn chúng tôi, đến chúng tôi đều cũng không chọn, em tính toán chọn ai?”

Lộ Tinh Không hít sâu, bỗng nhiên cảm thấy vị anh mặt than này không phải nói chuyện phiếm sát tay, mà là, lúc người khác nói chuyện phiếm với anh cần phải dựa vào theo tư duy của anh, nếu không, chính là không được.

Cô gần như đều sắp bạo tẩu.

“Ai nói tôi nhất định phải gả cho người đàn ông ưu tú? Gả cho người đàn ông bình thường giúp chồng dạy con không phải rất tốt ư?”

Lý Mục Thành nhú mày, gần như là theo bản năng phủ định lời nói của cô, “Em ưu tú như vậy, tự nhiên phải phối với người đàn ông ưu tú.”

Đổi mặt vẻ mặt đương nhiên kia của anh, Lộ Tinh Không lập tức liền nói không ra lời nói tới, đây là khích lệ cô sao?

Đổi thành người đàn ông miệng lưỡi trơn tru khác mà nói, khẳng định không có lực thuyết phục gì, nhưng trước mắt vị mặt than này không giống nhau a.

Lời anh nói ra chính là thực có thể làm người tin phục.

“Thiếu tá cất nhắc, tóm lại tôi tạm thời không có tính toán yêu đương kết hôn, hoặc là nói không có tính toán yêu đương với người.”

Lý Mục Thành khó hiểu nhìn cô, “Nếu không phải Sở Ngự Bắc phá hư ở giữa, chúng ta đã là vị hôn phu vị hôn thê, này nói như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Không thích tôi, em thích ai (3)

Editor: May

“Tôi nói tôi là bị buộc bắt đắc dĩ, cho dù đính hôn, cũng chỉ là trên danh nghĩa, lúc sau tôi sẽ nghĩ cách trốn đi.”

Tay nhỏ xanh nhạt của Lộ Tinh Không xoa xoa cái trán, có vẻ có chút bất đắc dĩ.

Ánh mắt Lý Mục Thành có chút nguy hiểm, nhìn chăm chăm cô sau một lúc lâu mới nói, “Tôi theo đuổi của tôi, em tiếp nhận hay không, đó là chuyện của em”

Lời này, nói đến có chút cường thế.

Lộ Tinh Không bỗng nhiên đứng lên, “Anh theo đuổi của anh, tôi không tiếp nhận hay không, là quyền lợi của tôi, đã nói hết lời rồi, xin lỗi không tiếp được.”

Ban đầu cô còn cảm thấy vị thiếu tá này là một nhân vật, không nghĩ tới lại khó chơi như vậy.

Lý Mục Thành một phen lòi kéo cổ tay cô.

Lộ Tình Không nhìn xuống anh từ trên cao, trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo cũng có chút tức giận, “Như thế nào? Thiếu tá không theo đuổi được phụ nữ, tính toán mạnh bạo sao?”

“Xin lỗi!” Lý Mục Thành phun hai chữ từ giữa kẽ răng, anh tựa hồ rất ít nói hai chữ này, có vẻ có chút đông cứng.

Cô gái mười tám tuổi, khí thế ngược lại không yếu, Lý Mục Thành lại nhìn cô hơn hai phút, con người không có bao nhiêu cảm xúc càng hiện lên một chút nhất định phải được.

Lộ Tình Không có chút kinh ngạc, ngược lại không nghĩ tới anh sẽ xin lỗi, cô không cảm thấy anh sẽ là một người hiểu đạo lý đối nhân xử thế như thế.

“Tôi tiếp nhận, nhưng hiện tại tôi ăn không vô, có thể buông tay không?”

Lý Mục Thành nhìn cô một cái thật sâu, cuối cùng chậm rãi buông tay cô ra, thật ra đây là lần đầu tiên anh kéo tay một cô gái, xúc cảm tơ lụa, khác với thô ráp của đàn ông, rất có chút yêu thích không buông tay.

Anh vẫn luôn nhìn bóng dáng cô biến mất, con người lóe lên ánh sáng nhất định phải được cũng không có rút đi.

Bữa cơm này, Lộ Tình Không đoán được mở đầu, không đoán được kết cục, cuối cùng tan rã trong không vui.

Ra khỏi nhà hàng, cô ôm túi đựng lễ phục đứng bên đường cái, vốn dĩ muốn đi công ty Vạn Lợi nhìn xem gần đây có hóa đơn gì không, kiểm thêm chút khoản thu nhập, hiện tại lại không có tâm tình gì.

Lộ Phồn Tinh nói không sai, cô thật sự rất nghèo, rất nghèo.

Hôm nay cô chỉ ăn chút điểm tâm lót bụng ở trên máy bay của Sở Ngự Bắc, sớm đã đói bụng đến kêu vang.

Tùy tiện mua cái bánh mì loại lớn ở trên quán ven đường gặm lên.

Cách đó không xa, là một chiếc xe chống đạn đã qua cải trang, Tần Hân xa xa liền nhìn thấy cô đứng ở bên đường cái.

“Tiên sinh, đó là tiểu thư Tình Không.”

Sở Ngự Bắc theo bản năng mà nhìn tới phương hướng Tần Hân chỉ, chỉ thấy trong tay cô gái nhỏ ôm một bao đồ vật, trong tay cầm cái bánh mì loại lớn cái miệng nhỏ gặm gặm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thật sự thiếu tiền như vậy (1)

Editor: May

Khuôn mặt nhỏ thực thỏa mãn, mắt đều lấp lánh tỏa sáng, giống như ăn chính là mỹ vị thiên hạ, nhưng Sở Ngự Bắc nhìn đến thẳng nhú mày, nơi này xe tới xe đi, cứ như vậy đứng ở bên đường cái ăn đồ vật, đây là ăn tro bụi sao?

Đảo mắt, lại thấy cô chạy tới một cửa nhà hàng bên cạnh.

“Dừng xe sang bên đi.”

Tần Hân giật mình, “Tiên sinh, người ở đây quá nhiều, ngại đi xuống phòng chừng sẽ gây ra oanh động, chúng ta lại không có mang người theo, không thể bảo đảm an toàn của ngài.”

“Dừng xe là được, chú không cần đi theo.”

Khi nói chuyện, Sở Ngự Bắc đã lấy khẩu trang ra, còn có kính râm mang lên.

Tuy rằng anh không thích nổi bật, số lần ra ánh sáng không nhiều lắm, nhưng dân chúng nhận ra được anh vẫn là rất nhiều, anh cũng không muốn bị vây xem.

Xuống xe, anh mới phát hiện, Lộ Tình Không tiến vào chính là một cửa hàng mua bán hàng cũ.

Anh đẩy cửa của cửa hàng ra, liền thấy thân ảnh nhỏ xinh đẹp kia, đang nghị luận cái gì đó với nhân viên cửa hàng trước quầy.

“Quần áo này thật là của tôi, tôi chỉ là thiếu tiền mới lấy tới bán, vì sao các người cứ nói quần áo này không phải là của tôi chứ?”

“Tiểu thư, cô cũng biết chúng tôi là cửa hàng sencondhand bình thường, cho dù quần áo này là của cô, chúng tôi cũng không ra nổi giá cả, quần áo này mua bao nhiêu tiền? Tôi trả ngót nghét khoảng một vạn, cô chịu bán cho tôi sao? Tôi cũng là vì tốt cho cô, đi đi đi đi.”

Lộ Tinh Không khề cần môi, dù sao quần áo cũng là nhặt không trả tiền, quần nó mua tới là trăm vạn hay là ngàn vạn, dù sao sau này cũng không có cơ hội mặc, “Tám ngàn liền tám ngàn. Ai ai, anh làm cái gì?”

Lời nói của Tinh Không còn chưa nói xong, quần áo trong tay đã bị người đoạt đi, còn trực tiếp nhét trở lại túi của cô.

Mùi hương cùng với hơi thở quen thuộc đánh úp lại, cô gần như không cần ngẩng đầu cũng biết người tới là ai.

Cô tròn tròn mắt nhìn người tới, một thân võ trang kia của anh. Thật đúng là ba mẹ cũng nhận không ra, Tinh Không co rút khóe môi, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Sở Ngự Bắc tự nhiên sẽ không trả lời vấn đề của cô, không nói hai lời kéo tay nhỏ của cô liền đi ra ngoài.

Tinh Không không rõ tình hình, nhịn không được quay đầu lại nói với nhân viên cửa hàng secondhand, “Đã nói tám ngàn, lát nữa tôi quay lại.”

Vừa dứt lời, đầu nhỏ đã bị một bàn tay to xoay trở về.

Nhân viên cửa hàng sau lưng lại đang khe khẽ nói nhỏ, “Dáng người người đàn ông kia thật tốt, không nhìn mặt cũng biết là đại soái ca, khí tràng cũng rất cường đại, hẳn không phải mình tinh nào đó chứ?”

“Lại nói, tôi cũng cảm thấy có chút quen mắt, luôn cảm thấy đã gặp qua ở nơi nào đó.”

Tinh Không bị anh kéo một đường tới ngoài cửa, nghe thấy anh gọi điện thoại cho Tần Hãn, tựa hồ là bảo anh ta chạy xe đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thật sự thiếu tiền như vậy (2)

Editor: May

“Có năng lực, không gặp một lát, quần áo cũng cầm đi bán của cái lấy tiền mặt sao? Hừm?” Sở Ngự Bắc cách khẩu trang, giọng nói nói chuyện còn muốn trầm thấp hơn ngày thường một chút, nhưng vẫn rất êm tai.

Anh nhớ rõ quần áo này, đã mặc vào ngày đính hôn không thành, rất phù hợp với khí chất của cô, mặc đặc biệt đẹp.

Lộ Tinh Không phát hiện tay mình bị anh nắm ở lòng bàn tay, cảm giác rất là quái dị, muốn tránh thoát, nhưng sức lực không đủ lớn, đành phải thôi.

“Tôi không ăn trộm không cướp giật, bán quần áo của mình thì làm sao chứ?”

Sở Ngự Bắc nhớ tới cô nói thiếu tiền, sắc mặt hoãn hoãn, “Thật sự thiếu tiền như vậy?”

“Thiếu, thật sự rất thiếu, hôm nay tôi đến cơm cũng còn chưa ăn.”

Nói nửa thật nửa giả, giọng nói nũng nịu, phối hợp bộ dáng không biết có phải đang giả vờ đáng thương kia không, Sở Ngự Bắc nhìn đến tâm đều ghen lại.

“Vậy cũng không đến mức bán quần áo.”

“Quần áo là nhà họ Lý bên kia đưa, huống hồ tôi cũng không có trường hợp mặc nữa, lấy tới bán tiền thì làm sao?”

Sở Ngự Bắc vừa nghe là quần áo nhà họ Lý đưa, con người sâu thẳm híp híp, một tay lấy túi trong tay cô qua.

Khi Tinh Không ý thức được ý đồ anh, muốn túm chặt đã không còn kịp, túi kia đã theo đường parabol trạng rơi vào xe rác cách đó không xa rồi.

Cô muốn tránh thoát tay anh đi nhặt quần áo, lại bị anh kéo lại, cả người đắm vào trong lòng ngực anh.

Lần này tới quá mạnh, đâm đến cái mũi cô đau nhức, ngược mắt, nước mắt lưng tròng trừng mắt nhìn anh.

Sở Ngự Bắc giờ tay nhéo nhéo cái mũi của cô, môi mông dưới khẩu trang nhẹ nhàng nói hai chữ, “Không lệch!”

Lộ Tinh Không vỗ rớt tay anh, tự mình xoa xoa.

Lúc Tần Hân lái xe tới đây liền nhìn thấy hình ảnh như vậy, người đàn ông cao lớn lạnh lùng lôi kéo tay cô gái đến gần bả vai của mình, một cái tay khác nhéo cái mũi của cô, lại bị cô gái vỗ rớt, anh hơi cúi đầu, nhìn xuống động tác xoa mũi của cô gái.

Đó là chuyện chú Tần Hân chưa từng thấy qua.

Anh tin tưởng, cặp mắt dưới kính râm của Sở Ngự Bắc, nhất định cũng có nhu tình anh chưa từng thấy qua.

.....

Sở Ngự Bắc trực tiếp mang Tinh Không về biệt thự của mình, cô lại lần nữa bị Tiểu Thất đại gia nhiệt tình hoan nghênh.

Tuy rằng hiện tại cô không dám thân cận Tiểu Thất đại gia, nhưng cũng không quá sợ nó, ít nhất lúc Tiểu Thất xoay quanh ở bên cạnh cô, cô sẽ không phát run.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lễ nghi bàn ăn của em đâu? (1)

Editor: May

Thím Lý đã sớm nhận được điện thoại của Tần Hân, chuẩn bị bữa tối phong phú.

“Anh dẫn tôi trở về nơi này làm gì?”

Sở Ngự Bắc tiện tay đưa áo khoác cho người hầu một bên, ngồi xuống ở chủ vị, cảm nâng nâng về phía vị trí bên cạnh anh, “Ngồi xuống ăn cơm.”

Lộ Tinh Không, “.....”

Cho nên, phó tổng thống đại nhân mang cô trở về chính là vì mời cô ăn cơm sao?

Thật ra, cô còn rất tưởng niệm đồ ăn thím Lý làm đấy.

Tinh Không cũng là cực kỳ đói, vừa ăn cơm vừa khen ngợi tay nghề thím Lý, bình luận đồ ăn nào ăn ngon một chút, chọc cho Sở Ngự Bắc liên tục ghé mắt.

Từ nhỏ đến lớn anh được giáo dục đều là lúc ăn và ngủ không nói chuyện, cho dù là người cả gia đình ăn cơm, cũng đều sẽ không phát ra bao nhiêu âm thanh.

Âm thanh một mình cô nhóc này ngược lại còn ồn hơn một phòng người ăn cơm.

“Em không có học quá cơ bản lễ nghi sao?”

Ở sau khi tay Tinh Không cầm lấy một cái chân gà, Sở Ngự Bắc nhìn không được mở miệng nói.

Thật ra tướng ăn của cô rất hào phóng, tay cầm chân gà cũng là cái miệng nhỏ mở ra ăn, mắt híp lại, nhìn liền có thể làm người muốn ăn hơn.

Không biết có phải do anh cực ít ăn cơm cùng bạn với con gái hay không, hoặc là chưa từng chú ý qua đáng về con gái, nhưng anh thật đúng là chưa gặp qua cô gái nào tay không cầm chân gà ăn, đến đàn ông cũng chưa từng thấy qua.

“Chân gà phải ăn như thế mới ăn ngon, dao nĩa cắt ra liền không phải hương vị đó.” Tinh Không nói, lại cắn một ngụm.

Sở Ngự Bắc nhìn bộ dáng môi anh đào nhỏ kia nuốt đồ ăn, không khỏi có chút khô nóng, hầu kết gật gật.

Tinh Không cho rằng anh là nhìn chăm chăm chân gà của mình, dứt khoát đưa tới trước mặt anh, “Anh muốn cắn một ngụm không?”

Sở Ngự Bắc tự nhiên không có động, ghét bỏ mà nhìn tay cô.

Cô lại rụt trở về, “Anh không ăn tôi ăn, ăn rất ngon.”

Cô thiếu chút nữa quên mất gia hỏa này có thói quen sạch sẽ, sao sẽ ăn đồ người khác đã cắn qua chứ.

Ngược lại Tiểu Thất đại gia vẫn luôn vây quanh ở bên người Lộ Tình Không, mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm vào chân gà trong tay cô, bên miệng còn có chỉ bạc khả nghi, sau cùng thật sự nhìn không được, liền dùng khoang bụng “Ồ ô.....” Vài tiếng.

Tình Không không nghĩ tới nó lập tức cách chính mình gần như thế, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó thấy nó nhìn chăm chăm chân gà, dứt khoát lớn mật mà đưa tới bên miệng nó, “Tiểu Thất đại gia, mày muốn ăn sao?”

Tiếng ô của Tiểu Thất đại gia càng lớn hơn một chút, thậm chí nước miếng đều trực tiếp nhỏ tới trên mặt đất rồi.

Tình Không nhìn cảm thấy buồn cười, ngược lại không nhìn ra nó là đồ tham ăn a.

Cô lại đưa chân gà trong tay về phía trước, Tiểu Thất quay đầu, ánh mắt khẩn cầu nhìn chăm chăm Sở Ngự Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Lễ nghi bàn ăn của em đâu? (2)

Editor: May

Lúc này Tình Không mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là không có sự cho phép của Sở Ngự Bắc, nó không dám ăn.

“Đề Tiểu Thất đại gia ăn một miếng đi, chỉ một miếng.” Tình Không hỗ trợ cầu tình.

Tiểu Thất ở khi Sở Ngự Bắc còn rất nhỏ liền đi theo bên người anh, căn cứ ghen đào tạo tốt nhất, lớn lên muốn cao lớn xinh đẹp hơn cả lão hồ, rất nhân tính, bởi vì từ khi sinh ra liền bắt đầu huấn luyện, cho nên rất trung trinh như một với chủ nhân Sở Ngự Bắc này.

Có thể nói ngoại trừ không biết nói, chỉ số thông minh của nó có thể đạt tới trình độ đứa bé mấy tuổi.

Kỳ quái chính là, Sở Ngự Bắc phát hiện nó rất thích Lộ Tình Không, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô là có thể cảm nhận được sự yêu thích của nó.

Đôi mắt cô nhóc thực sáng ngời, lúc nhìn anh như thế tựa hồ như có lời muốn nói.

“Không có lần sau!”

Anh chưa bao giờ đề Tiểu Thất ăn cái gì ở trên bàn cơm, nhưng lúc cô nhóc này dùng đôi mắt sáng lấp lánh này nhìn anh, luôn có thể làm anh phá lệ.

Lộ Tình Không rất cao hứng, cười tùm tùm thu hồi tầm mắt, lại đưa chân gà đến bên miệng Tiểu Thất đại gia, “Sở Ngự Bắc đồng ý, ăn đi, ăn đi.”

Sở Ngự Bắc.....

Tay gạt hạt cơm của Sở Ngự Bắc tạm dừng một chút, thật ra giọng nói của cô nhóc này rất hay, cho dù cô xụ mặt nói chuyện, cắn chữ cũng sẽ rất mềm mại, cũng không có lực sát thương gì.

Trên thế giới này, sẽ thẳng hô tên của anh, cũng chỉ ít ỏi mấy người, cô nhóc này tựa hồ cũng là lần đầu tiên, lúc trước ngược lại luôn là sợ anh.

Hiện tại, không sợ sao?

Lộ Tình Không tự nhiên không biết trong lúc vô ý chính mình kêu đầy đủ tên của nhân vật lớn

Tiểu Thất đại gia hăng say ăn một cái chân gà, còn chưa đủ nhét kê răng của nó, nó vẫn là ngồi xổm nơi đó, trông mong nhìn Tình Không.

Tình Không bỗng nhiên cảm thấy, trước kia sao mình lại sợ con mèo này chứ, con mèo bá chủ này cũng rất mạnh nha, mạnh đến cô đều muốn sờ sờ đầu lông xù xù của nó.

Đương nhiên, chỉ là ngẫm lại, cô cũng thật không lá gan kia.

Lộ Tình Không lên nhìn Sở Ngự Bắc liếc mắt một cái, thừa dịp anh không chú ý, lại trộm nhét một cái chân gà vào miệng Tiểu Thất.

Tiểu Thất thông minh cũng cảm thấy chủ nhân sẽ không phản đối, lại hăng say ngâm chân gà, nhanh như chớp mà chạy về đại bản doanh của mình.

Động tác gấp đồ ăn của Sở Ngự Bắc tựa hồ cũng nhẹ nhàng một ít, khoe miệng cong cong, cô nhóc này cho rằng anh không phát hiện bộ dáng mờ ám của cô sao, giống như con mèo trộm tanh.

Rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ.

Sau khi com nước xong, Tinh Không giành đi rửa chén, thím Lý đương nhiên là không chịu.

Chán đến chết, cô lại chạy tới chơi với Tiểu Thất đại gia một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Ai dám khi dễ cô (1)

Editor: May

Cô càng thêm cảm thấy thật ra Tiểu Thất đại gia không đáng sợ chút nào, thậm chí còn muốn mạnh hơn mèo nhiều, bởi vì nó rất nhân tính, Sở Ngự Bắc cũng vẫn luôn nuôi nó như là một người bạn, lại bởi vì nó không biết nói, Tinh Không cảm thấy nó sẽ là một đối tượng dốc bầu tâm sự rất tốt.

Cho nên sinh ra rất nhiều có hỏi vô đáp không đâu vào đâu --

“Tiểu Thất đại gia, năm nay mày mấy tuổi rồi?”

“Tiểu Thất đại gia, mày nói vì sao chủ nhân của mày muốn mang ta trở về ăn com chứ?”

“Mày hỏi ta và chủ nhân nhà mày có quan hệ gì? Ta cũng không biết nha!”

“Váy ta bị chủ nhân nhà mày ném, tiền com ngày mai ta còn chưa có tin tức đâu.....”

“Sớm biết vậy không cho mày ăn chân gà, ta giữ lại ngày mai ăn.”

“Không biết hiện tại Lão Lộ như thế nào.....”

“Một lát nữa ta không có xe đi trở về, mày nói ta nên làm sao bây giờ?”

.....

Qua một hồi lâu, cô cũng cảm thấy chính mình quá nhàm chán, dù sao thời gian còn sớm, cô nghĩ nghĩ, vẫn là đi tìm Sở Ngự Bắc nói chuyện nghiêm túc.

Bởi vì thiên tai lúc trước, trường hợp không tiện, cô và nhân vật lớn cũng vẫn luôn không có ngồi xuống trò chuyện thật tốt.

Tinh Không ở phía trước phòng sách bởi hồi thật lâu cũng không dám gõ cửa, ở cửa đi dạo tới đi dạo đi.

Cho dù đã ở chung nhiều ngày rồi, nhưng cô cảm thấy chính mình và nhân vật lớn vẫn là hai người ngưu mã không tương cập.

Không biết nhân vật lớn có thể không so đo hiềm khích trước đây, khoan hồng độ lượng phóng cô một con ngựa hay không.

Đột nhiên, cô nghe được âm thanh có người kéo cửa, Tinh Không vội vàng đứng yên, lại thấy Tần Hân đi ra.

“Tinh Không tiểu thư tìm tiên sinh có việc?”

Tinh Không gật gật đầu, “Bây giờ anh ấy đang bận sao?”

“Tiên sinh đang nói điện thoại với lão tổng thống đại nhân, phỏng chừng phải non nửa tiếng đồng hồ.”

Tinh Không hiểu rõ, “Thật ra cũng không phải chuyện quan trọng gì, đúng rồi, anh về nội thành sao? Có thể chờ tôi một đoạn không?”

Tần Hân có vẻ có chút khó xử, nhìn cô một cái thật sâu, mới nói, “Cái này cô có thể phải hỏi xin ý kiến của tiên sinh trước, có lẽ ngài ấy còn có an bài khác.”

Tần Hân nói nói đến thực mịt mờ, tiên sinh đối xử rất khác với cô, ở trên chuyện của cô, anh không dám tự chủ trương.

“Vậy thì tôi, tôi đến nhà họ Lộ đi thăm Lão Lộ, chờ một chút lại qua đây.”

“Tình Không tiểu thư tự nhiên.”

Sau khi Tình Không đi rồi, Tần Hân dẫn dò thám Lý vài câu, mới lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Ai dám khi dễ cô (2)

Editor: May

Khi Tình Không xuất hiện ở sân lớn nhà họ Lộ, Ôn Như Ngọc cực kỳ kinh ngạc, trên mặt lại lúm đồng tiền như hoa, “Tình Không tới rồi? Tới tới tới, mau vào ngồi.”

Tình Không biết thân phận của bà ấy, là nhị thiếu phu nhân nhà họ Lộ, thím trên danh nghĩa, chỉ là cô và bà ấy không thân, thậm chí cũng chưa từng nói chuyện qua.

Trên thực tế, cô đều không thân với bất kỳ ai trong nhà họ Lộ.

Bà ấy nói chính là “Tới”.

Cũng đúng, nơi này vốn cũng không phải là nhà cô.

Rốt cuộc Tình Không vẫn là lễ phép gât gât đầu, “Lão Lộ nhà cháu ở chỗ này sao?”

“Ồ, ở đây, chỉ là hình như ông nội và mấy chú của cháu đang thương lượng chuyện gì đó.” Lúc này Ôn Như Ngọc mới nghiêm túc nhìn một thân áo thun quần jean này của Lộ Tình Không.

Dưới mắt trang điểm tinh xảo, hiện lên một tia ghét bỏ hơi không thể nhận ra, rốt cuộc cũng là đứa con gái quê mùa lớn lên ở phố phường.

Mặt ngoài bà ta vẫn rất thân thiện như cũ, “Cháu ăn cơm chiều chưa? Để phòng bếp chuẩn bị một chút cho cháu?”

Tình Không lắc lắc đầu, “Không cần, cháu tới đây là tìm Lão Lộ, nếu ông ấy bận, cháu trở lại sau.”

Lộ Tình Không đang muốn xoay người rời đi, Lộ Phồn Tinh lại nghênh diện mà đến, “Sao cô lại ở chỗ này?”

Giọng nói không nặng, trong giọng nói lại là tràn đầy ghét bỏ.

Lộ Tình Không liếc mắt nhìn cô ta một cái, thông thả ung dung lướt qua cô ta, lười trả lời vấn đề của cô ả.

Thái độ không coi ai ra gì kia chọc Lộ Phồn Tinh tức giận đến thẳng dậm chân, “Mẹ, mẹ xem cô ta!”

“Được rồi được rồi, con gái ngoan của mẹ, con là một thiên kim tiểu thư, so đo làm gì với con nhóc quê mùa không có giáo dưỡng?”

Lúc chỉ có hai mẹ con, tính tình tiểu thư của Lộ Phồn Tinh luôn luôn rất lớn, “Mẹ cũng không biết tiện nhân kia đáng giận bao nhiêu đâu, hôm nay cô ta cầm lễ phục màu lam mặc hôm đính hôn đi hỏi người ta có thể trả hàng hay không, vị đại thiếu nhà họ Lý kia còn che chở cô ta, hại con mất hết mặt mũi ở trước mặt bạn bè.”

Ôn Như Ngọc nhượng nhượng mày, “Sao lại vậy được? Nghe nói người quê nhà họ Lý kia đều mấy tháng không ra khỏi cửa, sao sẽ bảo hộ cô ta được?”

Lộ Phồn Tinh sờ sờ cằm, “Lại nói tiếp cũng kỳ quái, hôm nay chân anh ta rất tốt, có thể đứng có thể đi. Mẹ, lại nói, anh ta lớn lên còn khá tốt, là loại đặc biệt có hương vị đàn ông kia, may mắn không dính hôn thành công, bằng không tiện nghi cho Lộ Tình Không.”

Ôn Như Ngọc điểm điểm cái trán con gái, “Ngần vạn đừng nói bậy như vậy ở trước mặt người khác, vốn dĩ ông nội con cố ý mượn sức nhà họ Lý, là tính toán để cho bọn họ kéo ba con một phen, hiện tại liên hôn không thành, khảo hạch ba con cũng sắp tới rồi, đang đau đầu đầy, sau này đừng nói những lời này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ai dám khi dễ cô (3)

Editor: May

“Còn có vị đàn ông cái gì, không có chút đại gia khuê tú nào, lời này cũng không thể nói nữa.”

“Ai nha mẹ, con biết rồi, con còn không phải chỉ là nói ở trước mặt mẹ thôi sao. Dù sao Lộ Tình Không cũng là một quân cờ của nhà chúng ta, Lý tướng quân không thành, không phải còn có Trương tướng quân, Minh Tư Lệnh cái gì đó ư.”

Lộ Phồn Tình thổi thổi móng tay xinh đẹp của mình, lại tiếp tục nói, “Con nghe nói Minh Tư Lệnh không còn vợ nhiều năm, cũng không có tục huyền, dựa theo ý của con, Lộ Tình Không gả cho loại này là được rồi.”

Ôn Như Ngọc lại điểm điểm đầu con gái, “Được rồi, việc này không tới phiên con nhọc lòng, ông nội con đều có chủ trương, lão nhân gia không phải đang điều tra quan hệ của Lộ Tình Không và phó tổng thống sao?”

“Nếu chứng thực giữa bọn họ không có quan hệ gì, đừng nói Minh Tư Lệnh còn lớn tuổi hơn ba con kia, dù là đại lão tướng quân như ông nội con, chỉ cần kéo được quan hệ, có trợ giúp đường làm quan của ba con, con nhóc chết tiết kia đều trốn không thoát.”

“Vốn dĩ con còn rất phiền cô ta, vận khí kẻ trộm, đáng tiếc a mệnh cô ta không tốt.”

Lộ Phồn Tình đắc ý dào dạt cười lên, lại nhìn nhìn móng tay xinh đẹp mình mới vừa tu bổ, “Mẹ người nói rất đúng, con biết đầu thai, từ nhỏ chính là thiên kim tiểu thư, từ nhỏ cô ta chính là bùn dưới nền đất, không thể so sánh với con, con xác thật không nên tự hạ giá trị con người của mình so đo với loại người này.”

“Ai nha, thật hy vọng cô ta và phó tổng thống không có nửa xu quan hệ, để ông nội con gả nó cho một lão già vừa già lại xấu, nửa chân bước vào quan tài rồi.”

“Ít nhọc lòng, con trước quản tốt chính mình, nỗ lực khóa tâm Vân Triết, giờ còn có mấy năm nữa mới chính thức kết hôn, cũng đừng xảy ra chuyện rắc rối gì.”

“Mẹ, người cứ yên tâm đi, con gái người lớn lên xinh đẹp như thế, không có người đàn ông nào bay ra khỏi lòng bàn tay của con.”

“Lắm điều.....”

.....

Bên này hai mẹ con nhà họ Lộ không ngừng phê bình Lộ Tình Không, bên kia cô ở cửa phòng sách Sở Ngự Bắc, đã đánh hất xì vài cái.

“Đi ra ngoài!” Giọng nói Sở Ngự Bắc bỗng nhiên truyền ra.

Tình Không xoa xoa cái mũi, chớp mắt hai cái, như vậy mà cũng có thể nghe được sao?

Cô nhìn nhìn đồng hồ, non nửa tiếng đồng hồ trôi qua, còn chưa bận xong à?

Biểu môi, cô lại tính toán quay trở lại nhà họ Lộ bên kia lần nữa, cô đều rất nhiều ngày chưa gặp qua Lão Lộ.

Lúc xuống lầu, gặp được thím Lý.

“Tình Không tiểu thư, cô lại đi ra ngoài à?”

“Ừ, cháu đến cách vách đi tìm ba cháu.”

“Không phải cháu vừa mới trở về ư? Cháu không đợi tiên sinh sao?”

Tình Không biểu môi, “Tiên sinh chính là người bận rộn, không rảnh để ý tới người dân nhỏ như cháu. Lát nữa cháu còn sẽ trở về, bằng không cháu cũng không biết về nhà như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Ai dám khi dễ cô (4)

Editor: May

“Vây ở chỗ này đi, tiên sinh mong còn không được.”

Trên mặt Tinh Không nóng lên, “Thím Lý người đừng nói bậy, cháu và anh ta không phải loại quan hệ đó.”

Thím Lý về mặt mờ mặt, “Quan hệ gì?”

“Cháu không nói với thím.”

Thím Lý nhìn bóng dáng lắc lắc của cô, xoay người, lại thấy Sở Ngự Bắc dáng người cao ngất xuất hiện ở trên lầu.

“Tiên sinh, Tinh Không tiểu thư vừa mới đi ra ngoài, nói là đến Lộ Phủ tìm ba cô ấy, có cần tôi gọi cô ấy trở về không?”

Một tay Sở Ngự Bắc cầm ở túi quần, nhấp môi lắc lắc đầu, “Không cần.”

Nói xong, lại xoay người đi trở về.

Lúc Lộ Tinh Không quay trở lại Lộ Phủ, ba cha con nhà họ Lộ vừa lúc xuống dưới lầu, cô xa xa hô một câu, “Ba.”

Lộ Viễn Kiều xa xa nhìn về phía con gái ông đang phát tay, ánh mắt có chút lóe lên.

“Tinh Không, con đi về trước, qua hai ngày nữa ba đi tìm con.” Lúc nói chuyện, ông cố tình che che mặt, bước chân cũng không di chuyển nữa.

“Nhìn thấy trưởng bối cũng không biết chào hỏi, giáo dưỡng của cháu đâu?” Lộ Sùng Hoa vẫn là sắc mặt duy ngã độc tôn kia, được con trai út Lộ Thúy Sơn nâng đỡ, một hình ảnh rất phụ tử từ từ hiện.

Lộ Tinh Không híp híp mắt, cô không rõ, cùng là con trai, sao khác biệt lại lớn như thế, một người là bảo vật trong tay, một người là cỏ trên mặt đất.

“Nếu người được gọi là trưởng bối lấy tôi xem như quân cờ, thì không có tư cách được người tôn trọng, lúc phê phán người khác làm văn bối như thế nào, cũng nên tỉnh lại một chút chính mình đã làm trưởng bối ra sao.” Khuôn mặt nhỏ của Lộ Tinh Không không sợ hãi chút nào.

“Mày.” Lộ Sùng Hoa sống đến lớn tuổi như thế, thật đúng là không có một hậu bối nào dám chống đối với ông như vậy, hoàn toàn không cho ông ta mặt mũi.

“Cút ra ngoài cho ta, nhà họ Lộ ta không chào đón mày!”

Người phụ nữ được Sở Ngự Bắc đề mắt tới, nếu không có thực lực gả đến trong nhà tổng thống, cơ bản chính là một con cờ phế vật, nếu ông lại dùng Lộ Tinh Không đi đổi lấy một chút có đồ vật giá trị, hoàn toàn đã là không có khả năng.

Bởi vì trải qua chuyện đêm đó, mặc kệ cô có phải hay không, nhưng tất cả mọi người sẽ xem cô là người phụ nữ của Sở Ngự Bắc, gia tộc hơi có chút danh vọng đều sẽ không đồng ý liên hôn.

Chỉ biết cô là một người phụ nữ từng bị đùa bỡn!

Lộ Tinh Không nhàn nhạt nhìn ông ta, ngữ khí thập phần khinh thường, “Ông cho rằng tôi muốn đến nơi này sao?”

Cô lười so đo với ông ta, ánh mắt nhìn về phía Lộ Viễn Kiều, “Lão Lộ, chúng ta về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sau này cô ấy do tôi quản! (1)

Editor: May

Lộ Viễn Kiều vẫn đứng ở trên hành lang xa xa, không có ý tứ xuống dưới.

“Tĩnh Không, con đi về trước, ba ở chỗ này còn có chút chuyện muốn xử lý.”

Tĩnh Không nhìn thấy bộ dáng che che dấu dấu của Lộ Viễn Kiều, mơ hồ đoán được nguyên nhân, cô thu hồi tầm mắt, nguy hiểm nhìn chăm chăm Lộ Sùng Hoa, “Ông lại đánh ba tôi?”

Lộ Sùng Hoa nhìn bộ dáng Lộ Tĩnh Không, cảm thấy đáng tiếc.

Tướng mạo, khí chất của cô đều là tốt nhất đẳng, còn thắng Lộ Phồn Tĩnh một bậc, đặc biệt là khí tràng bất khuất kia, nếu đối tượng ngỗ nghịch không phải là mình, ông sẽ tương đối thưởng thức.

“Mây là thứ gì? Lúc ta giáo huấn con trai đến phiên mây hỏi đến, rút ra ngoài cho ta!”

Đáng tiếc một quân cờ tốt của ông, vừa rồi Lộ Sùng Hoa đã phát tiết ở trên người Lộ Viễn Kiều một hồi, nhưng vẫn cứ cảm thấy chưa hết giận.

“Tôi và ông không hề có quan hệ, tôi là thứ gì không nhọc ông lo lắng, nhưng ông nhớ kỹ cho tôi, nếu ông lại dám dẫm đạp thương Lão Lộ nữa phần, Lộ Tĩnh Không tôi ở chỗ này xin thề, tương lai sẽ trả lại ông gấp mười lần!”

Cô gái nhỏ tuổi còn trẻ, giọng nói còn mang theo chút ngây thơ tính trẻ con, theo đạo lý, lời nói ra sẽ không có bao nhiêu lực sát thương, nhưng giờ phút này lại không có ai nghi ngờ lời nói của cô.

Bao gồm Lộ Sùng Hoa sống sáu bảy mươi năm, lần đầu tiên bị người uy hiếp như vậy, còn là một con nhóc thối, ở ngay trước mặt cả nhà, mặt mũi ông phải đặt ở nơi nào?

Cái này, khuôn mặt già che kín nếp nhăn đã là một khối xanh một khối đỏ, không khác gì bảng màu.

“Khẩu khí thật lớn, Lộ Tĩnh Không, mây tính là mặt hàng gì, dựa vào cái gì nói chuyện với ông nội tao như vậy? Người tới, tôi vừa mới mất một bộ trang sức quý báu, tôi hoài nghi là người phụ nữ này trộm, bắt người lại cho tôi!”

Lộ Phồn Tĩnh chờ cơ hội này đã rất lâu, cô ta vẫn luôn muốn giáo huấn Lộ Tĩnh Không, cơ hội cuối cùng đã tới, sao cô ta có thể bỏ qua?

Người hầu tuân lệnh, không nói hai lời tiến lên, mắt thấy liền sắp bắt Lộ Tĩnh Không lại, hai giọng nam đồng thời vang lên --

“Ba, đừng.....”

“Ai dám khi dễ cô ấy!”

Thân hình cao ngất lạnh thấu xương, dung nhan đao khắc thâm thúy lạnh lùng, tự mang theo khí tràng không giận mà uy, bên cạnh đứng Tiểu Thất đại gia uy phong lẫm lẫm, như là vương giả chiến thắng trở về mang theo tọa kỵ, đập ánh sáng mà đến.

Người tới không phải Sở Ngự Bắc, còn có thể là ai?

Anh lạnh lùng mà quét nhìn mọi người ở đây, tầm mắt, cuối cùng dừng ở trên cánh tay bắt lấy Lộ Tĩnh Không kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Sau này cô ấy do tôi quản (2)

Editor: May

Ra hiệu một cái, Tiểu Thất đại gia “Ngao ô.....” một tiếng hét dài, xẹt qua từ đỉnh đầu mọi người, trực tiếp đâm bay tên người hầu bắt lấy cánh tay Tĩnh Không kia.

Lúc này Tiểu Thất đại gia cũng không phải là một con vật đại manh nào, giương mồm to như bôn máu, phóng thích uy áp toàn thân, có thể trực tiếp dọa người ta sợ tới mức hôn mê.

Những người khác thấy thế, sớm đã lập tức giải tán, Lộ Phồn Tĩnh tự nhiên nhớ rõ con quái vật khổng lồ này từng công kích mình, hai chân đã run đến không thôi, môi trở nên trắng bệch, khăn trương mà bắt lấy tay Ôn Như Ngọc, đến lời nói cũng nói không nên lời.

Này cũng quá dọa người.

Lộ Sùng Hoa sớm đã nghe nói phó tổng thống có một sủng vật không giống người thường, nhưng không ngờ lại là một bá chủ như thế, lực công kích này cũng quá cường hãn.

Lộ Thúy Sơn vốn nâng đỡ ông đã là thối lui từng chút, ông chỉ có thể chuyển trọng tâm trên người lên phá trên quái trượng, mới có thể ổn định thân mình.

Sắc mặt cũng biến đổi.

“Tiểu Thất đại gia, cảm ơn mày!”

Lộ Tinh Không tự nhiên sẽ không để ý tới những người khác, cô vẫn luôn một mình tác chiến, thế đơn lực mỏng, giờ phút này nhìn thấy Tiểu Thất, nhìn thấy Sở Ngự Bắc, tựa như nhìn thấy chiến hữu của mình, giống như người thân chân chính.

Hốc mắt cô đỏ hồng, nhìn không được duỗi tay xoa xoa đầu Tiểu Thất.

Tiểu Thất đại gia thu hồi khí tràng toàn thân, bò ở bên chân Lộ Tinh Không, thân mật cọ cọ chân cô, lại bắt đầu giả vờ làm sùng vật bán manh.

“Có làm sao không?”

Tiếng nói trầm thấp của Sở Ngự Bắc vang lên ở đại sảnh yên tĩnh không tiếng động, vẫn trước sau như một không mang theo độ ấm gì, nhưng Tinh Không lại nghe ra âm áp khác.

Cô nhìn anh ở xa xa, cong cong khóe môi, lắc đầu, “Tôi không có việc gì.”

Mây nhú chặt của Sở Ngự Bắc thả lỏng một chút, ánh mắt thanh lãnh tiện đà chuyển sang phía Lộ Sùng Hoa.

“Ngày đó tôi đã nói không đủ rõ ràng ư?”

Lộ Sùng Hoa tự nhiên biết, anh hỏi, là những lời ngày đó anh nói Lộ Tinh Không là người phụ nữ của anh.

Trước đây, ông thật sự không để trong lòng.

Hiện giờ, sợ là phải đánh giá lại một lần nữa, phân lượng của Lộ Tinh Không ở trong cảm nhận của anh.

“Phó tổng thống đại nhân, chỉ là hiểu lầm, là Phồn Tinh không hiểu chuyện, hiểu lầm Tinh Không lấy đồ của nó mới náo loạn chê cười, thật ra đều là chị em đùa giỡn mà thôi, để ngài chê cười.”

Rốt cuộc cũng là cán bộ kỳ cựu về hưu đã gặp qua sóng to gió lớn, nói mấy câu, liền biến chuyện này thành mâu thuẫn nhỏ của chị em gái, mâu thuẫn gia đình, tự nhiên không đáng lao sư động chúng.

“Ông nói như thế nào?” Sở Ngự Bắc nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, nhìn Lộ Tinh Không.

“Lộ Phồn Tinh bôi nhọ tôi trộm đồ vật, người hầu tới đây bắt trộm, cứ như vậy liền thôi.” Lộ Tinh Không nhẹ nhàng băng quơ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Sau này cô ấy do tôi quản (3)

Editor: May

Trên thực tế, Lộ Tinh Không rất muốn cáo mượn oai hùm một phen, hung hăng mà giáo huấn những người này một trận.

Nhưng mà, cô cảm thấy thù của mình, phải do tự mình báo mới sáng khoái, hồ ly lại giáo hoạt, cũng luôn có lúc lão hổ không ở đây, cuối cùng vẫn là do chính mình quá yếu.

“Bôi nhọ em trộm cái gì?” Sở Ngự Bắc lại hỏi.

“Nói là trang sức quý báu?”

“Em lấy sao?”

Lộ Tinh Không lắc lắc đầu, liếc anh một cái, “Đương nhiên không có, tôi churóng mất đồ vật của cô ta.”

Sở Ngự Bắc gật đầu, chỉ chỉ đồ trên cổ Lộ Phồn Tinh, “Lấy tới đây!”

Lời này, anh là nói với Phồn Tinh.

Ngữ khí của Sở Ngự Bắc nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc gì.

Lộ Phồn Tinh thụ sủng nhược kinh, tim đập thật sự mau, đây là lần đầu tiên phó tổng thống đại nhân nói chuyện với cô, anh thật sự rất soái, còn muốn soái hơn tất cả người đàn ông cô đã gặp qua.

Cô ta tựa hồ đã bị mê hoặc, bắt lấy dây chuyền quý báu giá trị liên thành trên cổ kia đưa qua.

Mắt còn nhìn chăm chăm vào Sở Ngự Bắc.

Sở Ngự Bắc không có liếc cô ta thêm một cái, lại một động tác, Tiểu Thất đại gia xoay người bay vọt một cái, cái dây chuyền kia liền đến miệng nó, “cạch cạch.....” vài tiếng, nghiền thành vô số mảnh nhỏ.

“Dây chuyền của tôi.....” Lộ Phồn Tinh phục hồi tinh thần lại, trơ mắt nhìn, lại không dám cử động một chút.

Sở Ngự Bắc vân đạm phong khinh nói một câu với Tinh Không, “Không thể gánh chịu tội danh vô ích, trở về đi.”

Lộ Tinh Không tuy rằng không muốn cáo mượn oai hùm, nhưng giờ phút này thật sự cảm thấy rất hả giận.

Đồ vật cô dùng hết lực lượng toàn thân cũng không lay động được, bị Sở Ngự Bắc nhẹ nhàng băng quơ giải quyết.

Nhưng mà, cô cũng không có lập tức đi cùng Sở Ngự Bắc, cô không có quên mục đích mình tới đây, chỉ bằng tiếng “đừng” của Lộ Viễn Kiều kia, Tinh Không cảm thấy, cho dù dùng hết tất cả, cũng là đáng giá.

“Lão Lộ, chúng ta trở về đi.” Cô không biết những lời này của mình còn có bao nhiêu phân lượng, dù sao chính mình và ông không có quan hệ huyết thống, mà, những người này lại là người nhà thật sự của ông.

“Tinh Không, ba còn có chút chuyện cần giải quyết, con đi về trước đi.”

“Lão Lộ.....” Đáp án trong dự đoán trước, nhưng Tinh Không vẫn cảm thấy rất bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Sau này cô ấy do tôi quản (4)

Editor: May

Cô và Lộ Viễn Kiều cùng nhau sinh sống nhiều năm như thế, chưa từng nghe ông nhắc về nhà họ Lộ, bọn họ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, cho dù khổ, cũng là ngọt, lại không biết vì sao, sau khi người nhà họ Lộ xuất hiện, tựa hồ hết thảy đều thay đổi.

Lộ Viễn Kiều nhìn con gái bị thương, cố nén cảm xúc, quyết đoán làm lựa chọn.

“Tinh Không, con vốn không phải người nhà họ Lộ, con chỉ là đứa bé ta thuận tay nuôi lớn, thậm chí đến thù tạc nhận nuôi còn chưa có xử lý, bắt đầu từ khi con mười ba tuổi liền tự lực cánh sinh, ta cũng không có cho con quá nhiều. Có thể nói, giữa chúng ta không hề có quan hệ, hết thảy nhà họ Lộ cùng càng không có quan hệ với con.”

Từ nhỏ đến lớn, chuyện Lộ Tinh Không sợ hãi nhất rốt cuộc vẫn đã xảy ra, cô biết, trong lòng cô hiểu rõ, nhưng hết thảy tới quá đột ngột, cô không có một chút phòng bị.

Khuôn mặt cô trầm xuống nhìn Lộ Viễn Kiều, lắc đầu, “Lão Lộ.....”

“Tinh Không, con đã đầy mười tám tuổi, là người trưởng thành, sau này, có thể đối phụ trách với cuộc đời của mình.”

“Nếu hôm nay phó tổng thống đại nhân ở chỗ này, kính xin làm chứng, sau này Lộ Tinh Không là tự do, thân thể, hành vi, bao gồm hôn nhân đều là tự do, bất luận kẻ nào cũng không có bất luận quyền lợi gì để thao túng cuộc đời của nó, bao gồm nhà họ Lộ!”

Thật ra, Sở Ngự Bắc chưa bao giờ liếc mắt nhìn Lộ Viễn Kiều, bắt đầu từ khi biết Lộ Tinh Không tuổi còn nhỏ liền kiếm tiền nuôi gia đình, ông ta thích đánh cuộc thành tánh, cô muốn đi công ty tài vụ nhân viên thu tiền thay ông ta trả nợ.....

Lộ Viễn Kiều ở trong mắt anh chính là một người cha không hợp cách, không trách nhiệm.

Thăng đến giờ khắc này, Sở Ngự Bắc mới nghiêm túc nhìn kỹ Lộ Viễn Kiều.

Hay là, anh đã sai.

Anh gật gật đầu, “Yên tâm, sau này cô ấy do tôi quản.”

“Lão Lộ, rốt cuộc ba đang nói bậy cái gì! Những lời này con vĩnh viễn không muốn nghe, con là con gái của ba, con vĩnh viễn đều là con gái của ba!”

“Tình Không, con nghe ba nói, sau này đi theo phó tổng thống tiên sinh thật tốt, nghe lời anh ta, đây là yêu cầu cuối cùng của ba với con!”

Lộ Tình Không ngẩng đầu, nhắm mắt, không để cho nước mắt chảy ra.

Cô không biết vì sao, hai người cô và Lão Lộ vẫn luôn sống rất tốt, vì sao người nhà họ Lộ vừa xuất hiện, liền sẽ diễn biến thành bộ dạng như hôm nay.

“Lão Lộ, vì sao? Nói cho con biết vì sao!”

“Tình Không, ba ở bên con mười tám năm, con coi như ba ích kỷ, muốn sống một mình được không?”

“Con không nghe! Con không muốn! Lão Lộ chúng ta về nhà, giống như trước, chúng ta về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Sau này cô ấy do tôi quản (5)

Editor: May

“Ba không cần lo lắng, Sở Ngự Bắc sẽ giúp chúng ta trả hết nợ bên ngoài, con sẽ càng nỗ lực đọc sách, càng nỗ lực làm việc, con sẽ từ từ trả cho anh ta, con có thể làm người phụ nữ của Sở Ngự Bắc, chúng ta nhất định sẽ càng có tiền hơn nhà họ Lộ.”

“Lão Lộ, con nhất định sẽ dùng hết tất cả, để ba sống còn tốt hơn khi ở nhà họ Lộ gấp mười lần, gấp trăm lần. Tin tưởng con, Lão Lộ, chúng ta về nhà. Chúng ta về nhà.”

Tình Không nói xong, giơ tay lau nước mắt một phen, không quan tâm chạy về phía Lộ Viễn Kiều.

Sở Ngự Bắc nhìn thân ảnh nhỏ kia, mảy mui thật sự lợi hại, trái tim giống như bị cái gì đó níu chặt, thật sự không thoải mái.

Rốt cuộc cũng không có giữ chặt cô.

Tình Không đi đến bên người Lộ Viễn Kiều, mới phát hiện ông bị thương có bao nhiêu nghiêm trọng, không nói đến dấu tay trên nửa bên mặt, phía dưới vành mắt tất cả đều là ứ xanh, còn có khóe miệng, cô tin tưởng, nơi nhìn không tới trên người ông khẳng định cũng có rất nhiều vết thương.

“Có phải ông ta đánh không?” Tình Không đột nhiên bình tĩnh xuống, chỉ chỉ Lộ Sùng Hoa.

Lộ Viễn Kiều lắc lắc đầu, “Chuyện không liên quan đến ông ấy, là ba không cẩn thận té ngã, đụng phải.”

Tình Không kéo tay ông qua, ông đau đón hít ngược một hơi.

Tình Không phóng nhẹ tay, nhấp môi, lời kéo ông đi đến trước mặt Lộ Sùng Hoa.

“Vì sao phải đối với Lão Lộ như vậy? Vì sao phải động thủ đánh ông ấy? Ông có tin bây giờ tôi liền báo cảnh sát bắt ông đi ngồi tù không?”

Ở dưới cái nhìn của Lộ Sùng Hoa, hiện tại Lộ Tình Không thật đúng là liền người già hồ uy, không nói đến vị phó tổng thống đại nhân kia chính là vị vua rừng rậm uy phong lẫm lẫm, chỉ nói đến con vật luôn đi theo bên cạnh cô, như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm ông.

Ông thật sự sợ nó một lời không hợp liền đánh về phía chính mình, vậy mạng già liền dừng ở chỗ này rồi.

“Tình Không cháu nghe ông nội nói.”

“Tôi không có loại ông nội như ông!”

Lộ Sùng Hoa ho khan một tiếng, nhin tính tình xuống, “Ta chỉ có thể nói, ngoại trừ tất một cái, những cái khác đều không phải ta động tay, Lộ Sùng Hoa ta tuy không phải là quân tử gì, nhưng loại chuyện đánh con trai mình một trận này, ta vẫn là dám làm dám chịu.”

Ông đã đủ ghen khuất, bị một tiểu bối lông còn chưa dài chất vấn ngay trước mặt cả nhà, sau này uy nghiêm của ông đặt ở đâu a.

“Được rồi, Tình Không! Rốt cuộc con muốn nháo đến khi nào? Ba đã dạy con như thế sao? Có chất vấn trưởng bối như con ư? Con còn như vậy, sau này đừng nhận ba nữa! Càng không được lại tìm ba!”

“Lão Lộ.....”

“Ông ấy là ba của ta, sau này con của con cũng chất vấn ba con như vậy, con sẽ có cảm giác gì?”

“Ba của con sẽ không đối đãi với đứa nhỏ của mình như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Sau này cô ấy do tôi quản (6)

Editor: May

“Đúng! Bởi vì ta hoàn toàn không phải là ba con, mà con trước nay đều chưa từng gặp qua ba ruột của mình, con sẽ không có cơ hội này!”

Lộ Viễn Kiều thốt ra lời nói quá mức đa thương người.

Lộ Tình Không không thể tin tưởng nhìn ông, mắt to liếm liếm không chớp, nước mắt liền chảy mạnh ra ngoài.

Sở Ngự Bắc đau lòng đến lợi hại, nhưng cũng chỉ thể mặt lạnh mà nhìn, đây là chuyện của chính cô, cần phải tự mình vượt qua.

Nhưng anh hiểu rõ ba chuyện, thứ nhất, Lộ Viễn Kiều thương cô;

Thứ hai, tuy rằng không biết nguyên nhân gì, nhưng ông ấy là đang bảo hộ cô;

Thứ ba, ông hy vọng chính mình có thể trở thành chỗ dựa của cô.

Tình Không chỉ là nhấp môi, mắt tròn to quật cường mà nhìn Lộ Viễn Kiều, nước mắt liền dùng sức chảy ra từ trong đôi mắt to kia.

Cuối cùng Sở Ngự Bắc nhìn không được, nhìn Lộ Viễn Kiều nơi xa, không nhẹ không nặng mà nói một câu, “Đủ rồi!” Rồi mới một tay kéo Tình Không qua, ôm cô vào trong ngực, vuốt tay thô lỗ lau nước mắt của cô.

Tình Không vỗ bay tay anh, dùng mu bàn tay của mình lau hai cái, rồi khời từ trong lòng ngực của anh, “Lão Lộ, hôm nay ba là quyết tâm muốn phải sạch quan hệ với con phải không?”

Lộ Viễn Kiều tiếp nhận được cảnh cáo của Sở Ngự Bắc, nhấp môi, không nói gì nữa.

Tình Không gật gật đầu, “Được, vậy con thành toàn ba, chúng ta đi!”

Roi xuống một câu như thế, Lộ Tình Không xoay người, cũng không quay đầu lại đi ra đại sảnh.

Tiểu Thất đại gia nhảy lên một cái, đi theo bên cạnh Tình Không.

Sở Ngự Bắc lạnh lùng mà quét nhìn một phòng người, cuối cùng, ánh mắt anh dừng ở một chỗ nào đó của lầu hai, “Tôi lặp lại lần nữa, sau này, Lộ Tình Không do tôi quản, chuyện hôm nay, không có lần sau.”

Nói xong, cũng xoay người đi ra ngoài.

Thẳng đến khi đoàn người bọn họ đi xa, Lộ Sùng Hoa mới tin tưởng câu nói kia của Lộ Tình Không, nếu ông lại dám động thủ với Viễn Kiều, cô ắt sẽ trả lại gấp mười lần.

Ông ngược mắt nhìn nhìn vị trí Sở Ngự Bắc mới vừa nhìn qua, một ngum hờn dỗi chặn ở ngực, hung hăng liếc xéo Lộ Viễn Kiều một cái.

“Nghịch tử, mày tốt nhất cầu thần bái phật phù hộ phó tổng thống có thể che chở con nhóc kia cả đời! Ta ngược lại muốn xem, anh ta có thể bảo hộ nó bao lâu, hừ!” Tuy rằng sinh khí, lần này thật không có động thủ nữa.

“Còn có các người, ở trước khi Sở Ngự Bắc chơi chán con nhóc kia, đều đừng đi treu chọc nó, toàn bộ cúi trở về cho ta, Lộ Thúy Sơn, con đi lên!”

Lộ Sùng Hoa phát tiết một hồi, phát tay áo đi lên trên lầu.

Lộ Phồn Tinh đau lòng dây chuyền của mình, lôi kéo tay áo Ôn Như Ngọc, “Mẹ, đó là cái dây chuyền đắt nhất của con, hơn trăm vạn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lấy chính mình tới đổi (1)

Editor: May

“Được rồi, đến chỗ mẹ chọn thêm một cái, hôm nay thật đúng là đen đui, đây tính như tiền ôn thần.”

“Mẹ, mẹ nói rốt cuộc Lộ Tinh Không là vận cứt chó gì, mỗi lần đều không thể hiểu được để cô ta cuối cùng thắng thêm một phần.”

“Ta đã sớm nhận được tin tức từ chỗ quan thái thái, cháu dâu lão tổng thống đại nhân hướng vào thiên kim nhà tư lệnh, cô ta có thân phận gì? Không leo lên cảnh cao nhà họ Lộ này của chúng ta, cô ta - một cô nhi không cha không mẹ, dù là gia đình bình thường cũng chường mắt cô, bị phó tổng thống ném là chuyện sớm hay muộn thôi, hoặc chính là tiểu tam không thể ra ánh sáng, con để ý đến cô ta làm gì.....”

.....

Lộ Tinh Không ra khỏi Lộ Phủ, đôi tay cầm ở túi quần jean, mắt đẹp phóng không, ngẩng đầu nhìn từng ngôi sao sáng lấp lánh nơi phía chân trời đen nhánh.

Tiểu Thất đại gia vẫn luôn đi theo bên cạnh cô, thỉnh thoảng chạy nhanh vài bước, rồi mới quay đầu lại nhìn cô, lại chạy về sóng vai đi với cô, thường vẫy vẫy cái đuôi, lại thường thường cọ cọ cô một chút.....

Cô gái ngoái đầu nhìn lại, khom lưng xoa xoa đầu nó, lại ngược mắt nhìn phía chân trời đen nhánh, không biết suy nghĩ cái gì.

Sở Ngự Bắc đi theo sau lưng bọn họ, một người một hồ rất là hài hòa, bóng dáng nhỏ xinh nhìn đến khiến cho người cảm thấy thực trầm trọng.

Tuổi nhỏ, kiếm tiền nuôi gia đình, cùng ba sống nương tựa lẫn nhau, tính cách vừa thiện lương lạc quan, kiên cường giống cò đại.

Tiểu Thất nhận chủ, chưa từng thích qua bất cứ kẻ nào ngoại trừ anh, ngay cả người nhà của anh, cũng không thấy quá nhiệt tình, nhưng nó thật sự thực thích cô nhóc này.

Không biết vì sao, Sở Ngự Bắc trước sau cảm thấy mặc kệ bất luận khó khăn gì, đều không cong vòng eo tình tẻ nhưng thẳng tắp của cô.

“Cô muốn đi nơi nào?”

Tiếng nói trầm thấp thanh lãnh vang lên ở dưới đêm yên lặng đen nhánh đầu mùa hè, nhẹ nhẹ lọt vào tai, không biết vì sao, Tinh Không có loại tâm tình muốn khóc.

Cô dừng bước chân lại, nhưng vẫn không có quay đầu lại, vẫn luôn nhìn phía chân trời, “Tôi cũng không biết đi nơi nào.”

Nghĩ nghĩ lại nói, “Anh có thể đưa tôi về trường học không?”

Sở Ngự Bắc tiến lên, lại tự nhiên không thôi ôm tay nhỏ của cô vào trong lòng bàn tay của mình.

Nhàn nhật nói, “Buổi tối ở nơi này, sáng ngày mai đưa em đi trường học.”

Tinh Không theo bản năng muốn cự tuyệt, còn muốn buông bàn tay đang nắm cô ra, nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn là tham luyến một chút ấm áp kia,

Hiện tại cũng xác thật quá muộn, trở về đã qua thời gian đóng cổng, phòng chừng phải leo tường.

Cô gật gật đầu, không có cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Lấy chính mình tới đổi (2)

Editor: May

Trời đất bao la, cô lại không có chỗ dung thân.

“Cám ơn anh.” Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, cô vốn không muốn nói hai chữ này.

Sở Ngự Bắc không có tiếp nhận lời nói của cô, lời kéo cô đi về phía biệt thự, Tiểu Thất đại gia cũng vẫn luôn đi theo, đến Tây Uyển cũng không trở về.

“Cô tắm rửa xong tới đây tìm tôi.” Trước khi Sở Ngự Bắc về phòng bỏ xuống một câu như thế.

Đầu quả tim Tình Không run lên, gục đầu xuống, đến lông mi cũng đang run rẩy.

Thật ra, cô biệt được, trao đổi đồng giá, thế giới này trước nay đều không có com trừa miễn phí.

Cô trở lại phòng, thím Lý đã giúp cô xả đầy một bồn nước ấm.

Nói cảm ơn, cô gấp không chờ nổi nằm xuống.

Sau khi qua vài phút, người thoải mái không ít, đầu cũng thanh tỉnh một chút.

Cô nhắm mắt lại, hồi tưởng khỏi từng chút một trong mấy ngày nay, thật sự giống như nằm mơ.

Cô hiểu rõ, kiểu cách cũng không đổi về cuộc sống đơn giản trước kia của cô và Lão Lộ được, dù sao đã hai bàn tay trắng, cũng đừng để bụng đến hoàn toàn triệt để một chút.

Sau khi quyết định chủ ý, cô tắm nhanh một ít.

Phòng tắm tràn ngập hơi nước, cô gái vừa mới tắm xong trong gương, da thịt màu hồng phấn vô cùng mịn màng, đó là thuộc về lòng trắng trứng không xương mười tám tuổi.

Tóc cô nhỏ nước, mắt sưng mù mang theo chút mê ly không hợp tuổi, gọi cảm giữa cô gái và phụ nữ, cô suy diễn đến gái đứng chỗ ngựa, nhìn như thế nào, đều là mỹ điểm không gì sánh được.

Ngay cả bọt nước trên người cô cũng không có lau khô, cái gì cũng không mặc, trực tiếp phủ thêm áo tắm dài, duy trì trạng thái này, trực tiếp đi gõ cửa phòng Sở Ngự Bắc.

Theo một tiếng trầm thấp thanh lãnh “Mời vào”, tâm tình thấp thỏm nhộn nhạo của cô lên cao một chút.

Rốt cuộc vẫn là đẩy cửa đi vào.

Sở Ngự Bắc tựa hồ cũng là mới vừa tắm gội xong, anh mặc áo tắm dài màu xám đậm, tóc cũng là nhỏ nước, anh đang đưa lưng về phía cửa, cầm notebook đang tra tư liệu gì.

Thẳng đến khi âm thanh đóng cửa thật mạnh của cô vang lên, anh mới xoay người.

Chân tuyết trắng của Tình Không và thắm lông dê tuyết trắng hòa hợp làm một thể, cô cẩn thận đi tới, không có phát ra một chút âm thanh, càng không dám ngẩng đầu.

Cô đi đến đứng yên ở trước ghế dựa của Sở Ngự Bắc, mấy chục mét ngắn ngủn, mỗi bước kinh tâm.

Sở Ngự Bắc chuyển ghế dựa qua, đôi tay gối sau nơ, áo tắm dài hơi rộng mở, môi mọng gọi cảm mím chặt, con ngươi sâu thẳm mang theo xem kỹ, xé dịch không tệ mà nhìn chăm chăm cô.

Lửa nào đó, chảy xuôi ở trong mắt.

Tình Không căng da đầu xóc mắt, đột nhiên không kịp phòng ngừa đắm vào tầm mắt lửa nóng của anh, cô run rẩy lông mi thu hồi tầm mắt, lại lo lắng thấy ngực rộng mở của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Lấy chính mình tới đổi (3)

Editor: May

Da thịt màu lúa mạch, hoa văn rõ ràng, vài giọt nước nghịch ngợm chảy xuôi, đó là hormone chuyên thuộc về người đàn ông, gợi cảm, mê người.

Lần đầu tiên của mình giao cho người đàn ông có mị lực như vậy, cô không thua thiệt đi

“Xây ra chuyện gì?” Thanh tuyến cứng đờ, cổ nén dục vọng nào đó.

Tình Không hô hấp một hơi thật sâu, đi đến bên người anh, khuôn mặt nhỏ hồng, mắt ướt đẫm lớn mật nhìn thẳng anh.

“Tôi.....”

Lời còn chưa bắt đầu nói, Sở Ngự Bắc đã nhìn thấy bên trong của cô là trống không, nguy hiểm mà hip hip mắt một chút, bàn tay to ôm lên eo thon nhỏ mảnh khảnh của cô.

Cô “A” một tiếng, ngã ngồi đến trên đùi anh, đôi tay đúng lúc kéo lấy cổ anh.

Hơi thở mát lạnh sau khi trên người tắm gội qua chui vào xoang mũi của cô, thân mình đã bắt đầu nhũn ra.

Sở Ngự Bắc nhìn xuống áo tắm dài rộng mờ của cô, hô hấp đã cực kỳ không ổn, không nói hai lời phủ lên môi anh đào nhỏ anh tâm tâm niệm niệm

Hương vị quen thuộc, xúc cảm ấm áp mềm mại đánh úp lại, anh chậm rãi nhắm mắt lại, cạy khớp hàm cô ra, mạnh mẽ truy đuổi tiểu đình hương của cô.....

Áo tắm dài của cô cũng không dài, tay Sở Ngự Bắc dời xuống, trực tiếp liên tiếp chạm tới da thịt mềm đại dưới áo dài tắm trượt xuống, mông cô gái cũng không lớn, nhưng rất vênh, co dãn rất tốt.

Hô hấp của anh càng ngày càng nặng, như là muốn hút Lộ Tình Không vào cốt nhục, điều chỉnh vị trí một chút, làm Tình Không khóa ngồi ở trên đùi anh, mỗi tay một bên, mông cô ở dưới tay anh, nở rộ ra các loại hình dạng.....

“Ư.....”

Tình Không không tự giác phát ra âm thanh mê người, như là mời, Sở Ngự Bắc vừa mới mở ra cửa lối thế giới đầu thể nào chịu đựng được?

Anh hôn lướt qua cổ, bả vai Tình Không, vẫn luôn đi đến phía trước cô.....

Động tác dưới tay cũng buộc chặt, đề cô về phía bành trướng của mình, bàn tay to một đường hướng lên trên, đẩy eo thon nhỏ mảnh khảnh qua, đón ý nói hòa nhịp với mình, cùng nhau bay múa.....

Cả người Tình Không phóng không, run thật sự lợi hại, đó là lãnh thổ thần bí chưa từng có người đến, cũng là cảm giác chưa bao giờ cảm thụ qua, Sở Ngự Bắc mang theo cô nhất nhất đi qua.

Sở Ngự Bắc cũng thế, trước khi gặp Lộ Tình Không, anh trời sinh tính nhạt nhẽo, hoàn toàn vô dục vô cầu, chỉ là đàn ông ở trên chuyện nào đó cũng luôn có thể không thầy dạy cũng biết.

Thẳng đến giờ khắc này anh mới phát hiện, thật ra chính mình cũng không phải là nhạt nhẽo, mà là, cho tới nay đều không có gặp được người phụ nữ có cảm giác, mà Lộ Tình Không là người đầu tiên, cũng là một người duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Lấy chính mình tới đổi (4)

Editor: May

Anh muốn, tự nhiên không chỉ như vậy, nụ hôn của anh trở lại trên môi cô gái lần nữa, một bàn tay kéo áo tắm dài trên người của mình, ép cô về phía

mình, một cái tay khác thăm dò xuống, đụng tới địa phương nhu nhược nhất của cô gái, lòng bàn tay ướt đầm một mảnh.

Cả người Tinh Không bưng tỉnh, theo bản năng khép chân của mình lại, đẩy Sở Ngự Bắc ra, mắt to mê ly giống như phủ lên một tầng hơi nước, “Sở Ngự Bắc, đừng.”

Môi Sở Ngự Bắc xẹt qua cô vành tai và tóc mai chạm vào nhau, dùng ngữ khí phun ra hai chữ, “Uớt rồi.”

Cả trái tim của Lộ Tinh Không đều đang run rẩy, trên mặt nóng đến sắp thiêu đốt.

Trước khi tiến vào phòng, cô đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng mà, chân chính đi đến giờ khắc này, cô vẫn là không có cách nào thần nhiên.

Cô dùng hết sức lực đẩy Sở Ngự Bắc ra, há to miệng thở hổn hển, một lúc lâu sau mới phát hiện chính mình lại khóa ngồi ở trên người anh, dây lưng áo tẩm dài đã cởi bỏ, trên da thịt trắng sứ phủ kín tím tím xanh xanh, cô không cần nhìn cũng biết hiện tại bộ dáng của mình như thế nào.

Cô nhanh chóng bước chân đi, lại bị một tay Sở Ngự Bắc bắt lấy.

Lúc này, sao Sở Ngự Bắc sẽ để cô trốn chứ?

“Không muốn sao?”

“Trước buông tôi ra.”

“Trả lời tôi, hửm?” Giọng nói người đàn ông khàn khàn gọi cảm đến làm người không ứng phó nổi.

“Trước để tôi xuống dưới, tôi. tôi có lời nói với anh.”

Đầu tóc và mắt cô gái đều là ướt đầm dề, Sở Ngự Bắc muốn ngừng mà không được, lần thứ hai cúi đầu, hôn lên cái miệng nhỏ lại nhai của cô.

“Chờ. Chờ một chút.”

Sở Ngự Bắc dùng sức hút một chút, “chụt.” một tiếng, miễn cưỡng ngừng lại, cái trán chống ở cái trán của cô gái, há to miệng thở phì phò, đều có thể nghe thấy tiếng hô hấp.

Thật ra anh còn chưa biết rõ ràng cảm giác của mình đối với cô gái này.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, đều sẽ có cảm giác không giống nhau, đó là một loại khát cầu của đàn ông với phụ nữ, anh cho rằng, đây hẳn chính là như lời Mặc Trần nói, luôn có một người phụ nữ sẽ giúp anh mở ra **** cánh cửa lớn của thế giới.

Cô gái này còn nhỏ, anh vốn dĩ dù muốn hơn nữa cũng tính toán nhịn xuống, không chuẩn bị nhanh như thế, nhưng hiển nhiên, cô gái này còn lớn gan hơn trong tưởng tượng của anh, càng muốn nếm thử.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Công việc sau này của cô (1)

Editor: May

Xem từ phản ứng ngây ngô của cô, anh cho rằng, trước anh, cô cũng chưa từng làm như vậy.

“Mặc như vậy tới đây, còn không phải là hy vọng tôi đối với cô như vậy? Hửm?”

Mặt Tinh Không bạo hồng, hận không thể tìm một cái động chui vào, lời nói của anh không có ý khinh miệt, càng như là trêu chọc, bởi vì âm cuối của anh mang cười.

Tinh Không ngược mắt, dừng cảm mà nhìn thẳng vào anh, anh, có thể cho rằng chính mình là cái loại phụ nữ đặc biệt tùy tiện hay không?

Trời biết cô cố lấy bao nhiêu dũng khí.

Cô hít thở thật sâu, thật ra cũng không quan trọng, cô lại không có vọng muốn sống cả đời với anh, cô hai bàn tay trắng, lấy thân thể của mình trao đổi, là phương thức duy nhất của cô.

Anh từng nói, “Lấy chính mình tới đổi”.

Nghĩ đến đây, trái tim Tình Không không khỏi nhói đau.

“Tôi cảm ơn anh giúp tôi nhiều như thế, tôi không biết lấy cái gì tới cảm tạ anh, tôi biết đây là anh muốn, cho nên tôi lấy chính mình tới đổi.”

Tuy rằng cô còn nhỏ tuổi, chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng đạo lý đối nhân xử thế vẫn là hiểu.

Nghe lời nói của cô, Sở Ngự Bắc lại nguy hiểm híp híp mắt, khuôn mặt tuấn tú lạnh xuống, “Ý cô là gì?”

Con người ướt át của Tình Không nghiêm túc nhìn anh, “Anh đã nói, anh giúp tôi, tôi muốn dùng chính mình tới đổi, chẳng lẽ đây không phải là anh muốn ư?”

Bàn tay to của Sở Ngự Bắc捏o cảm cô gái, cường bách cô vẫn luôn đối diện với mình, “Cho nên, cô vì cảm tạ tôi, chủ động chân không đưa tới cửa?”

Cầm Tình Không bị anh véo đến đau nhức, cô không rõ, đang yên lành, sao anh lại đột nhiên trở mặt.

Rõ ràng là anh ám chỉ chính mình tắm rửa xong liền đến phòng anh.

Lần đầu tiên lúc vào phòng anh, anh liền nói qua, nửa đêm đến phòng của một người đàn ông, chính là vì chuyện nam nữ.

Cô báo đáp hỗ trợ của anh, cô dựa theo phương thức của anh, sao anh lại bỗng nhiên không cao hứng chứ?

“Lộ Tình Không, cô mới mười tám tuổi, lòng liêm sỉ của cô đâu? Có phải bất luận là người đàn ông nào giúp cô, cô đều tính toán lấy chính mình đi đổi không?”

Lời nói như vậy, cũng làm Tình Không đau đớn, toàn thân cô gần như***** khóa ngòi ở trên người anh, anh hỏi cô vấn đề như vậy.....

“Trả lời tôi!”

“Đúng!” Lộ Tình Không quật cường nhìn cô, ngoại trừ thân thể còn tính là sạch sẽ, cô còn có cái gì?

Giả thiết, cô vốn dĩ không tính toán đáp lại, cô cho rằng chính mình và anh ở chung còn tính là vui vẻ, anh đối với cô có cảm giác, cô đều có thể cảm thụ được.

Mà cô cũng không chán ghét anh.

Tuy rằng Lộ Tình Không cô hai bàn tay trắng, nhưng trên thế giới này, người có thể khiến cô chủ động dùng thân thể trao đổi, chỉ có Sở Ngự Bắc anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Công việc sau này của cô (2)

Editor: May

Biết rõ cô nói chính là lời nói thật, trao đổi đồng giá cũng là chính miệng anh đưa ra, lúc trước anh không rõ cảm giác của mình với cô.

Thẳng đến giờ khắc này anh mới bỗng nhiên hiểu rõ, anh muốn không phải như vậy, hoặc là nói không chỉ như vậy, anh muốn, cũng không phải cô vì báo ân mà hiến thân, anh muốn cả thể xác và tinh thần, anh muốn linh hồn và thân thể cô hoàn toàn triệt để thuộc về một mình Sở Ngự Bắc anh.

Giống như thiếu, cũng không phải là chuyện đó.

Chậm rãi, anh buông lỏng tay ra, môi lương bạc khê mở, “Đi ra ngoài!”

Tình Không vội vàng xuống dưới từ trên đùi anh, sửa sang lại quần áo, hốc mắt hồng hồng nhìn anh, “Đây là thứ duy nhất tôi có thể báo đáp anh, là chính anh không cần.”

“Đi ra ngoài!”

Tình Không ngẩng đầu lên, không cho nước mắt rơi xuống, nắm chặt vạt áo của mình, nhấc chân trần xoay người đi ra ngoài.

Sở Ngự Bắc nhìn bóng dáng quật cường kia, chân ngọc đâm mắt anh đau đớn thật sau, anh vung bàn tay lên, quét hết thủy đồ trên bàn rơi xuống mặt

đất.

Trên thảm lông dê tuyết trắng, thỉnh thoảng xuất hiện một tấm thẻ phụ màu đen, đó là nguyên nhân Sở Ngự Bắc nửa đêm gọi Lộ Tĩnh Không tới đây.

Anh nhớ rõ, hôm nay cô nói không có tiền ăn cơm, nghèo đến muốn bán lễ phục dạ hội, tấm thẻ phụ này là anh sai người suốt đêm tạo ra, mới đưa đến trước khi Lộ Tĩnh Không vào cửa vài phút.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, sự tình diễn biến thành như vậy.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Tĩnh Không liền tính toán lên rồi đi.

Tiểu Thất đại gia thông minh đại khái là nhận thấy được ý đồ của cô, kéo lấy ống quần cô “Ngao ngao” kêu to, đánh thức thím Lý.

“Tĩnh Không tiểu thư, cô ra cửa sớm như thế là muốn đi đâu? Để tiên sinh đi gọi tài xế chuẩn bị xe đi.”

Tĩnh Không kêu khổ thấu trời, ai oán mà nhìn Tiểu Thất đại gia.

“Không cần đâu thím Lý, cháu là vợ vàng về trường học đi học.”

“Nhưng lúc này mới hơn 6 giờ nha, tiên sinh đi ra ngoài chạy bộ còn chưa có trở về, tôi đi chuẩn bị cơm sáng, cháu ăn qua cơm sáng rồi đi đi.”

Tĩnh Không vợ vàng xua xua tay nói, “Không cần không cần, cháu thật sự rất gấp.”

“Nhưng giờ cũng không có xe xuống núi nha?”

“Cháu chuẩn bị chạy bộ xuống núi, rèn luyện thân thể.”

Tĩnh Không nói xong liền chuẩn bị xoay người, kết quả, Tiểu Thất đại gia lập tức chạy đến phía trước chặn cô.

Tĩnh Không bắt đầu dĩ công lưng, thương lượng với nó, “Chủ nhân nhà mày đồng ý ta rồi đi, mày tránh ra được không?”

“Ai đồng ý cho cô rồi đi!”

Tiếng nói thanh lãnh không mang theo độ ấm xen vào, Lộ Tĩnh Không sợ tới mức trái tim đều treo không một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Công việc sau này của cô (3)

Editor: May

Tối hôm qua thiếu chút nữa lau súng cướp cò, những cảm giác đó, những độ ấm đó..... Tựa hồ đến bây giờ còn chưa có rút đi, rốt cuộc cũng là cô gái chưa trải qua chuyện đời, lá gan lớn hơn nữa, cũng sẽ xấu hổ.

Sở Ngự Bắc không nghĩ tới cô nhóc này trời chưa sáng liền muốn chạy trốn, từ nơi này đi đến dưới chân núi ít nhất cũng phải mấy tiếng.

Cô liền không thích anh như vậy sao?

Anh càng không để cô được như ý.

“Tiến vào ăn bữa sáng.”

Tĩnh Không gục đầu xuống nhìn sàn nhà, không dám nhìn anh, “Tôi không ăn, tôi muốn sớm về trường học một chút.”

“Thân thể cô là của tôi, không có quyền lợi nói không.”

Tĩnh Không, “.....”

Đành phải xám xịt đi theo anh đi vào.

May mắn sau khi Sở Ngự Bắc vào nhà liền trực tiếp lên lầu, hô hấp của Tinh Không mới có thể thông thuận, cô thật sự rất muốn chạy nhanh rời khỏi nơi này.

Thím Lý chuẩn bị tốt bữa sáng vừa mới bung lên bàn, Sở Ngự Bắc đúng lúc đi xuống, thay xong quần áo, một thân thanh tân thoải mái.

Thật sự có một loại người, tùy tiện đứng ở nơi nào đó, cũng là phong cảnh cực hạn.

Tinh Không chỉ dám liếc mắt xa xa nhìn một cái, khí tràng người đàn ông này quá mức mạnh mẽ, hô hấp ở cùng một không gian với anh, cô đều cảm thấy da đầu tê dại.

Cô đang lâm vào suy nghĩ của mình, một bàn tay to thon dài đưa một cái cà vạt qua.

Cô giật mình, cuối cùng ngược mắt nhìn anh.

“Đeo lên.” Nói xong, Sở Ngự Bắc lại tự nhiên nhét cà vạt vào tay cô, dáng người đỉnh bật đứng yên ở trước mặt cô.

Tinh Không bắt đầu đi tiếp nhận, nhưng nhón mũi chân vẫn là không thể đeo cà vạt lên trên cổ anh.

“Anh quá cao, tôi với không tới.” Chỉ một lúc, trán của cô đã toát ra một tầng mồ hôi hơi mỏng.

Sở Ngự Bắc cao 1 mét 8 tám, nhìn xuống cô từ trên cao, lúc này mới phát hiện, cô nhóc này thật sự rất nhỏ, mặt nhỏ không nói, ngay cả chiều cao cũng chỉ miễn cưỡng đến bờ vai của anh mà thôi.

Tối hôm qua lúc ôm cô ngồi, cũng không phát hiện cô nhỏ như thế.....

Tối hôm qua.....

Ánh mắt sâu thẳm của Sở Ngự Bắc trầm trầm.

Nếu nhớ không lầm, Tần Hân từng cho anh xem qua những bảng xếp hạng nam thần quốc dân gì đó, cái gì mà người đàn ông nam nữ muốn ngủ cùng nhất, nam thần hệ cấm dục..... Lung tung rối loạn một đồng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Công việc sau này của cô (4)

Editor: May

Anh hẳn là rất được phụ nữ thích đi?

Rốt cuộc cô nhóc này là không thích anh, hay là không dám thích anh?

Cuối cùng ngồi xuống, nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, tiện tay kéo người đến trên đùi của mình.

Tinh Không thét kinh hãi một tiếng, người đã tới trên đùi anh rồi, bóng ma tối hôm qua còn chưa có tan đi, hiện tại cảm giác càng rõ ràng.

Đầu quả tim của cô lại bắt đầu run rẩy.

“Động thủ đi.”

Sau khi đỡ tốt cô, người đàn ông ngồi thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực, lại khôi phục bề ngoài hờ hững trước sau như một, một bộ dáng sống không còn gì luyến tiếc.

Tâm thần Tinh Không ổn định rồi, ngón tay lại run rẩy đến lợi hại, cô xoay thân mình qua, lại không thể nào thuận tay.

“Như vậy không thuận tay, tôi vẫn là đứng lên đi.”

Sở Ngự Bắc xóc mắt liếc nhìn cô một cái, tầm mắt lại thu trở về.

Tinh Không sờ không được ý tứ của anh, vẫn là xuống khỏi đùi anh, kéo ghế dựa một bên qua ngồi xuống, bắt đầu cẩn thận giúp anh đeo caravat.

Hương thơm tiến vào mũi, tầm mắt Sở Ngự Bắc vẫn luôn ở trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo của cô, lông mi của cô thực dày, lúc chớp mắt giống một cánh

quạt lay động, càng như là quạt ở trong lòng của anh.

Đầu quả tim của anh đã hơi phát ngứa.

“Được.”

Tình Không cũng coi như là có kinh nghiệm, ở lúc cô còn nhỏ, Lộ Viễn Kiều thích mặc tây trang, từ nhỏ cô đã được ông huấn luyện rất khá.

Nhưng lúc này đây, tay run đến thật sự là lợi hại, ước chừng mất năm sáu phút, mới thất tốt cả vạt.

Đột nhiên nhanh trí, tay Sở Ngự Bắc giữ sau đầu cô, nhẹ nhàng hôn một chút liền buông ra, nói câu, “Sau này đây là công việc là của cô.”

Rồi mới lại khôi phục bộ dáng sống không còn gì luyến tiếc kia, cầm nâng nâng về phía đồ ăn trên bàn cơm, “Ăn bữa sáng.”

Tình Không bị lời vừa rồi của anh hù đến sững sốt.

Cảm giác thật giống như tối hôm qua chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Bọn họ lại về bộ dáng lúc đầu quen biết, đây rốt cuộc là tình huống gì a?

Tình Không hô hấp một hơi thật sâu, nói, “Sau này tôi trọ ở trường, sợ là không có cách nào giúp anh.”

Sở Ngự Bắc ưu nhã cắn sandwich, sau khi đồ ăn nuốt xuống mới mở miệng nói, “Sau này cô ở nơi này, tan học sớm muộn gì cũng sẽ có người đón đưa, toàn bộ những công việc lung tung rồi loạn kia đều bỏ hết cho tôi.”

Ngữ khí nói chuyện của anh là nhất quán không mang theo độ ẩm.

Tình Không buông đĩa trong tay, nghiêm túc nhìn chăm chăm anh, “Vậy sau này tôi cụ thể phải làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hay là..... anh không được (1)

Editor: May

Anh từng nói, cô là người của anh, anh sẽ không thuận miệng nói thôi, từ trước đến nay người đàn ông không nói nhiều lời vô nghĩa lắm.

“Thành viên tổ chức cô nhi viện đã đầy đủ, địa chỉ cũng đã chọn rồi, liền ở chân núi này, sau này cô trừ bỏ đi học, thời gian còn dư ra tới xử lý chuyện cô nhi viện, có vấn đề không?”

Đều đã nói đến mức này, Tình Không cảm thấy chính mình trì hoãn nữa thì chính là làm kiêu, nhưng cô không nghĩ tới nhanh như thế liền có thể hoàn thành xong.

“Bên tôi không có vấn đề, lập tức liền nghỉ hè, trên thời gian cũng không thành vấn đề.”

Người đàn ông cũng không có tiếp lời nói của cô, chỉ nghe thấy “cạch” một tiếng, trên bàn cơm nhiều thêm một tấm thẻ nhỏ màu đen.

“Tất cả phí tổn lấy từ bên trong, không có hạn mức cao nhất.”

Miệng Tình Không chặn một cái bánh bao nhỏ, thiếu chút nữa đã bị nuốt trọn.

Cô cầm lấy tấm thẻ nhìn một chút, mắt to xoay chuyển nhanh như chớp, “Vậy mỗi tháng tôi khai bao nhiêu tiền lương?”

Cô tương đối quan tâm chính là cái này.

Sở Ngự Bắc liếc liếc mắt nhìn cô một cái, “Tùy ý cô.”

Tình Không yên lặng nhấn like cho nhân vật lớn, nói như thế, cô rất nhanh liền có thể để dành đủ tiền mang theo Lão Lộ cao bay xa chạy.

Chỉ là Lão Lộ nguyên ý sao?

Cô không phải ngu ngốc, một màn ở nhà họ Lộ kia, Lão Lộ khẳng định là có nỗi khổ, nếu không, mười mấy năm sống nương tựa lẫn nhau này của bọn

họ chính là một ché cười thiên đại.

“Chi phí ăn mặc đều có thể lấy từ bên trong, không có hạn mức cao nhất, nhưng ngân hàng cần sự đồng ý của tôi.”

Tình Không, “.....”

Chẳng lẽ là nhân vật lớn có thuật đọc tâm? Biết suy nghĩ trong lòng cô?

“Vậy anh vẫn là nói con số đi, tôi tự chuyển vào tài khoản của mình.”

Thật ra, Sở Ngự Bắc cũng không có khái niệm gì với tiền, con số thôi, chỉ là cảm thấy tiền của mình có người hỗ trợ xài, cảm giác thực vi diệu.

“Sau khi cô học xong làm việc có thể kiếm bao nhiêu tiền?”

Trông mắt linh động của Tình Không lại chuyển nhanh như chớp, gờ hai ngón tay, “Hơn hai vạn, anh có tiền như thế, cũng không thể ít hơn con số này đi?”

“Vậy ba vạn, chi phí ăn mặc không có hạn mức cao nhất, quần áo của cô sẽ có người đặt mua giúp cô.” Sở Ngự Bắc nói, ánh mắt thâm trầm liếc cô, “Nhưng không cho phép lấy đi ra ngoài bán của cái lấy tiền mặt.”

Tình Không nhanh chóng nuốt bánh bao nhỏ xuống, bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, “Tôi có tiền rồi còn cần bán quần áo lấy tiền mặt sao?”

Cô cực kỳ hồi hận, cô cho rằng anh ít nhất sẽ cò kè mặc cả, sao cô có thể kiếm hai vạn nhiều như thế được? Sớm biết vậy nói mười vạn là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Hay làanh không được? (2)

Editor: May

Nhưng mỗi tháng ba vạn cũng tốt, chi phí ăn uống của cô đều có người quản, một năm ít nhất có thể để dành khoảng ba vạn, đại học cô còn có hơn ba năm sẽ tốt nghiệp, trong khoảng thời gian này lại nghĩ cách kiếm tiền, tương lai cô và Lão Lộ liền có hi vọng.

Nghĩ như thế, người cũng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

Thật ra, Sở Ngự Bắc người này trừ bỏ lạnh nhạt một chút, đôi khi sẽ có chút âm tình bất định, khó có thể nắm bắt, cô sẽ không chống đỡ được, đại đa số tình huống cũng dễ nói chuyện.

Ở nơi này có thể cách Lão Lộ gần một chút, thím Lý làm đồ ăn lại ăn ngon, còn có Tiểu Thất đại gia bồi cô, không cần một mình lạnh lẽo, thật ra cũng khá tốt.

“Cám ơn anh.”

Đột nhiên nói lời cảm tạ, Sở Ngự Bắc ngược lại có chút sờ không được đầu óc.

“Tôi càng thích cô dùng phương thức khác cảm tạ tôi.” Chỉ là lời nói nghiêm trang như vậy, sau khi trải qua đêm qua, lời nói ra từ miệng anh cũng đã thay đổi.

Lộ Tình Không cắn cắn môi dưới, trên mặt cũng có chút nóng lên, “Tôi muốn cho anh, là chính anh không cần.”

Thật ra tối hôm qua cô đã làm tốt chuẩn bị tâm lý giao chính mình cho anh, lúc bắt đầu còn rất tốt, bọn họ đều thực..... lúc sau không biết nơi nào chọc phải anh, mới đưa đến tan rã trong không vui.

“Lộ Tình Không, cô mới mười tám tuổi, một bộ dáng phát dục chưa tốt cũng dám..... Đầu óc cô cả ngày đều suy nghĩ cái gì?” Lại nói tiếp, Sở Ngự Bắc rất khó bình tĩnh, lại dám khoác áo tắm dài, chân không ra trận đi câu dẫn anh.

Cso tiền đồ!

Trọng điểm là, cô cũng không phải bởi vì thích chính mình mới làm như vậy, mà là bởi vì cảm tạ anh.

Sở Ngự Bắc anh hoặc không cần, hoặc đều có thể xác và tinh thần, con nhóc chết tiệt kia tính cái gì vậy?

Lời nói của Sở Ngự Bắc cũng không có làm Tình Không khó chịu, mà là kinh ngạc, rõ ràng là chính anh yêu cầu, sao nghe tới như là cô chủ động vậy?

Anh bắt đầu rõ ràng rất hưởng thụ, vì sao hiện tại lại là vẻ mặt ghét bỏ chứ?

Đột nhiên, trong đầu cô có một giả thiết phi thường lớn mật, liền thuận miệng nói ra, “Hay là..... anh không được?”

Thật ra, cô cảm giác được đến anh rất được nha?

Nói nói, mắt còn không tự giác nhìn về phía nơi nào đó.

“Lộ - Tình - Không!” Huyệt Thái Dương của Sở Ngự Bắc nhảy thành thạch, lần đầu tiên anh muốn bóp chết một người phụ nữ như thế.

Mất nguy hiểm nửa híp, “Cô có tin bây giờ tôi liền để cho cô thể nghiệm một chút rốt cuộc tôi có được hay không không!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Hay là....anh không được? (3)

Editor: May

Âm lượng lời này của người đàn ông không cao, chỉ là rất có chút hương vị nghiêng răng nghiêng lợi, Tình Không không nghi ngờ anh chỉ nói không thôi chút nào.

“Được thôi, được thôi, rõ ràng là chính anh yêu cầu, cuối cùng không muốn cũng là anh, thẹn quá thành giận.....” Giọng nói Tình Không càng ngày càng nhỏ, dù sao cũng không quen thảo luận loại chuyện này với đàn ông.

“Lộ Tình Không, nghe kỹ cho tôi, cô là người của tôi, sau này bảo trì khoảng cách với người đàn ông khác, càng không cần chán ghét cái đề tài này, nếu không tôi không ngại tùy thời tự mình để cô thể nghiệm” Ngữ khí người đàn ông vẫn thanh lãnh như cũ, nhưng lời nói ra lại rất bá đạo.

Tình Không trầm mặc, sao anh lại nói câu “cô là người của tôi” đến đúng lý hợp tình như vậy chứ?

Đến bây giờ cô còn không rõ, rốt cuộc anh là ghét bỏ cô còn nhỏ tuổi, hay là ghét bỏ nơi đó của cô nhỏ, hay là anh không được.

Nguyên nhân càng sâu, cô cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu.

Cô càng không rõ là, anh nói cô là người của anh, cô rốt cuộc phải định vị chính mình như thế nào, hoặc là phải làm cái gì cho anh.

Tình nhân? Xem từ thái độ của Sở Ngự Bắc, cũng không phải, mặc dù có lúc anh nói chuyện khó nghe, nhưng cô cảm giác được tôn trọng, cô càng không có làm hết nghĩa vụ và trách nhiệm của tình nhân.

Bạn gái? Thân phận địa vị cách xa, cô đến nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhưng trình độ thân mật giữa bọn họ giống như xác thật vượt qua giới hạn bạn bè.

Mấy vấn đề có thích, có yêu hay không này cô càng không dám đi nghĩ.

Cho đến tận bây giờ, anh giúp chính mình rất nhiều, mà chính mình tựa hồ chưa từng làm gì cho anh.

Thân thể nói, anh muốn liền cho anh.

Tình Không báo với chính mình, nhất định phải bảo vệ tốt tâm của mình, động cái gì cũng có thể, ngàn vạn không thể động tâm!

Nếu không, chỉ sẽ càng yêu hơn lúc yêu Sở Văn Triết gấp trăm lần, ngàn lần.....

Tình Không hất hất đầu, tuân theo cách làm lạc quan nhất quán của mình, xem một bước đi một bước đi.

Trước mắt quan trọng nhất chính là làm chuyện cô nhi viện, còn có chính là cần phải biết rõ ràng rốt cuộc Lão Lộ bên kia đã xảy ra chuyện gì.

.....

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tình Không ngồi xe của Sở Ngự Bắc ra cửa.

Nói đến xe của Sở Ngự Bắc, hiện tại lòng cô vẫn còn sợ hãi.

“Hôm nay sẽ không người ám sát anh nữa chứ?”

Sở Ngự Bắc đang xem báo chí, nghe được lời này của cô, ngược lại liếc mắt nhìn cô một cái.

“Chuyện mười năm gặp một lần bị cô gặp phải, vận khí không tồi.”

Tĩnh Không ghé vào bên cửa sổ, tức giận mà trừng anh, “Loại vận khí này ai muốn chứ?”

“Lại đây!” Giọng nói lạnh lùng mà trầm thấp vang lên ở trong không gian nhỏ hẹp, có một loại từ tính khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Cô bị bao? (1)

Editor: May

Tĩnh Không quay đầu lại, chớp mắt vài cái với anh, người liền ở chỗ này, còn đi qua đâu?

Sở Ngự Bắc nhấp môi mỏng, khuôn mặt tuấn mỹ như nhật nguyệt chột đến gần, đột nhiên không kịp phòng ngừa, người Tĩnh Không đã tọt trong lòng ngực anh rồi.

Nói chính xác, là tọt trên đùi anh, ngay sau đó, bà vai trầm xuống, hơi thở nhân vật lớn liền theo sát tới.

Anh gối đầu lên trên vai Lộ Tĩnh Không, hô hấp dán ở cổ cô, ngứa ngứa, quái dị nói không nên lời.

Tĩnh Không không được tự nhiên động động, “Anh thả tôi xuống dưới.” Âm cuối kéo đến có chút dài, nghe vào trong lỗ tai người đàn ông, càng như là làm nũng.

“Đừng nhúc nhích, để tôi ngủ một lát.”

“Tĩnh Không tiểu thư, giấc ngủ tiền sinh vẫn luôn không phải rất tốt, cô để ngài ấy nghỉ ngơi một chút đi.” Tần Hân lái xe xen lời.

“Tôi lại không phải gối ôm.” Tĩnh Không nói thầm, rốt cuộc cũng không có giấy giữa muốn xuống dưới nữa.

Sở Ngự Bắc nhắm hai mắt, tham lam ngửi hơi thở độc đáo của cô, thật ra lần đầu tiên ôm cô từ tiệc quốc yến, anh liền phát hiện, hơi thở trên người cô có thể làm anh thả lỏng.

Anh hơi có chút thần kinh suy nhược, luôn ngủ cạn, khi niên thiếu từng tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng, cảnh giác càng cao hơn người bình thường, chỉ một chút gió thổi cô lay đều có thể bừng tỉnh.

Lại không biết vì sao, hơi thở trên người Tĩnh Không, có thể làm anh rất thả lỏng.

“Từ hôm nay trở đi thích ứng đi, làm gối ôm cũng là một phần công việc của cô.”

Hơi thở ấm áp của người đàn ông phun ở giữa cổ cô, nhưng trải qua tối hôm qua thân mật như vậy, Tĩnh Không cảm thấy thập phần không thích ứng, nhưng lại không thể đẩy người ra, thân thể đều là cứng đờ.

“Tôi không thoải mái. A.”

Lời nói của Tĩnh Không còn chưa có nói xong, cũng đã bị Sở Ngự Bắc xoay về một phương hướng, lại trở về tư thế khóa gối ở trên đùi anh giống như tối hôm qua.

Cô quả thực khóc không ra nước mắt.

Tối hôm qua cô cũng không có ngủ ngon, cầm nắm tay nhỏ, dứt khoát cũng không làm ra vẻ, đầu ghé vào trước ngực anh, ôm lại eo của anh, chưa đến một lúc cũng ngủ luôn.

Cảm nhận được bên hông nhiều thêm đôi tay nhỏ kia, người đàn ông ở góc độ người ta nhìn không thấy, cong cong khóe môi.

Tần Hân thỉnh thoảng từ kính chiếu hậu nhìn sang đôi nam nữ ôm nhau ngủ kia, vừa an ủi, lại lo lắng sốt ruột.

Sáng sớm đầu mùa hè, hoa thơm chim hót, thấm vào ruột gan, mà ba người ở bên trong xe đều không có tâm thương thức.

Xe vững vàng ngừng ở cửa nam đại học T, Tình Không còn chưa có tỉnh lại, tối hôm qua thật sự là ngủ đến quá ít.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cô bị bao? (2)

Editor: May

“Tiên sinh.” Tần Hân thấy Sở Ngự Bắc đã mở mắt ra, mà Lộ Tình Không còn ở trong lòng ngực của anh ngủ say, lát nữa còn có hội nghị phải mở, anh không thể không nhắc nhở anh một chút.

Sở Ngự Bắc làm thủ thế cắt đứt anh ta, cũng ý bảo anh ta đừng xe sang bên cạnh.

Cô gái trong lòng ngực ngủ thật sự say, khí lạnh bên trong xe không nhỏ, anh sớm đã khoác áo khoác của mình ở trên người cô.

Làn da cô gái cực tốt, không có phần trang điểm, cũng không có chút tí vết nào, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, lông mi cánh quạt ngẫu nhiên động một chút, càng như là quạ ở trong lòng anh.

Không biết vì sao, anh bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác mỹ mãn.

Sau khi xe dừng ổn, Tần Hân nhìn không được quét mắt nhìn kính chiếu hậu, nam thanh lĩnh đẹp đẽ quý giá, nữ ngây thơ linh động, ánh mắt tiên sinh nhìn cô gái, anh chưa bao giờ thấy qua.

Từ nhỏ tiên sinh cái gì cũng có, vô dục vô cầu, người hồng trần bên ngoài, anh cho rằng bất luận kẻ nào bất luận chuyện gì cũng không thể khiến ngài ấy nổi lên chút gợn sóng.

Nhưng mà, Lộ Tình Không xuất hiện, làm anh đánh vỡ nhận thức này.

Bỏ qua thân phận mà nói, đến anh cũng cảm thấy cô gái này thực thích hợp với tiên sinh, đáng tiếc.

Đúng lúc là thứ hai, chiếc xe kia của Sở Ngự Bắc thoát nhìn tuy rằng khiêm tốn, nhưng người biết hàng vẫn là không ít, chiếc xe cải trang này càng chói mắt.

Ngắn ngủn vài phút, đã không ít sinh viên vây xem, thậm chí có người đã lấy di động ra chụp ảnh.

“Tiên sinh.”

Tần Hân còn chưa có nói xong, Tình Không giật giật thân mình, ngủ đến mơ mơ màng màng, ôm Sở Ngự Bắc cọ cọ, còn thực bắt nạt mà ngáp một cái, bĩu môi, ngây thơ đến không thôi, mềm mại đánh ở trong lòng Sở Ngự Bắc, ánh mắt mềm mại.

“Đến rồi.” Liên quan, ngữ khí nói chuyện cũng mềm mại vài phần.

Tình Không mở mắt ra, ngây ngốc mà nhìn chăm chăm tuần nhan hoàn mỹ không tí vết ở đỉnh đầu này, miệng khẽ nhếch, mắt to chớp vài cái, chuyện như thế nào?

Sở Ngự Bắc mở mắt ở trên môi cô, bàn tay to xoa xoa đầu nhỏ cô, “Đi học đi, buổi tối phải người tới đón cô.”

Thẳng đến khi xuống xe, cả người Lộ Tình Không vẫn là trạng thái choáng váng không thôi, cẩn thận dơ “bốp bốp” không ngừng, sao nhân vật lớn lại bỗng nhiên ôn nhu với cô như thế chứ?

Cô dùng sức mà gỡ gỡ đầu tóc ngủ đến có chút loạn, nhân vật lớn ôn nhu, cô cẩn thận dơ không chịu nổi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cô bị bao? (3)

Editor: May

“Lộ Tình Không! Sao lại là cô? Cô..... cô..... cô bị bao - đường?”

Tình Không trợn trắng mắt, con gái nhà giàu mới nổi này cũng là một âm hồn không tan, có thể nói là xếp hạng chẳng phân biệt trước sau với Lộ Phồn Tinh.

Tình Không soái khí mà gầy gầy tóc mái, liếc cô ta, “Ngồi siêu xe chính là bị bao đường, bạn học Thái Hiểu Hàm, nghe nói cô ngồi siêu xe nhiều nhất.”

“Lộ Tình Không, cô đừng chuyển đề tài, tôi ngồi xe là của ba tôi, ba tôi nghèo đến chỉ còn lại tiền, nhưng ba cô nghèo đến cả cô cũng bán đi, cô còn dám nói cô không phải bị bao - đường?”

“Thật là cô giả bộ gì mà giả bộ, mẹ cô làm tiểu tam bò lên trên giường lão cha nhà giàu mới nổi của cô, cô liền làm như mỗi người đều muốn chạy lối tắt này a!”

Đúng vậy, cô then quá thành giận, cô biết trạng thái trước mắt của mình cũng không khác gì bị bao đường, nhưng vẫn không chấp nhận được người khác nói.

Cô một ngày không phát sinh quan hệ với Sở Ngự Bắc, cho dù lừa mình dối người, cô vẫn là bản thân mình.

Thái Hiểu Hàm nghi hoặc nhìn cô, “Cô..... Thật sự không phải? Vậy cô nói chiếc xe vừa rồi kia là của ai?”

“Liên quan gì đến cô, vì sao tôi nhất định phải nói với cô.” Lộ Tình Không vốn dĩ đã muốn chạy tới phía trước, đột nhiên quay đầu lại, cười xinh đẹp, “Lần sau nhìn thấy Lạc sư huynh, tôi nhất định sẽ trịnh trọng nói cho anh ấy biết, cô đối với người đàn ông có siêu xe thì mới cảm thấy hứng thú.”

“Cô nói vậy! Lộ Tình Không cô nói vậy, mới không phải như vậy!”

“Vậy thì là như thế nào? Hử?”

Thái Hiểu Hàm bỗng nhiên linh quang chợt lóe, điểm điểm cảm, “Tôi đã biết, cô là cố ý nói như vậy, ý đồ dòi đi tầm mắt, vậy tôi liền đi nói cho mọi người, cô chính là bị người bao!”

Tình Không một phen kéo lấy cánh tay của cô ta, “Thái Hiểu Hàm, có phải cô ăn no rãnh rồi không có chuyện gì làm không? Bôi đen người khác có chỗ tốt gì với cô chứ?”

Thái Hiểu Hàm thấy cô nóng nảy, càng thêm khẳng định ý nghĩ của chính mình, “Như thế nào? Then quá thành giận? Tôi chính là xem cô không vừa mắt, tôi chính là không quen nhìn cô cả ngày vút mị nhãn phóng điện với Lạc sư huynh, tôi chỉ là muốn cho Lạc sư huynh biết cô bị người bao, đỡ phải cô cả ngày giả vờ làm bạch liên hoa đi câu dẫn anh ấy!”

Đây thật là muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do, cô đã làm chuyện như vậy từ khi nào? Nếu không phải vì trêu chọc Thái Hiểu Hàm, cô đến Lạc sư huynh này là nhân vật nào cũng không biết.

“Buông tay!”

Tình Không lâm vào suy nghĩ của mình, nắm tay cô ta ngược lại nắm thật chặt.

“Lộ Tình Không cô buông tay cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Sở Ngự Bắc, tôi bị khi dễ (1)

Editor: May

Thái Hiểu Hàm không biết Tình Không thất thần, cho rằng cô là cố ý, dùng sức bẻ tay cô.

Tình Không đau nhức, đột nhiên không kịp phòng ngừa buông cô ta ra.

Ai ngờ Thái Hiểu Hàm không có đứng vững, không cẩn thận ngã ngồi xuống đất, còn mài rách tay, máu tươi chảy ròng.

Lập tức, càng gấp đồ mắt, “Lộ Tinh Không, cô lại dám đẩy tôi, tôi liều mạng với cô!”

Tinh Không không có phòng bị, trực tiếp đã bị cô đẩy ngã, không biết sau lưng đụng trúng thứ gì, đau đớn xuyên tim.

“Thái Hiệu Hàm cô phát điên cái gì?”

Thái Hiệu Hàm thấy trên tay của mình chảy càng nhiều máu, càng thêm nổi giận, cầm lấy cặp sách liền đập lên người Tinh Không, còn đặc biệt đánh vào mặt cô

“Tôi đánh chết cô - người phụ nữ xấu xí không biết xấu hổ!”

Tinh Không không biết đụng tới dây thần kinh nào trong đầu, đau đến hoàn toàn không dậy nổi, đành phải dùng tay đi chặn lại, “Thái Hiệu Hàm nhanh dừng tay cho tôi!”

“Tiện nhân, là mày động tay trước.....”

Đại học T là đại học số một số hai Bắc Thần Quốc, ngoại trừ loại quyền tiền để có học vị như Thái Hiệu Hàm, tổ chức sinh viên phổ biến còn xem như rất cao.

Đánh nhau giữa nữ sinh càng là không thấy nhiều lắm, ngoại trừ người vây xem, còn kinh động bảo vệ cửa và chủ nhiệm giáo vụ vừa lúc đi ngang qua, quá trình cũng bị không ít sinh viên quay lại.

Vị chủ nhiệm giáo vụ đi ngang qua này, vừa lúc chính là người lúc ấy dẫn Thái Hiệu Hàm tiến vào trường học, ba Thái Hiệu Hàm quyền tiền xây khu dạy học, không biết ông ta đã vớt được bao nhiêu nước luoọc ở trong đó.

Bởi vậy, vẫn luôn thực chiều cố Thái Hiệu Hàm, một chút việc nhỏ cũng đi nơi ông chủ Thái hội báo lĩnh thưởng, hiện tại xảy ra loại chuyện này, còn rất nguy cấp?!

Trong chỗ giáo vụ.

Tay Thái Hiệu Hàm đã được bác sĩ trường học cầm máu, thật ra chính là bị thương ngoài da, cũng không có chuyện lớn gì.

Mà Tinh Không, đau đến eo đều không đứng thẳng nổi, bác sĩ trường học lại không có giúp cô xem một chút, cố gắng chịu đựng.

“Chú Lưu, Lộ Tinh Không này mỗi ngày trốn học, ở trong trường học treu hoa gheo nguyệt không nói, hôm nay còn đánh cháu thành như vậy, chú nhất định phải xử lý theo lễ công bằng nga.”

Giọng nói Thái Hiệu Hàm ra vẻ nũng nịu, Tinh Không nghe đến da đầu đều tê dại từng trận.

Cái gì gọi là ác nhân cáo trạng trước? Chính là đây!

“Hiệu Hàm yên tâm, chúng ta chính là đại học hạng nhất trong núi, không chấp nhận được con sâu làm rầu nồi canh bại hoại danh dự trường học này.”

Lưu Nhân nói xong, đồ đồ mắt kính tơ vàng, nhanh chóng lấy hồ sơ Lộ Tinh Không ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Sở Ngự Bắc, tôi bị khi dễ (2)

Editor: May

“Lộ Tinh Không đúng không, điểm thi ngược lại không thấp, thành tích thi..... ngược lại cũng không tồi. Nhưng cô xem trường học là khách sạn sao? Lại thiếu hai phân ba khóa! Gần đây còn thiếu thi hai môn!”

“Sinh viên dựa vào học bổng tiến vào như cô vậy, xin khóa vừa học vừa làm, lại có thể còn không tuân thủ kỷ luật, không quý trọng cơ hội học tập không dễ này, còn cả ngày gây chuyện thị phi, còn ra thể thống gì!”

Lưu chủ nhiệm tạm dừng một chút, luôn mãi xét duyệt tư liệu cá nhân của cô, xác định đây là thành tích học tập cũng không tệ lắm, nhưng một sinh viên không hề bối cảnh, thiếu khóa nghiêm trọng bình thường, xử phạt lên tự nhiên cũng không cần nương tay.

“Mặc kệ là lý do gì, cô công khai đánh bạn học là hành vi thực nghiêm trọng, danh dự trường học trăm năm của chúng tôi đều sẽ bị con sâu làm rầu nồi

canh như cô liên lụy.”

“Sinh viên phẩm học kiêm ưu như bạn học Thái Hiểu Hàm vậy mới là tấm gương mọi người học tập, vì không ảnh hưởng bạn học khác, hiện tại tôi lệnh cưỡng chế cô tự động thôi học, lập tức kêu người nhà của cô tới trường tới gặp tôi, tôi hỏi cô có phục hay không!”

Tình Không đã đau đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nghe được lời như vậy, chỉ có cười lạnh lùng, sự tình còn chưa có điều tra rõ ràng, liền trực tiếp định tội danh cho cô.

Một chủ nhiệm giáo vụ hèn liên có thể trực tiếp tiên trăm hậu tấu bức cô thôi học, hay cho một trường học trăm năm, rốt cuộc ai mới là con sâu làm rầu nồi canh chân chính?

Thái Hiểu Hàm tự nhiên là vui mừng ra mặt, cô ta cho rằng phạt Lộ Tình Không lớn một chút đã là không tồi, không nghĩ tới Thái chủ nhiệm trực tiếp đề à thôi học.

“Chú Lưu thật là nhìn rõ mọi việc, sau khi Lộ Tình Không này thôi học, cháu tin tưởng suất lớp học công tác bên ngoài nhất định sẽ bay lên.”

“Hiếu Hàm cháu vừa lòng là được, khụ khụ. chú cũng là xử lý theo lẽ công bằng mà thôi.”

“Tôi - không - phục!” Lộ Tình Không lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu chủ nhiệm, nhịn xuống đau đớn, nói ba chữ.

“Không phục cũng phải phục, lập tức bảo người nhà của cô tới gặp cô.” Chuyện này ông muốn tốc chiến tốc thắng, như vậy đến trước mặt ông chủ Thái tranh công, thuận tiện còn có thể lấy chút chỗ tốt.

“Tôi đã năm đầy mười tám tuổi, chuyện của tôi, chính tôi làm chủ! Còn có phán quyết của ông, tôi - không - phục!”

“Kiệt ngạo khó thuần, gần bướng hồ đồ.” Lưu chủ nhiệm nói xong tám chữ này, trực tiếp lật tìm người giám hộ từ trong hồ sơ của Lộ Tình Không.

Tình Không chỉ là lạnh lùng nhìn Lưu chủ nhiệm gọi điện thoại, cô cũng muốn biết, sau khi biết cô xảy ra chuyện, Lão Lộ có thể giống khi còn nhỏ, lập tức liền tới đây cứu cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Sở Ngự Bắc, tôi bị khi dễ (4)

Editor: May

Thật ra, bắt đầu từ năm ba tiểu học, cô liền biết Lão Lộ là một người đàn ông mang theo cô không dễ dàng, cô không ngoan, nhưng vẫn luôn chịu đựng tính tình cực ít gặp rắc rối, cho dù gây ra họa, cũng đều tận lực tự mình giải quyết.

Cô đều đã quên, cái loại cảm giác gây ra họa này, có gia trưởng che chở này.

Hóa ra cho tới nay, cô đều phẩm học kiêm ưu như vậy sao?

Lưu chủ nhiệm nói chuyện điện thoại xong trở về, vẻ mặt vẻ mặt phẫn nộ, “Lộ Tình Không, cô đến số điện thoại của người giám hộ cũng dám nói dối? Lộ Viễn Kiêu nói mình và cô không hề có quan hệ, còn nói tôi gọi nhầm điện thoại! Xem ra quyết định đuổi cô ra khỏi cổng trường này là chính xác không thôi.”

Tình Không nhắm mắt, như cô sở liệu, Lão Lộ là quyết tâm muốn phải sạch quan hệ với cô, sẽ không quản cô nữa.

“Cô còn có gì để nói?” Lưu chủ nhiệm lại hỏi.

“Nếu hôm nay không thấy được gia trưởng nhà tôi? Nếu tôi không đồng ý quyết định của ông thì sao?” Tình Không nhàn nhạt hỏi lại.

“Cô có quyền lợi gì mà nói không đồng ý?”

Thái Hiểu Hàm tiến đến bên tai cô dùng tiếng nói chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói, “Lộ Tình Không, thẳng thắn nói cho cô biết, tôi chính là muốn lấy tội cô đã thương người tội khiến cô chịu phạt, chú Lưu và ba tôi tuyệt đối sẽ an bài, thức thời, liền ngoan ngoãn thôi học, tôi sẽ nhắm mắt làm ngơ.”

“Ai bảo cô không có việc gì cả ngày lác lư ở trước mặt Lạc sư huynh? Ai bảo cô là một cô nhi không quyền không thế chứ?”

Thật ra, Thái Hiểu Hàm nói không sai, đến Lão Lộ cũng không muốn quản cô, hiện tại cô thật là một cô nhi không quyền không thế không nơi nương

tựa.

“Thái Hiểu Hàm, tôi tự hỏi không có đắc tội cô, vừa rồi Lưu chủ nhiệm cũng nói, toàn bộ học kỳ của tôi, hai phần ba thời gian đều thiếu khóa, hai phần ba bạn học trong lớp học tôi đều không nhận biết, tôi rất bận, tôi thật đúng là không có thời gian quản cô, vậy quanh Lạc sư huynh gì đó chỉ do cá nhân cô tới phán đoán, cô hại người mà chẳng ích gì như vậy có ý nghĩa gì?”

Tình Không liền không rõ, sao những thiên tiểu thư áo com vô ưu này đều ăn no rảnh mỡ, không có việc gì lại đi tìm việc.

“Tôi thích! Không ngại nói cho cô biết, Phồn Tinh cũng là chị em tốt của tôi, cô ấy đã sớm muốn chơi cô, hôm nay là chính cô đưa tới cửa, trách không được người khác.”

Tình Không gật gù đầu, xem như hiểu rõ chuyện như thế nào, “Có phải nếu hôm nay tôi không chủ động thôi học, các người liền không cho tôi xem bác sĩ, nhốt tôi ở nơi này, thẳng đến khi tôi đồng ý mới thôi không?”

Lưu chủ nhiệm nhìn cô, “Hành vi của cô ác liệt, lui ba lần học đều không đền bù được, giam cô ở chỗ này cũng coi như là thích hợp.”

Tình Không biết bọn họ quyết tâm, tranh cãi nữa cũng vô dụng, cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại di động từ cặp sách ra lật tìm danh bạ --

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Sở Ngự Bắc, ta bị khi dễ (5)

Editor: May

Cùng lúc đó, Sở Ngự Bắc đã trở lại phủ tổng thống, hội nghị đang tiến hành đến nóng như lửa.

“Tôi đồng ý Tây Bộ xây dựng lại, nhưng không chủ trương tận sức phát triển kinh tế, trọng tâm kinh tế của quốc gia chúng ta luôn luôn đặt ở đông nam bộ, trải qua thiên tai lần này, vừa lúc rút công nghiệp Tây Bắc xuống thứ ba.”

“Lời này của Lục bộ trưởng sai rồi, chú ý phát triển cân bằng, thị trường đông nam bộ đã phi thường thành thực, độ bão hòa cũng rất rõ ràng cách nhìn, tôi ngược lại cảm thấy một ít công nghiệp nặng vừa lúc chuyển dời đến bên Tây Bắc đi.”

“Hai vị nói đều có đạo lý, nhưng hiện tại quốc gia của chúng ta ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, tôi cảm thấy có thể lấy cân bằng từ trong đó, công nghiệp nhẹ giữ lại, công nghiệp nặng dời đi.....”

“Lời nói của Trương nghị viên thật là.....”

.....

Sở Ngự Bắc ngồi ở trên chủ vị, ngón trỏ chống huyệt Thái Dương, mặt không biểu tình lạnh lùng nghe thảo luận của bọn họ, một bộ dáng chuyện không liên quan tới mình, không chút để ý, không hòa hợp với bầu không khí ương ngạnh hiện trường thảo luận khí thế này.

Dung nhan tuấn mỹ điêu luyện sắc sảo của anh, ở trong một phòng giữa những lão già trên năm mươi tuổi, nhìn như thế nào cũng giống như là hạc trong bầy gà.

Tần Hân lại ngồi nghiêm chỉnh phía sau lưng Sở Ngự Bắc, không ngừng ghi chép, nghe những luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại này, không hề có ý tranh luận mới.

Từ động tác tay chân của Sở Ngự Bắc, anh nhìn ra được, anh đã tương đối không kiên nhẫn.

Lúc này, di động thuộc về Sở Ngự Bắc anh nắm trong tay lại chấn động lên, trên màn hình biểu hiện hai chữ “Tình Không”, Tần Hân nghĩ nghĩ, vẫn là đưa cho anh.

“Tiên sinh.....”

Sở Ngự Bắc vẫn là bộ dáng hứng thú rồi, lười biếng tiếp nhận di động, nhìn thấy tên nhảy lên trên màn hình, mắt nửa híp mới hơi nổi lên một chút ánh sáng màu sắc.

“Hội nghị tạm dừng mười phút!” Sở Ngự Bắc nhàn nhạt rơi xuống một câu như thế, liền một tay cầm túi quần, cũng không quay đầu lại đi ra phòng họp

Không khí nhiệt liệt thảo luận bị đánh gãy, một phòng lão thần từ rất là ngoài ý muốn, mắt anh nhìn mắt tôi, trọng nhị sở không được đầu. (không hiểu rõ tình hình)

“Tần bí thư, phó tổng thống đây là ý tứ gì?”

“Phó tổng thống tiên sinh có chút chuyện rất quan trọng cần xử lý, mọi người trước nghỉ ngơi đi.” Tần Hân có chút hối hận đưa điện thoại cho Sở Ngự Bắc.

Tuy rằng Sở Ngự Bắc treo chính là đầu giáo phó tổng thống, nhưng lão tổng thống đã tiến vào trạng thái nửa về hưu, sự vụ lớn nhỏ đều giao cho anh xử lý, đặc biệt là gần đây, lão nhân gia ông hoàn toàn đều không xuất hiện ở phủ tổng thống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Sở Ngự Bắc, tôi bị khi dễ (6)

Editor: May

Đối với lần này, chính đáng ý kiến không hợp với lão tổng thống rất có phê bình kín đáo, đều cảm thấy Sở Ngự Bắc quá trẻ tuổi, sớm tiếp nhận chức vụ như thế, không đáng tin.

Thật ra, thành tích Sở Ngự Bắc tiến vào nội các trong một năm này, làm đến Bắc Thần Quốc đi lên một độ cao hoàn toàn mới.

Bọn họ vẫn là kiếm xương trong trứng gà, lý do là, tuổi trẻ, nóng nảy.

Cho dù, tâm trí và tính tình Sở Ngự Bắc còn ổn định hơn bọn họ, hạ quyết định, còn quyết đoán hơn bọn họ, bọn họ vẫn là bất mãn như cũ.

.....

Sở Ngự Bắc là buổi sáng hôm nay mới đưa số điện thoại cho Lộ Tình Không, không nghĩ tới cô mau như thế liền gọi điện thoại cho mình, nghĩ như vậy, tâm tình tựa hồ cũng sung sướng không ít.

“Chuyện gì?” Mở miệng vẫn là lãnh đạm nhất quán, chỉ là ánh mắt nơi người khác nhìn không tới, nhiều thêm vài phần ấm áp.

“Sở Ngự Bắc, tôi bị người khi dễ.”

Sở Ngự Bắc, “.....”

Mày nhăn lại, trong ấn tượng, cô nhóc này không thể nào biết cáo trạng, càng không dễ dàng sẽ bị khi dễ.

“Chuyện như thế nào?”

“Trường học bức tôi thôi học, còn bức tôi kêu gia trưởng tới đây, Lão Lộ không để ý tới tôi, cho nên..... anh có thể tới một chuyến không?”

Mày Sở Ngự Bắc nhú đến càng lợi hại, dung nhan tuyệt sắc ở bên ánh mặt trời cửa sổ, có loại tuyệt mỹ chấn động tâm can.

Trường học yêu cầu gặp gia trưởng?

Cô tìm anh?

Này nghe tới, sao luôn có chỗ nào không đúng chứ?

“Nếu anh bận.....”

Tình Không thấy anh qua nửa ngày cũng không trả lời, giọng nói có chút cô đơn, nhưng cô còn chưa có nói xong, giọng nói nhạt nhẽo của Sở Ngự Bắc lại vang lên, “Vì sao bọn họ làm như thế?”

Tình huống Tình Không ở trường học, anh biết rất rõ, trừ bỏ thiếu khóa lợi hại, làm việc rất khiêm tốn, cũng không dễ dàng gây chuyện, thành tích tuyệt đối là ưu tú.

“Anh có thể tới đây rồi nói không? Tóm lại tôi bị oan uổng, bị khi dễ, anh tin tôi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Hai mươi phút

Editor: May

Hai người như hồ rình mồi mà nhìn chăm chăm cô gọi điện thoại, vết thương trên lưng cô cũng đau đến lợi hại, ngữ khí tự nhiên không phải tốt, thậm chí rất ủy khuất.

Sao Sở Ngự Bắc sẽ nghe không hiểu?

“Chờ tôi hai mươi phút.”

Sở Ngự Bắc cúp điện thoại, trở lại phòng họp nói một câu, “Hội nghị dừng ở đây, Tàn Hãn, đuổi kịp.”

Rồi mới liền không quay đầu lại đi ra ngoài lần nữa.

Hôm nay đang ngồi không ai không phải là nhân vật lớn của Bắc Thần Quốc, bọn họ hai mặt nhìn nhau, quả thực không thể tin được Sở Ngự Bắc cứ như vậy ném xuống mặt kệ bọn họ.

Cho dù là lão tổng thống cũng chưa bao giờ dám không coi ai ra gì như vậy.

“Buồn cười, chúng ta đang thương lượng chính là quốc gia đại sự, anh ta có chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện này?” Một người lão thần tử bắt mắt Sở Ngự Bắc nói đến lòng đầy căm phẫn.

“Quá kỳ cục, quả thực không để chúng ta vào mắt!” Một kẻ khác phụ họa.

“Còn không phải ư, nếu không phải xem ở phân thượng của lão tổng thống, lúc trước tôi cũng sẽ không bỏ cho anh ta một phiếu.”

“Không được, này cũng quá vô pháp vô thiên rồi, mấy người chúng ta tìm lão tổng thống nói chuyện đi, sau này còn không biết sẽ làm bậy như thế nào đâu.”

.....

Mấy người lão thần tử này vốn dĩ đã không hợp với Sở Ngự Bắc, lúc tổ chức thành đoàn thể trùng trùng điệp điệp đi tìm lão tổng thống phân xử, Tàn Hãn đã lái xe ra khỏi phủ tổng thống.

“Tiên sinh, Triệu bộ trưởng truyền đến tin tức, Lý bộ trưởng bọn họ trực tiếp đi tìm lão tổng thống đại nhân, này.....”

Sở Ngự Bắc đến mí mắt cũng không có xúc một chút, “Lái xe của chú thật tốt đi.”

“Chính là, lão tổng thống áp xuống hội nghị này, chỉ sợ không tốt đi?”

Sở Ngự Bắc nhắm mắt lại chợp mắt, nhàn nhạt mở miệng, “Tàn Hãn, chú càng ngày càng nhiều chuyện!”

“Xin lỗi.” Tàn Hãn biết chính mình không nên lảm nhảm, nhưng lại nhịn không được.

Anh không rõ rốt cuộc là Lộ Tinh Không quan trọng đến mức ngài ấy có thể ném xuống một phòng chính khách, hay là cố ý tìm cái cớ ra ngoài.

“Tàn Hãn, chúcho rằng tôi rất muốn làm cái chức tổng thống này?” Qua một hồi lâu, tiếng nói trầm thấp của Sở Ngự Bắc lại thanh đậm vang lên ở trong xe.

Tàn Hãn bất động thanh sắc quét nhìn kính chiếu cười, cười nhàn nhạt,

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Không nói sớm

Editor: May

“Tần Hân biết tiên sinh không thích, chỉ là vì lão tổng thống đại nhân mới tiếp nhận gánh nặng này, tiên sinh hoành thao vĩ lược, là nhân tài trị quốc chí, còn là chuyên gia quân sự, càng là giỏi về thương nghiệp, tổng thống một quốc gia, mặc dù ngài là thuận tay nhất được, cũng làm tốt hơn bất luận kẻ nào, chỉ là những lão thần tử đó không hiểu ngài thôi.”

Tần Hân ngược lại ăn ngay nói thật, một chút cũng không khoa trương, đi theo Sở Ngự Bắc, anh vui lòng phục tùng.

Những lão già ếch ngồi đáy giếng trong nội các đó, luôn cho rằng tiên sinh tuổi còn nhỏ, lịch duyệt không bằng bọn họ, mới luôn không có việc gì tìm việc như vậy.

Cuối cùng Sở Ngự Bắc mở mắt ra, liếc anh ta một cái, nhàn nhạt nói, “Nếu chú không làm chức bí thư này, ngược lại có thể đổi nghề.” Ngự khí hiếm khi, mang theo chút trêu chọc.

Tần Hân cười cười, biết anh nói chính là đổi nghề lau giày da, tâm tình tốt mà trở về một câu, “Nếu là giày của tiên sinh, Tần Hân không ngại.”

.....

Lộ Tinh Không bên kia, sau khi nói chuyện điện thoại xong, liền lười nhác mà dựa vào trên sofa, anh tỉnh nhắm mắt lại không hề để ý tới bất kỳ kẻ nào nữa.

Lưu chủ nhiệm lúc nghe được cô nói “Sở Ngự Bắc” là khiếp sợ, nhưng rất mau, ông ta lại phủ định chính mình suy nghĩ vô căn cứ, lấy bối cảnh của Lộ Tinh Không, tự nhiên không có khả năng là “Sở Ngự Bắc” anh nhận thức kia.

Ông lại ngượng ngùng mở miệng hỏi, cho nên an ủi chính mình, nhất định chỉ là trùng tên trùng họ mà thôi.

Thời gian chờ đợi gia trưởng Lộ Tinh Không tới, ông ta còn đặt dụng cụ uống trà nghệ thuật của mình lên, mặt mờ mà nói với Thái Hiểu Hàm về hiểu biết của mình, nơi nào bán lá trà tốt nhất, chính mình lại coi trọng bộ đồ cổ trà cụ nào, nhưng thu nhập ít, không mua được.....

Thái Hiểu Hàm tự nhiên hiểu rõ ý tứ ông ta, cũng rất hào phóng mà nói chính mình sẽ chuyển đạt ý tứ của ông ta với ba.

Trò chuyện với nhau thật vui.

Tinh Không lạnh lùng nghe, bên khước môi gọi lên độ cung châm chọc, thế giới này, quả nhiên là có tiền sai khiến được ma quỷ a.

“Hiệu Hàm, cháu ở trường học bị người khi dễ nên sớm nói với chú một chút, chú tự nhiên sẽ ra mặt xử lý những con sâu làm rầu nồi canh này.” Lưu chủ nhiệm vừa giúp Thái Hiểu Hàm châm trà, vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Không nói đạo lý được

Editor: May

Thái Hiểu Hàm ngoan ngoãn tiếp nhận chén trà, “Cám ơn chú Lưu, Hiểu Hàm biết chú bận, loại việc nhỏ nào dám làm phiền chú đâu? Hôm nay cũng là trùng hợp gặp phải.”

“Hiệu Hàm thật là hiểu chuyện a.....”

“.....” Hai nhân vật chính trình diễn chú cháu tình thâm đột nhiên bị một tiếng vang lớn phá cửa làm bùng tình.

“Ai không lễ phép như vậy, tiến vào lại không gõ.....” Chữ "cửa" của Lưu chủ nhiệm còn chưa có nói ra, liền bị khí tràng nơi cửa kia làm kinh sợ chế trụ.

Tinh Không vui ở sofa chớp mắt nhìn cửa, người đàn ông dung sắc bức giống như thà, một thân khí tràng Tu La lạnh lẽo đứng ở cửa ngược sáng, giống như đập mây tia bảy màu mà đến.

Trong nháy mắt, tâm Tinh Không, hơi ảm áp.

Bởi vì từ nhỏ liền biết chính mình không phải là con gái ruột của Lão Lộ, cô tận lực không gây thêm phiền toái cho Lão Lộ, bao nhiêu chuyện cũng đều tự gánh lên người, cô cho rằng, chính mình đã đủ độc lập, đã đủ cường đại, có thể chăm sóc Lão Lộ, có thể không cần dựa vào bất luận kẻ nào.

Khi người đàn ông này giống như thiên thần vì cứu cô mà đến, cô giống như nghe được âm thanh cửa trái tim của mình mở ra, giống như đó là cứu rỗi

duy nhất, chỗ dựa duy nhất của cô vào mười tám năm tới.

Cảm giác an toàn như vậy, đến Lão Lộ cũng chưa từng cho cô.

“Sở Ngự Bắc, bọn họ khi dễ tôi.”

Thân mình nho nhỏ của cô gái vui ở sô pha lớn, cầm đặt ở tay vịn, mắt rất sáng, mang theo ánh sáng, giọng nói ngây thơ, mang theo chút ỳ khuất cáo trạng.

Sở Ngự Bắc không khỏi nhớ tới Tiểu Thất lúc còn rất nhỏ, cũng là manh như thế này.

Trong lòng lãnh ngạnh của người đàn ông không khỏi mềm mềm, giọng nói vẫn nhạt nhẽo như cũ, “Đàn, không biết khi dễ lại sao?”

Khi nói chuyện, đã đi về phía cô.

Mắt Tình Không mờ lớn, không hề chớp mắt nhìn anh.

Người đàn ông khom lưng, lại tự nhiên không thôi duỗi tay ôm cô, vừa mới đụng tới sau lưng cô, Tình Không đau đến thở nhẹ ra tiếng.

Ánh mắt vừa mới cháy lên chút ấm áp của Sở Ngự Bắc liền lạnh lạnh, trầm giọng hỏi, “Sao vậy?”

“Tôi bị người phụ nữ kia đẩy đến trên mặt đất, trên lưng không biết đụng trúng thứ gì, đau xuyên tim, nhưng Lưu chủ nhiệm kia lại không cho bác sĩ trường học khám cho tôi, tôi đã nhìn đau rất lâu. Anh đã nói tôi do anh quản, việc này anh quản không?”

Tình Không thật đúng là lại cáo mượn oai hùm lần nữa, cô xem như rõ ràng quy tắc trò chơi này, đối phó với loại người này, chỉ có thể ý lớn hiếp nhỏ, lấy bạo chế bạo, đạo lý là nói không thông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Xử lý sạch sẽ!

Editor: May

Sở Ngự Bắc không nói hai lời, ôm Tình Không vào trong ngực, ánh mắt lạnh lùng chuyển sang hai người phẩm trà bên cạnh.

Đó là ánh mắt bề ngễ trăm họ, nhìn bọn họ giống như đang nhìn một bãi vật chết.

Nội tâm Lưu chủ nhiệm hoảng hốt, sợ tới mức cái chén trong tay đều “Xoảng” rơi xuống đất --

Phó tổng thống đại nhân. “Sở Ngự Bắc” trong miệng Lộ Tình Không nói kia lại có thể thật sự chính là phó tổng thống đại nhân, hơn nữa, cô ta còn có thể hô thẳng tên!

“Đại nhân. Tôi không biết bạn học Lộ là người. người của ngài, tôi.”

“Xử lý sạch sẽ!”

Sở Ngự Bắc tự nhiên không nghe ông ta nói nhảm nữa, bốn chữ này cũng là nói với Tần Hân.

Chỉ để lại một bóng dáng lưng bạc, liền sai bước ra khỏi văn phòng.

“Phó tổng thống đại nhân. Phó tổng thống đại nhân.”

Lưu chủ nhiệm gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng, đang muốn đuổi theo, lại bị Tần Hân ngăn cản.

“Vị này. Chủ nhiệm, chuyện này phủ tổng thống chúng tôi sẽ tham gia tra rõ, xử lý thật tốt.” Tần Hân biết, hai người kia sẽ không có ngày lành.

“Tôi không biết, tôi thật sự không biết bạn học Lộ là.”

“Này, anh nói một chút đạo lý được không, là Lộ Tình Không làm tôi bị thương trước.” Thái Hiểu Hàm giờ giờ tay bị thương với Tần Hân.

“Cho nên, trường học các người là đối đãi khác nhau? Một bị thương nặng thì mặc kệ, một bị thương nhẹ thì băng bó đúng lúc, hay cho một ngôi trường danh tiếng trăm năm.”

Tần Hân đẩy gọng kính, ngữ khí rất là châm chọc.

“Anh làm rõ ràng, là Lộ Tình Không động tay trước, tôi là phòng vệ chính đáng. Tôi tin tưởng phó tổng thống đại nhân sẽ xử lý theo lẽ công bằng.”

Cái gọi là nghề con mới sinh không sợ cộp chính là chỉ loại Thái Hiểu Hàm này.

Cô vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc bản tôn phó tổng thống đại nhân gần như thế, anh thật đúng là, còn muốn soái hơn trong đồn đãi.

Nhưng anh lại có thể ôm Lộ Tình Không!

Cô nhớ rõ lần trước người phụ nữ này từng mặc lễ phục được phó tổng thống đại nhân ôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Vận cút chó

Editor: May

Người phụ nữ chết tiệt này là vận cút chó gì? Khẳng định là dính vận khí của cô.

Vừa rồi phó tổng thống là không kịp nghiêm túc nhìn cô, cô lại không hề kém hơn Lộ Tình Không, sao sẽ coi trọng Lộ Tình Không mà chướng mắt cô chứ?

Cô càng thêm cảm thấy ý nghĩ của chính mình là đúng.

“Thái Hiểu Hàm, cô câm miệng cho tôi!” Lưu chủ nhiệm hung hăng quát liếc mắt nhìn cô ta một cái, yêu tinh này hại người không biết nặng nhẹ, ông đều sắp bị cô ta hại chết, còn nói hươu nói vượn.

Thái Hiểu Hàm gắt gao nắm tay, giận mà không dám nói gì, Lưu chủ nhiệm vẫn là lần đầu tiên hung với cô như thế.

Tần Hân lạnh lùng quét liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không muốn nói thêm gì nữa, vị trí Lộ Tình Không ở trong lòng tiên sinh, còn muốn cao hơn trong tưởng tượng của anh.

Hai người này chết chắc rồi.

Tần Hân đang muốn xoay người đi ra ngoài, Lưu chủ nhiệm gắt gao kéo lấy ống tay áo của anh, “Vị tiên sinh này, vẫn xin ngài ở trước mặt đại nhân nói tốt vài câu, tôi thật là người không biết không có tội a, đều do cô ta, đều do cô ta.....”

Lưu chủ nhiệm chỉ vào Thái Hiểu Hàm.

“Chú Lưu.....”

“Câm miệng, tôi và cô không có bất kỳ quan hệ gì!”

Lưu chủ nhiệm nói, lại nhanh chóng đi đến trên chỗ ngồi, lấy ví tiền của mình ra.

“Mặt mã thẻ là 12xxxx, xem như là một chút tâm ý nho nhỏ của tôi, làm ơn làm ơn.....”

“Bóp.....” Tần Hân thuận tay vỗ ảnh chụp một chút, tự nhiên sẽ không nhận thẻ của ông ta, “Tôi bảo lưu không tố tội hối lộ của ông.”

Nói xong liền sai bước đi ra ngoài.

Lưu chủ nhiệm lui lại sau mấy bước, mặt không có chút máu ngã ngồi ở ghế trên.

“Chú Lưu, sai chính là Lộ Tình Không, chúng ta sợ cái gì.....”

Lưu chủ nhiệm thuận tay cầm một phần văn kiện ném qua, “Tôi bị cô hại chết rồi!”

“Ông lại dám đả tôi? Tôi sẽ đi nói với ba tôi!”

Thái Hiểu Hàm giận liếc mắt trừng ông ta một cái, nổi giận đứng đứng đi ra ngoài, đều là Lộ Tình Không đáng chết này làm hại!

Lưu chủ nhiệm chết nặng nề lắc lắc đầu, xong rồi, ông biết chính mình sắp xong rồi.

.....

Mặt Sở Ngự Bắc vẫn luôn âm trầm, ôm Tĩnh Không đặt tới ghế sau, lại vòng đến phía trước xe qua bên cạnh, chui vào ghế sau thuận tay khóa cửa xe lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Cảm ơn anh, Sở Ngự Bắc

Editor: May

Thân mình cao lớn tiến vào, Tĩnh Không cảm thấy có chút thiếu dưỡng khí.

Người đàn ông không nói hai lời liền lật người cô qua, để cô ghé vào trên đùi của mình.

Tĩnh Không thẹn thùng động động thân mình.

“Đừng nhúc nhích!”

Ngay sau đó, trên lưng chợt lạnh, áo Tĩnh Không bị anh lật lên.

Trên da thịt trắng sứ, nơi gần đuôi long sừng lên một khối ứ xanh, phá hủy mỹ cảm chinh thể.

Ánh mắt Sở Ngự Bắc lạnh lạnh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm chạm.

Tĩnh Không “Ừm” một tiếng, “Đau.”

Âm cuối ngày thơ kia làm người đàn ông nghe được mềm lòng, “Ngày thường treo tường chui lỗ chó lợi hại như thế, sao lại bị thương thành như vậy?”

Tĩnh Không bỗng nhiên cảm giác trên lưng chợt lạnh, tuy rằng ngữ khí người đàn ông không tốt, nhưng động tác bôi thuốc cho cô lại thập phần mềm nhẹ.

“Cô ta bỗng nhiên đẩy tôi, tôi đâu biết chứ.”

Tĩnh Không ghé vào trên đùi anh, thoải mái mà rầm rì rầm rì.

Hơi thở tươi mát quen thuộc, xúc cảm nồn nà xẹt qua ở dưới tay người đàn ông, anh ánh mắt thâm trầm, “Lần sau mặc kệ là ai, hung hăng khi dễ trở về cho tôi rồi nói sau, động vào người của tôi, quả thực chán sống.”

Sở Ngự Bắc loại đàn ông này, chính là lúc nói tàn nhẫn, ngữ điệu cũng rất bình đạm.

Lời giống như vậy, thật ra anh rất ít khi nói, ước chừng là không có người dám chọc anh.

Lộ Tĩnh Không bị anh nhét vào dưới cánh chim, anh hy vọng cô có giấc ngộ này.

Hôm nay cô biểu hiện cũng không tệ lắm, xảy ra chuyện, biết tìm anh trước tiên.

Thuốc mỡ trên lưng Tĩnh Không lạnh lạnh, nhưng nội tâm cô lại nổi lên âm áp không hiểu.

“Cảm ơn anh, Sở Ngự Bắc.” Nếu không phải anh, hôm nay đại khái cô sẽ thật sự bị thôi học, bị thương, cũng sẽ không có người quan tâm.

Có lẽ đến chính cô cũng không biết, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô kêu tên của anh có thể thuận miệng như thế.

Sở Ngự Bắc giúp cô bôi bình thuốc mỡ Thiệu Nhiên được xưng thiên kim không mua được kia xong, liền ôm người lên, “Đổi loại phương thức cảm tạ tôi, hửm?”

Trong xe yên tĩnh, giữa hai người chỉ cách nhau gần đến có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ lửa nóng trên người người đàn ông, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh.

Một loại nói tình tứ không rõ, đang chậm rãi chảy xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đổi phương thức cảm ơn

Editor: May

Đột nhiên nhanh trí, Tinh Không gần như là theo bản năng kéo trụ cổ anh, trúc trắc dùng môi của mình dán ở trên môi anh, lưỡi dính hương vụn tới nhẹ nhàng liếm một cái, chợt buông ra.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn môi một người đàn ông, tim, nhảy thật sự mau, thực hỗn loạn, đỏ mặt hỏi, “Như vậy có thể chứ?”

Không biết vì sao, cô cảm thấy anh sẽ thích.

Hô hấp của người đàn ông nặng nề, ước số nào đó trong cơ thể giống như bị kích hoạt, ánh mắt sâu thẳm gắt gao mà khóa chặt cô, bàn tay to di chuyển ở bên hông cô, một đường hướng lên trên, tới chỗ cổ, áp cô về phía mình, gần như thô lỗ mà hôn lên môi đỏ mềm mại của cô.....

Tinh Không nhắm mắt lại, xoang mũi hoàn toàn là hơi thở mát lạnh của người đàn ông, cô hơi mở môi đỏ ra, trúc trắc mà đáp lại anh.

Có chút cảm giác đang lặn lẽ biến hóa, lần đầu tiên, cô muốn thể xác và tinh thần đều cách người đàn ông này càng gần thêm một ít.

Tay người đàn ông không có rời khỏi sau lưng cô, nơi đi đến, đều khiến làn da cô nóng lên.

“Ừm.....”

Một tiếng thở nhẹ vô thức này của Tinh Không, đối với Sở Ngự Bắc mà nói là cô vũ lớn lao, bàn tay to của anh chuyển tới phía trước, phủ lên một loại mềm mại khác.....

Đồng thời cạy hàm răng của Tinh Không ra, dò xét vào thật sâu, dây dưa lưỡi cô và mình ở cùng một chỗ.....

Tinh Không cảm thấy linh hồn của mình đều đang run bần bật, gấn bó như môi với răng như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng lại càng làm cho cô động tâm hơn những lần trước.

Trong tiềm thức, cô đối Sở Ngự Bắc có thêm vài phần ý lại.

Sở Ngự Bắc muốn càng nhiều, anh cảm thấy tất cả tự chủ của mình, ở trước mặt cô gái này đều sẽ bị tan rã đến không còn mảnh giáp.

Nếu không phải âm thanh Tần Hân gõ cửa xe đúng lúc vang lên, anh không biết kế tiếp sẽ phát triển đến trình độ gì.

Cô gái ở trong lòng ngực anh đã mềm thành một bãi nước, con ngươi mỹ lệ nhiễm ánh sáng liếm diễm, tràn ngập hơi nước nhàn nhạt, môi hồng nhuận nũng nịu đến làm tâm anh đều mềm sục một góc.

Cô có cảm giác với mình, nhận thức này, khiến thể xác và tinh thần của anh đều cảm thấy sung sướng.

Anh vẫn luôn duy trì tư thế ôm cô, thoáng sửa sang lại vạt áo cô một chút, lại nhẹ nhàng mỗ mỗ môi đỏ cô một chút, lấy áo khoác của mình qua giúp cô phủ thêm, khóe miệng giờ lên nói, “Ngủ một lát, chúng ta về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 104: Là vì cô ta

Editor: May

Rồi mới ấn xuống điều khiển từ xa, để Tần Hân tiến vào.

Sở Ngự Bắc không biết, bốn chữ “Chúng ta về nhà” mang đến cho Tĩnh Không bao nhiêu rung động, tay nhỏ cô ôm chặt vòng eo người đàn ông, chôn thật sâu chính mình ở trong lồng ngực của anh, gần như tham lam mà hít lấy hơi thở độc hữu của anh.

Đột nhiên, Tĩnh Không cảm thấy chính mình có lẽ có thể không cần ngày mai.

Không cần suy nghĩ tương lai như thế nào, chỉ cần giờ khắc này, hết lòng với cảm giác của mình, nghe theo trái tim của mình, sống ngay lúc này liền đủ.

.....

Lúc xe lái vào biệt thự, Tĩnh Không còn đang ngủ say ở trong lồng ngực của Sở Ngự Bắc, anh kéo cao ô phục một chút, che lại môi đỏ có chút sưng đỏ, liếm liếm đến mức làm người nhìn không được muốn ngắt lấy của cô, cảm thấy mỹ mãn mà ôm cô, khom lưng ra ngoài.

Mở cửa xe, Sở Ngự Bắc cảm thấy được khí tràng quanh thân có chút không đúng.

Chân trước vừa mới rơi xuống đất, trước mắt liền xuất hiện một đôi giày da thủ công kiểu cũ lau đến tỏa sáng, lại hướng lên trên, là quần tây định chế cao cấp ừ đến không có một nếp nhăn xuất ra từ những thợ may của nhà họ Lý.....

Không cần nhìn lên trên nữa, Sở Ngự Bắc liền biết thân phận người tới.

Anh tắt cung tắt kính mà nhẹ kêu một tiếng, “Ông ngoại.” Tay ôm Tĩnh Không không tự giác mà nắm thật chặt.

Một thân khí tràng không giận mà uy của Sở Ngự Bắc, đại khái chính là di truyền cách thế hệ từ ông lão trước mắt.

Đương nhiên, lão tổng thống cả đời tung hoành quan trường, xưa đâu bằng nay so với Sở Ngự Bắc trẻ tuổi.

“Cháu rời khỏi khi đang họp, chính là vì cô ta?”

“Lão tổng thống đại nhân, tiên sinh ngài ấy.....”

“Lui ra!” Lão tổng thống lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Hân một cái, “Bí thư không xứng chức như anh cũng nên thoái vị đi rồi.”

Tần Hân sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn mà thối lui đến sau lưng Sở Ngự Bắc.

“Ông ngoại, nếu ngài tính toán giao quốc gia này cho cháu, nên toàn quyền tín nhiệm cháu, nếu không, ông ngoại có thể mời cao mình khác.” Tay Sở Ngự Bắc ôm Tĩnh Không lại nắm thật chặt, nhàn nhạt nói.

Đôi mắt sắc bén của lão tổng thống híp lại, liếc mắt nhìn khuôn mặt trắng bị ô phục che đi một nửa của Lộ Tĩnh Không.

“Cũng không phải là ta không tín nhiệm cháu, từ xưa hồng nhan họa thủy, cháu đường đường là chủ tịch của một quốc gia, buông chuyện quốc gia dân chúng không màng, ban ngày ban mặt ôm một người phụ nữ lai lịch không rõ, không biết kiểm điểm, đây còn ra thể thống gì!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Để người phụ nữ này này cút đi!

Editor: May

Sở Ngự Bắc nhíu mày, suy nghĩ, chẳng lẽ từ nhỏ chính mình vô dục vô cầu, làm cho ông ngoại của anh cũng cho rằng anh có thể thanh tâm quả dục, chỉ cần bảo vệ cho dân chúng quốc gia liền đủ?

Lão tổng thống thấy cháu trai của mình không hề có phản ứng, lại bỏ thêm một câu, “Để người phụ nữ này này cút đi!”

Sở Ngự Bắc theo bản năng ôm chặt Tĩnh Không, nhàn nhạt ngược mắt nhìn thẳng ông, “Ông ngoại, không liên quan đến cô ấy, cô ấy bị thương.”

Lại có thể bảo hộ chặt như thế?

Đôi mắt nửa híp của lão tổng thống càng nguy hiểm, ông tiến lên một bước, ngược lại muốn nhìn xem là hồ mị tử phương nào, dám can đảm mê hoặc cháu trai của Thẩm Viễn Dương ông, mắt thấy liền sắp đuổi tay đi xốc kiện ô phục kia lên --

Sở Ngự Bắc ôm Tĩnh Không lui về sau một bước, “Ông ngoại, bạn của cháu, hy vọng ngài có thể tôn trọng một chút.”

“Vương giả, không cần nhi nữ tình trường, xưa nay cháu cũng là như thế, hôn nhân của cháu, ta đã sớm có an bài, về phần người phụ nữ khác, trước khi kết hôn tìm một người an phận thủ thường cất giấu, ông ngoại không ngăn cản cháu, nhưng mọi việc phải có mức độ!”

“Hành vi của cháu đại biểu cho toàn bộ Bắc Thần Quốc, nháo ra sự kiện màu hồng phần gì, có thể trực tiếp hủy diệt toàn bộ kiếp sống chính trị của cháu!”

“Ta mặc kệ cháu là tâm tư gì, nhưng vị trí phu nhân tổng thống Bắc Thần Quốc, chỉ có thể là Minh Mị, cháu làm việc phách lối như thế, ta phải giải thích với con nhóc Minh Mị kia như thế nào?”

“Ông ngoại chỉ nói đến đây, cháu tự giải quyết cho tốt!”

Thẩm Viễn Dương nói xong, liếc mắt nhìn cháu trai một cái thật sâu, hừ lạnh một tiếng liền phát tay áo bỏ đi.

Một phen lời nói này, là nói cho Sở Ngự Bắc nghe, cũng là nói cho Tinh Không nghe.

Thật ra, cô gái trong lòng ngực Sở Ngự Bắc đã sớm tỉnh lại lúc bọn họ vừa mới nói chuyện, chỉ là cô không biết nên đi đối mặt với tình huống này như thế nào.

Dứt khoát tránh ở trong lòng ngực Sở Ngự Bắc, làm một con đà điểu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Anh cần thời gian

Editor: May

“Tinh liền xuống dưới đi.” Người đàn ông bỗng nhiên nói.

Lông mi Tinh Không run rẩy, chậm rãi mở mắt nước, trực tiếp đâm vào mắt đen không dao động như giếng cổ của người đàn ông, trái tim Tinh Không đập lỡ một nhịp.

Ánh mắt người đàn ông nhìn cô thập phần phức tạp, vốn định thả cô xuống dưới, lại không biết vì sao, vẫn luôn ôm cô ở trong lòng ngực.

Tinh Không rũ rụi mắt, che dấu cảm xúc chân thật của mình, tay ôm Sở Ngự Bắc lại buộc chặt không ít.

Cô không biết, sau này còn có cơ hội lại ôm anh, hoặc là được anh ôm như vậy hay không.

Lão tổng thống đại nhân nói không sai, bọn họ trước sau là người của hai thế giới, cô có thể không cần ngày mai, nhưng anh lại không thể không cần, anh gánh vác toàn bộ quốc gia và dân chúng.

Tinh Không cảm thấy ông trời luôn đang nói đùa với mình, cô thật vất vả mới hạ quyết tâm đi theo cảm giác của mình, hết thấy tựa hồ lại về tới điểm ban đầu.

Sở Ngự Bắc vững vàng ôm cô, đặt cô tới trên sô pha.

“Tôi..... Vẫn là trở về thôi.”

Tinh Không gian nan mở miệng, anh từng nói “Chúng ta về nhà”, nhưng đây rốt cuộc cũng không phải là nhà của cô.

“An tâm ở nơi này, ngoại trừ tôi, không cần để ý lời nói của ai.”

Sở Ngự Bắc kéo cả vạt trên cổ xuống, tiếp tục nói, "Nếu đói, bảo thím Lý chuẩn bị thức ăn, lát nữa Thiệu Nhiên sẽ qua tới xem vết thương trên eo cô.”

Tinh Không lắc lắc đầu, “Tôi không có gì trở ngại, không cần phiền toái bác sĩ Thiệu.” Nghĩ nghĩ, lại nói, “Bên chỗ lão tổng thống thật sự không có vấn đề gì ư? Tôi có thể trở lại nội thành ở, chuyện cô nhi viện tôi nhất định sẽ tận lực.”

Bàn tay to của Sở Ngự Bắc xoa xoa đỉnh đầu cô, ngữ khí vẫn là nhàn nhạt như cũ, “Lại quên lời nói của tôi.”

“Sở Ngự Bắc.....”

Người đàn ông ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm cô, không tiếng động dò hỏi.

Tình Không lại lắc lắc đầu, “Không có việc gì, anh bận đi, tôi bảo thím Lý chuẩn bị đồ ăn cho tôi.”

Sở Ngự Bắc xác thật có việc phải bận, liền xoay người lên lầu.

Ông ngoại nói không có sai, nhi nữ tình trường với anh mà nói xưa nay có thể có cũng có thể không, liên hôn với nhà họ Minh có thể tối đại hóa lợi ích khắp mọi mặt.

Nhưng chính anh cảm thấy không cần.

Trước kia anh ngược lại cảm thấy không sao cả, hiện giờ ở trước khi chưa làm rõ tâm tư của mình, anh cần thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Sợ sẽ tham luyến

Editor: May

Tình Không ghé vào trên sofa bên cạnh, mắt to không sai không lệch nhìn chăm chăm bóng dáng người đàn ông, cao lớn, vĩ ngạn, khiến lòng người sinh ra say mê.

Bà vai người đàn ông này đỉnh thiên lập địa, gánh vác quốc gia dân chúng, Bắc Thần Quốc sẽ bởi vì có lãnh đạo xuất sắc như vậy mà nâng cao một bước.

Đây vốn là một nhân vật lớn cô chỉ có thể nhìn lên.

Nhưng mà duyên phận chính là kỳ diệu như vậy, trời xui đất khiến cô thu nhầm sổ sách, mà xui quỷ khiến can xe anh, bởi vì anh mà bị thương.....

Lúc sau phát sinh đủ loại đều vượt qua khoảng cách an toàn giữa người với người.

Nói là bạn bè, cô không xứng.

Nói là người yêu, cô vẫn là không xứng.

Không có quan hệ sao? Bọn họ có khi còn thân mật hơn cả người yêu.

Vừa rồi cô rất muốn hỏi anh, rốt cuộc giữa chúng ta là quan hệ gì?

Anh nói tôi là người của anh, vậy “người của anh” đại biểu cho cái gì?

Nhưng mà, cô trước sau không hỏi ra miệng được.

Cô không dám đặt chính mình ở một vị trí càng thêm xấu hổ.

Hơn bạn bè, nhưng không phải là người yêu.

Nhưng giữa bọn họ không phải là bạn bè, càng không phải yêu đương, đây rốt cuộc tính là quan hệ gì?

Cô lại phải định vị chính mình như thế nào?

Tình Không suy nghĩ lộn xộn một hồi, cuối cùng đều không có đáp án nào.

.....

Ngay đêm đó, Sở Ngự Bắc liền đi công tác, vết thương trên lưng Tình Không đã không có trở ngại.

Lãnh đạo trường học gọi điện thoại cho cô xem như an ủi, thái độ thập phần cung kính, cũng nói chủ nhiệm Lưu bởi vì ăn hối lộ trái pháp luật đã bị trường học khai trừ, mà Thái Hiểu Hàm cũng cùng bị đuổi học.

Tình Không biết, nhất định là Sở Ngự Bắc phân phó xuống.

Nhưng cô mơ hồ cảm giác được bất an, cô đã quen độc lập, sợ chính mình sẽ tham luyến loại cảm giác được che chở, được chăm sóc này.

Cô cảm thấy chính mình đã bắt đầu ý lại Sở Ngự Bắc, ví dụ như, một ngày anh không ở đây, cô cũng đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Ngày hôm sau buổi chiều mới có khóa, cô dứt khoát đến cô nhi viện sớm để làm khảo sát thực địa.

Cô cảm thấy chính mình không có giúp gì được cho Sở Ngự Bắc, duy nhất có thể làm chính là tận lực không kéo chân sau của anh.

Ngày phương nam cuối tháng sáu, đã nóng đến phải trốn đến phía dưới lá cây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Gặp lại Sở Vân Triết

Editor: May

Tĩnh Không đeo cặp sách của mình lên, trực tiếp bảo tài xế đưa mình đến chân núi.

Chân núi cách bờ biển rất gần, cô nhi viện được chọn càng là mặt trực tiếp hướng về phía biển rộng, phong cảnh hợp lòng người, vừa nhìn liền biết chính là một nơi phong thủy bảo địa.

Nhưng, ở nơi phong thủy bảo địa như vậy, Tĩnh Không lại gặp một khách không mời mà đến -- Sở Vân Triết.

“Tĩnh Không? Sao em lại ở chỗ này?” Giọng nói là kinh hi hỗn loạn.

Tĩnh Không giật giật khóe miệng, lời nói như vậy, không phải là cô hỏi anh ta sao? Về mặt kinh hi này, lại tính là chuyện gì?

“Lời này nên là tôi hỏi anh đi?”

Sở Vân Triết một thân phục sức hưu nhân, vừa mới bước ra cổng trường đại học, tốt đẹp đến như là thiếu niên tuấn tú đi ra từ trong bức tranh.

Có thể gần đây ánh mắt bị Sở Ngự Bắc dường xảo quyết, giờ phút này đối mặt với chàng trai tốt đẹp chính mình đã từng động tâm, dù là thị giác hay là nội tâm, cô đều khó nổi lên được một chút gọn sóng.

Nội tâm Sở Vân Triết dâng lên từng trận cảm giác quái dị, rồi lại không nói nên lời, “Đây vốn là nhà anh mà, vốn tính toán xây biệt thự cao cấp, lại bị chú nhỏ anh quyền tặc ra để xây cô nhi viện, ba anh bảo anh tới đây nhìn xem.”

Lộ Tĩnh Không tròn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng, “Chú nhỏ anh?”

Sở Vân Triết gật gật đầu, hỏi ngược lại, “Phó tổng thống đương nhiệm, có vấn đề gì sao?”

Tĩnh Không nghĩ tới, truyền thông đưa tin đến nhiều nhất chính là quan hệ của lão tổng thống đại nhân và Sở Ngự Bắc, thế cho nên cô giống như đại đa số mọi người, trước nay đều không có chú ý quá tình huống bên nhà họ Sở này.

Thứ nhất là khiêm tốn, thứ hai cũng không có điều tra kỹ nội tình bên trong.

Bây giờ cô nghiêm túc suy nghĩ về Sở Vân Triết này, thật là có chút tương tự vi diệu, vì sao trước kia cô chưa từng liên tưởng qua chứ?

Ngay cả Lộ Phồn Tĩnh cũng chưa từng nhắc tới.

Cô thầm thở dài một tiếng, Bắc Thần Quốc còn muốn nhỏ hơn cô nghĩ.

Tĩnh Không theo bản năng không muốn nói hạng mục cô nhi viện này là cô phụ trách, miễn cho gây ra phiền toái không cần thiết.

Cô lắc lắc đầu, “Tôi chỉ là đi ngang qua, thuận tiện lại đây nhìn xem.”

Sở Vân Triết không sai không lệch nhìn cô, trong đầu lóe lên.

Cô gái một thân váy liền áo màu xanh biển hưu nhân, tóc cột lên cao cao, khuôn mặt nhỏ lớn cỡ bàn tay không trang điểm, mắt sáng thật sự có thần, lẳng lặng mà đứng ở dưới trời xanh mây trắng, cho người ta một loại cảm giác năm tháng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Phán tử hình

Editor: May

Tình Không đẹp rất thuần túy, không có một chút tính xâm lược nào, thuộc về loại hình chột nhìn liền kinh điển, càng nhìn càng dễ coi kia.

Lộ Phồn Tinh cũng đẹp, nhưng nhìn lâu rồi liền biết, là cảm giác dựa vào đồ trang điểm và quần áo xây dựng ra, không có thứ của bản thân mình.

Cả tính càn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, không biết vì sao, trong khoảng thời gian này anh sẽ luôn không tự giác mà so sánh hai người các cô.

“Cái kia, tôi đi trước.” Tình Không cảm thấy hôm nay xem như đến không công, hy vọng sau này anh ta đừng đến nữa, nếu không giả vờ nữa cũng không biết nên giải thích như thế nào.

“Chờ một chút.....”

Khi nói chuyện, Sở Vân Triết đã vươn tay giữ chặt cánh tay Tình Không.

“Chuyện liên hôn của em..... anh mới nghe Phồn Tinh nói đến, Tình Không, nếu em còn nguyện ý, anh có thể tranh thủ với trong nhà một chút.”

Tình Không không khỏi cảm thấy khô hạn, rút tay mình về, lắc lắc đầu, “Vậy Lộ Phồn Tinh phải làm sao bây giờ?”

Hôm nay cô cột đuôi ngựa, có vài sợi tóc nghịch ngợm rơi xuống dưới.

Sở Vân Triết ma xui quỷ khiến liền vươn tay, muốn giúp cô vén đến sau tai.

Tình Không theo bản năng tránh ra sau, tay Sở Vân Triết cứng đờ ở giữa không trung.

Không khí lập tức trở nên xấu hổ lên.

“Vân Triết, mặc kệ đã từng như thế nào, chúng ta đều đã trở thành quá khứ, lời như vậy, thật sự đừng nói lại nữa.”

“Cho dù không phải thân phận cách xa, cho dù trung gian không có Lộ Phồn Tinh, chúng ta cũng không đi xa được, bởi vì, anh trước nay hoàn toàn đều không có chân chính hiểu tôi, cũng chưa từng có tin tưởng tôi.”

Tình Không nói vân đạm phong khinh, đậm đến như là đang nói chuyện cũ không liên quan với cô.

“Cũng không phải như vậy.....”

“Có phải hay không cũng đã không quan trọng.”

“Tình Không, em đã trực tiếp phán anh tử hình phải không?” Sở Vân Triết yên lặng nhìn cô.

“Anh không cảm thấy chính mình nói như vậy thực buồn cười sao? Chỉ là anh cảm thấy đúng liền cho là đúng đi, tôi không sao cả, tôi còn muốn đi học, đi trước một bước.”

Con người xinh đẹp của Sở Vân Triết hiện lên một tia lo lắng, không nói hai lời tiến lên, một tay kéo lấy Tình Không, rồi mới buông ra, đôi tay cố định đầu cô, cường bức cô đối mặt với chính mình.

Nội tâm Tình Không hoảng hốt, mắt trừng đến lớn nhất, đầu liền mạng ngựa ra sau, duỗi tay đẩy anh ta, nhưng anh ta như là một tòa núi lớn không chút sứt mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Các người đang làm gì?

Editor: May

Dưới tình thế cấp bách, cô nâng đầu gối đánh lên đùi quần anh ta, Sở Văn Triết như là sớm có phòng bị, dễ dàng tránh thoát.

“Tình Không, anh không tin em không có chút cảm giác nào với anh.” Anh không tin, tách ra chưa đến mấy ngày, mỗi một lần cô nhìn thấy anh đều như là không hề có cảm giác.

Ánh mắt cô nhìn anh, từng có sùng bái, có thương thức, có mê luyến. duy chỉ không có loại xa lạ không chút gọn sóng này.

Nói anh muốn chứng minh cái gì đó, không bằng nói, anh không cam lòng đi.

Anh không tin, anh không có cảm giác tồn tại như thế.

Như là muốn cấp bách chứng minh cái gì đó, cúi đầu phủ lên.

Hơi thở chàng trai thật ra rất tươi mát, nhưng phun ở trên mặt Tình Không, lại làm cô cảm thấy ghê tởm nói không nên lời.

“Sở Văn Triết anh điên rồi?! Buông tôi ra!”

“Nếu anh không buông thì sao?” Sở Văn Triết càng đến gần, cách môi đỏ của Tình Không chỉ có một lòng tay.

“Đừng ép tôi chán ghét anh!” Chân Tình Không cũng bị anh ta chế trụ, tránh thoát không được, chỉ có lạnh lùng mà nhìn chăm chăm anh ta.

Tình Không không biết vì sao sau khi chia tay, mỗi một lần gặp phải anh ta, đều sẽ nháo đến tan rã trong không vui.

Chẳng lẽ ôn tồn lễ độ, khiêm khiêm quân tử trước kia của anh ta đều là nguy trang thôi ư?

“Chán ghét luôn tốt hơn thờ ơ.”

Sở Văn Triết nói xong trực tiếp dán lên môi đỏ của Tình Không.

Đang lúc Tình Không cảm thấy dạ dày của mình đều đang sông cuộn biển gầm, một đạo giọng nói thanh lãnh nhưng phần nộ vang lên, “Các người đang làm gì?!”

Tình Không vừa nghe giọng nói này, dùng sức lực bú sữa mẹ, tay chân cùng sử dụng đá văng Sở Văn Triết ra, rồi mới quay đầu, dùng sức nôn khan.

Ánh mắt Sở Văn Triết càng thêm âm trầm, đối mặt với người tới, anh lại không dám lỗ mãng, rõ ràng tuổi xấp xỉ, nhưng người cả nhà đều lấy Sở Ngự Bắc như Thiên Lô sai đâu đánh đó, mà anh ta cái gì cũng không phải.

“Chú nhỏ, cháu và bạn gái vui đùa thôi, dọa cô ấy một chút.” Anh ta ra vẻ thoải mái nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Mời phó tổng thống làm chủ

Editor: May

Con người sâu thẳm của Sở Ngự Bắc nguy hiểm híp lại, quét nhìn bóng dáng Tình Không, lại thu trở về, “Bạn gái?”

Tình Không nghe được lời như thế của anh, bất giác muốn lập tức giải thích rõ ràng, nhưng “ợ” một tiếng, thật sự ói ra.

Sở Văn Triết nói câu, “Đứng, bạn gái.” Liền đi tới sau lưng Lộ Tình Không, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cô, lại hỏi, “Có làm sao không?”

Ngửi khí anh ta mềm nhẹ, thật giống như thật là đang quan tâm bạn gái của mình.

Sở Ngự Bắc nhìn cái tay đặt ở trên lưng Tình Không kia, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc bén giống như lưỡi dao.

Tình Không cảm thấy sau lưng mình từng trận lạnh cả người, một tay đẩy anh ta ra, thuận thuận khí, “Sở Văn Triết, không thể tưởng được anh là loại vô lại này, quá làm tôi ghê tởm!”

“Xin lỗi, anh cảm lòng không đầu.” Sở Văn Triết thấp giọng nói xin lỗi.

Anh ta thật sự cảm thấy xin lỗi, anh ta cũng biết hành vi của mình thật không chể, đến chính anh ta cũng không biết vì sao sẽ như vậy.

“Cút!” Sau khi Tinh Không đứng thẳng thân mình, liếc mắt nhìn về phía Sở Ngự Bắc một cái, không khỏi, có chút chột dạ.

Người đàn ông đỉnh thiên lập địa kia một tay cầm túi quần đứng ở một bên, tự phụ mà thanh lãnh, cổ khí tràng không giận mà uy kia thật phần mạnh mẽ.

Lúc này, anh không phải nên là đang đi công tác ư? Sao lại ở nơi này?

Cô giật giật cánh môi, rất muốn đi giải thích, lại không biết nên giải thích như thế nào.

Quan hệ của cô và anh cũng xấu hổ, cô không biết anh có muốn để Sở Vân Triết biết không, nhà cao cửa rộng, luôn có rất nhiều cảm kị không muốn người biết.

“Tinh Không, anh thật không phải có ý.” Sở Vân Triết nói xong lại muốn đi kéo tay Tinh Không.

Đầu óc Tinh Không vừa kéo, trực tiếp chạy đến sau lưng Sở Ngự Bắc, đây là một động tác theo bản năng, sau khi đứng vững, đến chính cô cũng giật mình.

“Cháu đi về trước đi.” Lời này của Sở Ngự Bắc là nhìn Sở Vân Triết nói.

Hàng năm sống ở nước ngoài, anh đối với cháu trai tuổi tác xấp xỉ anh này, thật ra không có bao nhiêu tình cảm, càng không phải rất hiểu biết.

“Vâng.” Sở Vân Triết trả lời, anh ta cho rằng Sở Ngự Bắc là tới khảo sát địa hình, cũng không muốn chậm trễ công việc của anh.

“Tinh Không, anh đưa em trở về trước.”

“Không cần, Sở Vân Triết tôi và anh đã sớm không có nửa xu quan hệ, nếu anh còn dây dưa nữa, tôi đành phải mời phó tổng thống đại nhân làm chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Tức giận

Editor: May

Lời này của Tinh Không xác thật có phần cố tình giải thích cho Sở Ngự Bắc nghe.

Trong lòng Sở Vân Triết dâng lên từng đợt quái dị, không biết vì sao, Lộ Tinh Không nhỏ xinh linh động tránh ở sau lưng chú nhỏ cao lớn thanh lãnh, có loại hài hòa nói không nên lời.

Chú nhỏ lạnh nhạt kia của anh tựa hồ cũng cố ý che chở cô.

“Hôm nào đó anh lại đến tìm em.” Cuối cùng Sở Vân Triết bỏ xuống một câu như thế, không dây dưa quá nhiều.

Thẳng đến tiếng xe của anh vang lên, Tinh Không mới vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, thở ra một hơi.

Ai ngờ giây tiếp theo, tay cô liền rơi vào trong lòng một bàn tay to khác.

Sở Ngự Bắc gần như là thô lỗ mà kéo Tinh Không đi tới ghế sau.

“Làm cái gì nha?” Tinh Không bị sắc mặt của anh làm cho người ta sợ hãi, muốn tránh thoát tay anh.

“Đi xuống!” Lời này, Sở Ngự Bắc là nói với Tần Hân.

Tần Hân sờ sờ cái mũi, thức thời xuống xe.

Sau khi quen biết Tinh Không tiểu thư, tính tình tiên sinh càng ngày càng không tốt, nhưng ít ra cũng có nhân khí, đây không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

“Xoạch” một tiếng, là âm thanh cửa xe khóa lại.

Tinh Không nuốt ngụm nước miếng, trốn sang bên cạnh.

Động tác này càng là chọc giận Sở Ngự Bắc.

Anh rút giấy ở một bên qua, cánh tay dài vung lên, kéo người đến trong lòng ngực, dùng sức lau trên môi mềm mại của cô.

Sở Ngự Bắc cực ít có loại cảm xúc phần nộ giống như vậy, động tác trong tay thô lỗ không lưu tình chút nào, giống như muốn lau xuống một tảng da môi của Lộ Tình Không.

“Ừm. Đau.” Tình Không chụp lấy bàn tay anh, giọng nói rất là ủy khuất.

Sở Ngự Bắc không để ý tới cô, ném khăn giấy trong tay xuống, lại rút mẩu tờ nữa, tiếp tục lau.

Tình Không tự nhiên biết anh giận cái gì, nhưng cô cũng ủy khuất, là Sở Văn Triết không phân trần cường hôn cô, cô đã ới ra đến nước mặt đáng rồi nha.

“Dừng tay! Để tôi tự làm, tôi còn ghê tởm hơn anh đấy!” Tình Không dùng cái trán đụng anh, tức giận nói một câu.

Rồi mới tự mình rút khăn giấy, không ngừng lau lên môi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Sở Ngự Bắc, anh thật tốt

Editor: May

Sở Ngự Bắc lạnh lùng đối diện với cô.

Giấy tiếp theo, bàn tay to của anh néo cầm cô gái, dùng môi của mình bao phủ lên, gần như thô lỗ mà gặm cắn.

Không phải rất dùng sức, nhưng Tình Không vừa ngửa vừa tê lại thẹn thùng, hai ba lượt đẩy anh ra.

“Tôi vừa mới ới qua, mùi vị miệng không dễ ngửi.”

Con người cô gái thủy nhuần liếm điếm, ánh mắt rất là ủy khuất, còn có phồng bị nhàn nhạt, trên môi sưng đỏ sau khi bị người khinh bạc qua, xinh xắn lạnh lợi, yếu ớt lại vô tội, người đàn ông nhìn đến lại nổi lên một loại lửa khác.

“Anh tức giận cái gì? Người bị cường hôn là tôi, tôi mới nên tức giận chứ.”

“Cô quên lời tôi đã nói với cô?” Đây là câu đầu tiên Sở Ngự Bắc nói với cô sau khi kéo cô vào xe.

“Tôi đương nhiên nhớ rõ, bảo trì khoảng cách với người đàn ông khác, nhưng lúc tôi tới nơi này cũng không biết anh ta ở đây, càng không biết anh ta sẽ phát thần kinh cường hôn tôi nha, tôi là bị buộc, là người bị hại.”

“Cô không biết trốn sao? Không biết trốn sao?”

Ngữ khí Sở Ngự Bắc vẫn không tốt như cũ, ánh mắt thâm u giống như lạnh lẽo quanh năm, ngón tay dài nắm cầm cô lần nữa, “Lộ Tình Không, nếu hôm nay đổi thành là người đàn ông cực kỳ hung ác khác thì sao? Nếu cô lại không có chút tâm nhãn, không biết bảo vệ tốt chính mình như thế nào, sau này đều không cần ra cửa nữa!”

Vừa rồi Sở Ngự Bắc đã có tâm thật sự muốn giết người, nếu không phải nhìn thấy cô đẩy Sở Văn Triết ra, lại chạy đến một bên ới, anh thật không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì.

Tình Không có chút mờ mịt, hóa ra anh giận chính là vì chuyện này sao?

Trong nháy mắt, con người cô liền đỏ lên, anh tức cô bị Sở Văn Triết cường hôn, càng giận chính là cô không biết bảo hộ chính mình, anh là lo lắng an toàn của cô.

Anh tin cô, nhận thức này làm Tình Không cảm giác vui sướng, ngay cả khi sắp bị Sở Văn Triết hôn, anh cũng không cần hỏi rốt cuộc cô và Sở Văn Triết có quan hệ gì, liền trực tiếp tin cô.

Đó là một loại thư thái chỉ có người được tin tưởng mới hiểu được.

Tình Không hít sâu một hơi, hơi nâng khuôn mặt nhỏ, nói, “Sở Ngự Bắc, anh thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Tham luyện âm áp

Editor: May

Sở Ngự Bắc lạnh mặt, không biết cô nhóc chết tiết kia làm sao, lại bỗng nhiên nói như thế, nhưng đối mặt với mắt thủy linh linh mang theo ý cười kia, dù oán khí nặng hơn nữa cũng chỉ có thể tan thành mây khói.

Sở Ngự Bắc người này, ăn mềm không ăn cứng, đối mặt với Tình Không như vậy, hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, chỉ đành cứng đờ hỏi một câu, “Chuyện như thế nào?”

Nghe được anh hỏi như thế, mắt xinh đẹp của Tình Không rũ xuống dưới, cô vốn còn lo lắng anh không hỏi, không biết chủ động nói ra như thế nào.

Tiếng nói ôn nhu của cô gái từ từ kể ra, “Anh ta vốn là học trưởng của tôi, lúc khai giảng chúng tôi trôi qua một thời gian rất tốt, sau đó bị nhà bọn họ phát hiện, ghét bỏ tôi xuất thân không tốt, rồi mới đưa ra chia tay với tôi.”

“Đoạn thời gian kia, lão Lô đứng lúc xảy ra chuyện, tôi yêu cầu dùng tiền, mẹ anh ta cầm số tiền cho tôi, tôi liền thuận nước đẩy thuyền đồng ý, chia tay là anh ta nói, nhưng anh ta vẫn nhận định tôi là vì tiền mới đồng ý, thực buồn cười đi.”

“Sau này anh ta và Lộ Phồn Tình đính hôn, cho rằng tôi là con gái nhà họ Lộ, lại cho rằng tôi cố ý gạt anh ta, liền luôn cố ý vô tình dây dưa như vậy.”

“Sự tình chính là như vậy, tóm lại tôi và anh ta đã không hề có quan hệ, lúc trước tôi cũng không biết quan hệ của anh ta với anh.”

Tình Không lục tục nói, đến đây, thật ra cô rất muốn hỏi một câu, Sở Ngự Bắc, rốt cuộc giữa chúng ta tính là quan hệ gì?

Nhưng mà, cô không dám hỏi, thời gian ngắn ngủn, cô đã luyến tiếc. Đồng thời cũng làm tốt xác định vị trí của mình, tận lực ở bên người anh lâu một chút, chờ đến khi anh thật sự đính hôn hoặc là chán ghét lại xoay người rời đi.

Cô không có gốc đến muốn thiên trường địa cửu, muốn không nổi.

Nhưng cô tham luyện loại âm áp này.

Sở Ngự Bắc là một người rất dễ nghe, an tĩnh mà nghe, không nói gì, ánh mắt nhàn nhạt, nhìn không ra rốt cuộc suy nghĩ cái gì, chờ đến khi Tình Không nói xong, mới đưa một chai nước qua.

“Súc miệng đi.” Nói xong, liền mở khóa.

Tình Không tiếp nhận nước, nghe lời xuống xe, đi đến một bên súc miệng.

Sở Ngự Bắc đi đến bên người Tần Hân, không biết nói cái gì với anh ta.

Lúc sau, Tần Hân đi ra ngoài, chính anh lên ghế điều khiển, để Tình Không ngồi vào ghế lái phụ.

Tình Không cũng không hỏi muốn đi đâu, chỉ cần có thể ở cùng anh, đã là rất tốt.

Sở Ngự Bắc chỉ lái một đoạn đường ngắn, ngừng xe ở bên bờ cát.

“Lại đây.” Ánh mắt người đàn ông sáng quắc, thanh tuyến trầm thấp mang theo chút gọi cảm khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chờ cô lớn thêm một chút

Editor: May

Mắt nước xinh đẹp của Tình Không đón nhận ánh mắt sâu thẳm của anh, trái tim, đập lỡ một nhịp.

Cô cũng nghi hoặc, người đầu ở chỗ này, phải đi qua đâu?

Không chờ cô suy nghĩ cẩn thận, trên người chợt nhẹ, người cũng đã khóa ngồi ở trong lòng ngực của anh.

Ngay sau đó, hơi thở mát lạnh dễ ngửi nghênh diện mà tới, trên môi chợt nặng, môi mỏng đã bị người đàn ông bao phủ lên.

Đại não Tình Không một mảnh hồ nhảo, cánh tay ngó sen khoác lên cổ anh, theo bản năng đáp lại, mở miệng, nghênh đón vương giả giờ phút này chỉ thuộc về cô, công thành đoạt đất ở trong vũ trụ mệnh mông của cô.

Thời gian dừng lại, trong xe yên tĩnh chỉ có âm thanh hoạn nạn nâng đỡ, ái muội, mê ly của hai người bọn họ.

Thật lâu sau, “Ba” một tiếng tách ra lẫn nhau, Tình Không đỏ mặt, mềm mại mà ghé vào trong lòng ngực người đàn ông, cảm thụ nhịp tim mạnh mẽ mà hữu lực của anh, thờ hờn hờn từng ngum.

Người đàn ông cũng thế, cô có thể cảm nhận rõ ràng được ngo ngoe rục rịch cực nóng của anh, đang ở tư thái vận sức chờ phát động kêu gào.

Sở Ngự Bắc cảm thấy dự vọng nhật nhèo hơn hai mươi năm của mình, liền sắp bưng nỏ toàn bộ ở trên người cô gái này, chỉ là, cô còn nhỏ, vừa mới thành niên, anh luôn muốn chờ cô lớn lên một chút.

Nhưng chính anh cũng không biết, rốt cuộc chính mình còn có thể nhẫn bao lâu.

Tình Không ôm vòng eo của anh, ghé vào trong lòng ngực anh, luôn hy vọng thời gian cứ yên lặng như vậy, dứt bỏ thân phận thế tục, anh không phải vương giả gánh vác dân chúng quốc gia, cô cũng không phải là bé gái mồ côi hai bàn tay trắng.

Trời đất yên tĩnh, chỉ có cô và anh.

Qua một hồi lâu, Sở Ngự Bắc lại nhàn nhạt mở miệng, giọng nói cứng đờ gọi cảm, “Buổi chiều còn về trường học sao?”

Tình Không gật gật đầu, đầu nhỏ đen nhánh như là đang cọ ngực Sở Ngự Bắc, “Hiệu trưởng gọi điện thoại cho tôi, anh xử lý chủ nhiệm Luru và Thái Hiểu Hàm như thế nào?”

Sở Ngự Bắc vốn là thật sự ngứa tâm, bị cô cọ tới cọ đi như vậy, lúc nói chuyện hơi thở còn phun ở trước ngực anh, dự vọng anh thật vất vả áp xuống, lại có dấu hiệu sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Anh không hiểu sao?

Editor: May

Anh mở cửa xe, ôm cô gái xuống dưới, lôi kéo tay nhỏ của cô đi tản bộ.

Tuy là đầu hè, gió biển chậm rãi, nhưng cũng không tính là quá nóng.

“Em không cần phải xen vào những chuyện này, an tâm đi học.”

Tình Không rất muốn nói với anh tiếng cảm ơn, lại cảm thấy không cần, cuối cùng chỉ nói một chữ, “Được.”

Cả đời này Sở Ngự Bắc đều chưa từng thử qua thanh thân như vậy, không biết vì sao, vừa rồi lúc từ phía trên nhìn đến vùng biển này, liền muốn mang cô xuống dưới đi một chút.

Tình Không bị anh lôi kéo đi một đoạn ngắn, lại hỏi, “Cô nhi viện bên kia sắp xếp như thế nào rồi, tôi muốn nhanh một chút để những bạn nhỏ ở Tây Bộ tới đây. Nói thật, tôi vô kế khả thi.”

Tuy rằng tài chính đúng chỗ, địa chỉ cũng có, nhưng muốn xây lên, còn không biết cần bao nhiêu thời gian.

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông từ từ vang lên, “Lần này tôi đi Tây Bộ chủ yếu là chứng thực vấn đề xây dựng sau khi thiên tai, xác thật nên bố trí những cô nhi đó sớm một chút.”

“Vận dụng mảnh đất này, cũng cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể làm xong.”

“Cách nơi này không xa tôi từng quyền góp xây dựng một nhà đường lão, quy mô rất lớn, kỳ hạn thứ hai vừa lúc sắp hoàn công, thay đổi một chút liền có thể dùng, cũng vừa lúc thích hợp, tôi tới nơi này chính là muốn nói chuyện này với em.”

Tình Không an tĩnh mà nghe, trong lòng vừa cảm động, càng là kiêu ngạo.

Bắc Thần Quốc có một vị lãnh đạo như vậy, thật là phúc cho xã hội, phúc cho dân chúng.

Bao nhiêu người hơn hai mươi tuổi còn tính trẻ con chưa thoát, nếu không phải nhờ tổ tiên phù hộ, vẫn là chẳng làm nên trò trống gì, mà Sở Ngự Bắc đã đứng ở vị trí cao nhất của quốc gia, chỉ điểm giang sơn, hiệu lệnh thiên hạ.....

Mà anh, đặt cô ở trên vị trí bình đẳng, thảo luận sự tình.

Tình Không đề xuống nội tâm rung động, gật gật đầu, "Ồ bên cạnh viện đường lão càng tốt, những người già thân thể không tệ có thời gian có thể tới chơi với những bạn nhỏ, không cần quá cô đơn, những bạn nhỏ cũng có trường bồi dưỡng, một công đôi việc."

Sở Ngự Bắc dừng bước chân, nghiêng đầu liếc Tình Không một cái, "Em ngược lại nghĩ đến rất chu đáo."

Tình Không buông tay anh ra, xoay đi, mắt to ý cười doanh doanh, lóe lên ánh sáng, "Có một trường bồi có thể tâm sự, là chuyện rất hạnh phúc, anh không hiểu đâu."

Anh không hiểu sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Cô có thể so với nhân vật lớn ư?

Editor: May

Anh đứng là không hiểu, anh trời sinh lạnh nhạt, từ nhỏ cũng chưa từng tâm sự chuyện gì.

Bởi vì liên quan đến ông ngoại, người nhà họ Sở kính anh, sợ anh, đến trường bồi cũng là như thế, anh đích xác chưa từng tâm sự với trường bồi.

Sở Ngự Bắc hoàn hồn từ trong suy nghĩ của mình, ngược mắt nhìn khuôn mặt nhỏ sán lạn kia, dư quang quét đến khối đá sau lưng cô, nhanh chóng tiến lên hai bước, một tay ôm cô vào trong lòng ngực.

Tình Không không rõ nguyên do, duỗi tay ôm lấy vòng eo của anh, kinh hồn chưa định vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, "Xảy ra chuyện gì?"

"Sau lưng em có khối đá."

Tình Không quay đầu lại, quả nhiên thấy trên bờ cát có một khối đá lớn, chỉ kém vài bước, cô liền sẽ đụng phải.

Sở Ngự Bắc lên hôn khuôn mặt cô một cái, "Trở về ăn cơm, rồi mới đưa em về trường học."

Tình Không chủ động bỏ tay nhỏ của mình vào bàn tay to của anh, thật hy vọng thời gian có thể cứ như vậy dừng lại ở một khắc này.

Cô lắc lắc đầu, "Để tài xế đưa em trở về đi, chiếc xe này của anh quá chói mắt."

"Nhà anh không có chiếc xe nào rẻ một chút ư?" Cô lại thử hỏi.

Sở Ngự Bắc nhủ mảy, anh không có khái niệm gì về những chuyện này, xe cũng là nhìn trúng tính năng, nhìn trúng tính phòng ngự, đừng thấy hiện tại chỉ có hai người bọn họ, thật ra Tần Hân đã làm tốt bố phòng ở chung quanh.

Chỉ là lúc không có nguy hiểm, những vệ sĩ đó sẽ không ra ngoài, chỉ đang âm thầm thủ vệ.

Anh ngược lại không thể thường xuyên đi đón đưa cô, người muốn mệnh anh, không ít.

Miễn cho tổn thương vô tội giống như lần trước.

"Nghỉ hè bớt thời giờ đi thi một cái bằng lái, tự mình đi chọn chiếc xe mình thích mà lái."

"Tôi? Có thể sao?"

“Em đã mười tám tuổi, lúc tôi mười tám tuổi đã lái máy bay ném bom.”

Tình Không, “.....”

Cô có thể so với nhân vật lớn ư? Cô có thể sao?

Bọn họ không có lưu lại ở trên bờ cát lâu lắm, dù sao nhân vật lớn trăm công ngàn việc, mà cô cũng phải trở về đi học.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đi của trai

Editor: May

Trở về biệt thự ăn cơm xong, Sở Ngự Bắc và Tần Hân trở về phủ tổng thống, cô là do tài xế đưa đến trường học.

Tình Không vừa mới xuống xe, đã bị Diệp Nam Sanh nắm vùng thần kinh hề hề túm đến một bên.

“Lộ Tình Không, cậu giấu đến tớ rất thâm a, tớ cho rằng tất cả thời gian sau khi cậu học xong đều cống hiến cho làm thêm, không nghĩ tới cậu lại còn có thời gian đi của trai!”

Giọng nói Diệp Nam Sanh sạch sẽ trong veo đến giống như nước chảy róc rách trong khe núi, rất là dễ nghe, nhưng mà hành vi lại thường xuyên không thể nào đáng tin cậy.

Theo đạo lý, Tình Không thông minh giỏi giang, khuê mật tốt nhất bên người, hẳn đều là cùng kiểu đáng.

Nhưng hoàn toàn tương phản, Diệp Nam Sanh là thế giới giả tưởng điển hình, mang thêm manh bảm sinh không định giờ, tự nhiên ngây ngô, là cái loại tính cách rất muốn mệnh.

Cô ấy thông minh, nhưng không tài giỏi, còn không đáng tin cậy nghiêm trọng.

Còn thường xuyên chơi mất tích, ví dụ như cả một tuần trước, Tình Không hoàn toàn không biết cô ấy ở nơi nào, làm cái gì.

“Nghiêm trọng thanh minh, tớ không có đi của trai! Cậu còn không biết xấu hổ nói, tớ muốn nói chuyện với cậu, tìm được đại tiểu thư cậu mới là lạ!”

Diệp Nam Sanh chớp mắt to tròn xoe vài cái, đôi mắt rũ xuống, “Được rồi, tớ thành thật khai báo, đi của trai, tớ thật vất vả mới đến sinh nhật mười tám tuổi, tắm rửa sạch sẽ đứng mình trong hộp lễ vật tặng đi nhưng người ta lại không cần, Lộ Lộ, tớ tổn thương, mau an ủi tớ đi.”

Khóe miệng Tình Không rút rút, không hồ là chị em, cô làm chuyện như vậy cũng khá hơn chút nào, cô tắm rửa sạch sẽ chân không đi tìm Sở Ngự Bắc, nhưng lại bị đuổi ra ngoài.

May mắn, qua cơn mưa trời lại sáng.

Sở Ngự Bắc.....

Cô hiện tại chỉ cần nghĩ đến ba chữ này, trong lòng đều là ngọt ngào.

Diệp Nam Sanh như là phát hiện đại lục mới, ngón tay run rẩy chỉ vào Lộ Tình Không, “A a a, cậu không thành thật, khóe miệng cậu ngâm ý xuân, vừa rồi còn bước xuống từ siêu xe, còn dám nói chính mình không có của trai?”

“Trong ban truyền cậu ôm đùi người giàu, chủ nhiệm Lưu và Thái Hiếu Hàm bởi vì đắc tội cậu, song song bị vị người giàu có phú đến lậu du của cậu đuổi ra trường học, đừng nói với tớ là giả nha?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Trộm xe

Editor: May

Khóe miệng Tình Không co rút đến càng lợi hại, rốt cuộc bà cô này là hy vọng chuyện này là giả sao?

Lời đồn quá đáng sợ, mới thời gian một ngày, đã đã bị truyền thành cái dạng này.

Tình Không điểm điểm đầu cô ấy, “Cậu xem tớ giống người ôm đùi người giàu sao?”

Diệp Nam Sanh nặng nề gật gật đầu, “Chỉ bằng gương mặt hồng nhan họa thủy này của cậu, vốn dĩ nên ôm đùi người giàu, nếu không xinh đẹp vô ích rồi.”

Tình Không hận không thể liếc mắt xem thường, “Tớ cảm ơn cậu, đi thôi, đi học thôi.”

Diệp Nam Sanh túm chặt cánh tay của cô, “Cậu vẫn là đừng đi học đi, ngày mai thi lại đến. Bọn họ thảo luận đến khí thế ngất trời, vai chính như cậu xuất hiện không đúng lúc, quá gây mất hứng, đi chơi với tớ đi.”

“Môn này tớ không có căn bản, dù sao cũng phải ôn tập một chút chứ, rớt thì làm sao bây giờ?”

“Không sợ, rớt tớ học lại với cậu!”

Diệp Nam Sanh không khỏi phân trần mà túm Tình Không đi về phía xe của mình.

Tình Không nhìn Volkswagen Phaeton màu đỏ trước mắt, khóe mắt không tự chủ được mà co rút, “Cậu đổi xe lúc nào vậy?”

Diệp Nam Sanh “cạch cạch” hai tiếng mở khóa, mắt to tròn xoe chớp cũng không chớp, “Tớ trộm.”

Diệp Nam Sanh lớn hơn Tình Không một chút, đầu năm liền lấy bằng lái, lần trước gặp cô ấy, còn đang lái Passat.

“Vì sao cậu trộm xe mà còn đúng lý hợp tình như thế? Còn có, người ta lái Volkswagen Phaeton chính là bởi vì khiêm tốn, cậu sơn màu đỏ rực tính là chuyện như thế nào?”

Volkswagen Phaeton màu đỏ này nhìn như thế nào cũng thấy quái dị.

Diệp Nam Sanh kéo cửa ghế lái ra, ngồi xuống, “Cậu ngồi nha, tớ trộm xe người ta, đương nhiên phải đổi màu sắc giấu tai mắt người ta chứ.”

Tình Không, “.....”

“Chúng ta chờ một chút lái ra sẽ không bị người.....” Tình Không ngồi vào ghế lái phụ, làm một động tác cắt cổ.

Diệp Nam Sanh vừa phát động xe vừa nói, “Sẽ không, tớ bị chụp bằng số, bị phát hiện chết sống không thừa nhận là được.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Xem tiền như rác

Editor: May

Tình Không lần thứ hai vô ngữ, bị cô ấy đánh bại, có loại cảm giác lên thuyền giặc.

“Diệp Tử, chúng ta đây là đi nơi nào nha?” Tình Không càng nhìn càng thấy không thích hợp, đường lớn không đi, sao cứ phải đi loại đường nhỏ thâm sâu này.

“Tới rồi cậu sẽ biết a, dù sao cậu cũng không thể đi xuống.”

Tình Không, “.....”

Cuối cùng, Tình Không đi theo khuê mật không đáng tin cậy nghiêm trọng này, tới một địa phương giống như sông bạc ngầm.

“Cậu dẫn tớ tới nơi này làm gì?”

Diệp Nam Sanh đóng cửa xe, mặt đương nhiên lại không biểu tình nói, “Bà bác a, cậu không nghe nói qua tình trường thất ý, sông bạc dắc ý sao?”

Tình Không tự nhiên cũng không phải nữ tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn gì, nếu đã tới, cũng không che giấu, dứt khoát buông ra tới bồi Diệp Nam Sanh đại sát tam phương.

Sòng bạc ngầm rộn ràng nhộn nhạo, đủ loại hạng người người gì cũng có, duy chỉ không có loại cô gái nhỏ nũng nịu như Tình Không và Diệp Nam Sanh.

Chỉ là phần lớn người đều giết đỏ cả mắt rồi, cũng không có chú ý tới các cô lắm.

“Tới tới tới, không lừa già dối trẻ, mua xong rồi tay.....”

Diệp Nam Sanh lôi kéo Tình Không, đi đến một phía trước một cái bàn đánh cược đại tiêu, không nói hai lời ‘răm’ mà một tiếng, thả một chồng nhân dân tệ đè ở trên mặt chữ “Ba số sáu”.

“Tôi mua thông sát!”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn chủ nhân giọng nói nũng nịu này, Tình Không đỡ trán, hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

Người chưa từng đánh cược cũng đều biết, tỷ lệ mở xúc xắc số đầu có bao nhiêu thấp, hướng chỉ là chỉ định số đầu lớn nhất, có đôi khi một ngày đều không mở ra được một lần.

Diệp Nam Sanh con nhóc chết tiệt kia vừa tiến đến liền đặt hết toàn bộ tài sản.

“Như thế nào? Số tiền quá nhỏ, các người không chịu lý sao?” Diệp Nam Sanh chớp mắt to vô tội nhìn chăm chăm người chia bài.

Người chia bài nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Đương nhiên không phải, đương nhiên không phải, chỉ cần khách nhân đặt cược, chúng tôi đều nhận, không so đo lớn nhỏ.”

Người chia bài đổi một vạn đồng của Diệp Nam Sanh thành thẻ đánh bạc, ánh mắt nhìn cô hiển nhiên là đang nhìn một kẻ siêu cấp xem tiền như rác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đặt lại lần nữa

Editor: May

“Diệp Tử, chúng ta đánh bạc như thế đúng không?”

“Lộ Lộ, cái gọi là đánh bạc này, hoặc không đánh, đánh cuộc liền phải lớn một chút. 1 bồi 100 bồi suất a, tớ dùng một vạn khối đổi một trăm vạn, siêu giá trị đó.”

“Vậy cậu mang theo bao nhiêu tiền tới?”

“Một vạn a.”

Tình Không, “.....”

“Mua xong rồi tay, mua xong rồi tay.....”

Toàn trường chiếu bạc nhỏ nhất này, chỉ cần cao hơn một trăm đồng, là có thể đổ xúc xắc, một ván này sau khi bị Diệp Nam Sanh quấy rối, chỉ có một mình cô đặt cược, mọi người đều ngừng thở, chờ xem cô gái nhỏ này thua tiền như thế nào.

“Ba hai một, mở, mở.....”

“Ba con sáu, ba con sáu, ba con sáu.....”

Lúc tay người chia bài chậm rãi mở chung xúc xắc, Tình Không đều nhin không được đi theo kêu, “Ba con sáu, ba con sáu.....”

“Oa.....” Không khí hiện trường lập tức liền bị điểm.

“Thật là ba con sáu a.....”

“Vạn khí hai cô gái nhỏ này thật là tốt quá đi?”

Người chia bài âm thầm lau mồ hôi, hai cô gái này, liền đảo hết tiền lời hấn ta vát và hơn cả ngày nay, không nghĩ tới thật sự lại trúng.

Tình Không run rẩy xuống tay tiếp nhận mười mười vạn đồng thẻ đánh bạc, “Diệp Tử, đừng nói tớ không có tiền đồ, tớ lớn như thế phần lớn không có thấy qua nhiều thẻ đánh bạc như thế.”

Lộ Viễn Kiều có đoạn thời gian trầm mê đánh bạc, Tình Không ra vào sòng bạc không ít, nhưng cũng chưa từng thấy qua nhiều thẻ đánh bạc như thế.

Diệp Nam Sanh lại vẻ mặt buồn bực, “Tớ quả nhiên là thất tình nha?”

Cuối cùng Tình Không liền hiểu rõ, gia hỏa này là tới sòng bạc nghiệm chứng một chút chính mình có thất tình hay không.

“Diệp Tử, đừng không cao hứng, vẫn là ngấm lại thắng nhiều tiền như thế phải xài như thế nào đi.”

“Thất tình a.” Diệp Nam Sanh nói xong, lấy qua thẻ đánh bài trên tay Tình Không, toàn bộ lại áp tới phía trên ba số sáu.

“Tớ không tin tà, tớ đặt lại lần nữa.”

Tình Không đã không có suy nghĩ gì, dù sao đều là nhặt được, cô cũng không đau lòng.

“Tiểu thư, tiền đặt cược này của cô quá lớn, mời đến chiếu bạc vip bên kia đi.”

“Không phải vừa rồi anh nói lớn nhỏ đều không sao ư?” Tình Không hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Muốn thua hết toàn bộ

Editor: May

“Là tôi có mắt không thấy Thái Sơn, chúng tôi khai trương tới nay, đại sảnh này còn chưa từng có người đặt qua một trăm vạn tiền cược đâu, nếu hai vị lại trúng, ngân kéo này của tôi chính là bồi không nổi, nếu không, hai vị có thể đến trong phòng khách quý đi.”

“Thôi, Lộ Lộ, chúng ta vẫn là đến cái bàn kia đi thôi.”

Diệp Nam Sanh lời kéo Tình Không, không nói hai lời đi đến chiếu bạc vip bên cạnh, lại đặt toàn bộ tiền xuống.

Chờ đến khi lại mở ra ba số sáu, Tình Không đã cảm thấy thế giới này thật huyền huyền.

“Ta kháo, Diệp Tử, vận khí cậu tốt như thế ư, sớm biết vậy lúc Lão Lộ thiếu nợ mang cậu đi giúp một tay rồi.”

Diệp Nam Sanh lại không cao hứng chút nào.

“Xong đời, Lộ Lộ, tớ là thật sự thất tình, sòng bạc đặc ý đến phân thưởng này, tớ nhất định không cứu được rồi, hu hu hu.....”

“Cậu đây là thất tình gì chứ, từ đầu tới cuối đều là cậu yêu đơn phương trúc mã của cậu, trước nay đều chưa từng bắt đầu, thất tình đâu ra, đừng tự ngược chính mình được không.”

Tuy rằng Diệp Nam Sanh rất khiêm tốn, nhưng gia cảnh cô không tầm thường, Tình Không biết được, càng biết cô ấy từ nhỏ liền thích một trúc mã lớn hơn cô vài tuổi.

Tựa hồ là con trai của một người hầu nhà cô ấy, tất cả mọi người đều phản đối.

Tình Không bắt đầu quen biết cô ấy từ cao trung, nhưng lâu lâu vẫn nháo thất tình, Tình Không cũng đã quen.

Tiền cược trên tay Tình Không đã từ mười vạn đổi thành trăm vạn, đã là gấp mười.

“Tớ không tin tà, tớ lại đến! Đây đều là vận khí gì? Tớ không muốn, tớ muốn thua hết toàn bộ.”

Diệp Nam Sanh muốn đoạt đi, bị Tình Không lập tức né tránh, “Cậu đừng như vậy, những bạn nhỏ khu tai họa đang rất cần, qua một thời gian tớ đúng lúc muốn tới cô nhi viện làm việc, trước thay bọn chúng cảm ơn cậu nha.”

Tình Không ôm tiền cược không buông.

Một người âu phục có đeo băng tên, nhìn như nhân viên công tác liền đi tới.

“Hai vị tiểu thư hôm nay vận khí thực tốt, sao không thừa thắng xông lên lại đến mấy tay?”

“Phi phi phi, ai muốn phá vận khí, tôi tới là vì thua tiền, sòng bạc các người, lại để tôi thắng nhiều tiền như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Phải làm sao bây giờ?

Editor: May

Diệp Nam Sanh thốt lời này ra miệng, lập tức lọt vào mắt lạnh bắn chết của toàn sòng bạc.

Quá trâu chọc thù hận!

Tình Không lập tức che miệng cô ấy lại, không cho cô ấy nói nữa

“Hôm nay chúng tôi kiểm đủ rồi, hôm nào lại đến.” Tình Không nói xong liền kéo cô ấy đến phòng tài vụ tính tiền.

Một ngàn vạn tiền mặt a, Tình Không lớn như thế còn chưa thấy nhiều tiền như vậy, cười đến mi mắt cong cong.

“Diệp Tử, kêu mấy người vệ sĩ tới đây đi, taóo lảng hai người chúng ta không mang đi số tiền này được.”

Dù sao Tình Không đã ở trong xã hội lăn lộn nhiều năm, không giống Diệp Nam Sanh không rành thế sự như vậy, lo lắng của cô không phải không có lý.

Diệp Nam Sanh nghe được đề nghị của cô, quét đi buồn bực lúc trước, mắt “Đinh” sáng lên.

“Đúng, chúng ta là cô gái yếu ớt, chúng ta cần vệ sĩ.”

Nói xong, cô không nói hai lời lả đi động ra gọi điện thoại.

Nhưng người đầu kia điện thoại quả nhiên tựa hồ không phải rất vui lòng tiếp điện thoại của cô, Tình Không nhìn Diệp Nam Sanh về mặt đau khổ gọi rất nhiều lần.

“Anh ấy không tiếp điện thoại tớ.” Diệp Nam Sanh rũ mắt xuống, về mặt khổ sở.

Tình Không đỡ trán, “Cậu tìm anh ta làm cái gì, cậu tìm vệ sĩ trong nhà đi.”

Cuối cùng Diệp Nam Sanh ngược mắt, chớp mắt nhìn cô, “Lộ Lộ, cậu vẫn luôn biết nhà của tớ rất có tiền có phải hay không?”

Tình Không nhéo nhéo cằm cô ấy, “Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu có điểm nào giống con cái nhà nghèo chứ?”

“Nhưng vì sao lúc cậu cần tiền không tìm tớ hỗ trợ?”

“Đó là bởi vì mỗi lần lúc tớ phải dùng tiền, đều tìm không thấy đại tiểu thư cậu nha.”

Diệp Nam Sanh ghé vào trên đầu vai Tình Không, “Thực xin lỗi Lộ Lộ, vậy chúng ta liền không thua tiền, những tiền này cậu muốn dùng như thế nào cũng được.”

Nói xong, Diệp Nam Sanh lắc lắc đầu, không đầu không đuôi lại tới một câu, “Lộ Lộ, tớ cảm thấy cậu mới không giống như là con cái nhà nghèo, không chừng cậu là công chúa của một quốc gia nào đó.”

Tình Không nâng đầu cô ấy lên, lơ đãng mà quét quét chung quanh, “Đừng đàn, cậu nhìn những đôi mắt như hổ rình mồi đó không, cho dù sòng bạc để chúng ta đi, những ma bài bạc cực kỳ hung ác bên ngoài đó cũng sẽ không buông tha cho chúng ta.”

“Cậu nói phải làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Lão đại, sao anh lại ở chỗ này?

Editor: May

“Cậu đợi lát nữa.”

Tình Không gọi một nhân viên công tác, đi thẳng vào vấn đề nói, “Chúng tôi cần thuê vệ sĩ.”

Nhân viên công tác nghi hoặc mà nhìn cô một cái, “Nơi này của chúng tôi không có phục vụ này.”

“Vậy chúng tôi gửi tiền lại ở nơi này của các người, trong vòng 3 ngày sẽ sai người tới lấy.”

Nhân viên kia còn chưa nói chuyện, một người nhân viên khác đã ssi tới, “Hai vị tiểu thư, giám đốc chúng tôi muốn mời các người đi một chuyến.”

Ánh mắt người nọ nhìn các cô tuyệt đối không phải thân thiện.

Hai cô gái nhỏ ăn ý mà liếc mắt nhìn nhau một cái, Tình Không nói, “Có cái gì có thể trực tiếp nói ở chỗ này, đồ trong tay chúng tôi quá nặng, không phải quá tiện.”

“Chuyện này không phải theo các người.”

Tình Không âm thầm vuốt di động trong túi, gửi tin nhắn đi.

Các cô nâng tiền, đi theo tên nhân viên kia thẳng quẹo đến một tầng hầm ngầm.

Ánh sáng tầng hầm ngầm rất mờ tối, người đàn ông thân hình cao lớn ở phía trước cửa kính đưa lưng về phía các cô.

“Ông chủ, đã đưa người tới.”

Người đàn ông nghe vậy, yên lặng mà xoay người, đó là một khuôn mặt kinh điển không phân biệt được nam nữ, trên lỗ tai bên trái có một cái khuyên tai tỏa sáng lấp lánh, còn là người Tình Không quen thuộc!

“Ta kháo, lão đại, sao anh lại ở chỗ này?”

Vạn Lợi Đạt nghiêng mắt đào hoa liếc cô một cái, “Lời này hẳn là tôi hỏi cô, con nhóc chết tiết cô bày một đồng sỏ nợ rồi mù không thu, không biết xấu hổ chạy tới nơi này bài bạc?!”

Anh vừa mới ở trong camera theo dõi nhìn thấy Lộ Tình Không, còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi, không nghĩ tới thật là con nhóc chết tiết này.

Tình Không thở ra một hơi, tiện tay đặt tiền đến trên mặt đất, túm Diệp Nam Sanh qua ngồi xuống ở bàn trà phía trước.

Thuần thực lấy ấm trà tách trà qua, rót trà cho mình và Diệp Nam Sanh, ừng ực uống xong mới trả lời vấn đề của Vạn Lợi Đạt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Anh ta thích cậu!

Editor: May

“Tôi hoàn lương, tìm một phần công việc ở cô nhi viện đi làm, loại chuyện xuất đầu lộ diện này, sau này chị đều không làm nữa.”

Nói đến Vạn Lợi Đạt hỏa khí dâng lên này, “Cô - con nhóc chết tiết kia, có phải gần đây ôm đùi người giàu phải không? Lại có thể tìm người trả hết tiền liền trực tiếp biến mất!”

“Em muốn ôm đùi người giàu sao không tìm tiểu gia, chẳng lẽ tiểu gia không đủ chân thành sao? Em thiếu chút tiền này, chẳng lẽ tiểu gia còn xem ở trong mắt sao?”

“Anh chân thành, anh chân thành, anh là người chân thành.” Tình Không không dám nói câu sau, chỉ là anh chân thành không bằng phó tổng thống đại nhân a.

Đúng rồi, phó tổng thống đại nhân, tin nhắn!

“Các người chờ tôi một chút, tôi đi gọi điện thoại một chút.”

Vạn Lợi Đạt không khỏi phân trần, một phen đoạt lấy di động của cô ném tới một bên.

“Gọi điện thoại cái gì, thành thật khai báo mấy ngày này em đã làm cái gì, tôi đi trường học của em cũng tìm không thấy người.”

“Không phải Tây Bộ động đất ư? Tôi đến Tây Bộ cứu người, tôi mới đi làm cô nhi viện chính là tiếp nhận những cô nhi ở Tây Bộ đó.”

Tình Không nói, chỉ chỉ túi tiền trên mặt đất kia, “Những tiền này này là chị gái rộng lượng kia tính toán quyền cho cô nhi viện, anh sẽ không không cho tôi đem đi chứ? Chúng tôi chính là thắng bằng kỹ thuật đấy.”

“Kỹ thuật rầm chó!”

Vừa rồi Vạn Lợi Đạt vẫn luôn theo dõi, hai cô gái này quả thực chính là dẫm phân chó ư?

Anh khai trương tới nay còn chưa từng có người trúng số đầu đầu.

Ném!

Chỉ là nếu những tiền này là quyền cho cô nhi viện, coi như anh là làm việc thiện.

“Lão đại, những sổ sách bình thường người bảo chúng tôi thu đều ở nơi này?” Tình Không chỉ chỉ sảnh đánh cuộc bên ngoài.

Vạn Lợi Đạt vẫy vẫy tay, “Em thu những thứ đó tự nhiên không phải, vàng, bạc, tiền, đều có bộ phận đi thu rồi.”

Tuy rằng anh không phải người tốt gì, nhưng cũng không đến mức để một cô gái nhỏ nũng nịu, đi thu tiền những thứ còn đồ liều mạng kia.

Khó trách mỗi lần cô lấy tiền đều thuận lợi như vậy, tổ chức những người đó vẫn là không tồi, bằng không cũng sẽ không thu nhầm tiền của Sở Ngự Bắc, “Vậy tôi cảm ơn lão đại chiếu cố.”

“Anh ta thích cậu!” Diệp Nam Sanh bình tĩnh uống một ngụm trà, chớp mắt to, lại không đầu không đuôi mà tới một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Ai dám giữ người của tôi!

Editor: May

Tình Không không nghe rõ.

Vạn Lợi Đạt lại mặt già đồ lên, “Ai thích cô ta?! Con nhóc chết tiết vọng ân phụ nghĩa kia!”

Tình Không không cho là đúng, “Được rồi, lão đại, chúng tôi đều biết anh thích em gái 36D đại sóng, loại như tôi anh cần một ngụm vẫn ngại chưa đúng không?”

Vạn Lợi Đạt âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Biết là được.”

“Vậy chúng tôi có thể đi rồi chứ?”

“Người có thể đi, tiền lưu lại.”

“Ai dám giữ người của tôi!” Tầng hầm ngầm tối tăm, một đạo giọng nói lạnh lùng khí phách vang lên.

Giọng nói này truyền đến, cả trái tim Tình Không đều là nghiêng ngả.

Lão đại chết chắc rồi, không có việc gì ném di động của cô làm cái gì, hiện tại phiền toái rồi.

Sở Ngự Bắc lạnh mặt, ánh sáng tầng hầm ngấm chột sáng chột tắt đánh vào trên ngũ quan lập thể của anh, thâm thúy, mê người.

Trong nháy mắt ánh mắt sâu thẳm liền khóa định Tinh Không, “Lúc này, không phải em nên ở trường học ư?”

“Tôi.” Tinh Không mất nhanh như chớp chuyển động vài cái, chỉ chỉ tiền trên mặt đất, “Hiểu lầm thôi, em là tới giúp cô nhi viện kéo tài trợ, tụi em kéo một ngàn vạn, hiểu lầm bọn họ không cho tụi em đi, cho nên mới.”

“Lộ Lộ, hóa ra người cậu ôm đùi người giàu là phó tổng thống đại nhân nha?” Diệp Nam Sanh nhìn chăm chăm người đàn ông vương giả, lại bắt đầu phạm nhị.

Tinh Không hung hăng trừng mắt liếc nhìn cô ấy một cái, “Diệp Nam Sanh, cậu cảm miệng cho tót!”

Sở Ngự Bắc quét quét các cô, chuyển về phía Vạn Lợi Đạt, “Lại để bọn họ tiến vào, tôi phong bế anh!”

“Đừng nha lão đại, tôi sai rồi, lần trước cô ấy đi thu tiền của anh cũng là hiểu lầm, anh phải tin tưởng tôi, sao tôi sẽ làm loại chuyện ngu xuẩn này a!”

“Lần này cũng là các cô ấy tự mình không có mắt xông tới, không có quan hệ với tôi, tôi là tính toán giúp các cô ấy đưa tiền đến cô nhi viện thôi, là một chút tâm ý nho nhỏ của tôi.”

Gặp gỡ Tu La này, trong nháy mắt Vạn Lợi Đạt liền biến thành cháu trai.

“Tiền này chúng tôi thắng được nha, có quan hệ gì với anh chứ?” Diệp Nam Sanh lại nhị, cũng cảm thấy người này quá không biết xấu hổ, cái gì một chút tâm ý của anh ta?

Lão đại?

Điểm chú ý của Tinh Không lại không giống, chớp mắt, người được giữa hai người không giống bình thường, “Các người quen nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Sở Ngự Bắc nói cảm ơn với anh ta?

Editor: May

Sở Ngự Bắc tự nhiên sẽ không để ý tới Vạn Lợi Đạt.

“Trở về, sau này nếu còn dám tới loại địa phương này, cẩn thận chân của em!”

Tinh Không gục đầu xuống, ngoan ngoãn đứng ở bên người anh.

Diệp Nam Sanh nhìn xem cái này, nhìn xem cái kia, nặng nề gật gật đầu, “Lộ Lộ, tớ vẫn luôn cảm thấy tất cả loại nam thần quốc dân này đều là tiết tấu thích loại như tớ, mới thích khuôn mặt nhỏ trắng nõn này của cậu, ánh mắt tớ quả nhiên thật tốt.”

“Diệp Nam Sanh, cậu còn không cảm miệng thì không bạn bè gì nữa!”

“Đây chẳng lẽ không phải vinh hạnh đặc biệt ư?”

Tinh Không hung tợn mà trừng cô ấy.

Diệp Nam Sanh nhắc tay, “Tớ đầu hàng cũng không thay đổi được sự thật này.”

Tinh Không vung nắm tay nhỏ với cô ấy.

“Nếu chú có tình yêu như thế, cô nhi viện còn thiếu một công viên trò chơi, do chú quyên.”

“Cầm tiền lên.”

“Trở về.”

Câu trước của Sở Ngự Bắc là nói với Vạn Lợi Đạt, câu phân phó sau là nói với tùy tùng, hai chữ “Trở về” cuối cùng tự nhiên là nói với Tinh Không.

“Lão đại, anh không thể đối với tôi như thế, xây một công viên trò chơi ít nhất phải tốn một trăm triệu, tôi chỉ là buôn bán nhỏ, tôi sai rồi, tôi quyên hai

ngàn vạn được chưa? Đây là móc hết tích lũy rồi.”

“Lại thêm một bộ phận thiết bị thế đực cho người già nữa.” Sở Ngự Bắc nhàn nhạt nói.

“Lão đại.....”

Sở Ngự Bắc nửa híp mắt, chờ anh ta nói nửa sau.

Vạn Lợi Đạt há miệng, không dám lại cò kè mặc cả, cắn chặt răng, vô cùng đau đớn, “Chỉ một công viên trò chơi, không thể nhiều hơn.”

Sở Ngự Bắc vừa lòng gật gật đầu, “Cảm ơn thay trẻ em cô nhi viện.”

“Lão đại, anh..... anh vừa mới nói cái gì? Tôi không nghe rõ.”

Vạn Lợi Đạt tròn mắt há hốc mồm, Sở Ngự Bắc nói cảm ơn với anh ta?

Phó tổng thống đại nhân nói cảm ơn với anh ta?

Lão đại nói cảm ơn với anh ta?

Anh ta không nghe lầm chứ? Không biết quyền hai trăm triệu thì sẽ ra sao?

Sở Ngự Bắc tự nhiên sẽ không nói lại lần nữa, xoay người đi ra ngoài, còn không quên nói một câu, “Đuổi kịp.”

Tình Không sờ sờ cái mũi, xám xịt mà theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đứng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Anh tới một mình sao?

Editor: May

Đoàn người đi ra tầng hầm ngầm, khuôn mặt yêu nghiệt của Vạn Lợi Đạt lập tức liền suy sụp xuống, cô nhóc anh canh giữ lâu như thế, không nghĩ tới một lần sai lầm, liền tự tay đưa đến trên tay Sở Ngự Bắc.

Tình Không vẫn luôn đi theo sau lưng Sở Ngự Bắc, không dám lơ đãng.

Đến khi ra ngoài bãi đỗ xe, cũng tự phát tự giác mà đi theo sau lưng Sở Ngự Bắc.

“Lộ Lộ, đừng thấy sắc quên bạn như vậy, cậu là ngồi xe tới tới.” Diệp Nam Sanh tốt bụng nhắc nhở cô.

Tình Không đỡ trán, không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Sở Ngự Bắc, nôm tính trên người cô liền sẽ một phát không thể vẫn hồi.

“Cái kia, ngày mai tôi còn muốn đi thi, hiện tại về trường học với Diệp Từ.” Cô theo bản năng, không muốn Diệp Nam Sanh biết cô ở trong nhà anh.

Sở Ngự Bắc nhàn nhạt quét quét cô, tựa hồ nhìn thấu trò xiếc nhỏ của cô, càng không để cô như nguyện, “Về nhà, sáng ngày mai bảo tài xế đưa em đi trường học.”

Diệp Nam Sanh ngửi được hương vị “Gian - tình”, mắt trừng đến thật lớn, “A a, Lộ Lộ, các người ở chung?”

“Không phải.....”

“Phải.....”

Một cương một nhu, hai giọng nói bất đồng đồng thời phát ra, Diệp Nam Sanh nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một chút, sau đó nặng nề gật gật đầu, “Tớ hiểu rồi, Lộ Lộ cậu đi với anh ta đi.”

“Azzz, đại nhân, sau này anh phải đối đãi với Lộ Lộ nhà chúng tôi thật tốt, cô lớn lên có khuôn mặt đẹp mắt như thế, anh không thương cô ấy, sẽ có bó lớn người cướp thương nhà.”

Diệp Nam Sanh nói xong, cũng không đợi Sở Ngự Bắc trả lời, thẳng đi về phía Volkswagen Phaeton của mình.

Cuối cùng Sở Ngự Bắc cũng liếc mắt nhìn về phía Diệp Nam Sanh một chút, khi nhìn thấy chiếc Volkswagen Phaeton bị phun màu đỏ kia, ánh mắt liền thâm thâm.

“Xe cô ta là sơn lại.”

Tình Không chớp mắt vài cái, hỏi ngược lại, “Sao anh biết?”

Trong lòng Sở Ngự Bắc đã có đáp án, cũng khó trách người nào đó muốn đau đầu, anh luôn luôn không có ấn tượng gì với phụ nữ, nhưng vừa gặp mặt ngắn ngủn, ngược lại đã nhớ kỹ Diệp Nam Sanh này.

Thăng đến sau khi Diệp Nam Sanh đi rồi, Tình Không mới phát hiện Tần Hân không ở đây, nhìn quanh bốn phía một chút, cũng không thấy có vệ sĩ gần đây.

“Anh tới một mình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Quỷ hẹp hòi

Editor: May

“Lên xe.” Sở Ngự Bắc liền nhét cô gái nhỏ vào ghế lái phụ, động tác cũng có chút thô lỗ.

Tình Không biết anh đang tức giận.

“Tôi không phải cố ý, tôi cũng không biết Nam Sanh sẽ mang tôi tới nơi này, cô ấy không vui, tôi bồi bồi cô ấy.....”

Sở Ngự Bắc không nói gì, vẫn luôn trở lại biệt thự mới nhàn nhạt nói một câu, “Ở nhà ngồi, đừng chạy loạn khắp nơi.”

Nói xong, cũng không có dừng lại chút nào, thẳng lái xe đi ra ngoài.

Tình Không ngượng ngùng nhìn bóng dáng của anh, thẳng đến nhìn không thấy mới uể oải ỉu xiu đi vào bên trong.

Tiểu Thất đại gia nghe được tiếng xe của Sở Ngự Bắc liền chạy từ Tây Uyển tới, chủ nhân không ở đây, nhưng nó cơ linh nhìn thấy chị giống cái xinh đẹp, nhảy lên liền đến bên chân Tình Không cọ a cọ.

Tình Không thấy nó, mắt ngược lại sáng lên, ngồi xổm xuống xoa xoa đầu nó, “Tiểu Thất đại gia, có phải chủ nhân nhà mày giận tao hay không?”

Tiểu Thất đại gia lắc lắc cái đuôi, xoay quanh cô, ở trước mặt tôi tốt nhất đừng thảo luận về giống đực khác, cho dù là chủ nhân uy phong lẫm lẫm giống tôi cũng đừng nhắc tới.

Tình Không tự nhiên nghe không hiểu thú ngữ, lại tiếp tục phun tào Sở Ngự Bắc, “Quỷ hẹp hòi, tao đã nói không phải cố ý rồi mà.”

“Tình Không tiểu thư, sao cô về sớm như vậy?” Thím Lý thấy Tình Không, rất là kinh ngạc.

Tình Không tìm cái cớ, “Buổi chiều không có tiết, cho nên liền trở lại sớm một chút.”

“Tiên sinh đi công tác rồi, tôi giúp cô chuẩn bị cơm trưa.”

“Đi công tác?”

“Tần bí thư gọi điện thoại tới bảo tôi thu dọn quần áo, đã sớm đưa qua.”

Tình Không cực kỳ ảo não, hóa ra anh còn phải đi công tác a, chính mình còn vì chút việc nhỏ này mà phiền anh, trách không được vừa rồi bộ dáng có chút tâm sự nặng nề, nhưng anh lại không nói gì, cô còn tưởng rằng anh bức cô chứ.

Buổi chiều, Tình Không cũng không có tâm tư trêu chọc Tiểu Thất đại gia, cưỡng bách chính mình vùi đầu vào khăn trương ôn tập, vì cuộc thi ngày hôm sau làm tiến lên cuối cùng, cô ngẫu nhiên thất thần nhìn di động. Sở Ngự Bắc cũng không có đánh tới, đại khái là đang vội đi.

Thăng từ suốt đêm đến sáng sớm hôm sau, mới đuổi đuổi người, hơi thu thập một chút, trực tiếp xuất phát đi trường học.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Cút ra khỏi đại học T

Editor: May

Tới cổng trường rồi, cô vừa mới xuống xe, Lộ Phồn Tinh cũng đứng lúc đi ra từ xe bên cạnh.

Nhìn nhìn xe Tinh Không, đôi mắt trang điểm tinh xảo hiện lên một tia đồ kị, chợt lại khinh thường bĩu môi môi, bĩu môi lại nhả một câu, “Hồ ly tinh!”

Tinh Không lười so đo với loại người này, sau khi tạm biệt với tài xế liền thẳng đi vào trong trường học.

Không ngờ, vừa mới bước vào cổng trường, liền không thể hiểu được mà bị các loại khe khẽ nói nhỏ chi chi trò trò.

Loại tình huống này vẫn luôn liên tục đến khi cô vào trường thi.

Lộ Phồn Tinh bị một tiểu thư thế gia quan hệ không tồi gọi sang một bên, cầm di động không ngừng kể tai nói nhỏ.

Lộ Phồn Tinh đầu tiên là kinh ngạc, rồi mới nhìn Lộ Tinh Không cười vui sướng khi người gặp họa.

Đồn đãi vớ vẩn lúc trước, Diệp Nam Sanh từng nói qua với cô, lời đồn ngăn với trí giả, Tinh Không cũng không để ở trong lòng.

Nhưng mà, Diệp Nam Sanh lại thiếu thi.

Đây là một môn trước khi nghỉ hè cuối cùng, lúc trước Tinh Không đã thi thiếu hai muốn, không thể lại thiếu thi nữa, vì vậy tự động che chắn âm thanh ngoại giới, toàn lực phụ lục.

Tinh Không ôn tập đến không tồi, hạ bút như có thần trợ, rất nhanh liền nộp bài thi ra ngoài, lúc chuẩn bị về ký túc xá thu thập đồ vật, lại bị mấy nữ sinh chặn ở dưới ký túc xá.

“Lộ Tinh Không phải không?”

Tinh Không nghi hoặc mà nhìn các cô, gật gật đầu, “Chuyện gì?”

Cô gái tóc vàng dẫn đầu dùng một ánh mắt, hai nữ sinh tiến lên một người một bên túm chặt cánh tay cô.

Nữ sinh tóc vàng nắm cầm Tinh Không, hung tợn nói, “Hồ ly tinh nghèo kiệt hủ lậu như cô, kéo thấp tổ chất chính thể trường học chúng tao đã không so đo với mày, lại có thể dùng độc thủ bức chị em tao thôi học, mày không cần mặt nữa sao?”

Tinh Không nhận ra, nữ sinh tóc vàng kia ở hệ ngoại văn cách vách, tên gọi Kim Linh, thường xuyên chơi chung với Thái Hiểu Hàm, mơ hồ nhớ rõ là bạn học cao trung của Thái Hiểu Hàm.

“Các người đây là ý tứ gì?”

Thật ra cũng không khó đoán, khẳng định là Thái Hiểu Hàm lật ngược phải trái trắng đen bôi đen cô.

“Ý tứ gì? Loại hồ ly tinh nghèo kiệt hủ lậu như cô cũng xứng học ở đại học T ư? Cút ra khỏi đại học T!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 131: Không nói lý

Editor: May

“Dựa vào cái gì?”

Kim Linh hừ lạnh một tiếng, lấy di động ra phóng tới trước mặt Tình Không.

Đó là ảnh chụp cô đi xuống từ xe của Sở Ngự Bắc, cô ở cổng trường đánh nhau với Thái Hiểu Hàm, lúc sau là Sở Ngự Bắc ôm cô đi ra từ văn phòng của chủ nhiệm Lưu, còn có tập hợp ảnh chụp xuống từ trên xe của tài xế.

Chính xác mà nói là văn hay tranh đẹp, cô ta hoạt động quá nhanh, nội dung cụ thể cô thấy không rõ lắm, mơ hồ thấy “hồ ly tinh đại học T”, “Tiểu tam”, “Bao dưỡng”..... chữ như vậy.

Mà toàn bộ hành trình của Sở Ngự Bắc đều bị đánh Mosaic, mặt cô lại có thể thấy được rõ ràng.

“Những ảnh chụp này tôi đã tuyên bố ở trong web trường học, hiệu quả thực rõ ràng đi? Nhà của chúng tôi làm truyền thông, nếu mày không lăn ra khỏi đại học T, rất nhanh quần chúng nhân dân cả nước đều sẽ biết gièm pha của mày!” Kim Linh vẽ mặt đắc ý.

“Đề tiện! Muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do! Tôi quang minh lỗi lạc, là các người bịa đặt, tôi sợ cái gì?”

Dù sao toàn thân Sở Ngự Bắc đều đánh Mosaic, ảnh hưởng không được anh.

Thân nhân của cô chỉ có Lão Lộ, bạn bè cũng chỉ có Diệp Nam Sanh, nếu đến suy nghĩ của người xa lạ cũng phải đi so đo, cô nào có thời gian như vậy.

Kim Linh cười nhạo một tiếng, “Quang minh lỗi lạc? Mày thật đúng là không biết xấu hổ, đã bước xuống từ trên xe cở, còn để lão già kia ôm toàn bộ hành trình, mày cho rằng chúng tôi mất mủ u!”

Khóe mắt Tình Không rút rút, xe cở? Lão già?

Không biết sau khi phó tổng thống đại nhân nghe xong sẽ có suy nghĩ gì.

Phụ nhị đại trẻ tuổi đương thời xác thật thiên về mấy loại siêu xe Lamborghini, Ferrari, BentleyLoại này.

Sở Ngự Bắc đam mê loại xe khiếm tốn nội liễm, thực dễ dàng cho người ta ảo giác lớn tuổi.

“Tôi làm cái gì đều là chuyện của tôi, có quan hệ gì với các cô? Đừng nói nhảm nữa, buông tôi ra!” Tình Không sức lực hữu hạn, giãy giụa vài cái, không tránh thoát được.

“Chị em, xem ra hôm nay không cho cô ta nhìn chút màu sắc, cô ta sẽ không biết hối cải, kéo cô ta đến một bên đi, chúng ta thay trời hành đạo!”

“Các người có nhảm chán không, buông tôi ra!” Những người này quả thực không thể nói lý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Sĩ nhục

Editor: May

“Kéo cô ta đến phòng máy bên kia đi, tao không tin không trị được cô ta.”

Mấy nữ sinh kia nghe mệnh lệnh của Kim Linh, túm Tình Không liền đi sang bên kia.

Trong lòng Tình Không biết giờ cứng đối cứng thêm cũng vô dụng, chỉ có thể tạm thời do bọn họ bài bố, tìm thời cơ thoát thân.

Bởi vậy, khi khóe mắt cô quét đến thân ảnh tuần dật cách đó không xa, không chút nghĩ ngợi liền hô ra, “Sở Văn Triết, cứu tôi.....”

Sở Văn Triết là tới đón Lộ Phồn Tinh tan học, nghe được giọng nói quen thuộc, đột nhiên quay đầu lại, lại nhìn thấy mấy nữ sinh đang bắt lấy Tình Không.

Mất nguy hiểm nhú lại, ném xuống Lộ Phồn Tinh chạy qua.

“Các người làm cái gì? Buông cô ấy ra!”

Kim Linh tự nhiên biết Sở Văn Triết, sư huynh bọn họ, kiêu ngạo của đại học T, tình nhân trong mộng của tất cả nữ sinh đại học T, sau khi anh rời trường học đã nát tâm các cô gái đây đấy.

Sau này đồn đãi anh ta và Lộ Phồn Tinh đính hôn, tổ hợp Kim Đồng Ngọc Nữ, càng làm người vừa hâm mộ lại ghen ghét.

Nhưng vì sao anh ta lại ném xuống Lộ Phồn Tinh lộ diện thay Lộ Tinh Không?

“Sở sư huynh, tội em và hồ..... Lộ Tinh Không này có chút ân oán cá nhân cần giải quyết, vẫn xin anh đừng nhúng tay.”

Kim Linh không nghĩ tới một ngày kia chính mình còn có thể nói chuyện với Sở Văn Triết, một trái tim thiếu nữ đã sớm thành thục nhảy không ngừng.

“Tôi mặc kệ các người có ân oán cá nhân gì, trước buông cô ấy ra cho tôi!” Lúc Sở Văn Triết nghiêm khuôn mặt tuần tú, khí thế vẫn là rất dọa người.

“Sư huynh, người phụ nữ này quá đáng giận, không cho cô ta một chút giáo huấn, thật sự rất có lỗi với người bị cô ta hãm hại. Anh đừng bị bề ngoài của cô ta mê hoặc, thật ra cô ta là tiểu tam người người có thể giết.”

“Vi đạt tới mục đích, không từ thủ đoạn, bò lên trên giường lão già mấy chục tuổi, quả thực chính là sỉ nhục đại học T của chúng ta, em có ảnh chụp làm chứng.”

Kim Linh nói xong, đưa điện thoại có ảnh chụp qua.

Tinh Không hơi hé miệng, muốn nói cái gì đó, cuối cùng cái gì cũng không có nói.

Sở Văn Triết càng lật xem ảnh chụp, sắc mặt liền càng khó coi, một khuôn mặt tuần tú, âm trầm đến có thể nhỏ ra nước.

Kim Linh càng đắc ý, “Em không lừa anh đi, người phụ nữ này ôm đùi người giàu đã ôm đến trường học, còn không biết liêm sỉ mà ôm ôm ấp ấp ở phòng giáo vụ.”

“Anh nhìn những xe này, mỗi ngày đều không giống nhau, khẳng định không chỉ là một lão già, thật là sỉ nhục của đại học T chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Ngàn vạn đừng nương tay

Editor: May

“Câm miệng cho tôi!”

Sở Văn Triết cho người ta cảm giác nhất quán đều là ôn nhuận như ngọc, vẻ mặt đầy u ám, Lộ Phồn Tinh chạy tới liền giật nảy mình.

“Đừng xen vào, chúng ta đi thôi.” Lộ Phồn Tinh ôn nhu nói một câu.

Sở Văn Triết không để ý cô ta, nhấp môi, không sai không lệch nhìn Lộ Tinh Không.

Người khác không biết, người khác nhìn không ra, sao anh lại không nhận ra, những xe này đều là xe của vị chú nhỏ thể nhân tôn thờ kia của anh, còn có giày.

Những thứ này đều là định chế độc nhất vô nhị, người quen thuộc của anh đều biết, đó gần như đều là nhãn hiệu của chú nhỏ.

Chú không chỉ đưa Lộ Tinh Không đi học một lần.....

Chú ôm Lộ Tinh Không đi ra từ phòng giáo vụ.....

Giữa bọn họ là quan hệ gì?

Lộ Tinh Không xem anh như khi mà chơi đùa?

Còn có bao nhiêu chuyện gạt anh?

Trong lòng anh nổi lên một trăm dấu chấm hỏi.

“Các người rút toàn bộ cho tôi!”

Kim Linh không biết vì sao anh bỗng nhiên bạo nộ, bước về phía trước một bước, “Sở sư huynh, em cho rằng rất cần thiết cho Lộ Tinh Không một chút giáo huấn.”

“Đừng ép tôi động thủ!” Sở Văn Triết xiết chặt nắm tay, lời nói lại là nhìn Lộ Tình Không.

Kim Linh cho rằng anh muốn đích thân động thủ đối phó Lộ Tình Không, đặc ý dào dạt cười, “Sở sư huynh, đối phó với loại tiện nhân này cần gì anh tự mình động thủ? Chúng tôi tới là được.”

Sở Văn Triết quay đầu, lạnh lùng mà nhìn cô ta, phun ra một câu, “Tôi bảo các người rút!”

Sắc mặt Kim Linh đổi đổi, “Sở sư huynh.....”

“Rút!”

Khí thế Sở Văn Triết thật sự là quá dọa người, Kim Linh cân nhắc một chút, dùng ánh mắt với mấy nữ sinh khác, “Vậy nơi này liền giao cho Sở sư huynh, ngàn vạn đừng nương tay.....”

Chờ đến sau khi Kim Linh các cô đều đi rồi, Lộ Phồn Tinh đi về phía trước một bước, “Cô ta muốn đắm mình trong trụ lạc, chúng ta ngăn cản không được, trở về đi.”

Cô ta cho rằng Sở Văn Triết cũng không biết người phía sau của Lộ Tình Không là Sở Ngự Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Cảnh cáo

Editor: May

“Em cũng đi trước đi.” Lúc anh và Lộ Phồn Tinh nói chuyện, ngữ khí rốt cuộc cũng hòa hoãn lại.

“Anh Văn Triết, mặc kệ cô ta được không? Chúng ta trở về đi.”

“Đừng để anh nói lại lần thứ hai.”

Thật ra trong xương Sở Văn Triết có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, cũng không thích bị người ngỗ nghịch anh, ở trong mắt anh, ưu điểm của cô ta tốt hơn với Lộ Tình Không, chính là do cô ta dịu dàng, nghe lời.....

Cô ta không thể phá hư nhân vật của mình.

Lộ Phồn Tinh xiết chặt nắm tay, áp xuống lửa giận trong lòng, trực tiếp xoay người.

Vị trí phía sau bồn hoa, còn tính là ẩn giấu.

Tình Không hoạt động tay mình bị mấy cô ả nắm đau, nhàn nhạt nhìn Sở Văn Triết.

“Vừa rồi cảm ơn cô.” Nếu không phải là tình thế bất đắc dĩ, cô cũng không muốn kinh động anh ta.

“Rốt cuộc em và chú ấy có quan hệ gì?” Thật ra trong lòng anh hiểu rõ.

“Thật ra quan hệ gì cũng không liên quan đến anh, chuyện vừa rồi, cảm ơn anh, tôi đi trước.”

Tình Không cảm thấy gần đây Sở Văn Triết đều không bình thường, hiện tại cô cảm thấy là, còn không bằng để những cô ả kia kéo đi phòng máy đi đánh một trận còn tốt hơn.

“Em trăm phương ngàn kế tiếp chú nhỏ của anh, rốt cuộc là mục đích gì?”

Hóa ra anh ta nghĩ cô như thế, tâm Tình Không đau đớn một chút, rất nhanh lại thoải mái.

Trong lòng anh có một cái cân, không nên có điều tiếp xúc gì với những người môn không đăng hộ không đối nào.

“Trong lòng anh nghĩ cái gì thì chính là cái đó, tôi không tính toán giải thích.” Tình Không nói xong liền xoay người.

Ánh mắt nhìn anh còn mang theo khinh thường chẳng thềm ngó tới.

Tâm Sở Văn Triết trầm xuống, híp mắt, một phen túm chặt cô, hai tay giam cầm cô ở giữa chính mình và bông hoa.

Giữa anh và cô, khoảng cách chỉ có mấy cm, đỉnh đầu Tình Không có thể cảm nhận rõ ràng được hơi thở của anh.

Tình Không ngược mắt, lạnh lùng nhìn anh, “Như thế nào? Lại tính toán cường hôn tôi sao?”

Sở Văn Triết thật là có quyết định này, bị ánh mắt lạnh băng này của cô đâm vào, ngược lại không thể xuống miệng.

“Lộ Tình Không, chú nhỏ của anh không có khả năng coi trọng em, em tốt nhất chết tâm này đi! Anh cảnh cáo em.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Không thể so sánh

Editor: May

“Đù rồi! Sở Văn Triết anh mẹ nó cho rằng chính mình là gì của tôi? Tôi làm cái gì, tôi thích ai, tôi thích phạm tội, đó đều là chuyện của tôi, đều không có nửa xu quan hệ với anh, bộ đáng ủy khuất bức thăm cừ đại hận của anh, là giả vờ cho ai xem!”

Tình Không phiền nhất chính là người khác luôn nắm lấy xuất thân cô không buông, xuất thân bình dân thì làm sao? Vượt cấp thích nam thần, thích thiên thần, thì làm sao?

E ngại những chuyện này làm gì?

Sở Ngự Bắc nhìn không thấy được cô, những người khác nói không tính, Sở Ngự Bắc nói mới tính!

Một hai làm chính mình là phán quan, quả thực tức chết cô!

“Chúng ta tách ra như thế nào, không người nào rõ ràng hơn em, trước đây em dấu giếm thân phận của mình, lại thu tiền của mẹ anh, đó là kẻ sách bát đắc dĩ tạm thời của anh, là chính em kiên quyết muốn chia tay!”

Sở Văn Triết há to miệng thờ phỉ phò, mấy ngày nay, anh suy nghĩ rất nhiều, đặc biệt là biết sau khi cô và Lộ Phồn Tình xuất thân không sai biệt lắm, anh càng thêm cảm thấy quyết định của chính mình có thể là sai.

Tình Không lạnh lùng đối diện với anh ta, ý cười bên khóe môi mang theo châm chọc, “Tôi chưa từng hối hận qua quyết định của chính mình, Sở Văn Triết, đừng ép tôi hối hận vì đã quen biết anh!”

Nói xong, khom lưng chui dưới nách của anh ta, người liền ra khỏi phạm vi giam cầm của anh ta.

Sở Văn Triết muốn vươn tay bắt lấy cô, lại hai tay trống trơn, không bắt được cái gì, vì thế anh ta nắm chặt nắm tay.

“Lộ Tình Không, chú nhỏ anh là người đàn ông tôn quý nhất Bắc Thần Quốc, đến anh cũng chỉ có thể xa xa mà vọng bóng lưng, em đừng si tâm vọng tưởng!”

Tình Không dừng bước chân, ở nơi góc độ Sở Văn Triết nhìn không tới cong khóe môi lên, “Anh ấy xác thật là người đàn ông tôn quý nhất Bắc Thần Quốc chúng ta, nói thần cũng không quá, nếu anh không phải cháu trai anh ấy, lấy chênh lệch giữa các người, anh đến xa xa liếc nhìn anh ấy cũng không xứng!”

“Tôi cũng xin khuyên các người một câu, đừng luôn đứng ở góc độ của mình suy bụng ta ra bụng người, anh cho rằng chính mình đứng ở vị trí được người nhìn lên, có lẽ tôi ở trong mắt anh, tôi cũng chỉ là bụi bặm dưới lòng bàn chân.”

“Người chân chính xứng thể nhân nhìn lên, chưa bao giờ cảm thấy chính mình cao cao tại thượng, tài trí hơn người, anh là anh, anh ấy là anh ấy, anh và anh ấy, không thể so sánh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tiềm tam bán mình

Editor: May

Nói xong, Tình Không liền cũng không quay đầu lại rời đi.

Hôm nay cô xác thật thất sách, không nên cầu cứu với Sở Vân Triết.

“Lộ Tình Không, đừng để tôi biết là anh quần lấy chú nhỏ tôi không buông, nếu không.”

Lời còn lại, anh không có nói tiếp, bởi vì, anh không thuyết phục được chính mình, trước nay Sở Ngự Bắc đều không phải người cô muốn quần lên liền quần lên được.

Trừ phi, anh nguyện ý.

Tình Không câu môi, quay đầu, đã là lúm đồng tiền như hoa, “Anh nói đúng, tôi cứ thích quần lấy anh ấy!”

Nói xong, tiêu sái xoay người rời đi.

Sở Vân Triết đứng ở tại chỗ, nắm chặt hai đấm nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, trong hai tròng mắt mơ hồ có tối tăm không rõ, không biết suy nghĩ cái gì.

Tình Không sợ lại cảnh mẹ đẻ cảnh con, dứt khoát liền không thu thập đồ vật.

Cân nhắc một chút, thẳng đi trường báo danh học xe, mỗi ngày tài xế lái siêu xe đón đưa cô, luôn không phải là biện pháp.

Báo danh ra xong, Diệp Nam Sanh điện thoại tới.

“Cậu lại không tới thi? Có muốn tốt nghiệp không?”

“Lộ Lộ, cậu còn có tâm tình quan tâm tớ sao? Cậu đã nổi danh rồi, mau đi xem Weibo, cậu đắc tội với ai, kia chính là dùng nhiều tiền mua đầu đề a.”

Về mặt Tình Không bình tĩnh, cô không nhìn cũng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là không nghĩ tới hiệu suất của Thái Hiểu Hàm còn rất cao.

“Một người ăn no rãnh mỡ không có việc gì, làm lơ là được, dù sao cũng không ai quen biết tôi.”

“Cậu xác định sao?”

Khi Tình Không hoài nghi mà nhìn quanh bốn phía một chút, lúc những người qua đường giáp đó nhìn chỉ chỉ trỏ trỏ, liền không quá xác định.

Tình Không dùng tay che mặt, vừa đi vừa nói chuyện, “Diệp Tử, tớ trước không nói với cậu, tớ bị một đồng người nhìn chăm chăm, tớ phải chạy nhanh đây.”

Cúp điện thoại của Diệp Nam Sanh, người chỉ chỉ trỏ trỏ càng ngày càng nhiều.

“Đây không phải chính là tiểu tam kia sao?”

“Đúng, chính là tiểu tam bán mình đuổi bạn học và chủ nhiệm giáo vụ Lưu ra khỏi trường học.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Nam thần cấm dục

Editor: May

“Nhìn bộ dáng rất chính phái, cũng quá càn rỡ đi?”

“Phụ nữ ngày nay mà, vì tiền có gì mà không làm được.”

“Thật sự ném mặt mũi của phụ nữ chúng ta.”

.....

Tình Không vững vàng, giống nhau làm lo, nhưng mà lúc đi xuống cầu thang, bị người nghênh diện đội một bình nước lớn qua!

“Thông đồng lão già đuổi bạn học và thầy giáo của mình ra khỏi trường học, hồ ly tinh, tôi phi.....” Người gây họa đội nước xong liền mắng Tình Không một hồi.

Những người bên cạnh khác còn có người cố ý cầm đi động chụp video.

Tình Không đuổi tay lau những giọt nước trên mặt, lạnh lùng mà liếc mắt nhìn các cô một cái, hờ hững mà tiếp tục đi về phía trước.

“Xem đi, chốt dạ, cũng không dám phản bác.”

“Khẳng định mà, tuổi còn trẻ liền không biết kiểm điểm, nhìn bộ dáng hồ mị kia, thật là một tai họa.”

.....

Đối với những đồn đãi vớ vẩn không thật này, còn có những người xa lạ ác ý đó, Tình Không lựa chọn làm lơ.

Bởi vì các cô đều là bị cái gọi là chứng cứ che dấu.

Cô đến tiệm thuốc gần đó mua một cái khẩu trang, lên một chiếc xe taxi xa xỉ.

Lúc trở lại biệt thự, tóc và trên người cô vẫn còn ướt.

Tiểu Thất đại gia ngồi xỏm ở cửa phòng khách, thấy cô trở về, bay nhanh chạy tới nghênh đón cô, Tình Không đoán rằng Sở Ngự Bắc đã trở lại.

Dưới tình hình chung, nếu Sở Ngự Bắc không ở nhà, Tiểu Thất đại gia đều thích đợi ở Tây Uyển của nó.

“Tình Không tiểu thư đã về rồi? Tiên sinh đã trở lại.” Thím Lý đeo tạp dề, đi ra từ trong phòng bếp.

“Đã trở lại, cháu lên lầu trước.”

Thím Lý nhìn bóng dáng của cô, mặt đầy nghi hoặc, miệng còn nói thầm, “Bên ngoài trời không mưa nha, trên người Tình Không tiểu thư sao toàn là nước chứ.....”

Tình Không không nghĩ tới ở hàng lang đụng phải người không muốn gặp vào lúc này nhất.

Người đàn ông chiều cao như ngọc, một bộ sơ mi trắng quần tây đơn giản, lại bị anh xuyên ra riêng một cảm giác ngon cò.

Dung nhan đào khắc, thanh lãnh, đẹp dễ quý giá, áo somi cài còn dư lại một nút cuối cùng, cơ ngực hơi mỏng như ẩn như hiện, sinh ra một loại ý nhị nam thần cấm dục.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Thân phận của tôi là gì?

Editor: May

Tình Không không tự giác mà nuốt nước miếng, nhớ tới những lời giữa trưa mình nói với Sở Vân Triết, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi nóng lên, người đàn ông như vậy, phù hợp ảo tưởng của tất cả phụ nữ.

“Anh đã trở lại, tôi đi tắm rửa trước.” Tình Không chào hỏi, ánh mắt lóe lóe, chuẩn bị cứ như vậy đi qua.

Sở Ngự Bắc chế trụ cổ tay cô, rũ mắt nhìn cô, “Chuyện gì xảy ra?”

Hỏi tự nhiên là nước trên người cô.

“Gặp xui xẻo, không cẩn thận bị người trên lầu dội xuống ở trên phố, tôi đi thay quần áo trước, trên người không thoải mái.”

Tình Không tận lực làm ngu khí của mình nghe tới nhẹ nhàng một chút, biểu tình thoát nhìn ảo não một chút.

Sở Ngự Bắc nhàn nhạt quét quét cô, “Hôm nay sao không để cho tài xế tới trở về?”

Tĩnh Không rũ mắt xuống, “Xe của anh quá chói mắt, tôi không muốn chọc người phê bình, tôi. Có thể dọn về chỗ cũ không?”

Cô lo lắng mình sẽ gây ra phiền toái cho anh, cô không nghĩ tới video kia sẽ gây ra hưởng ứng lớn như thế, hôm nay mới là bắt đầu mà thôi.

“Xem lời tôi nói như gió thổi bên tai? Hay là đến bây giờ em vẫn không làm rõ thân phận của chính mình?”

Ngừ khi người đàn ông hơi nặng nề, tâm Tĩnh Không hơi trầm xuống.

Rốt cuộc nhện không được hỏi một vấn đề chính cô cũng rất muốn có đáp án chính xác, “Tôi có thân phận gì?”

Ánh mắt Sở Ngự Bắc thâm trầm, nhấp môi, như suy tư mà nhìn Lộ Tĩnh Không.

Tĩnh Không vừa thấy ánh mắt này liền khiếp đảm, cũng hối hận đã hỏi vấn đề kia, ánh mắt cô đơn mà lóe lóe, “Tôi đi tắm rửa trước.”

Tay Sở Ngự Bắc nắm cổ tay cô không chút sứt mẻ, đột nhiên lôi kéo, Tĩnh Không xoay tròn một trăm tám mươi độ rơi vào khuỷu tay của anh, kính hôn chưa định, trên môi chột lạnh, hơi thở mát lạnh của anh bao phủ lên.

Cô mở to mắt nhìn anh, vẻ mặt đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Người đàn ông cắn cắn môi dưới của cô, giống như đang trách cứ cô hôn môi cũng không chuyên tâm.

Tĩnh Không ăn đau, môi đỏ khê nhếch, người đàn ông thừa thế công thành đoạt đất, dọc theo quét sạch khoang miệng cô từ trên xuống dưới một lần.

Hành lang yên tĩnh, chỉ có tiếng vọng âm thanh khiến người mặt đỏ tai hồng, thẳng đến hô hấp của nhau đều không xong, Sở Ngự Bắc mới buông cô ra.

Khi cả người Tĩnh Không xụi lơ ở trong lòng ngực anh, há to miệng thở gấp, ngực phập phồng không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Sự kiện bạo lực

Editor: May

“Hiện tại làm rõ ràng thân phận của mình chưa?” Giọng nói người đàn ông mang theo cứng họng, nhịp nhàng ăn khớp, rất là gọi cảm.

Tĩnh Không đỏ mặt, không trả lời.

Người phụ nữ của anh.

Anh từng nói.

Không phải bạn gái, là người phụ nữ. tâm Tĩnh Không hơi trầm xuống.

Sau đó cô ngay cả mình trở về phòng như thế nào cũng không nhớ rõ.

Sở Ngự Bắc nhìn bóng dáng của anh, ánh mắt thâm trầm, trở lại phòng sách, gọi cho Tần Hân một cú điện thoại.

“Tra một chút hôm nay Lộ Tĩnh Không xảy ra chuyện gì.”

“Tiên sinh.” Tần Hân muốn nói lại thôi.

“Có chuyện nói thẳng.”

“Tĩnh Không tiểu thư bị bạo lực internet công kích, hiện tại còn đang là đầu đề hot search của Weibo, tôi đang truy nôi phát ra, đang chuẩn bị gọi điện thoại hội báo với ngài.”

“Gửi tới đây.” Sở Ngự Bắc nói xong câu này, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đội sau khi xem xong toàn bộ nội dung, trên mặt thanh tuyết lạnh lùng của người đàn ông một mảnh lạnh ghê người, cuối cùng anh biết vì sao cô gái nhỏ sẽ khác thường như vậy.

Lại dám công khai động vào người của anh, ngược lại thật sự rất can đảm

Lộ Tinh Không lại có thể không nhắc tới nửa câu, rốt cuộc trong lòng cô suy nghĩ cái gì?

Là hiểu chuyện không muốn phiền anh, hay là gạt anh ra khỏi cuộc sống?

Điều thuốc trong tay người đàn ông còn chưa cháy hết, di động lại vang lên.

“Tiên sinh, lại có video mới tuôn ra, lần này dính líu rộng hơn, nội dung cũng khó coi.”

Sở Ngự Bắc dập tắt tàn thuốc trong tay, lấy ipad qua tìm kiếm, tiêu đề ánh vào mắt, con người Sở Ngự Bắc nửa híp lại -- gái hồng lâu nhà xí công cộng đại học T suu tập tem tiểu thiếu gia nhà họ Sở.

Video không có thu âm, nhưng hình ảnh hai người lôi kéo giữa ban ngày, trong đó có một đoạn Tinh Không chui ra dưới nách Sở Vân Triết khi vách tường đông, mặt anh, lại rét lạnh.

“Tiên sinh, lần này liên lụy tới thiếu gia Vân Triết, này.....”

“Tra được cái gì?”

“Trước sau hai cái video tuyên bố có địa chỉ IP không giống như, cái thứ nhất lai lịch không rõ, cái thứ hai là tuyên bố từ trong mạng của trường học, xem từ nội dung, thứ nhất rõ ràng là hăm dọa Tinh Không tiểu thư, cái thứ hai như là hướng về phía Vân Triết thiếu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140

Editor: May

“Chuyện này chú trước đừng động, tôi tự mình xử lý.”

Cúp điện thoại của Tần Hãn, Sở Ngự Bắc gọi một số điện thoại khác.

“Con gió nào thổi Sở tổng thống của chúng ta tới vậy hả?”

Giọng nói đầu kia điện thoại có vẻ lười biếng, mê ly, như là vừa mới trải qua một hồi chuyện tình vô cùng nhuần nhuyễn, làm người mơ màng bay bay, nghe được Sở Ngự Bắc thẳng nhú mày.

“Mặc Trần, anh nói chuyện thật tốt cho tôi!”

Giọng nói một chỗ khác điện thoại càng thêm ***** quyền rũ, “Anh luôn nói chuyện như vậy đấy, ngược lại chú, không có việc gì không đăng tam bảo điện, có chuyện gì cần anh giúp liền nhanh nói, đừng gây trở ngại anh và mỹ nhân làm chuyện không hợp với thiếu nhi.”

Sở Ngự Bắc gờ tay, nhéo nhéo huyệt Thái Dương có chút phát trướng, mỗi lần nói chuyện với anh ta, anh đều phải chết không ít tế bào.

“Giúp tôi phong bế mấy cái ip và internet, ngăn lại toàn bộ nội dung tuyên bố liên quan, nếu tôi nhớ không lầm, Weibo cũng là công ty hoạt động dưới cờ của anh, anh còn không cẩn thận nhìn chăm chăm, cẩn thận tôi hack nó!”

Mặc Trần vừa nghe, liền hăng hái, “Nha nha nha, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Lát nữa tôi quay đầu lại gửi cho anh, anh biết xử lý như thế nào.”

“Ai ai ai, Sở đầu gối, chú nói nhiều mấy câu sẽ chết sao? Thái độ cầu anh làm việc này cũng không đúng lắm nha.”

“Nói nhiều mấy câu sẽ không chết, nhưng nói nhiều mấy câu với anh sẽ rất muốn chết!” Nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại của anh

Sở Ngự Bắc lười nói nhảm với anh ta, trong một căn phòng khác, còn có một cô gái nhỏ chờ anh thu thập đấy.

Tinh Không tắm rửa xong ra ngoài, đang ngồi phát ngốc ở trước bàn trang điểm, lúc tiếng đập cửa vang lên mới hồi phục tinh thần lại.

“Mời vào.”

Sở Ngự Bắc đẩy cửa đi vào, sau khi cô gái tắm gội mặc áo tắm dài thuần trắng, tóc đẹp đen nhuận đang nhỏ nước, mắt ướt dầm dề mà nhìn anh, giống như một tiểu tinh linh, rất là chọc người triu mến.

Người đàn ông đi qua, duỗi tay ôm cô vào trong lồng ngực, ngồi ở vị trí ban đầu của cô, để cô ngồi ở trên đùi của mình.

“Vì sao không nói với tôi? Hửm?”

Hơi thở người mát lạnh nhưng ấm áp rơi vào bên tai Tình Không, ngứa, đến đầu quả tim cũng ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Giận chó đánh mèo

Editor: May

Tình Không có chút tham lam, cũng mặc kệ nước trên tóc, cọ cọ anh, “Chuyện tôi báo danh thi bằng lái sao?”

Ánh mắt người đàn ông trầm trầm, ngón tay thon dài nhéo cằm cô, “Còn đang giả ngu với tôi phải không? Lúc chuyện video phát sinh? Nước trên người, lại là ai dội?”

Tình Không tránh thoát kiểm chế của anh, nhưng người đàn ông tựa như tường đồng vách sắt, hoàn toàn không tránh thoát được.

Vốn cũng không tính toán kinh động anh, rốt cuộc vẫn là kinh động, “Bị người khác nói vài câu, không đau không ngứa, đừng chuyện bé xé ra to.”

“Chuyện bé xé ra to? Em liền không yêu quý danh dự của chính mình như thế ư?”

“Một cô nhi không nơi nương tựa, cần danh dự làm gì?” Tình Không hỏi ngược lại.

Tay người đàn ông nắm cằm cô chặt thêm vài phần, con ngươi thâm thúy cũng lạnh đi vài phần, nguy hiểm vài phần, “Lộ Tình Không, em nhìn tôi, ai nói em không nơi nương tựa? Em xem tôi là bài trí ư?”

Tình Không quật cường nhìn anh, cảm thấy chính mình yếu ớt đến không chỗ nào che giấu, nói chuyện cũng mang theo giọng mũi nồng đậm, “Sở Ngự Bắc, đừng đối tốt với tôi như vậy, anh bảo hộ tôi được nhất thời, không bảo hộ tôi được cả đời.”

“Em là đang đòi hứa hẹn với tôi sao?” Sở Ngự Bắc nhàn nhạt nhìn cô, chờ cô đáp án.

Nếu cô trả lời “đúng”, anh sẽ cho, ít nhất, có thể chứng minh cô kiên định quyết tâm muốn ở bên anh, ngược lại.....

Tâm Tình Không rơi xuống một chút, rất sợ sợi dây cung chạm vào là nổ ngay cứ như vậy liền chặt đứt, cô lắc đầu, “Tôi không có, tôi chỉ là.....”

Sở Ngự Bắc bỗng nhiên đứng dậy, đặt cô về vị trí ban đầu, nhìn xuống từ trên cao, ngữ khí nhàn nhạt, nhưng lại lạnh đi vài phần, “Đi sấy khô đầu tóc đi, lần này em liền lụy đến danh dự Vân Triết, tôi nhớ rõ tôi không chỉ nói qua một lần, cách xa người đàn ông khác, vì sao em không nghe?”

Đội không được đáp án mình muốn, Sở Ngự Bắc lại có chút giận chó đánh mèo.

“Tôi.....” Tình Không rũ mắt, ủy khuất đầy mình còn có cảm động, trong nháy mắt đều nuốt trở về trong bụng mình toàn bộ, cái gì là khó lòng giải bày, chính là đây.

Cô không cầu cứu Sở Vân Triết, liền sẽ không phát sinh chuyện sau đó, vừa rồi khi cô nhìn thấy video liền biết là chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Có phải tôi quá dung túng em rồi không?

Editor: May

“Có phải tôi quá đùng túng em rồi không, khiến em cho rằng nơi này của tôi không có quy củ?”

Tình Không rũ mắt xuống, không có đáp lại, chỉ là nắm tay hơi hơi nắm lại.

“Em là người của tôi, ai động vào em, chính là công khai khiêu khích với tôi, em không muốn thể diện, nhưng tôi không thể, nhà họ Sở cũng không thể, tôi mặc kệ các trước kia các người có quan hệ gì, nhưng sau này đừng để tôi lại thấy em và Sở Vân Triết lại có nửa phần dây dưa.”

Giọng nói người đàn ông lạnh lùng, nghe không ra cảm xúc gì, không phải trách cứ, lại hơn hẳn trách cứ.

Tình Không chậm rãi đứng lên, ngược mắt đón nhận ánh mắt của anh.

Cô vĩnh viễn đều không thể nhìn thẳng vào anh, không thể ở cùng độ cao của anh quan sát chúng sinh.

Sinh ra đã ở sẵn trên cao nhìn xuống, nhưng trước nay đó đều không phải là ở độ cao của cô.

“Tôi rất cao hứng vì nhân vật nhỏ như mình vậy, có thể đi vào mắt thần của tổng thống anh, thu lưu tôi - chó nhà có tang vào ở kim bích huy hoàng này, cả đời tôi cũng chưa từng gặp qua cuộc sống nhà cao cửa rộng như vậy.”

“Đúng, tôi chọc anh, tôi cầu anh giúp tôi, tôi đáp ứng làm người phụ nữ của anh. đây hết thảy đều không phải là do anh bức tôi, tôi cam tâm tình nguyện, tôi nên cảm thấy vinh hạnh, tôi đâu còn có thể diện gì?”

“Tôi còn chưa đủ theo khuôn phép cũ sao? Tôi vẫn luôn là con nhỏ quê mùa tự do tàn mạn, chẳng phải lúc anh quen tôi liền biết rồi ư?”

“Quan hệ của tôi và Sở Vân Triết, tôi từng nói qua một lần rồi, tôi không tính toán nói lần thứ hai, anh tin cũng tốt, không tin cũng thế, lần này cũng là ngoài ý muốn.”

“Sở Ngự Bắc, anh không ngại hỏi chính mình một chút, hỏi tâm của mình một chút, vì sao cứ phải nuôi tôi ở chỗ này? Anh đi nuôi một thiên kim tiểu thư nghe lời không phải là được rồi ư.”

Cô gái đỏ mắt, chậm rãi nói, cực lực giấu đau xót ở đáy mắt, lại vẫn cứ đâm vào mắt hơi híp lại của người đàn ông.

Cô nói, là nuôi.

Chưa từng có người dám nói với anh như vậy, cô nhóc này ngược lại có năng lực.

Không phải không tin cô, càng không phải cố ý trách cứ cô, chỉ là nhìn thấy Sở Vân Triết vách tường đồng cô ở giữa hai tay, anh liền nhịn không được, trong cơn giận dữ....

Về vấn đề vì sao nhất định phải nuôi cô ở bên người này, Sở Ngự Bắc ngược lại chưa từng có nghĩ tới, tùy tâm sở dục theo thói quen, anh muốn làm thế nào, liền làm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Không phải dấu hiệu tốt

Editor: May

Anh làm việc luôn luôn không cần lý do.

Thật muốn nói nguyên nhân, thì đó chính là hơi thở trên người cô có thể làm anh cảm thấy an bình.

Đôi mắt người đàn ông rất thâm thúy, vẫn luôn yên lặng mà đối diện với cô, ở trong mắt anh, giờ phút này Lộ Tình Không chỉ là một tiểu đáng thương.

Vừa đáng thương, lại quật cường, nhưng làm đau lòng người.

Một người phụ nữ đau lòng, kia thật là cả đời anh đều chưa từng thể nghiệm cảm thụ qua.

“Lộ Tình Không, ở chỗ của tôi, không có tiểu nhân vật nào hết, người, trước nay đều không phải người khác có thể xem nhẹ, chỉ có chính mình mới có thể tự xem nhẹ mình.”

“Trước nay em đều không phải là một người thiếu tự trọng, nếu không, em cũng không xứng ở nơi này của tôi, em có thể nghi ngờ chính mình, nhưng em

đứng nghỉ ngơi ánh mắt của tôi.”

“Lời như vậy, sau này đừng nói nữa, những chuyện kia tôi sẽ giải quyết, sáng ngày mai, tôi cam đoan hết thảy như thường.”

“Sau này phát sinh chuyện như vậy, sớm nói cho tôi biết một chút, xử lý sớm một chút, có thể giảm ảnh hưởng đến thấp nhất.”

Cuối cùng, người đàn ông nhìn cô một cái thật sâu, giọng nói nhiễm thêm vài phần không vui, “Đi lau khô đầu tóc của em!”

Từ khi cô gái nhỏ này tiến vào, Sở Ngự Bắc liền cảm giác đã cho chính mình một phiên toái

Cố tình, phiên toái này khiến cuộc sống chưa từng gọn sóng của anh có thêm gọn sóng, anh tựa hồ tìm được một chút lạc thú trong sinh hoạt.

Sau khi Sở Ngự Bắc đi rồi, Tình Không ngờ ngạc ngồi ở trên ghế thật lâu thật lâu.

Những ngày khó khăn hơn nữa, cô cũng không có tự ai tự oán, thiếu tự trọng, những lời này cũng chưa từng xúc động nói ra, về phần trong lòng cô, trước nay đều chưa từng xem nhẹ qua chính mình.

Sở Ngự Bắc hiểu.

Tình Không cảm thấy tâm tình của mình luôn giống như tàu lượn siêu tốc, một hồi trôi lơ lửng đến giữa không trung, một hồi lại rơi xuống đáy cốc.

Sau khi phát tiết một hồi, tâm tình ngược lại không còn buồn bực.

Cô cảm giác chính mình càng ngày càng cảm xúc hóa, càng ngày càng dễ dàng buồn bực ở trước mặt Sở Ngự Bắc, đây thật sự không phải là một dấu hiệu tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Đứa con gái hồ Ly tinh

Editor: May

Nhưng mà, ở mỗi một lần dây dưa như vậy, cô ngược lại càng ngày càng thích ứng tiết tấu có người đàn ông này.

Thật ra cô có chút lo lắng Sở Ngự Bắc đuổi cô đi, nơi này là nơi cô có cảm giác an toàn nhất, cô mới không muốn đi đâu.

Hơn nữa, còn có thể cách Lão Lộ gần như thế.

Nghĩ đến đây, mắt to sáng trong của Tình Không lại âm đạm một chút.

Lão Lộ..... gần đây ba khỏe không?

-

Video vừa xuất hiện, cách ngày đính hôn càng ngày càng gần, nhà họ Lộ liền nổi lên sóng to gió lớn.

“Hồ nháo! Quả thực hồ nháo! Đây rốt cuộc là chuyện gì? Hôm nay tôi ở chỗ lão Lý, bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, mặt già này đã không biết nên đặt ở chỗ nào!”

“Lộ Viễn Kiều! Đều tại con gái tốt mày dạy ra!”

“.....” Choáng một tiếng, tách trà thượng hạng liền rơi xuống đất, mảnh nhỏ vấy ra.

Một mảnh trong đó bay đến trên mặt Lộ Viễn Kiều, nhảy mất cắt qua một đạo vết máu.

Hiện tại Lộ Tình Không có Sở Ngự Bắc che chở, Lộ Sùng Hoa là lấy trứng chọi đá, đành phải lấy Lộ Viễn Kiều ra trút giận.

Lộ Phồn Tinh ở một bên rúc vào trong lòng ngực Ôn Như Ngọc, lúc có lúc không hít hít mũi, bộ dáng thương tâm đến cực điểm.

“Bác hai, không phải tôi nói bác, thật là có cha nào tất có con gái nấy, sao bác lại nuôi ra một đứa con gái hồ ly tinh chứ, Vân Triết đều đã sắp đính hôn

với Phồn Tinh chúng ta, mà chính cô ta cũng đã ở cùng phó tổng thống đại nhân rồi. Nhưng vì sao cô ta còn muốn đi trêu chọc Vân Triết!”

“Mất công nhà họ Lộ chúng ta truyền ra nói cô ta là con gái nhà họ Lộ, bằng không sao sẽ truyền ra gièm pha cái gì mà chị em cùng thờ một chồng

“Đủ rồi! Câm miệng cho tôi!” Lộ Thúy Sơn thấy cô càng nói càng thái quá, nhanh chóng rống bà ta ngừng lại.

Ôn Như Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng, mới nuốt lời sau trở vào.

“Ba, Tinh Không không phải con gái ruột nhà chúng ta, chúng ta đều.”

Lộ Sùng Hoa hung hăng mà liếc mắt nhìn ông một cái, ông đành phải thôi.

Rốt cuộc Lộ Viễn Kiều đã hối hận, chính là không có đúng lúc mang theo Lộ Tinh Không cao bay xa chạy, mới dẫn đến cục diện như ngày hôm nay.

“Nhà họ Sở bên kia có biết quan hệ của Lộ Tinh Không với nhà chúng ta không?” Lộ Sùng Hoa hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Sửa họ

Editor: May

Lộ Phồn Tinh lấy khăn giấy qua gạt lệ, gạt gạt đầu, “Biết được, anh Vân Triết biết, bác gái Sở cũng từng hỏi qua.”

Lộ Sùng Hoa nghĩ nghĩ, chỉ vào Ôn Như Ngọc nói, “Con tìm thời gian hẹn Sở phu nhân ra ngoài, nói rõ Lộ Tinh Không không có quan hệ với nhà họ Lộ chúng ta.”

“Mây.” Lộ Sùng Hoa nói xong, lại chỉ chỉ Lộ Viễn Kiều, “Ngày mai đi báo Tinh Không sửa họ lại, cô ta không xứng họ Lộ, đừng làm bẩn dòng họ này của nhà chúng ta!”

Lộ Viễn Kiều cũng không phải thực ngoài ý muốn, ông cảm thấy Tinh Không không phải họ Lộ, cũng không phải là chuyện gì xấu, nếu có thể, đến chính ông cũng không cần họ Lộ.

Sáng sớm ở biệt thự lưng chừng nói luôn là tới rất sớm, tuy rằng đã đi vào mùa hè, nhưng gió nhẹ nhẹ đưa, nước chảy róc rách, ngược lại cũng thêm vài phần lạnh lẽo.

Sáng sớm Tinh Không liền mang theo Tiểu Thất đại gia ra cửa tập thể dục.

Kết quả ở cửa liền gặp phải người cô tâm tâm niệm niệm

“Lão Lộ.”

Nhiều ngày không gặp, bên mái Lộ Viễn Kiều thêm vài sợi tóc bạc, hốc mắt cô lập tức đỏ lên, lập tức chạy tới ôm ông không buông.

Hốc mắt Lộ Viễn Kiều hơi nóng lên, thân thể cứng đờ đã sớm ngừng lại, vẫn không nhúc nhích tùy ý cô ôm, tay bên cạnh người nâng nâng, cuối cùng vẫn là không có đụng tới Tinh Không.

“Lão Lộ, ba là tới tìm con sao?” Tinh Không buông ông ra, mắt to sáng lấp lánh ẩn chứa ý cười, tràn đầy chờ mong.

Nhưng mà giây tiếp theo, ánh mắt của cô liền lạnh băng lên, “Lộ Sùng Hoa lại động thủ đánh ba? Con đi tìm ông ta!”

Tinh Không nói xong liền lôi kéo tay lão Lộ muốn đi về phía Lộ phủ.

Lộ Viễn Kiều tùy ý cô lôi kéo, lại vẫn không nhúc nhích.

Tinh Không ngoái đầu nhìn lại, “Lão Lộ, chúng ta không sợ ông ta, ông ta dựa vào cái gì lại động thủ với ba nữa?”

“Tinh Không, chuyện của ta và nhà họ Lộ không cần con tham dự vào, lần này ta tới là hy vọng con có thể sửa họ lại, đừng là họ Lộ nữa.” Lộ Viễn Kiều vân đạm phong khinh nói.

Nhưng mà, nghe vào lỗ tai Tinh Không, lại giống như sét đánh giữa trời quang, trong đôi mắt giống như dòng suối thấu triệt của cô phủ lên một tầng băng

móng, “Lão Lộ, đây là ý tứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Người thân duy nhất

Editor: May

“Dù sao con cũng không phải là đứa bé nhà họ Lộ, không cần thiết phải là họ Lộ. Mẹ con tên Hứa Phương Hoa, có lẽ con. Có thể theo họ bà ấy.”

Tình Không buông ông ra, lắc đầu lui về sau mấy bước, nước mắt lớn bằng hạt đậu rớt một giọt lại một giọt xuống, cô gơ tay một phen lau đi, “Ý tứ của Lộ Sùng Hoa đúng không?”

“Ý tứ của ai không quan trọng, quan trọng là con không phải là con gái tôi, không phải là đứa bé nhà họ Lộ.”

“Lão Lộ, ba đừng cường điệu chuyện này lần nữa, mười mấy năm tình cha con giữa chúng ta, cũng không phải một hai câu lời nói là có thể đủ xóa bỏ.”

“Con biết ba có nỗi khổ, anh không nói, con cũng không ép ba. Nhưng cái họ này, con dùng mười tám năm, Bắc Thần Quốc có thiên thiên vạn vạn người họ Lộ, dựa vào cái gì con không thể dùng? Con không thay đổi!”

Lộ Viễn Kiều tựa hồ đã sớm dự đoán được kết quả này, “Lời nói ta đã chuyển tới, sửa hay không thì tùy con.”

Lộ Viễn Kiều nhìn cô một cái thật sâu, xoay người rời đi.

Tình Không lôi kéo cánh tay anh, “Lão Lộ, rốt cuộc ba có nỗi khổ gì? Chúng ta cùng nhau nghĩ cách là được rồi? Tóm lại là sẽ có biện pháp giải quyết.”

“Bây giờ con có tiền, con có thể mang theo ba đi thật xa, chúng ta vĩnh viễn đều không trở về nữa!” Trước kia hai người sống nương tựa lẫn nhau, hiện tại gần trong gang tấc, muốn gặp mặt một lần cũng rất khó khăn.

Lộ Viễn Kiều chậm rãi gỡ tay cô ra, “Không có nỗi khổ, đời người mỗi ngày đều gặp phải lựa chọn, lấy hay bỏ, phiền bạc nhiều năm như thế, hiện giờ cuối cùng cũng có cơ hội trở lại nhà họ Lộ làm đại thiếu gia, tất nhiên là muốn bỏ đi một vài thứ.”

“Tình Không, mấy năm nay, ta thiết tình thương con không phải giả, hiện giờ muốn trở lại Lộ Phủ hưởng thụ càng là không giả, nếu con còn nhớ một chút tình cảm mấy năm nay, liền xin con đừng gây trở ngại ta an hưởng lúc tuổi già.”

“Ba nói dối! Lão Lộ ba nói dối! Ba rõ ràng không phải là người như vậy! Cuộc sống ba đang trải qua không phải của một đại thiếu gia, vì sao không chịu nói cho connguyên nhân?”

Tình Không có chút để ý, cô chỉ còn lại có Lộ Viễn Kiều - người thân duy nhất này mà thôi.

Cũng là ám áp duy nhất, ánh rạng đông duy nhất trong mấy năm nay của cô, cô biết được, cô hiểu rõ, Lão Lộ nhất định là có nỗi khổ bất đắc dĩ mới có thể có bộ dáng này.

Nếu ông thật sự trở lại Lộ Phủ đi làm đại thiếu gia, thật sự an hưởng lúc tuổi già, cô thế cao hứng thay ông còn không kịp, tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Lộ ra yếu ớt

Editor: May

Nhưng vấn đề là, ông không phải.

Ông là trở về chịu tội, nhưng lại không chịu nói ra nguyên nhân.

“Tình Không, duyên tấn duyên tán đều có lúc, đời này chuyện ta vui vẻ nhất, kiều ngạo nhất chính là có một đứa con gái như con vậy.”

“Ba chỉ hy vọng ngày tháng sau này của con đều có thể đủ bình bình an an, khoái hoạt vui sướng, cho dù chúng ta cả đời không qua lại với nhau, cũng không tiếc nuôi.”

“Sau này, đừng đi nhà họ Lộ nữa, cũng đừng lại đi trêu chọc người nhà họ Lộ, bảo trọng!”

Tình Không khom lưng ngồi xổm trên mặt đất, đôi tay che lại miệng mũi, nhìn bóng dáng đi xa của Lộ Viễn Kiều, khóc không thành tiếng.

Tiểu Thất đại gia tựa hồ cũng cảm nhận được bi thương của cô, mặt không biểu tình mà ngồi xổm bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại dùng móng vuốt vỗ chân cô.

Tình Không cũng không biết chính mình ngồi xổm bao lâu, thẳng đến căng chân đều có chút tê dại, cô mới hoàn hồn.

Đang chuẩn bị đứng lên, hai chân tê dại lại không nghe sai sử, lão đảo một cái, mắt thấy liền phải ngã quỵ ở trên đất --

Một đạo thân ảnh cao dài đứng lúc xuất hiện, bàn tay to thon dài đỡ lấy eo mảnh khảnh của cô, hơi thở mát lạnh đặc hữu thuộc về người đàn ông nào đó truyền đến, quen thuộc, an tâm.

Tình Không không cần ngừng đầu cũng biết là ai tới.

Cô cảm thấy lúc này chính mình yếu ớt đến không chịu nổi một kích.

Một giọt nước mắt ẩm áp dừng ở trên mu bàn tay của người đàn ông.

Sở Ngự Bắc cảm thấy lan tràn đến trái tim đều là nóng bỏng.

Anh xa xa liền thấy thân ảnh nhỏ cô đơn kia ngồi xổm ở bên cạnh Tiểu Thất thật lớn, ấn tượng cô cho anh luôn luôn đều là lạc quan, tích cực.

Có lẽ cuộc sống có chút gian nan, nhưng luôn là kiên cường, thân thể nhỏ nhỏ, khuôn mặt nhỏ lớn bằng bàn tay luôn là ngọt ngào, tươi cười như ánh mặt trời, luôn cho người ta có một cảm giác không sợ trời không sợ đất.

Cô gái nhỏ này, ngẫu nhiên sẽ lộ ra yếu ớt, nhưng lại làm người ta đau lòng không thôi.

Mà, loại yếu ớt này, đại đa số thời điểm là có liên quan với Lộ Viễn Kiều.

Có thể trời sinh là một người lạnh nhạt, Sở Ngự Bắc thậm chí có chút không hiểu khát vọng quá độ với tình thân của cô.

Người đàn ông không hỏi gì, chặn ngang ôm lên, ôm cô gái không có bao nhiêu trọng lượng kia vào trong lồng ngực.

Tình Không không có cự tuyệt, ôm chặt cổ anh, hấp thụ một tia ấm áp, nước mắt nước mũi đều cọ lên trên quần áo của người đàn ông kia.

Sở Ngự Bắc một thân vận động thuần trắng, cứ như vậy nhiều thêm rất nhiều dấu vết mờ mờ, anh có thói quen sạch sẽ liền buồn bực đến trực tiếp nhũn này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Tìm mẹ trở về

Editor: May

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói đàn ông rất thấp trầm, thuộc về loại vừa nghe liền khiến cho người ta cảm thấy thực an tâm kia.

Tình Không lác lác đầu, không phải rất muốn nói chuyện.

“Cần tôi đi điều tra chuyện của ba cô không?”

Tình Không kinh ngạc ngẩng đầu, con người từng được nước mắt trong suốt oánh nhuận rửa sạch qua, đặc biệt đen bóng, xem đến lòng người đều không khỏi mềm nhũn.

Người đàn ông cảm lòng không đậu cúi đầu, rơi xuống một nụ hôn ở trên đôi mắt của cô, ôn nhu, nhạt nhẽo, giống như lông hồng nhẹ nhàng lướt qua.

Tâm Tình Không đều không nhận được dâng lên.

Đó là lần đầu tiên người đàn ông nếm đến vị của nước mắt, nhũn mày lại, giọng nói lại rất mềm nhẹ, “Hương vị nước mắt không tốt lắm, sau này ít khóc thôi.”

Tinh Không nhìn không được nín khóc mỉm cười, đây là cái logic gì.

Sở Ngự Bắc cũng thường xuyên thấy cô tức giận, có đôi khi bức anh, nhưng anh thực không thích thấy cô khóc.

Cô cười, đoàn mây đen đè ở trên trong lòng người đàn ông mới tựa hồ cũng tan đi không ít.

Cười như vậy thật sự rất ngọt, anh rất muốn nếm thử hương vị tươi cười của cô là như thế nào.

Nghĩ như thế, lại cúi đầu nhẹ nhàng mở một chút, vẫn nhũn mày, “Sao vẫn là mặt?”

Mặt Tinh Không đỏ hồng, ôm chặt cổ anh, cười đến càng là thoải mái.

“Gần đây có chút bận, chuyện ba em vốn nên sớm giúp em điều tra một chút.”

Nhắc tới chuyện này, Tinh Không thu lại ý cười, chột lắc lắc đầu, “Không cần, tôi muốn chờ ông ấy chính miệng nói cho tôi biết.”

Người đàn ông không nói gì, anh sẽ không miễn cưỡng cô, sẽ tùy ý nguyện của cô.

“Tôi có thể thử giúp em tìm mẹ của em”

Tình huống của Tinh Không, Sở Ngự Bắc biết được, nếu cô coi trọng tình thân như thế, có thể giúp cô tìm mẹ trở về, đại khái có thể bỏ khuyết một chút đi.

Ai ngờ, mặt Tinh Không lại trở nên rét lạnh, “Cho dù bây giờ bà ta xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không nhận bà ta, một người phụ nữ vứt bỏ con gái, vì sao tôi còn phải tìm bà ta?”

Tinh Không hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt, “Sở Ngự Bắc, anh đã đủ bận, không cần nhọc lòng chuyện của tôi.”

“Tôi biết anh tốt với tôi, nhưng tình thân thiếu hụt là không ai có thể thay thế được, càng không liên quan đến huyết thống.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Ông ta không cần, tôi cần

Editor: May

“Tôi thương lão Lộ, đại khái là bởi vì lão Lộ cũng không có bởi vì tôi không phải con gái ruột của ông mà vứt bỏ tôi, nhiều năm như thế, ông ấy từ bỏ cảm y ngọc thực, nuôi dưỡng tôi.”

“Chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau, đều là sinh mệnh duy nhất của nhau, lão Lộ là không thể thay thế, ba mẹ ruột cũng không thể.”

Sở Ngự Bắc an tĩnh nói chuyện với cô, đại khái là bởi vì anh trời sinh chính là một người người lãnh đạm, về tình thân, anh cũng không có cảm xúc quá lớn.

Có thể không chỉ thân tình, mà là bao gồm tất cả tình cảm.

Nhưng anh có thể rõ ràng cảm nhận được tình cảm của Tinh Không và Lộ Viễn Kiêu rất sâu đậm.

“Theo ý em”

Tinh Không rũ mắt, cọ cọ ở ngực Sở Ngự Bắc, “Tôi biết Lão Lộ là thương tôi, anh nói rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến ông sẽ từ bỏ tôi chứ?”

Vấn đề này, Sở Ngự Bắc tự nhiên không trả lời được, Tinh Không cũng không nghĩ tới muốn đáp án.

Nhưng mà, cô lại nghe thấy giọng nói leng keng hữu lực của người đàn ông trả lời nói, “Ông ta không muốn, tôi muốn.”

Tinh Không giật mình, hốc mắt lại bắt đầu ẩm áp.

“Cám ơn anh, Sở Ngự Bắc.”

“Đối với tôi, không cần nói cảm ơn.”

Tay Tình Không ôm cổ anh lại chặt thêm một chút.

Sở Ngự Bắc là một người đàn ông rất dễ dàng khiến người tin phục, cao lớn vĩ ngạn, đỉnh thiên lập địa, gánh vác dân tộc, gánh vác dân chúng.

Đó đều là độ cao người thường đến người nhìn cũng nhìn không tới.

Anh là tình nhân trong mộng của tất cả phụ nữ.

Cái gọi là tình nhân trong mộng, đương nhiên chỉ thích hợp xuất hiện ở trong mộng.

Có đôi khi cô sẽ nghĩ, nếu anh chỉ là một người đàn ông bình thường, không có xuất thân cao như vậy, không có năng lực lớn như vậy, không có nhiều trách nhiệm như vậy, thật sự là tốt biết bao.

Nói như vậy, khoảng cách giữa bọn họ sẽ gần một ít, cô có thể nghĩa vô phản cố, không hề băn khoăn mà đi thích anh, thậm chí còn yêu anh.

Không giống như hiện tại, thân gần trong gang tấc, tâm xa tận thiên nhai.

Thật ra, cô rất muốn rất muốn hỏi một câu, “Sở Ngự Bắc, muốn tôi cả đời được không?”

Nhưng mà, cô không dám hỏi, cô không phải cô bé lọ lem, không phải là cô bé lọ lem ở trước mặt anh.

Sở Ngự Bắc vẫn luôn ôm cô, thật ra chân cô đã sớm không còn tê rần, chỉ là Sở Ngự Bắc không buông tay, cô lại tham lam ấm áp này, liền vẫn luôn để anh ôm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Quần áo tình nhân

Editor: May

Tiểu Thất đại gia rung đùi đắc ý, móng vuốt béo đơ đơ rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang “bạch bạch bạch”, ngoan ngoãn đi theo phía sau chủ nhân và giống cái nó cũng thích ở trong lòng anh.

Sáng sớm ở lưng chừng núi, hai người một hồ, phác họa ra một bức họa cuộn tròn đẹp nhất.

Mãi cho đến phòng khách, Tình Không mới mở miệng nói, “Đặt tôi xuống đi.”

Người đàn ông râu mắt, nhàn nhạt liếc mắt quét cô một cái, thấy cảm xúc của cô đã khôi phục rất tốt, liền đặt cô xuống trên sofa bên cạnh.

Đợi sau khi trong tay trống không, anh mới hậu tri hậu giác phát hiện chính mình, giống như thường xuyên ôm cô gái nhỏ, máu chốt là, xúc cảm rất tốt.

Đoạn thời gian gần đây, Sở Ngự Bắc vội đến chân không chạm đất, hiếm khi không có công việc cuối tuần, anh an trí tốt Tình Không, vận động trở về nửa mặt chải đầu xong, liền nhận được điện thoại của nhà họ Sở.

Chuyện video tạm thời đè ép xuống dưới, đồng thời tăng số người theo dõi, video nội dung liên quan có khả năng lại phát ra hay không.

Về phần video đã download, con đường internet truyền đọc cũng đã phong kín, về phần nhân thủ truyền đọc ở phạm vi nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục.

Sở Ngự Bắc thay đổi một thân quần áo hưu nhân xuống lầu, Tình Không cũng đang chuẩn bị ra cửa.

Thấy cách ăn mặc của đối phương đều sừng sốt một chút.

Toàn bộ phục sức của Tình Không đều là Sở Ngự Bắc sai người chuẩn bị, đều là xuất ra từ tay một nhà thiết kế.

Ngày thường, Sở Ngự Bắc gần như đều là áo sơ mi tây trang thuần sắc, biến hóa chỉ là màu áo somi, Tình Không vẫn chưa từng thấy qua người đàn ông nào mặc âu phục thích hợp hơn Sở Ngự Bắc.

Hôm nay một thân hưu nhân hiếm có, lại có thể không mưu mà hợp với Tình Không, mặc trang phục hưu nhân cùng loại cùng màu.

Một người lạnh lùng, một người nhỏ xinh, vừa nhìn qua, nghiêng nhiên chính là một đôi tình nhân vô cùng xứng đôi.

Người đàn ông vô luận mặc cái gì cũng có một loại khí thế đỉnh bật, cộng thêm khí chất lạnh lùng, vừa nhìn chính là một vị trên cao thành công.

Tóc đen bóng thẳng của cô gái cột lên cao cao, lộ ra khuôn mặt phấn nộn lớn cỡ bàn tay trắng trong hồng hào, còn có cái trán trơn bóng no đủ, thanh xuân lại bay cao.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Trở về sớm một chút

Editor: May

Người đàn ông cao lớn lạnh lùng đậm mặt trước sau như một, chỉ là ánh mắt nhìn về phía cô gái có thêm vài phần âm áp.

“Em đây là muốn đi đâu?”

“Trong mùa hè này, nhiệm vụ hàng đầu của tôi chính là thi bằng lái, còn có quản lý tốt cô nhi viện.”

Người đàn ông nâng bàn tay to lên xoa xoa đầu cô, “Thật ra phía trên nơi này có một mảnh đất trống, rất thích hợp luyện xe, chờ tôi rồi rãnh, tự mình dạy em.”

“Cô nhi viện nói, đại khái tháng sau là có thể đủ tiến vào sử dụng, công việc giai đoạn trước có người chuẩn bị tốt, quản lý sau đó, sẽ giao cho em toàn quyền quản lý.”

Thật ra từ lúc bắt đầu Sở Ngự Bắc liền không có tính toán đè gánh nặng ở trên người cô, lúc ấy cũng chỉ là thêm một cái cớ để cô ở nơi này.

Mất trong sáng của Tinh Không sáng lên, không ngừng gập đầu.

“Chú ý an toàn, để tài xế đưa qua đi, trở về sớm một chút.”

Tinh Không vốn dĩ cũng muốn hỏi một chút anh đi nơi nào, nhưng sau đó vẫn là nhịn xuống, hành tung của anh đại khái là không tiện lộ ra.

Cô lắc lắc đầu, “Đừng, như vậy quá khoa trương, tôi có thể đi nhờ xe của anh đến chân núi, rồi mới lại ngồi xe của taxi qua.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô một cái, nhàn nhạt mà phun ra hai chữ, “Theo ý em.”

Bọn họ ở chân núi liền đường ai nấy đi.

Sở Ngự Bắc trực tiếp trở về nhà họ Sở.

Đối với nhà họ Sở, Sở Ngự Bắc không có quen thuộc quá lớn, không quá thân cận với mọi người nhà họ Sở, bao gồm cả ba anh.

Đại khái là bởi vì lão tổng thống từ nhỏ liền bồi dưỡng anh thành người nổi nghiệp, khi còn nhỏ hoàn toàn là ở nhà họ Thẩm lớn lên.

Lão tổng thống đối với anh có kỳ vọng rất cao, phương thức giáo dục tương đối nghiêm khắc.

Xét thấy thân phận của anh tương đối đặc thù, trên dưới nhà họ Sở, bao gồm trường bối, cơ bản cũng đều là kính anh sợ anh, trừ bỏ mẹ anh còn tính là thân cận với anh, những người khác, đều là xa cách.

Từ trung học liền bắt đầu du học, bắt đầu tự lực cánh sinh, sáng tạo vương quốc sự nghiệp của mình, mười mấy năm sau trở về, cũng là vì lão tổng thống tuổi tác đã cao, tới tuổi tác không thể không về hưu.

Nếu không, so sánh làm thương nghiệp và làm chính trị, anh càng nguyện ý làm thương nghiệp.

Số lần Sở Ngự Bắc về nhà họ Sở càng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Về nhà họ Sở

Editor: May

Đây là toàn bộ khái niệm của anh với gia đình, tình thân, cho nên, anh làm sao cũng không thể lý giải khát vọng đối với tình thân của Tinh Không.

“Tiên sinh, tới rồi.”

Sở Ngự Bắc xuống xe, ánh vào mi mắt, là một tòa sân viện sau khi sửa chữa nhưng vẫn có thể nhìn ra được lịch sử.

Trong viện xây cất hai ngôi biệt thự giống nhau như đúc, một tòa là lão đại của nhà họ Sở, cũng chính là ông nội của Sở Vân Triết, người một nhà của Sở Thiên Hùng.

Một tòa khác là một nhà của Sở Ngự Bắc.

Sở Thiên Nam - ba của Sở Ngự Bắc, là con trai Sở lão gia từ gần năm mươi mới có được, bởi vậy, Sở Ngự Bắc cùng cháu trai Sở Vân Triết tuổi xấp xỉ, nhưng là cách đồng lứa.

Năm đó, mẹ Thẩm Chức Vân không màng lão tổng thống phản đối, khẳng khái phải gả cho thương nhân Sở Thiên Nam, còn có một lần muốn bỏ trốn, may mắn bị lão tổng thống phát hiện ngăn lại đúng lúc, nếu không sớm đã trở thành chê cười lớn nhất của xã hội thượng lưu năm đó.

“Đại thiếu gia, ngài đã trở lại? Vậy tôi liền đi thông báo cho phu nhân.” Người hầu nhìn thấy Sở Ngự Bắc xuất hiện ở trong vườn hoa, hơi có chút ngoài ý muốn.

Sở Ngự Bắc là kiêu ngạo của nhà họ Sở, càng là kiêu ngạo của Bắc Thần Quốc, mỗi người trên dưới nhà họ Sở đối với anh đều là kính cẩn, kính sợ.

Anh đi về phía biệt thự bên trái, chưa đến vài phút, một đạo tiếng nói ôn nhu như nước truyền tới, “Ngự Bắc đã về rồi? Sao không nói trước một tiếng, để mẹ bảo phòng bếp chuẩn bị vài món con thích.”

Thẩm Chức Vân một thân sườn xám sứ Thanh Hoa, trang điểm tinh xảo, búi tóc, cả người thoát nhìn đoan trang ưu nhã, lại tự nhiên hào phóng.

Nhìn ngũ quan tinh xảo tuyệt luân như vậy, liền biết phần lớn tuần mỹ của Sở Ngự Bắc là di truyền từ phu nhân trước mắt.

Thẩm Chức Vân là khuê tú cử chỉ giáo dưỡng trong xã hội thượng lưu, xuất thân danh môn, tướng mạo xuất chúng, ôn nhu hiền thực, đọc đủ thứ thi thư, hành vi quy phạm càng là đối tượng bắt chước của giới thượng lưu.

Duy chỉ một lần. Niềm thiếu khinh cuồng, vì tình yêu không màng tất cả kia.

Đại khái cũng là vì như vậy, Thẩm Viễn Dương rất tin kẻ thành đại sự không nên có nhi nữ tình trường, hôn nhân cũng chỉ là đá kê chân trên đường đi thông thành công.

Xét thấy giáo dục với Thẩm Chức Vân thất bại, ông rút kinh nghiệm xương máu, tự dạy tất cả tri thức cho Sở Ngự Bắc, duy chỉ có tình cảm, ông không muốn để anh biết được.

Đề cho Sở Ngự Bắc một thân đậm mực với hồng trần bên ngoài.

“Không cần quá phiền toái, tùy ý là được.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Không muốn đính hôn

Editor: May

Sau khi Sở Ngự Bắc về nước, ngược lại thỉnh thoảng sẽ trở về, mặc kệ là trở về bởi vì chuyện công, hay là chuyện khác, Thẩm Chức Vân vẫn là rất vui vẻ.

Thẩm Chức Vân biết rõ tính tình của anh, cũng không dám nhiệt tình quá phận với đứa con trai này.

Bà cảm thấy mỹ mãn mà lên tiếng, liền tự mình đến phòng bếp đi giám sát.

Sở Ngự Bắc phân phó quản gia kêu Sở Vân Triết đến phòng sách của anh.

Trên thực tế, tất cả mọi người trong nhà họ Sở đã quen điều bộ này của anh, dù anh muốn gặp ai, bao gồm trường bối, đều là người khác dời bước đến phòng sách của anh, không có người sẽ cảm thấy không ổn.

Âu Dương Nhượng Bích rất có ý kiến với chuyện này, lúc ăn cơm cũng cố ý vô tình đề cập qua vài lần, chính là đại lão gia trong nhà đều như là không có ý kiến, nên đành phải thôi.

Khi quản gia đi mời người, bà vẫn là nhện không được nói thêm vài câu, “Con trai a, chú nhỏ con mời đi qua, hẳn không phải là bởi vì chuyện video chứ? Ta nói con luôn dây dưa không rõ với Lộ Tình Không kia làm cái gì, cô ta rõ ràng chính là ngôi sao gây họa.”

“Mẹ, chuyện này không liên quan đến Tình Không, lúc ấy là con lôi kéo cô ấy không buông, mới bị người có tâm có hội thừa nước đục thả câu.”

Âu Dương Nhượng Bích điểm điểm đầu con trai, “Con để cho ta nói một chút thì làm sao? Con có biết sẽ làm tổn thương tâm Phồn Tình không?”

“Mẹ, thật ra..... con không muốn đính hôn với Lộ Phồn Tình.”

Gần đây tâm tình Sở Vân Triết vẫn luôn rất loạn, rất áp lực, anh càng thêm cảm thấy đính hôn với Lộ Phồn Tình là một quyết định sai lầm.

Đặc biệt là khi phát hiện Lộ Tình Không quần lấy chú nhỏ, anh quả thực tức giận đến tâm can ti phổi thậm chí đều đang đập đau.

“Hò nháo! Đã là lúc nào, con lại còn nói loại lời nói này, con không chỉ phải đính hôn với Phồn Tình, nghe ý tứ ông nội con, con nhất định phải đính hôn, đừng nhắc lại lời này nữa.”

Âu Dương Nhượng Bích cũng là một khuê tú, tức giận giống như bây giờ cũng không nhiều, Sở Vân Triết xem như đụng vào nghịch lân của bà.

“Mẹ, nếu trước khi kết hôn chính là một sai lầm, sau khi kết hôn sẽ có thể có bao nhiêu hạnh phúc? Giải quyết trước khi kết hôn luôn tốt hơn sau đó lại ly hôn.”

“Ta nói đừng nhắc lại nữa! Lại càng không cho phép con nhớ thương Lộ Tình Không kia!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Sao lại trở về vào lúc này

Editor: May

“Mẹ, chúng ta đều sai rồi, Lộ Tình Không khẳng định còn muốn tốt hơn trong tương tượng của chúng ta, người phụ nữ chú nhỏ có thể coi trọng có thể kém đến đâu?” Sở Vân Triết càng nghĩ càng cho rằng như thế.

Âu Dương Nhượng Bích cực kỳ kinh ngạc, “Con nói cái gì?”

Sở Vân Triết giật giật môi mỏng, lại thấy quản gia đi đến.

“Vân Triết thiếu gia, đại thiếu gia đã trở lại, mời ngài đi qua một chuyến.”

Sở Vân Triết cau mày, môi mỏng nhấp thành một đường thẳng tắp, có chút bức bối, “Sao chú nhỏ lại trở về vào lúc này, có nói là chuyện gì không?”

Quản gia lắc lắc đầu, “Không có, giống như bình thường, nói là chờ ngài ở phòng sách.”

Sở Ngự Bắc luôn luôn không có biểu tình gì, quản gia đâu biết anh suy nghĩ cái gì.

“Vậy tôi đi qua ngay.”

Sau khi quản gia đi rồi, thần sắc Âu Dương Nhượng Bích có chút khấn trương, “Vừa rồi con nói chú nhỏ con coi trọng Lộ Tình Không? Chú ta sẽ không phải là trở về vì video kia chứ?”

Mày nhíu chặt của Sở Vân Triết vẫn luôn không có buông ra, “Hơn phân nửa là, con không chỉ một lần gặp được bọn họ ở bên nhau, nhưng mà vẫn luôn không suy nghĩ về phương hướng kia.”

Âu Dương Nhượng Bích đi qua đi lại, “Mặc kệ như thế nào, xuất thân như vậy là không có khả năng đi vào cửa nhà họ Sở, chớ nói chi là qua được cửa ải của lão tổng thống kia, cô ta đến nhà họ Sở chúng ta còn không xứng.”

“Mẹ, vì sao chúng ta không thể dứt bỏ những gông xiềng này, cưới một cô gái chúng ta thích, sống tốt tốt đẹp đẹp?”

“Vân Triết, thế giới này rất công bằng, nhà này mang cho con bao nhiêu vinh quang, con liền phải mất đi bấy nhiêu tự do, tất cả mọi người không có ngoại lệ, bao gồm vị chú nhỏ không gì không làm được kia của con.”

Sở Vân Triết vô lực nắm tay, ngũ quan tuần dật nhiễm lên một tầng hàn khí hơi mỏng, “Con tình nguyện không cần những thứ gọi là vinh quang này.”

Âu Dương Nhượng Bích nhàn nhạt nhìn anh, ánh mắt xa xăm, giống như nói cho Sở Vân Triết nghe, lại giống như là đang nhớ lại chuyện cũ, “Năm đó mẹ cũng là nghĩ như thế, cuối cùng còn không phải gả cho người cha môn đăng hộ đối kia của con, mẹ biết con khát vọng tự do, nhưng chính con còn không thể ở bên Lộ Tinh Không, vị chú nhỏ kia của con sao lại có khả năng.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Cô ấy là người phụ nữ của ta

Editor: May

Mây khóa chặt của Sở Vân Triết vẫn luôn không có buông ra, trước khi đi vào cửa phòng sách của Sở Ngự Bắc liền đứng một hồi, mới giờ tay gõ cửa.

Một tiếng “Tiến vào” trầm thấp truyền ra.

Sở Vân Triết hoảng hốt.

“Chú nhỏ, ngài tìm cháu.” Sở Vân Triết kính cẩn đứng ở một bên.

Phòng sách mùi hương màu sắc cổ xưa không có quá nhiều trang trí, ngăn gọn, khiêm tốn, lộ ra phong phú của dòng dõi thư hương.

Sở Ngự Bắc ngừng đầu từ trong biển sách, chỉ chỉ ghế dựa đối diện, thần sắc nhàn nhạt nói, “Ngồi đi.”

Đợi sau khi Sở Vân Triết ngồi xuống, anh lấy thuốc lá bên cạnh qua, “tách” đốt lên.

Trong màn khói quanh quẩn, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân của người đàn ông như ẩn như hiện, giống như thần thánh.

Sở Vân Triết lại hoảng hốt, không thể không thừa nhận, Sở Ngự Bắc là người đàn ông có mị lực nhất mà anh từng gặp qua, trong lúc giờ tay nhắc chân, không chút nào không biểu lộ mị lực chỉ có ở nam sĩ thành công.

“Chú nhỏ tìm tôi có chuyện gì?”

Sở Ngự Bắc búng búng điều thuốc nơi đầu ngón tay, tiếng nói khuynh hướng cảm xúc kim loại ở trong phòng yên tĩnh, có vẻ rất gọi cảm, “Sau này đừng đi quấy rầy Lộ Tinh Không nữa, cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Sở Ngự Bắc nói như thế, cũng mặc kệ Sở Vân Triết có thừa nhận được hay không, đến trái chần cũng không có.

Cả người Sở Vân Triết đều ngây ngốc, anh nghĩ tới Sở Ngự Bắc tìm anh, rất có khả năng là bởi vì chuyện video, nhưng không nghĩ tới sẽ trực tiếp như vậy.

“Chú nhỏ, cháu và cô ấy.....”

Sở Ngự Bắc giờ tay, vẩy điều thuốc, nửa híp mắt thò ra một ngụm khói mới nói, “Các người đã từng nói qua luyện ái, cũng không phải là đã sớm chia tay rồi ư?”

“Cháu chỉ cần nhớ kỹ một chút, hiện tại cô ấy là người phụ nữ của ta, cháu tốt nhất cách xa cô ấy một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Đi ra ngoài!

Editor: May

Trên mặt Sở Văn Triết trắng bệch, Lộ Tinh Không nói là cô ấy thích quần lấy chú nhỏ, ở trong nhận thức của anh, Lộ Tinh Không khẳng định là người chủ động, sao đến chú nhỏ cũng.....

Anh nắm chặt nắm tay, “Vì sao lại là cô ấy? Ngài biết rõ chúng tôi.....”

Sở Ngự Bắc tắt điều thuốc trên tay, nhàn nhạt mở miệng nói, “Không có vì sao, ta không biết, cũng không cần biết, ta nói cháu nghe không rõ sao?”

“Chú nhỏ, xuất thân cô ấy..... Trong nhà đến cháu và cô ấy ở bên nhau còn phản đối, huống chi là ngài?”

Sở Ngự Bắc hơi chau mày, không quá hiểu rõ logic của Sở Văn Triết, “Ta không phải cháu, huống hồ, cô ấy và ta ở bên nhau, có quan hệ gì với trong nhà?”

Sở Văn Triết giật mình nhìn anh, “Chú nhỏ là tính toán để cô ấy làm tình nhân..... của ngài?”

Tình nhân?

Sở Ngự Bắc nhún mày đến càng là lợi hại, trên mặt tuấn mỹ vẫn đậm mạc như cũ.

Anh ngược lại không có nghĩ tới địa vị của Tinh Không, anh chưa từng nói yêu đương, càng chưa từng thích phụ nữ, lúc trước chính là nhìn thuận mắt, liền mang về nuôi, ừ, ngược lại càng nuôi càng thuận mắt.

Sở Văn Triết nhìn ra được tâm anh còn nghi vấn, càng biết tư duy của vị chú nhỏ này không giống với người thường khác, càng hiểu rõ hỏi, “Tuong lai ngài là muốn cưới chị Minh Mị, ngài là tính toán để Tinh Không vô danh vô phận mà đi theo ngài sao?”

Mặt mày đậm bạc của Sở Ngự Bắc trầm trầm, liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Cháu vượt rào, đây không phải chuyện cháu nên hỏi đến. Đi ra ngoài đi, cháu chỉ cần nhớ kỹ lời nói của ta là được.”

“Chú nhỏ.....”

“Đi ra ngoài!”

Trước nay Sở Văn Triết đều không dám cãi lời mệnh lệnh của anh, đành phải nén giận lui ra ngoài.

Ngoài cửa, Sở Văn Triết dựa vào ven tường, nhìn nóc nhà cao cao, tích tụ khó buông lỏng.

Sở Ngự Bắc mặt vô biểu tình, lại cầm một điều thuốc từ hộp thuốc kia ra, kẹp ở giữa môi mỏng bạc lửa, hút một ngụm, thở nhẹ vòng khói, lại cầm ở trong tay, chống huyệt Thái Dương.

Ở trong nhận thức của người nhà họ Sở, anh tựa hồ nhất định là sẽ cưới Minh Mị.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Ra ngoài uống một ly

Editor: May

Trước kia anh không sao cả, hiện tại luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó, Sở Văn Triết nói không sai, cưới Minh Mị, Lộ Tinh Không phải làm sao bây giờ?

Cô gái nhỏ còn nhỏ, anh là tính toán vẫn luôn nuôi.

Một điều thuốc cháy hết, anh lấy di động ra gọi một dãy số, “Ra ngoài uống một ly.”

Một chỗ khác điện thoại có âm thanh vật nặng rơi xuống đất, rồi mới là tiếng la khoa trương. “Ai nha nha, Sở đầu gối, chú. là đang hẹn bản công tử ư? Tôi không nghe lầm chứ?!”

Ngón tay dài của Sở Ngự Bắc bóp bóp ấn đường, môi mỏng nhàn nhạt khẽ mở, “Không phải, tôi gọi nhầm điện thoại.”

Anh xác thật là nghĩ như thế.

“Đừng đừng đừng, tôi gọi Băng Khôi, ba người anh em chúng ta cũng đã lâu không tụ tập.”

“Nửa tiếng sau, gặp chỗ cũ.”

“Liên quyết định như thế đi, tôi lập tức gọi điện thoại cho Bạch Băng Khôi.”

.....

Lúc này nơi bãi đỗ xe luyện tập, tiết của Tinh Không cũng đến không sai biệt lắm, mới vừa đi tới cửa liền nhận được điện thoại của Diệp Nam Sanh.

“Lộ Lộ, cậu ở nơi nào? Cùng nhau ăn cơm trưa đi.”

“Đường Nam thành, vừa đi ra từ bãi đỗ xe luyện tập.”

“Ở cửa chờ tớ, mười lăm phút sẽ đến.”

.....

Mặt trời chói chang nhô lên cao, Tinh Không cũng chỉ đành đứng ở cửa chờ.

Chán đến chết, cô dứt khoát ngồi xổm một bên đếm kiến.

Thật lâu sau, người cũng có chút choáng váng, lúc đứng lên, loạng choạng một cái ngã ngồi đến bên cạnh đường cái, ngay sau đó --

“Kéo kẹt” một tiếng, đó là tiếng vang lớn lớp xe ma xát mặt đất.

Tinh Không theo bản năng dùng cổ tay chống đỡ đầu.

“Ta kháo, ban ngày ban mặt, ai sống đến không kiên nhẫn, ăn vạ đụng tới trên đầu lão tử?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Hoa mỹ nam

Editor: May

Nghe thấy âm thanh có chút ngả ngớn, Tinh Không nhắm mắt lại, lúc này mới dám trộm mở ra một con.

Ngẩng đầu, dưới mặt trời chói chang nhô lên cao, đó là một khuôn mặt kinh diễm đến làm người trợn mắt há hốc mồm.

Tinh Không không biết dùng từ ngữ nào để hình dung, chính là bạn đi lại ở trên đường cái lớn, nghênh diện mà đến một người đàn ông quốc sắc thiên hương, bạn sẽ “vào” lập tức quay đầu lại, liền quên mất mình đang vào đèn đường.

Không sai, chính là quốc sắc thiên hương, còn là một người đàn ông.

Mặc Đại Thiếu lấy kính râm xuống, cong eo, nhìn xuống từ trên cao Lộ Tinh Không còn đang ngồi ở dưới đất, mắt đào hoa bích ba lưu chuyển hơi nhướng lên một chút, lời nói thâm thúy nói, “Khanh bốn giai nhân, đừng ăn vạ, em gái nhỏ à, em lớn lên xinh đẹp như thế, sao không biết xấu hổ ra ngoài ăn vạ hả? Muốn tiền dùng, trực tiếp tìm anh trai là được.”

Khóe mắt Tinh Không co rút, hóa ra nói chuyện chính là hoa mỹ nam rách này này, cô nhanh chóng bò dậy từ trên mặt đất, vỗ vỗ bụi đất trên người.

“Xin lỗi xin lỗi, đây thật sự là một ngoài ý muốn, tôi không lấy một xu, chứng minh tôi không phải ăn vạ.”

Mắt đào hoa của Mặc Đại Thiểu lại lưu chuyển một chút, Tình Không nuốt nuốt nước miếng, nhìn thấy một đôi mắt như vậy, cô sẽ lập tức toát ra bích ba lưu chuyển, mặt mày đưa tình..... từ ngữ như vậy.

Tuy rằng lớn lên xinh đẹp một chút, nhưng người ta là một người đàn ông hàng thật giá thật a, tội lỗi tội lỗi.....

“Em gái nhỏ, tuy rằng anh Mặc lớn lên rất đẹp, nhưng em nhìn chăm chăm anh như vậy, anh vẫn là sẽ ngưng ngừng. Như vậy đi, anh trai mời em ăn cơm, coi như em cho anh bồi tội.”

Tình Không thiếu chút nữa bị chính mình nước miếng làm sặc, ánh mắt nhìn Mặc Trần nghiêm nhiên là đang nhìn một ông chú quái dị, “Anh mời tôi ăn cơm, xem như anh bồi tội với tôi? Logic này thật sự không có vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề, anh trai nhiều tiền quá nên ngu người, còn hẹn soái ca khác, liên nọ em cô gái nhỏ xinh đẹp này, đi thôi.”

Tình Không còn chưa kịp trả lời, đã bị một đạo tiếng nói tràn ngập kinh hi trong trẻo khác xen vào, “Anh Mặc, sao anh lại ở chỗ này? Anh biết em ở chỗ này, cố ý tới tìm em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Không thích loại hình như anh

Editor: May

“Anh Mặc, anh đối với em thật tốt, em muốn lấy thân báo đáp!” Diệp Nam Sanh nói xong liền chạy về phía Mặc Trần, còn một phen khoác lên cánh tay của anh, khuôn mặt nhỏ xinh xảo cọ a cọ.

Tình Không tròn tròn mắt, người này hẳn không phải chính là vị Diệp Nam Sanh yêu thâm từ nhỏ kia chứ?

Tuy rằng chỉ gặp mặt một lần, Tình Không cũng không thể không nói một câu, thật đúng là xứng đôi a, động kinh giống nhau.

Diệp Nam Sanh không có lý do gì không bắt được nha?

“Em - con nhóc chết tiệt này, sao lại ở chỗ này?!”

Mặc Trần đuổi hỏi ngược lại, đuổi tay lay tay nhỏ trên cánh tay của mình, khuôn mặt tuấn tú như đào mặt cũng nghiêm túc lên, sửa lại bộ dáng cà lơ phát phơ vừa rồi, môi mông đều mím thành một đường thẳng tắp.

Diệp Nam Sanh chớp mắt to, tò mò mà nhìn anh, “Anh Mặc, anh là đang thẹn thùng sao?”

“Con mắt nào của em thấy anh đang thẹn thùng?”

“Hai mắt nha.”

Mặc Trần, “.....”

Anh một phen túm Tình Không qua, ôm lấy đầu vai cô, “Anh là đang đón em gái nhỏ, nhìn thấy không, anh thích chính loại hình này, đừng lại phiền anh.”

“Đi thôi, anh trai mang em đi ăn cơm.” Câu sau này tự nhiên là nói với Tình Không.

Tình Không tự nhiên không thể gánh cái danh đen này, đang định nói cái gì, liền nghe thấy Diệp Nam Sanh lại nói, “Anh Mặc, nhưng Lộ Lộ không thích loại hình như anh nha, anh vẫn là suy xét suy xét thích em đi.”

“Lộ Lộ?”

Tình Không kéo tay trên đầu vai của mình xuống dưới, “Vị anh Mặc này, xin cho tôi trình trọng tự giới thiệu một chút, tôi tên Lộ Tình Không, là bạn học kiêm khuê mật của Diệp Nam Sanh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Hơn nữa.....” Tình Không tạm dừng một chút, ý vị thâm trường mà liếc mắt quét anh một cái, “Tôi xác thật không thích loại hình như anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Anh đến muộn

Editor: May

Mặc Trần thiếu chút nữa muốn mắng thô tục, thế giới này có cần nhỏ như vậy không, tiện tay cầm một tấm mộc cũng bắt được bạn học kiểm khuê mật của con nhóc chết tiết kia.

Tế.....

“Vây hện lần sau, cúi chào.....” Mặc Trần nói xong, hoá tốc chạy cực nhanh, gào thét mà đi.

Không thể trêu vào, anh còn trốn không nổi ư?

Tình Không néo cảm nhỏ, nhìn xe thể thao tuyệt trần mà tao bao kia, lắc lắc đầu, “Diệp Tử, không nghĩ tới cậu thích loại hình này. Lớn lên còn xinh đẹp hơn phụ nữ, đứng ở bên cạnh anh ta cần bao nhiêu dũng khí hả.”

Diệp Nam Sanh trông ngóng nhìn theo, mắt to thanh triệt như nước có chút cô đơn, “Tôi thích anh ấy, chính là bởi vì anh ấy lớn lên còn xinh đẹp hơn tôi nha.”

Cô nói xong, nghiêng nghiêng đầu, dựa vào trên vai Tình Không, “Lý do giống như tôi thích cậu.”

Tình Không vỗ vỗ mu bàn tay của cô, “Không cần nản lòng, một ngày nào đó anh ta sẽ phát hiện điểm tốt của cậu.”

Diệp Nam Sanh gật gật đầu, nháy mắt liên tiếp máu sống lại, “Đó là khẳng định, tốt tốt như vậy, tự nhiên đáng giá với người đàn ông tốt như thế.”

“Đi thôi, ăn cơm thôi.”

“Muốn ăn cái gì, tớ mời!”

.....

Một nơi khác Mặc Trần hận không thể lái xe Lamborghini của anh thành hoá tiễn, giống như trốn đến Tà Ngạn 1989.

Em trai nhỏ bãi đỗ xe thấy anh, rất là ân cần, “Mặc Thiếu, ngài đã tới? Sở thiếu vừa mới mới đi lên.”

Mặc Trần ứng một câu, vứt chìa khóa xe cho anh, trực tiếp lên lầu.

Trong phòng bao, Sở Ngự Bắc đã mở một lọ rượu vang đỏ thông khí, giờ phút này, đang lười biếng mà dựa vào trên sofa, nhắm mắt lại, nhẹ ần ần đường.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, mới bỗng nhiên mở mắt ra.

“Anh đến muộn.”

“Đừng nói nữa, anh ở trên đường đâm trúng khối thuốc dán da trâu, thiếu chút nữa không thoát thân được.”

Mặc Trần nói, kéo kéo cà vạt trên cổ, tiện tay cầm lấy rượu vang đỏ trên bàn uống một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Là cô gái nhà ai không gặp may mắn

Editor: May

Sở Ngự Bắc cầm lấy rượu vang rót cho anh một ly, cũng rót cho mình ly, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, thuận miệng hỏi, “Có phải gần đây anh mất một chiếc Volkswagen Phaeton không?”

Mặc Trần cực kỳ kinh ngạc, “Sao chú biết được?”

"VẬY LÀ ĐÚNG RỒI."

Anh đột nhiên cảm thấy chính mình hẹn Mặc Trần ra ngoài có lẽ là một sai lầm, nhiều năm như thế anh ta còn trị không được một cô gái nhỏ, thật sự có thể làm quân sư tình cảm sao?

“Chú mau nói cho tôi biết có phải chú nhìn thấy hay không?”

Sở Ngự Bắc nhướng mày, liếc mắt nhìn anh một cái, “Anh không biết ai trộm sao?”

Mặc Trần bị nghẹn lại, lại uống một ngụm rượu, “Đen đui, không nói chuyện này.”

“Đúng rồi, Bạch Băng Khối có nhiệm vụ, không tới được. Hôm nay sao có nhã hứng hẹn anh uống rượu vậy? Ngần năm một thuở a.”

Sở Ngự Bắc gật gù đầu, nhấp ngụm rượu, trầm giọng hỏi, “Anh cảm thấy cưới Minh Mị thì như thế nào?”

Mặc Trần nhướng nhướng mày, mắt đẹp đào hoa liếc Sở Ngự Bắc, “Ai cưới, chú cưới hay là tôi cưới?”

Sở Ngự Bắc trả cho anh ta một ánh mắt nói nhảm, tự nhiên sẽ không trả lời.

“Ý tứ của ông nội Thẩm đi.” Mặc Trần nhấp một ngụm rượu, hiếm khi chính thức hỏi.

Sở Ngự Bắc lắc đầu, ánh mắt đậm nhiên sâu thẳm có chút tối nghĩa không rõ, “Không phải hoàn toàn, trước kia chưa từng suy xét qua vấn đề này, nhất định phải có một người vợ, có phải Minh Mị hay không cũng không quan trọng.”

“Hiện tại thì sao?”

Sở Ngự Bắc lần thứ hai lắc đầu, không nói.

“Có mờ ám, tôi đã nói một đầu gối trăm công ngàn việc như chú sao sẽ vô duyên vô cớ mời anh uống rượu, nói đi, hôm nay anh làm một đại tỷ tỷ tri âm một lần, nhìn xem là cô gái nhà ai không gặp may mắn như thế, bị chú coi trọng?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Không giống nhau

Editor: May

Nói đến người đàn ông phong hoa tuyết nguyệt, vừa mới mới chuẩn bị đứng đắn lên, lại khôi phục bộ dáng cả lợ phát phơ kia.

Sở Ngự Bắc liếc mắt nhìn anh một cái, “Chờ anh làm rõ được người trộm xe, tôi mới tin tưởng anh có tiềm chất làm đại tỷ tỷ tri âm.”

Mặc Trần gãi tay đầu hàng, “Đó là hai chuyện khác nhau, Diệp Nam Sanh - con nhóc chết tiệt kia thiếu mất sợi dây thần kinh, thuốc da trâu dán không thể đánh đồng với người phụ nữ bình thường.”

Sở Ngự Bắc không đưa ra bình luận, anh có loại dự cảm, một ngày nào đó Mặc Trần sẽ bị “thuốc dán da trâu” này dính chết.

Mặc Trần cũng nghiêm túc lên, đầu vào đây mà giúp Sở Ngự Bắc phân tích.

“Nói như thế, cưới Minh Mị tuyệt đối là trăm lợi mà không một hại, chú làm con rể tư lệnh, ông ta liền sẽ không ba ngày hai bữa phái người ám sát chú, ít đi rất nhiều phiền toái.”

“Hai bên quân chính đều do chủ định đoạt, như hổ thêm cánh.”

“Huống hồ, bản thân Minh Mị chính là một nữ nhân, người cũng như tên, Minh Mị hào phóng, xinh đẹp biết tính, hiểu tận gốc rễ, đã hiểu chuyện, lại bớt lo.”

“Nói đến làm vợ của chú, ta không cho rằng có người được chọn thích hợp hơn cô ta.”

Những lời này của anh ta, Sở Ngự Bắc khẳng định đều hiểu.

Tồn tại của anh em, chủ yếu vẫn là ở lúc rồi rắm ngẫu nhiên chỉ điểm một chút.

“Nói đến tốt như vậy, sao anh không cưới?”

“Tôi nói này Sở tổng thống, Minh Mị người ta mắt cao hơn đầu, từ nhỏ đã chung tình với chú, trong mắt không có anh được không?”

Sở Ngự Bắc nhăn nhăn đầu mày, “Chung tình với tôi? Làm sao thấy được?”

Mặc Trần vỗ ót một cái, một bộ dáng bị anh đánh bại, “Sở đại thiếu a, chú là người đàn ông thanh tâm không gần phụ nữ, đã mạnh hơn Bạch Băng Khôi rất nhiều, anh thực vui mừng, đầu còn dám trông cậy vào chú nhìn ra được một người phụ nữ có chung tình với chú hay không.”

“Nghe anh nói, dù sao phụ nữ với chú đều giống nhau, chú liền thuận theo ý ông nội Thẩm, mọi người đều vui mừng.”

Sở Ngự Bắc cầm ly rượu vang đỏ qua, quơ quơ, cứng họng nói, “Không giống nhau, không giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Sở đầu gối chú xong rồi

Editor: May

Người đàn ông nói xong liền giơ tay, chất lỏng màu đỏ ở dưới ánh đèn khúc xạ, trong suốt lóng lẩy, từ môi mỏng chọt nhập vào miệng, lại theo hầu kết lẫn lộn một đường đi xuống.

Anh Mặc Trần dùng lực nhìn chăm chăm dung nhan điêu luyện sắc sảo điêu khắc mà thành kia, nháy mắt trong lòng run sợ.

“Sở đại thiếu, bộ dạng yêu nghiệt này của chú có người phụ nữ nào ngăn cản được chứ, anh đây cũng sắp bị chú bẻ cong, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, bằng không chú theo anh đi.”

Lời này, cũng chỉ có Mặc Trần không sợ chết này dám nói.

“Anh làm phụ nữ?”

Mặc Trần bị anh làm ghen một chút, một ngụm máu già ghen ở cổ họng, nửa vùi.

“Nói, người phụ nữ nào khiến chú cảm thấy không giống?”

Sở Ngự Bắc liếm môi mỏng ửng đỏ, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ tinh xảo đến có chút quá phận của Lộ Tinh Không, cong cong khoe môi.

“Một cô gái nhỏ.”

Lại nói tiếp, cô và khối “thuốc dán da trâu” Mặc Trần nói kia tựa hồ là bạn rất tốt.

Mặc Trần vừa thấy biểu tình này của anh, tức khắc tròn mắt đào hoa liếm liếm, “Xong rồi, Sở đầu gối chú xong rồi. Chú sẽ không thật sự thích cô gái nhỏ trước chứ?”

“Thích?” Sở Ngự Bắc nghe thấy từ này mày liền nhú chặt, “Như thế nào thì tính là thích?”

Mặc Trần giơ tay đỡ trán, tài xế già nói chuyện với xử nam, thiết tình một, “Vậy vì sao chú cảm thấy người ta không giống?”

Sở Ngự Bắc liếc mắt nhìn bạn tốt một cái, rút cuộc vẫn là nói lời thật, “Cho tới bây giờ, tôi nhìn thuận mắt, liền muốn thuận tay nhặt về trong nhà nuôi, ngoại trừ Tiểu Thất, cũng chỉ có một mình cô ấy.”

Rượu vang đỏ Mặc Trần vừa mới ngậm vào trong miệng thiếu chút nữa liền phun ra, “Nhặt về trong nhà nuôi? Chú là nói hiện tại cô gái nhỏ kia ở biệt thự của chú?”

Lượng tin tức này có thể quá lớn rồi không?

“Có vấn đề?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Đã biết

Editor: May

“Chú thật sự cảm thấy không có vấn đề sao? Năm đó nuôi Tiểu Thất nhà chú cũng đã già giữa nửa ngày, chú cảm thấy cô gái nhỏ dễ nuôi hơn Tiểu Thất?”

“Còn có, chú nói cô gái nhỏ và Tiểu Thất đại gia nhập làm một, sẽ không sợ người ta sinh khí.”

Lông mày Sở Ngự Bắc thâm trầm, cân nhắc một chút, ra một cái kết luận, “Cô ấy cũng thích Tiểu Thất, cũng khá dễ nuôi.”

Cũng chỉ là cho thêm một tấm thẻ phụ, trong nhà nhiều thêm một người đi lại, Tiểu Thất ít phiền anh một chút, nhiều thêm một người ăn cơm, muốn ôm liền ôm, muốn hôn liền hôn, xác thật không khó nuôi.

Sở Ngự Bắc liếm liếm khóe môi, anh vẫn đã rất quen thuộc.

“Xong rồi, xong rồi, Sở đầu gối, chú xong rồi. Tôi ngược lại xem thường chú, bây giờ chú cũng đừng nghĩ vấn đề gì mà có cưới Minh Mị hay không, vẫn là ngấm lại nếu để ông ngoại tổng thống của chú phát hiện trong nhà nuôi một cô gái nhỏ, chú nên cố gắng một chút đi.”

Mặc Trần thật đúng là không nghĩ tới, Sở Ngự Bắc lại có thể có loại giác ngộ nuôi một phụ nữ này.

“Ông ngoại tôi……” Sở Ngự Bắc néo néo cằm, “Tựa hồ đã biết.”

“Cái gì? Chú nói ông ngoại tổng thống của chú đã biết?”

Sở Ngự Bắc gật gật đầu, không rõ vì sao anh ta lại kích động như vậy, “Anh kích động như vậy làm gì?”

“Vậy cô gái nhỏ nhà chú không bị lão nhân gia diệt sao?”

Sở Ngự Bắc không rõ nguyên do, khuôn mặt tuần tú rét lạnh, “Ông ngoại tôi xác thật không đồng ý.”

Mặc Trần đỡ trán, néo néo, vẻ mặt chính thức, “Sở đầu gối, từ nhỏ chúng ta cái gì cũng có, duy chỉ hôn nhân là thân bất do kỷ, tựa như tôi không thích Diệp Nam Sanh, nhưng nhà họ Mặc và nhà họ Diệp ích lợi buộc chặt ở cùng một chỗ, có lẽ cuối cùng tôi vẫn là phải cưới cô ta.”

“Lại nói chú đi, đối với Bắc Thần Quốc mà nói, liên hôn có ích lợi lớn nhất, chính là cùng nhà Minh Tư Lệnh, nhiệm kỳ ông ngoại chú còn có hơn một năm, chuyện này sẽ làm chú càng thêm thuận lợi để tiếp nhận chức vị tổng thống.”

“Cơ hội như vậy, lão nhân gia ông sẽ không bỏ qua, bên ngoài cũng đều có chung nhận thức này, cho rằng Minh Mị là người của chú.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Kim ốc tàng kiều

Editor: May

“Chuyện của cô nhóc kia một khi tuôn ra tới chính là gièm pha, chú tính toán nuôi cô gái nhỏ này mấy năm?”

Sở Ngự Bắc trước nay đều không cho rằng, con đường làm quan của mình cần thông qua liên hôn mới có thể đi được càng thêm thông thuận, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, những câu phân tích này của Mặc Trần là có lý.

Mà đối với Tinh Không, những lời này của anh còn quá sớm, chẳng qua, anh thực hy vọng cô gái nhỏ kia có thể toàn thân toàn tâm thích anh, như vậy sẽ làm

anh cảm thấy thực sung sướng.

“Sở đầu gối, kim ốc tàng kiều cũng không phải dễ giấu như thế, chú không biết mua một ngôi nhà ở bên ngoài cất giấu ư, đây cũng quá trắng trợn táo bạo rồi!”

“Tôi vốn không tính toán cất giấu.” Cô gái nhỏ đáng yêu như thế, lại không phải không thể lộ ra ánh sáng, vì sao phải muốn cất giấu.

Hôm nay Mặc Trần vị nhân vật tỷ tỷ tri tâm này thực đúng chỗ, lại lời nói thâm thúy mà nói, “Sở đầu gối, chú khác với những dân chúng chúng tôi, nhất cử nhất động của chú đại biểu cho Bắc Thần Quốc, đây là sứ mệnh sinh ra đã có sẵn của chú, thâm ý và dụng tâm khi vị ông ngoại tổng thống kia đặt cho chú tên Ngự Bắc đã rõ như ban ngày, chú trốn không thoát đâu.”

“Chú đã thanh tâm quả dục nhiều năm như thế, cũng đừng tới lúc thời khắc mấu chốt gần nhận được lời ca tụng, lại nháo ra tin tức màu hồng phấn gì, hậu quả, không cần tôi nhiều lời, chú cũng biết.”

Sở Ngự Bắc tự nhiên biết, nhặt một cô gái nhỏ sẽ có không ít phiền toái.

“Lòng tôi hiểu rõ, không nói chuyện này, uống rượu đi.”

“Video sau đó đã xử lý như thế nào?”

“Tần Hân đang theo, chuyện nhỏ.”

Sở Ngự Bắc vừa dứt lời, Mặc Trần vỗ bàn một cái, “Đúng rồi, tôi đã nói cô gái ăn vạ hôm nay giống như đã từng gặp qua ở nơi nào, còn không phải chính là nữ chính của video ư?”

Sở Ngự Bắc bị động tĩnh lớn của anh cả kinh liên tục ghé mắt, Mặc Trần gặp qua cô gái nhỏ?

“Ở nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Soi chậu nước

Editor: May

“Cửa sân luyện dạy ở đường Nam thành.”

Sở Ngự Bắc bình tĩnh mà uống một ngụm rượu, Bắc Thần Quốc thật đúng là nhỏ.

“Cô ấy ở cùng thuốc dán da trâu của anh?”

“Cái gì mà thuốc dán da trâu của tôi? Từ từ.” Trong đầu Mặc Trần lóe lên một đạo linh quang, “Cô ấy sẽ không chính là cô gái nhỏ chú nuôi chứ? Ta kháo, vậy không phải chú và tên nhóc Vân Triết kia đã có một chân sao?”

“Chú ý từ ngữ của anh!” Sở Ngự Bắc lạnh lùng quét anh ta một cái, cảnh cáo nói.

Mặc Trần buông tay, “Được rồi, nhặt một cô gái nhỏ xinh đẹp như thế, là phải nuôi thật tốt, tôi cũng muốn nuôi một người.”

“Cô ấy không bị thương chứ?”

Khóe miệng Mặc Trần rút rút, “Sở đầu gối, chú thật sự xong rồi.”

.....

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, chỉ chính là loại tình huống giống như Tình Không bây giờ vậy.

Cô không nghĩ tới ăn một bữa cơm cũng có thể gặp được Thái Hiểu Hàm.

Bên người cô ta vây quanh một đám phú nhị đại, chuyện thôi học này tựa hồ không có tạo thành ảnh hưởng quá lớn với xã giao của cô ta.

“Dựa vào người giàu có chính là không giống nhau a, đến loại quý nghèo nghèo đến một ngày làm ba phần công việc, mỗi ngày ăn căn tin cũng đều tới thùy quý thăng thành hoàng, hay là địa phương này đã là phế vật, loại người nào cũng bỏ vào được, Hiểu Hàm, chúng ta đổi địa phương đi.”

Tình Không lười chấp nhặt với những người này, làm như không phát hiện, không nghe thấy.

Diệp Nam Sanh lại không thể rộng lượng như vậy, “Này, các người là đang nói chuyện với chúng tôi sao? Tôi mời Lộ Lộ ăn cơm, có quan hệ gì với các người?”

“Nha, hóa ra không chỉ ôm đùi người giàu, còn lau dầu bạn nữ giới. Người không biết xấu hổ thật là thiên hạ vô địch a.”

Một người nữ sinh thân hình cao gầy nói, còn lại người đều cười ha ha lên.

Tình Không giận quá hóa cười, “Ôm đùi người giàu cũng là phải có tư cách, nếu chư vị không có gương, không ngại soi soi chính mình ở trong chậu nước đi được không.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Ý thế hiếp người?

Editor: May

“Lộ Tình Không, cô có gan nói lại lần nữa xem!”

Lộ Tình Không cười quynh rũ, “Tôi không có gan, nhưng nói lại lần nữa vẫn là dám, tôi có tư cách ôm đùi người giàu, mà chư vị --”

Cô lắc lắc ngón trỏ, “Không có!”

“Cô.....”

Thiên kim nhà giàu kia cực kỳ giận, mắt thấy liền phải động thủ, Thái Hiểu Hàm giữ cô ta lại, “Thôi bỏ đi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, ăn cơm thôi.”

Những người khác không biết Diệp Nam Sanh, nhưng Thái Hiểu Hàm lại không dám chọc, bối cảnh Lộ Tình Không rất thần bí, có đồn đãi nói cô ta là thiên kim phú thương, cũng có người nói cô ta là cháu gái bảo bối của Diệp tướng quân, cô từng tìm người điều tra qua, nhưng lại không tra được gì.

Lại nói Lộ Tình Không có phò tổng thống đại nhân chống lưng, cô cũng không dám chọc.

Cô biết, nhưng thiên kim nhà giàu kia cũng là không biết, “Hiểu Hàm, cậu trở nên sợ sệt như vậy từ khi nào? Đuổi học thôi mà? Ngày mai liền có thể bảo ba cậu đưa cậu đi xuất ngoại, muốn học trường học gì mà không có?”

Nữ sinh thân hình cao gầy vẻ mặt rất tiếc không rên được thếp nhìn Thái Hiểu Hàm.

Thái Hiểu Hàm và cô ta cũng không tính là bạn quá thân, chỉ là ngày thường cũng sẽ cùng nhau chơi đùa, cô ta rũ mắt, thu liễm lạnh lẽo, không hề lên tiếng lên.

“Cô.....” Thiên kim nhà giàu khí thế ương ngạnh chỉ chỉ Tình Không, “Lại đây xin lỗi chúng tôi! Đừng tưởng rằng lớn lên có một bộ mặt hồ mị tử, bò lên trên giường lão già liền có thể ý thế hiếp người.”

Thiên kim nhà giàu cho rằng Thái Hiểu Hàm sợ Lộ Tình Không, hoặc là nói sợ lão già bao dưỡng Lộ Tình Không kia, lời nói của nhà cô ta ở Bắc Thần Quốc còn xem như là có trọng lượng, cô ta không sợ.

Tình Không cười, rất ý thế hiếp người, “Ý thế hiếp người? Rốt cuộc là ai đang ý thế hiếp người?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 168: Bắt bọn họ lại

Editor: May

Diệp Nam Sanh nghiêng nghiêng đầu, đếm trên đầu ngón tay, “Lộ Lộ, hình như là chúng ta ý thế hiếp người nha, thế lực chúng ta tương đối lợi hại, nhà tớ cũng rất lợi hại, chúng ta còn có phó.....”

“Câm miệng.” Tinh Không nhẹ mắng một câu, đối phó với những tép riu này còn muốn mang phó tổng thống đại nhân của nhà cô ra sao?

Về phần trạng huống trong nhà Diệp Nam Sanh là cái gì, cô thật đúng là không biết.

“Các người đừng ở chỗ này cố ý lừa bịp, hôm nay các người không nói xin lỗi, ai cũng đi không được!”

Thiên kim nhà giàu kia tên Tần Lệ Na, Tần thị là trong top 500 xí nghiệp mạnh của Bắc Thần Quốc, địa vị không tính là nhỏ, trên cơ bản cô ta đều nhận thức được những thiên kim nhà giàu trên bảng xếp hạng của đại học T.

Nhưng cô ta chưa từng có gặp qua Diệp Nam Sanh, tuy rằng Diệp Nam Sanh lớn lên thực tình xảo, ăn mặc cũng không tệ, nhưng đều là chút nhãn hiệu cô ta không quen biết, tự nhiên sẽ không để nữ sinh thoát nhìn thiếu dây này vào mắt.

Tần Lệ Na thực chán ghét loại nữ sinh lớn lên xinh đẹp quá phận này, rõ ràng chính mình đã không tệ, nhưng đứng bên cạnh bọn họ, lại cường ngạnh thành lá xanh.

Diệp Nam Sanh ngày thường ở trường học cũng là một đại vương thiếu khóa, trừ bỏ Tinh Không, cũng không lui tới với những người khác, hành sự cũng thập phần khiêm tốn, rất nhiều người thậm chí không biết cô là sinh viên đại học T.

Nghe được cô ta nói như thế, Diệp Nam Sanh càng không rõ, nhãn cái mũi nhỏ đáng yêu, “Chúng tôi chính là ý thế hiếp người a, vì sao phải xin lỗi?”

Tinh Không cũng biết ý tứ bọn họ, chính là muốn gây sự.

Cô nhún vai, nghiêng đầu nhìn Tần Lệ Na, “Nếu chúng ta không làm thì sao?”

Tần Lệ Na vỗ vỗ tay, lại có thể lập tức xuất hiện hai vệ sĩ mặc đồ đen tiêu chuẩn, một trái một phải đứng ở bên cạnh cô ta.

“Tiểu thư.....”

Tần Lệ Na chỉ chỉ Tinh Không và Diệp Nam Sanh, “Hai người phụ nữ này khi dễ chúng ta, bắt bọn họ lại cho tôi.”

Hai gã vệ sĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ cộng lại có bốn người, mà Tinh Không các cô chỉ có hai người, còn là tiểu mỹ nhân nũng nịu long lanh như nước, nhìn như thế nào không thể khi dễ các cô nha?

“Tiểu thư, chúng tôi phụng mệnh lệnh lão gia bảo hộ an nguy của cô, không bao gồm ý thế hiếp người.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Đòi tiền lương

Editor: May

“Phốc.....” Tinh Không và Diệp Nam Sanh đều nhịn không được nở nụ cười.

“Ngay cả vệ sĩ nhà cô cũng nhìn ra là các người đang ý thế hiếp người, như thế nào? Còn không chịu thả chúng tôi đi?” Giọng nói Tinh Không mang theo ý cười thực đáng yêu, chọc cho vệ sĩ đều liên tục ghé mắt.

“Bốp.....” một tiếng, Tần Lệ Na trong cơn giận dữ, ra tay tát một cái tên vệ sĩ dám ở ngay trước mặt cô ta nhìn chằm chằm Lộ Tinh Không hồ mị từ kia đến xuất thần.

“Phé vật! Từ đầu tới đây lăn trở về nơi đó đi!”

Vệ sĩ bụm mặt, quay đầu nhìn cô.

Tần Lệ Na giơ tay, còn muốn tát anh ta một cái, bị vệ sĩ bên trái bắt lấy, dùng sức đẩy.

“Chỉ là có mấy đồng tiền dơ bẩn thôi, cô thật đúng là xem chính mình có thể lên được mặt bàn ư? Hai chúng tôi không làm nữa!”

Tần Lệ Na loạng choạng một cái, thiếu chút nữa té lăn trên đất, trên mặt xanh trắng không đồng nhất, “Anh. tôi tìm người kiện anh ngồi tù mới thôi!”

“Ta phi. hai chúng tôi đã sớm chịu đủ xú đàn bà như cô rồi, nhanh lên, thanh toán tiền lương của chúng tôi, bằng không sẽ khiến cô đẹp mặt.”

Tần Lệ Na bị phun đến mặt đầy nước miếng, còn bị uy hiếp thanh toán tiền lương ở ngay trước mặt mọi người, tức giận đến mặt đều tái xanh.

“Cút cho tôi! Ai mời đám phé vật các người, tìm kẻ đó muốn tiền lương đi.”

“Không cho đứng không? Cần phải nghĩ kỹ đó!” Hai gã vệ sĩ một phải một trái xoa tay hàm hè hiếp bức cô ta

Tần Lệ Na bị khí thế hung tợn của hai người vệ sĩ dọa đến, cầm một chồng tiền từ túi xách, ném lên mặt bọn họ, “Cầm đi mua thuốc uống!”

Vệ sĩ kia thấy xấp tiền kia còn muốn nhiều hơn tiền lương của bọn họ, lập tức cũng lười so đo, xoay người lại nhặt tiền.

Cốt truyện này xoay ngược đến quá nhanh, Tinh Không và Diệp Nam Sanh sau khi phản ứng lại, vui vẻ cười to ha ha.

Tuy rằng thời gian cơm trưa đã qua một lúc, nhưng cửa tiệm cơm lớn như vậy, người lui tới thật đúng là không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Đánh nhau

Editor: May

Bị nhiều người nhìn như thế, Thái Hiểu Hàm các cô cũng đều cảm thấy trên mặt không còn ánh sáng.

Trong lúc nhất thời Tần Lệ Na không xuống đài được, cảm thấy đều là Lộ Tinh Không các cô làm hại, lập tức liền thẹn quá thành giận.

Quả hồng chọn trái mềm để siết, cô ta giơ tay lên, tát một cái ném tới trên mặt Lộ Tinh Không cách cô ta gần nhất.

Bất thành linh, không kịp đề phòng, trên da thịt kiều nộn của Tinh Không lập tức xuất hiện một dấu bàn tay sưng đỏ.

Tinh Không bị cô ta đánh ngốc, lỗ tai vang lên ong ong.

Phản ứng lại đầu tiên chính là Diệp Nam Sanh, cô không chút nghĩ ngợi liền ném túi để bên tay tới đầu Tần Lệ Na.

“Kẻ xấu xí này sao cô lại động thủ đánh người hả?”

Tần Lệ Na cũng không có phòng bị, bị cô đánh trúng, trên dung mạo cỡ trung của cô ta, trang điểm một chút vẫn là có thể gặp người.

Cuộc đời cô hận nhất chính là người ta nói cô ta xấu.

“Cô nói ai là kẻ xấu xí! Cô mới là đặc biệt sao xấu xí!” Dứt lời, cô ta liền xông lên đi túm đầu tóc của Diệp Nam Sanh.

Tinh Không phản ứng lại, một chân liền đạp về phía bụng Tần Lệ Na.

Diệp Nam Sanh cứu về đầu tóc của mình, dùng lực ngoay ngoay kêu, “Đầu tóc xinh đẹp như thế của tớ, lại có thể bị kẻ xấu xí này sờ soạng, tớ không phục!”

Nói xong, lại vọt lên.

Nữ sinh vóc dáng cao đã sớm muốn động thủ, cùng một nữ sinh khác nghênh đón lên.

Chỉ một thoáng, cửa tiệm cơm loạn thành một đoàn.

Đừng thấy hai cô gái này nũng nịu, Tinh Không không cần phải nói, từ nhỏ đến lớn, chuyện đánh nhau trèo tường chui lỗ chó vốn đã làm không ít.

Diệp Nam Sanh cũng nhìn như là một cô gái ngoan ngoãn, đi theo Tinh Không cũng không biết đã làm bao nhiêu.

Thái Hiểu Hàm chờ chính là giờ khắc này, thừa dịp rối loạn đạp Tinh Không vài cước.

Tuy rằng ngày thường bọn họ lán nam bá nữ, nhưng chân chính động tay lên, vẫn còn xa không bằng kinh nghiệm thực chiến của Tinh Không và Diệp

Nam Sanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Bị bắt

Editor: May

Nhưng mấy người kia thắng ở nhiều người, ai cũng không chiếm được thượng phong, trừ bỏ Thái Hiểu Hàm đánh du kích, trên mặt những người khác đều dính máu.

Không ít người lấy di động ra chụp video.

Giám đốc sảnh khách sạn, bị trận thế này dọa ngốc, địa phương xa hoa như thế, phụ nữ quần áo, thật đúng là phá lệ lần đầu tiên, lúc này mới nhớ tới kêu bảo an tới đây điều đình.

Trong hỗn loạn không biết ai báo cảnh, chưa đến một lúc, bảo an và cảnh sát đồng loạt tới rồi.

Thái Hiểu Hàm thừa dịp chạy trốn, còn lại, tất cả đều bị mang lên xe cảnh sát.

“Ngao ngao, Lộ Lộ, trên mặt tớ rất đau, đây là muốn hủy dung sao? Hu hu hu. tớ không muốn đâu, anh Mặc của tớ xinh đẹp như vậy, anh ấy sẽ ghét bỏ tớ.”

Trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo xinh đẹp của Diệp Nam Sanh, không biết bị ai cào vài đạo vết máu, Tinh Không nhìn thấy liền đau lòng.

“Thực xin lỗi Diệp Từ, đám kẻ điên này!”

Tinh Không hoàn toàn không biết chính mình chọc bọn họ khi nào, luôn là không có việc gì cần cô không buông.

Trên mặt Tinh Không cũng không tốt đến đâu, dấu bàn tay kia đặc biệt rõ ràng, nửa bên mặt đều sưng lên, tóc cũng bị kéo đến lộn xộn, nhìn chính là một tiểu đáng thương.

“Cậu cũng nói là kẻ điên, nói xin lỗi làm gì. Lộ Lộ, cậu cũng trở nên xấu xí.”

“Các người nói ai là kẻ điên?” Tần Lệ Na là thâm nhất, trên người có dấu chân liền thôi, khoe miệng lệch sang một bên, còn đang đổ máu.

“An tĩnh một chút!” Áp giải xe cảnh sát chính là một người nữ cảnh sát, cầm cây côn, vẻ mặt uy nghiêm.

“Tuổi còn trẻ, rất có tiền đồ! Không học hành cho tốt, học tiểu thái muội người ta, tụ tập ẩu đả, không giam các người mười ngày nửa tháng sợ là sẽ không nghe lời.”

“Là bọn họ động tay trước, chúng tôi là tự vệ.” Nỗi oan đen này, Tinh Không sẽ không gánh.

“Điều cảnh sát, không phải như thế.”

Điều cảnh sát cảnh cáo liếc nhìn Tần Lệ Na một cái, “Được rồi, có cái gì đến lúc đó làm ghi chép lại nói.”

.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Cầu cứu

Editor: May

Lúc xuống xe cảnh sát, vị Điều cảnh sát kia không nói hai lời liền giam giữ Tinh Không và Diệp Nam Sanh.

“Vì sao giam chúng tôi? Rõ ràng là bọn họ động tay trước!”

Điều cảnh sát tự nhiên là không để ý đến các cô, phân phó cảnh sát khác nói, “Giam đủ mười hai tiếng lại thẩm tra!”

“A, cô như vậy là chuyện như thế nào? Chúng tôi là nguyên cáo a.....”

“An tĩnh một chút!”

.....

Tinh Không và Diệp Nam Sanh trong phòng giam cũng không biết là chuyện như thế nào.

“Lộ Lộ, tôi vẫn là lần đầu tiên đến cục cảnh sát đó, thật là một thử nghiệm mới mẻ.”

Tinh Không nhấp môi, nhớ tới động tác qua lại giữa Tần Lệ Na và Điều, ánh mắt âm trầm, “Diệp Tử, chúng ta có thể phải cầu cứu, nếu không, buổi tối sẽ qua đêm ở chỗ này.”

Diệp Nam Sanh lắc đầu, “Lộ Lộ, việc này thật đúng là không thể để nhà tớ biết, bọn họ còn tính toán đưa tớ xuất ngoại đấy, chẳng may biết được, bọn họ lại sẽ thêm một lý do, tớ liền không thấy được anh Mặc của tớ.”

Vết thương trên mặt Tinh Không không có gì trở ngại, trên người, trên đầu cũng không nhiều ứ xanh, nhưng mặt Diệp Nam Sanh bị cào rách, cô sợ thời gian dài không xử lý, thật sự sẽ lưu lại sẹo.

Tinh Không sờ sờ túi tiền, may mắn bọn họ không có tịch thu di động của cô.

Điện thoại rất nhanh được tiếp thông, “Sở Ngự Bắc, tôi ở cục cảnh sát nam thành phố, anh có thể phái người tới đây giúp tôi xử lý một chút không.”

Người đàn ông ở một chỗ khác điện thoại ngữ khí nhặt nhếch trước sau như một, chỉ nói một câu, “Chờ mười lăm phút.” Liền cúp điện thoại.

Diệp Nam Sanh cọ đến bên người Tinh Không, “Lộ Lộ, phó tổng thống đại nhân nói như thế nào?”

Tinh Không ôm chặt hai tay của mình, lắc lắc đầu, “Chờ một chút sẽ có người tới nộp tiền bảo lãnh chúng ta.”

Sở Ngự Bắc không hỏi chuyện gì, ngữ khí cũng không phải quá khản trương, cô sờ không ra thái độ của anh là gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Thẩm tra

Editor: May

“Lộ Lộ, tớ cảm thấy anh ta lớn lên chỉ thua anh Mặc của tớ một chút thôi, cậu có thể tạm chấp nhận đi.”

Tinh Không bị cô ấy làm cho vui vẻ, kéo môi cười cười, lại kéo tới miệng vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt, “Tạm chấp nhận? Bạn học Diệp Tử, phóng mắt trên thế giới này, người phụ nữ dám nói những lời này đại khái còn chưa có sinh ra đi?”

Diệp Nam Sanh lắc lắc ngón trỏ, “Không, Lộ Lộ chúng ta lớn lên đẹp như thế cũng không phải là vô ích, cần phải tìm một người đẹp, mới có thể không làm thất vọng túi da thân thể ba mẹ đã trao tặng cho chúng ta.”

Tinh Không cười cười, có đôi khi, cô thật sự thực hâm mộ thuần khiết của Diệp Nam Sanh.

Cô đang muốn nói cái gì, lại nghe thấy cảnh sát kêu lên, “Các người đi ra cho tôi!”

Tinh Không và Diệp Nam Sanh liếc mắt nhìn nhau một cái, cô mới gọi điện thoại cho Sở Ngự Bắc, theo đạo lý hẳn là sẽ không đến nhanh như vậy chứ?

Các cô đi theo cảnh ngục tới phòng thẩm vấn, lại thấy Tần Lệ Na đã xử lý tốt miệng vết thương, dung nhan đáng vẻ cũng thu thập một phen, đang vẽ mặt đắc ý mà ngồi ở bên cạnh bàn dài.

Trên chủ vị bàn dài, ngồi một người cảnh sát thoạt nhìn có chút âm trầm, một chỗ khác bàn dài, đặt đèn chân không mấy trăm oát.

Cảnh ngục trực tiếp áp giải Tình Không các cô tới đó ngồi.

“Tách” một tiếng, đèn chân không mấy trăm oát bật lên, ánh sáng mạnh đâm vào khiến Tình Không và Diệp Nam Sanh kinh hô một tiếng, liên tục dùng tay che mắt.

“Hai người các cô nhận tội chưa?”

“Ngao ngao, Lộ Lộ, mắt tớ đau quá, miệng vết thương trên mặt muốn cháy lên sao?” Diệp Nam Sanh kiêu quý mới lười đi để ý cảnh sát hỏi chuyện, dùng sức làm nũng với Tình Không.

Tâm Tình Không càng thêm trầm trọng, cô cũng lo lắng vấn đề này, hy vọng Sở Ngự Bắc có thể nhanh tới.

Vốn là nói giam các cô mười hai tiếng đồng hồ rồi mới thẩm tra, không biết Tần Lệ Na dùng thủ đoạn gì, khiến bọn họ thay đổi chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Chịu không nổi

Editor: May

Các cô không thể nhận tội, nhưng nếu chẳng may nghiêm hình bức cung, khẳng định sẽ chịu tội.

“Cảnh sát tiên sinh, chúng tôi bị người đánh, anh hỏi chúng tôi có nhận tội hay không? Chẳng lẽ anh không cảm thấy rất buồn cười ư?” Tình Không nhắm hai mắt, bình tĩnh mà trả lời vấn đề của anh.

Cảnh sát thẩm vấn vỗ bàn một cái, giận dữ hét, “Làm càn! Mọi chứng cứ đều chỉ chứng là các người động thủ đánh người, Tần tiểu thư chỉ là xuất phát từ tự vệ nên đánh trả, lại có thể còn muốn chống chế!”

Tình Không lạnh lùng câu môi, “Cái gọi là nhân chứng bao gồm những thứ này? Bao gồm cameras ở cửa nhà hàng sao? Chúng tôi còn chưa nói cái gì, các người liền ngắt lời, đây chẳng lẽ không phải chính là lời từ một phía sau?”

“Hai chúng tôi có thể chứng minh là bọn họ động tay trước, chúng tôi mới là tự vệ đánh trả, bên nào cũng cho là mình phải, cảnh sát tiên sinh lại nói như thế nào?”

Càng là lúc này, Tình Không liền càng bình tĩnh, Sở Ngự Bắc nói mười lăm phút sau đến, hiện tại ít nhất đã qua mười phút trở lên.

Hiện tại cô duy nhất cần phải làm là kéo dài thời gian, chỉ thiếu vài phút mà thôi.

“Giới cho một cái miệng xảo quyệt, xem ra các người là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.”

“Cảnh sát tiên sinh, anh có thể tắt cái đèn này không? Mắt tôi đau muốn chết, chẳng may tôi bị hù dọa, ba mẹ tôi, còn có anh Mặc của tôi đều sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Vì sao anh không đi nướng Tần Lệ Na a? Hiện tại là chúng tôi kiện bọn họ, cảnh sát tiên sinh anh mình cũng đừng nên làm đối tượng a.”

Giọng nói Diệp Nam Sanh vẫn luôn rất ngây thơ, lời nói tới đều là thiên kim đại tiểu thư mười phần nũng nịu, giờ phút này trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, một chút chảy tới miệng vết thương trên mặt, đau nóng rất.

Cảnh sát thẩm vấn kia nhăn nhau đầu mày, rốt cuộc lẫn lộn đã nhiều năm, một chút ánh mắt kia là vẫn phải có.

Dùng ánh mắt với cảnh sát ở một bên, “Kéo cô ta đến bên cạnh đi.”

Diệp Nam Sanh liếm liếm cánh môi, lắc đầu, “Anh là tắt đèn đi, nếu Lộ Lộ có sơ xuất gì, anh cũng chịu không nổi đâu.”

“Đừng tin cô ta hồ ngôn loạn ngữ, cũng chỉ là bên cạnh một lão già, có chuyện gì nhà họ Tần chúng tôi gánh.” Tần Lệ Na nghĩ chính là tốt nhất đều giết chết bọn họ ở chỗ này.

Chương 175: Phó tổng thống đại nhân tới

Editor: May

Cảnh sát liếc mắt quét các cô một cái, dùng một ánh mắt với cảnh sát.

Cảnh sát hiểu ý, lời kéo Diệp Nam Sanh rời đi.

“Đi đi, mặt cậu quan trọng hơn.” Tình Không nói.

Cảnh sát lại ý bảo chỉnh độ sáng đèn chân không đến tối cao, âm lãnh hỏi, “Hiện tại cô nhận tội chưa?”

Tình Không đang muốn trả lời, cửa lớn phòng thẩm vấn lại bị mở ra, thần sắc một tiểu cảnh sát hoảng loạn xông vào, “Đầu, phó..... Phó tổng thống đại nhân tới.....”

“Anh nói cái gì?!” Cảnh sát thẩm vấn “Xoát” đứng lên.

“Phó tổng thống đại nhân tới? Ngài ấy tới làm cái gì?” Cùng lúc nói chuyện, anh ta mơ hồ quét quét ba người phụ nữ ở đây, hoặc là nói mấy cô gái.

Nghe thấy tin tức này, tâm hơi trầm xuống của Tình Không liền ổn định, cô cho rằng anh sẽ sai người tới đây, không nghĩ tới lại tự mình tới.

“Cục trưởng nói, là tới nộp tiền bảo lãnh người.”

Con người âm trầm của cảnh sát thẩm vấn bắn ra ánh sáng u lãnh, chống bàn hỏi, “Các người là ai quen biết phó tổng thống đại nhân?”

Diệp Nam Sanh chớp mắt to, tốt bụng nhắc nhở, “Không phải vừa rồi tôi đã nói ư? Lộ Lộ có sơ xuất gì, anh sẽ chịu không nổi đâu, vì sao không tin tôi chứ?”

“Đi ra ngoài hội báo, lát nữa tôi sẽ đưa người ra.”

“Đầu, không kịp nữa rồi.....” Cảnh sát yếu ớt nói một câu.

Cảnh sát xoay người liền thấy phó tổng thống đại nhân phong hoa tuyết đại đang đứng ở cửa, bên cạnh còn có một người đàn ông đẹp đến không phân biệt được trống mái.

Phòng thẩm vấn thật sự là bông tát sinh huy, nhưng không khí lại giảm xuống mấy độ.

“Phó tổng thống đại nhân.....”

“Tắt đèn!” Sở Ngự Bắc trầm giọng cắt đứt, anh liếc mắt một cái liền thấy cô gái nhỏ kia bụm mặt, tóc và quần áo đều lộn xộn, dơ hề hề.

Bất quá chỉ là tách ra nửa ngày, sao lại biến thành đức hạnh này rồi?

Chương 176: Chỗ dựa

Editor: May

Cảnh sát vội vàng phân phó người tắt đèn chân không, trong lòng bắt đầu bồn chồn.

Tình Không chậm rãi thả tay xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ dơ hề hề, còn sưng lên nửa bên, duy chỉ có đôi mắt là trong trẻo.

Cô trông mong mà nhìn khuôn mặt tuần tú kia của Sở Ngự Bắc, vừa rồi còn bình tĩnh tự giữ, bất khuất, giờ phút này trong lòng lại ủy khuất đến không thôi.

Sở Ngự Bắc bước nhanh đi qua, néo cằm nhỏ của Tinh Không, con người thâm thúy nửa híp lãnh trầm xuống, “Ai làm?!”

“Anh nhẹ một chút, tôi đau.....”

Tinh Không chỉ chỉ Tần Lệ Na bên cạnh, “Cô ta vô cớ tát tôi, còn bôi nhọ là chúng tôi động thủ trước.”

Rồi mới lại chỉ vào cảnh sát thâm vắn sớ hãi không thôi, “Cảnh sát này và cô ta thông đồng một phe, không phân xanh đỏ đen trắng, bật đèn chân không mấy trăm oát thâm vắn tôi và Diệp Tử, Bắc Thần Quốc chúng ta có cảnh sát như vậy, quả thực mất mặt.”

Đã không biết là lần thứ mấy, mỗi một lần lúc Tinh Không chật vật nhất, Sở Ngự Bắc luôn giống như là một chúa cứu thế giáng xuống từ trên trời, cứu cô ra khỏi nước sôi lửa bỏng.

Mà cô đối với anh, ở trong lúc chật vật lần nữa, càng thêm ý lại.

Tinh Không vừa dứt lời, Sở Ngự Bắc vung bàn tay lên, cây búa dùng để thâm vắn phạm nhân trên bàn kia bay thẳng đến ót của cảnh sát kia.

Tốc độ thật sự quá nhanh, chờ đến khi máu tươi nhỏ giọt từ trên trán, cảnh sát mới phản ứng lại, “Thực xin lỗi, phó tổng thống đại nhân, tôi không biết cô ấy là người của ngài, tôi.....”

“Đầu không biết suy nghĩ này của anh giữ cũng vô dụng, tôi thay anh chuyển nhà!”

Cảnh sát bùm quỹ xuống, không được tát chính mình, “Là tôi có mắt không trông, tôi cũng chỉ là bị người xúi bậy.”

“Cô ta.....” Cảnh sát chỉ vào Tần Lệ Na, “Là cô ta cho tôi tiền, để tôi chỉnh Lộ tiểu thư, tôi biết sai rồi, phó tổng thống đại nhân, tôi trên có mẹ già, dưới có con cái, ngài tạm tha tôi lần này đi.”

Tần Lệ Na vẫn luôn đang chấn động chưa có hoàn hồn, giờ phút này, đã là mặt xám như tro tàn, cô ta làm sao cũng không nghĩ tới, chỗ dựa phía sau Lộ Tinh Không lại có thể là phó tổng thống đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Người của tôi, cô cũng dám động!

Editor: May

Rõ ràng Thái Hiểu Hàm nói là một lão già, là lão thương nhân.

“Không không không, phó tổng thống đại nhân, không phải tôi, là Thái Hiểu Hàm, là cô ta..... Là cô ta nói gạt tôi!”

“Người của tôi, cô cũng dám động!”

Sở Ngự Bắc lại phát tay lần nữa, một quyển sổ điện thoại dày bay về phía khuôn mặt Tần Lệ Na, theo một tiếng hét thảm của cô ta, nháy mắt, để lại một đạo vết máu.

“Tần Hân, bắt đầu từ ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy người tham dự chuyện này ở Bắc Thần Quốc nữa, thay máu toàn diện phân cục này cho tôi, về phần Thái gì đó, nhờ tận gốc toàn bộ gia tộc, đuổi ra khỏi Bắc Thần Quốc ta!” Sở Ngự Bắc hạ lệnh ở ngay trước mặt mọi người.

“Vâng!”

“Phó tổng thống đại nhân, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi, tôi và Lộ Tinh Không không thù không oán, đều là Thái Hiểu Hàm nói gạt tôi, tôi mới có thể như vậy, xin hãy tin tưởng tôi!”

Đến bây giờ Tần Lệ Na mới biết được rốt cuộc chính mình đã chọc tới người nào, trách không được lúc đầu Thái Hiểu Hàm có đầu ý tứ ngăn cản cô ta một chút, sau đó liền trực tiếp vô tung vô ảnh, nếu biết vậy cô sẽ chẳng làm.

Tinh Không tự nhiên là sẽ không để ý tới chuyện hoang đường của cô ta, “Tôi ngược lại muốn nghe xem cô ta đã nói gạt cô cái gì? Cô không oán không

thủ còn động thủ kiểm hạ độc thủ với tôi, Tần tiểu thư, cô cũng thật biết nhặt hồng mềm để siết a?"

“Cô rõ ràng là cảm thấy chúng tôi xinh đẹp hơn cô, ghen ghét chúng tôi, bằng không cô cào mặt tôi làm gì?”

Diệp Nam Sanh đã sớm bỏ nhào vào trong lòng ngực Mặc Trần làm nũng, “Anh Mặc, mặt em đau quá.”

Khuôn mặt xinh đẹp đến kỳ cục của Mặc Trần đã sớm đen thành đáy nồi, mặc kệ anh kháng cự con nhóc chết tiệt này sẽ trở thành vợ anh như thế nào, cũng là do chính mình nhìn lớn lên từ nhỏ, há có thể tùy tiện để người khi dễ?

Từ nhỏ cô liền xinh đẹp giống như búp bê sứ, lại đặc biệt yêu quý khuôn mặt của mình, hiện tại lại trở thành con mèo hoa, anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô thâm hê hê, nhìn churóng mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Đừng để mình bị thương

Editor: May

Tiền tay cầm đồ ném về phía Tần Lệ Na.

Tần Lệ Na hét lên một tiếng, nháy mắt khuôn mặt bên kia lại nhiều thêm một vết máu.

“Thích cào mặt người ta như thế, tôi thành toàn cô!” Nói xong, lại một thứ bay qua.

“Á.....”

Người đàn ông hàng năm cả lo phát phờ liền xụ mặt dọa người, Diệp Nam Sanh nhân cơ hội cọ anh, “Anh Mặc, chúng ta nhanh đi chữa trị mặt, em vốn dĩ đã không xinh đẹp bằng anh, hiện tại chênh lệch càng xa hơn.”

“Nơi này chủ giải quyết, thương giới bên kia, để tôi xử lý.” Mặc Trần chủ động lôi kéo tay Diệp Nam Sanh, sai bước đi ra ngoài.

Tuy rằng nên giáo huấn đã giáo huấn qua, Sở Ngự Bắc vẫn ý khó bình tĩnh như cũ, anh chặn ngang bệ Tĩnh Không lên.

Mặt không biểu tình mà lưu lại một câu “Nhớ rõ xử lý sạch sẽ ghi hình” liền bắt đầu đi ra ngoài.

Tĩnh Không muốn đuổi tay khoắc lên cổ anh, ai biết vừa chạm vào, liền đau đến thẳng hút khí, cô bị thương nặng nhất chính là tay.

Khuôn mặt tuấn tú của Sở Ngự Bắc lại rét lạnh, anh nghĩ như thế nào cũng không ra Tĩnh Không mới rời đi một lúc, lại có thể sẽ nháo ra động tĩnh lớn như thế, còn bị thương thành như vậy.

Tĩnh Không mới vừa rời còn giống như một dũng sĩ kiên cường, hiện tại ngược lại giống như là cừu con dụ ngoan.

Sở Ngự Bắc an trí Tĩnh Không ở trên ghế lái phụ, sau khi cài dây an toàn lên cho cô, lại tự mình đi phát động xe.

Dọc theo đường đi, môi mỏng của anh đều nhấp thành một đường thẳng tắp, không nói một câu.

“Có phải tôi lại gây thêm phiền toái cho anh rồi không?”

“Đúng!”

Câu trả lời chém đinh chặt sắt của người đàn ông làm đau tâm pha lê vừa mới đỡ xuống phòng bị của cô gái.

“Thực xin lỗi, tôi..... Lần sau sẽ không.” Tĩnh Không gục đầu xuống, giọng nói rầu rĩ có chút khổ sở.

“Tôi chỉ hy vọng em có thể bảo vệ tốt chính mình, ở dưới bất kỳ tình huống nào, đều tận lực đừng để chính mình bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Không hy vọng phát sinh nữa

Editor: May

Tĩnh Không ngẩng đầu, mắt nước doanh doanh ngơ ngẩn mà nhìn mặt nghiêng tuyệt mỹ của người đàn ông.

Cứ như vậy?

“Ngày mai phải cho em vài vệ sĩ, chuyện giống như vậy, tôi không hy vọng lại phát sinh nữa.”

Tĩnh Không liên tục xua tay, “Không cần, cũng không tiện, anh đã xử trí bọn họ, chuyện giống như vậy hẳn là sẽ không phát sinh nữa.”

Người đàn ông không có nói thêm cái gì nữa, trong lòng lại tính toán, tính khả thi để lộ ra ngoài sáng cô là người của anh có cao bao nhiêu.

Qua một lát, anh lại chính mình phủ quyết.

Một khi làm như thế, cô liền sẽ trở thành tiêu điểm của ông ngoại anh, của đối thủ anh, vậy sẽ chỉ làm cô càng nguy hiểm.

Nuôi một cô gái nhỏ, đích xác phiền toái hơn nuôi Tiểu Thất rất nhiều.

Trở lại biệt thự cũng đã là lúc chạng vạng, dưới ánh sáng vàng kim nhàn nhạt, tòa nhà độc lập di thể đặc biệt âm áp.

Người đàn ông trực tiếp đến trên chỗ ghế lái phụ, khom lưng bế cô gái nhỏ lên.

Tĩnh Không có chút ngưng ngừng, “Cái kia, Sở Ngự Bắc, chân tôi không có bị thương, tôi có thể tự đi.”

Mặt người đàn ông vẫn lạnh lùng như cũ, không nói hai lời ôm cô gái nhỏ xinh vào trong ngực, đi về phía biệt thự.

“Tĩnh Không tiểu thư, đây là chuyện như thế nào nga.” Thím Lý che miệng, đau lòng mà nhìn nửa bên mặt sưng lên của Tĩnh Không.

Không chờ Tĩnh Không trả lời, người đàn ông trầm giọng hỏi, “Thiệu Nhiên đâu?”

“Không nhìn thấy bác sĩ Thiệu.”

Sở Ngự Bắc gật gật đầu, bước chân không có tạm dừng, vẫn luôn ôm cô đi lên lầu.

Tiểu Thất đại gia đã tới từ Tây Uyển, ở cửa cầu thang ngao ngao kêu, bị mát lạnh của Sở Ngự Bắc quét qua, mới ngậm miệng lại, gục đầu xuống ngồi xổm ở cửa.

Tĩnh Không sờ không được tâm tư của Sở Ngự Bắc là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Sở Ngự Bắc anh làm gì vậy?

Editor: May

Cô nhẹ giọng kêu tên của anh, “Sở Ngự Bắc, thả tôi xuống dưới đi.”

Giọng cô gái nũng nịu, người đàn ông lại mất điếc tai ngơ, đi thẳng đến phòng cô, còn vẫn luôn đi vào phòng tắm.

Sở Ngự Bắc đặt cô tới bồn tắm, không nói hai lời bắt đầu cởi quần áo trên người cô.

“Dừng! Dừng! Sở Ngự Bắc anh làm gì vậy?” Tĩnh Không có chút nóng nảy.

Sở Ngự Bắc cũng không thèm nhìn tới cô, chỉ lo động tác trên tay, Tĩnh Không duỗi tay đẩy anh, đụng tới miệng vết thương, lại đau đến không thôi.

“Sở Ngự Bắc.....”

Giọng nói cô gái mềm yếu, nhu mềm đến nhỏ nước, mắt to trong suốt thấu triệt điềm đậm đáng yêu nhìn anh.

Động tác trên tay người đàn ông tạm dừng một chút, ngược mắt, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ tinh xảo kia sung đến không thành bộ dáng, trong lòng giống như là chặn đoàn bóng, trầm giọng nói, “Trên người dơ, rửa sạch đi là được.”

“Tôi tự làm.”

“Vết thương trên tay em cũng không nhẹ, tôi thật nên giết cô ta!” Người đàn ông cắn chặt răng, môi mỏng nhấp thành một đường thẳng tắp, lại bắt đầu động tác trong tay.

Tình Không lần đầu tiên nghe thấy lời nói nặng như thế từ trên người người đàn ông này.

Đại đa số thời gian anh đều là lạnh nhạt, bất động thanh sắc.

Cô không tự giác ngậm miệng lại, tùy ý anh hành động, phối hợp giống như một búp bê vải.

“Nâng tay lên.” Hôm nay Tình Không mặc chính là mạng trang phục hư nhân khóa kéo, người đàn ông “xoạt” một tiếng kéo khóa kéo ra.

Tình Không nghe lời giờ tay, trên mặt thiêu nóng rát.

Trong ấn tượng của cô, sau khi ba tuổi, liền chưa từng trải qua nữa.

Khung xương Tình Không rất tinh tế, vòng eo càng nhỏ đến một tay liền có thể ôm hết, da thịt trắng sứ nhiễm ánh sáng tron bóng, ánh mắt bắt bẻ như Sở Ngự Bắc, cũng cảm thấy cô gái nhỏ này lớn lên thật là không tồi.

Anh ngồi bên bồn tắm, yên lặng ôm Tình Không đến trên đùi, cời đi quần hư nhân của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Quá khoa trương rồi

Editor: May

Trên người Tình Không cũng chỉ dư lại đồ lót, dáng người xinh đẹp nhìn một cái liền không sót gì.

Bàn tay to có chút thô lệ của người đàn ông xoa eo thon của cô, da thịt trơn mềm nơi tay, cực kỳ nồn nà.

“Sở Ngự Bắc.....” Giọng nói nũng nịu của cô gái lại vang lên, thân mình vận vẹo, mang theo rung mình, còn có khản cầu.

Ánh mắt người đàn ông sâu không thấy đáy, mở miệng khàn khàn không thôi, “Đừng nhúc nhích.....”

Ánh mắt người đàn ông dừng ở vị trí trúng đạn trên đầu vai của Tình Không.

Nơi đó còn có chút dấu vết nhân nhạt, ngược lại cũng không khó coi, giống như một đóa tường vi hồng nhạt nhân nhạt nở rộ.

Thuốc mỡ của Thiệu Nhiên cực tốt, chỉ là cô thường xuyên quên dùng.

Có lẽ ánh mắt anh quá mức xâm phạm, Tình Không dùng lực muốn tránh.

“Còn nhúc nhích thì tự gánh lấy hậu quả” Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông khàn khàn đến lợi hại, cúi đầu hôn hôn ở trên đóa tường vi kia.

Xúc cảm ấm áp ướt mềm, Tình Không cắn chặt môi dưới, lại là một trận run rẩy.

“Tôi lạnh, trên mặt cũng đau, nhanh tắm xong rồi bôi thuốc đi.” Giọng nói Tình Không e thẹn, ý vị rất làm nũng, ánh mắt người đàn ông hòa hoãn.

Ánh mắt đi xuống, thấy ú xanh trên eo cô gái, nháy mắt ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo

“Sau khi ra cửa cần có vệ sĩ đi theo.”

“Như vậy quá khoa trương rồi.”

“Thân thể làn da của em, tất cả hết thảy đều là của tôi, em không có quyền lợi nói không.”

Người đàn ông này.....

Đến lúc quan tâm người cũng là bá đạo như vậy ư.

Sở Ngự Bắc muốn rút đi che giấu cuối cùng trên người Tinh Không, sờ soạn ở sau lưng cô nửa ngày lại không bắt được trọng điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Tắm rửa

Editor: May

Anh nhũ mày lại, thần sắc có chút buồn rầu, “Phụ nữ các người mặc cái này thật là phiền toái, giờ hai tay lên.”

Tinh Không vừa thẹn lại ngứa.

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô gái một cái, nửa bên mặt sưng đỏ ánh vào mi mắt anh, hai tay giờ lên cũng là một tảng lớn ứ xanh, dơ hề hề, một cái trong đó còn có một vết thương thật lớn, mỗi mòng nhấp thành một đường thẳng tắp.

Đột nhiên “roẹt” một tiếng, ngay sau đó, một kiện áo lót báo hồng theo đường parabol hoàn mỹ rơi xuống đất.

Tinh Không “A” mà một tiếng, đôi tay buông xuống gắt gao ôm chính mình, ngoái đầu lại trừng mắt nhìn Sở Ngự Bắc một cái, “Nội y tôi mới mua, mới mặc qua một lần.”

Người đàn ông không để ý tới cô, một tay giam cầm cô gái ở trong ngực, một cái tay khác đi cời quần lót.

Nhìn thấy mềm mại của cô, lại trò đùa dai mà nhẹ nhàng nhéo nhéo, xem cô là một món đồ chơi dễ chơi.

Tinh Không hít hà một hơi, tim đập mau đến như là muốn nhảy ra từ trong ngực, xấu hổ đến hận không thể tìm một cái lỗ dưới đất chui vào, hai tay cũng không biết che đi đâu.

“Lại không phải chưa thấy qua, thẹn thùng cái gì chứ.” Tiếng nói người đàn ông, trong khăn khăn mang theo ý cười nhạt.

Tinh Không bẹp miệng, tội nghiệp nhìn anh.

Anh bỗng nhiên rất muốn hôn tiểu đáng thương này một cái, nhưng nhìn bộ dáng thảm hề hề kia của cô, thật đúng là không thể hạ miệng xuống.

Cũng bất chấp phản ứng dưới thân đã sớm lửa nóng, cố nén bỏ cô gái vào bồn tắm đã đầy nước, “Sẽ có chút đau, chịu đựng, rửa sạch sẽ lập tức đi xử lý miệng vết thương.”

Ngoại thương của Tinh Không không tính là nặng, nhưng lúc đụng tới nước vẫn là đau đến nước mắt dùng lực rút xuống.

Loại chuyện giúp người tắm rửa này, Sở Ngự Bắc tự nhiên là lần đầu tiên làm, cho rằng chính mình làm đau cô, lấy khăn lông nhẹ nhàng lau khô mặt cô, hôn hôn mí mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 183: Không giữ tâm được

Editor: May

“Không khóc, một lát liền tốt.”

Người đàn ông càng ôn nhu, nước mắt Tình Không liền càng không ngăn được, cảm giác giờ phút này chính mình yếu ớt đến tột đỉnh.

Loại tâm tình này giống như là một đứa bé té lăn trên đất, nếu người lớn không nhìn thấy, đứa bé có thể vỗ vỗ bụi đất trên người liền bò dậy, không có việc gì.

Nhưng chẳng may nếu người lớn tiến lên đỡ, thậm chí là an ủi, đứa bé khẳng định sẽ gào khóc.

Phương diện này, hơn phân nửa là làm nũng.

Tình huống trước mắt Tình Không chính là như thế.

Sở Ngự Bắc bá đạo, Sở Ngự Bắc ôn nhu, Sở Ngự Bắc yêu quý, Sở Ngự Bắc thương tiếc.....

Hết thầy hết thầy, cô đều không kháng cự được, cô sợ chính mình không giữ tâm được.

Sở Ngự Bắc có chút hối hận tự mình động thủ giúp cô gái nhỏ tắm rửa, anh cảm giác lực nhấn nạy của mình đã đến bên cực hạn, có khả năng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Tình Không cũng là kinh hồn táng đảm, bàn tay to của anh như là mang lửa, nơi đi đến, đều là một mảnh nóng rực.

Nhìn Sở Ngự Bắc này giống như một Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, cô liền hoài nghi mị lực của mình.

Nhưng cô càng lo lắng Sở Ngự Bắc nhìn không được, nghĩ đến ngày sau nhắc tới lần đầu tiên của mình, là tiến hành vào lúc bộ dáng mình thảm hề hề, ở tình huống thảm hề hề này, cô tự nhiên là mười vạn không muốn.

May mắn tuy rằng Sở Ngự Bắc không quen thuộc nghiệp vụ, nhưng động tác lại không chậm, chỉ là lúc gội đầu phí chút thời gian, hai ba lần liền xử lý sạch sẽ liền lấy khăn lông lớn ra bao bọc cô gái nhỏ lại, ôm đến trên giường bên ngoài.

Lần tắm này, tắm đến băng hỏa hai đầu.

Cô gái nhỏ nhỏ ôm khăn lông trắng, nửa bên mặt sưng đỏ, mắt to ướt đầm dề đáng thương hề hề lộ ra ở bên ngoài, hơi phòng bị một chút, chờ đợi một chút.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Mặc quần áo

Editor: May

Tâm Sở Ngự Bắc nổi lên từng trận cơn sóng, cô gái nhỏ này luôn dễ dàng có thể làm anh đau lòng.

Anh thở dài một hơi, bị quần áo phái nữ lộn xộn kia làm khó, kiện áo lót kia, anh hoàn toàn không biết hạ thủ từ đâu.

Nếu để cho anh giày vò nữa, sợ là miệng vết thương của cô gái nhỏ đã nhiễm trùng rồi những vết vẫn chưa gặp được bác sĩ.

Nuôi một cô gái nhỏ, khó nuôi hơn Tiểu Thất quá nhiều.

Anh ngoái đầu nhìn lại, nhìn cô gái nhỏ lặng im không nói, hạ quyết tâm, “Tôi bảo thím Lý tiến vào giúp em sấy tóc, quần áo tận lực chọn đơn giản để mặc, nhớ kỹ, thân thể của em ngoại trừ tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể chạm vào, thím Lý cũng không thể.”

Tình Không chớp mắt vài cái, có chút khó hiểu, “Thím Lý là phụ nữ, không chạm vào tôi, sao giúp tôi mặc quần áo được?”

Sở Ngự Bắc hít sâu một chút, nghĩ đến tình hình thân mình cô gái nhỏ bị người khác xem trông tròn, huyết Thái Dương thỉnh thoảng nhảy lên.

Anh tiện tay cầm một kiện áo lót tới, kéo khăn lông trên người Tình Không xuống, mặt không biểu tình nâng tay cô lên mặc vào.

Tình Không bất chấp tất cả, kéo khăn lông qua che khuất nửa người dưới, tùy ý anh giày vò.

Một lúc lâu sau, Sở Ngự Bắc mím chặt môi mỏng, thay đổi phương hướng tiếp tục, mồ hôi mỏng trên trán biểu hiện cực lực ấn nhấn vào giờ phút này của anh.

“Cái kia, tôi có thể tự trông lên, rồi mới để thím Lý giúp tôi cài nút thắt phía sau, quần lót cũng có thể tự mình mặc, tay của tôi không có sức lực, nhưng

mặc đơn giản một chút vẫn là không có vấn đề. Anh đi lấy một bộ đồ ngủ dài cho tôi, giúp tôi mặc vào là được.”

Sở Ngự Bắc liếc cô một cái, từ bỏ cái nút thắt áo lót phía sau, yên lặng đi phòng giữ quần áo cầm một kiện áo ngủ lớn nhất tới đây.

Dựa theo ý tứ Tình Không, chậm rãi giúp cô mặc vào, lại giúp cô sửa sang lại tóc một chút, mới xoay người đi ra ngoài.

Nhìn người đàn ông tôn quý nhất Bắc Thần Quốc này, vụng về giúp chính mình làm những chuyện hèn mọn này, trong lòng Tình Không ngửi vị tạp trần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Ảo não

Editor: May

Đó là một loại rung động nói không nên lời, nói thích một người một trăm lần, cũng không bằng một lần Sở Ngự Bắc yên lặng làm chuyện khiến cô rung động.

Thích hay không, yêu hay không, nói hay không, giờ phút này giống như có vẻ không quá quan trọng nữa.

Anh không hiểu thanh sắc, tôn trọng chính mình, yêu quý chính mình, hành vi như vậy mới khiến cô chân chính động tâm.

Vì sao xuất thân của cô không thể cao quý hơn một chút chứ, anh tốt như vậy, cô phải làm sao mới có thể xứng với anh?

Nhìn bóng dáng cao lớn vĩ ngạn của người đàn ông, chính mình nỗ lực làm đến tốt nhất, nỗ lực xứng đôi với anh, tín niệm như vậy chôn xuống thật sâu ở trong lòng Lộ Tình Không mười tám tuổi.

Thiệu Nhiên đã là lần thứ hai bị Sở Ngự Bắc gọi tới đây giúp Tình Không chữa thương.

Anh không rõ, cô gái nhỏ lớn lên hoa dung nguyệt mạo mừng nọ này, vì sao lại thường xuyên bị thương.

“Tiên sinh, thương thế của Tình Không tiểu thư cũng không quá nặng, chỉ là xương cổ tay có chút sai vị trí, cố định mấy ngày là được.”

“Dù sao cũng là cô gái thủy linh linh nhà người ta, Tình Không tiểu thư cần phải yêu quý chính mình a, mấy ngày nay tạm thời đừng đụng nước.” Thiệu Nhiên nhin không được lắm miệng.

“Được rồi, cảm ơn bác sĩ Thiệu, thật sự khó lòng phòng bị kẻ có bệnh tâm thần, chỉ là sau này tôi sẽ chú ý, phiền toái anh.”

“Chuyện thuộc bốn phận.”

Thuốc mỡ trên mặt Tình Không, lạnh căm căm, thực thoải mái.

Tình Không buồn rầu nhìn tay của mình, đã băng bó tốt, nhưng cố định lại, giống như một cương thi, chỉ có thể duỗi thẳng, không thể uốn lượn.

Cô cực kỳ ảo não.

Khuôn mặt Sở Ngự Bắc vẫn lạnh lẽo như cũ, vừa nhìn biểu tình của cô liền biết cô suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Đút cơm

Editor: May

“Mấy ngày nay ngoan ngoãn ở nhà ngọc, đừng đi đâu hết!”

Thiệu Nhiên sợ ngáy người, cảm thiếu chút nữa đã rớt xuống dưới, ngữ khí của phó tổng thống tiên sinh ôn nhu như vậy, đây là đang quan tâm người ư?

Ánh mắt anh nhìn Tình Không lại nhiều thêm vài phần thâm ý, xem ra sau này không những không thể đắc tội cô gái nhỏ này, tốt nhất vẫn là cung phụng giống như Bồ Tát rồi.

.....

Y thuật của Thiệu Nhiên thật không phải chỉ là hư danh, chưa đến bao lâu, mặt cô liền tiêu sưng lên, nhưng tay băng bó thành như vậy, buổi tối đến ăn cơm cũng sẽ thành vấn đề, buồn rầu đối diện một đồng đồ ăn.

“Tình Không tiểu thư, tôi dứt cô ăn nhé.” Thím Lý dọn tất cả thức ăn đến trên bàn cơm, chủ động đề nghị.

“Phiền toái thím Lý.”

“Không cần, thím đi xuống đi.”

Hai giọng nói này gần như là đồng thời vang lên.

Động tác trên tay thím Lý dừng một chút, “Tiên sinh, này.....”

“Đi xuống đi.”

Khi nói chuyện, Sở Ngự Bắc đã ôm Tình Không đến trên đùi của mình, cảm lấy bát cơm trước mặt cô, mặt không biểu tình, vụng về múc một chút cơm đưa tới bên miệng cô.

Hôm nay Tình Không đã bị hành vi của anh làm kinh sợ, vừa rồi đã giúp cô tắm rửa thay quần áo, hiện tại còn tự mình ôm cô..... dứt cơm?

Cô cảm thấy hiện giờ chính mình thật sự không khác gì lăm sùng vật anh nuôi, không, sùng vật như Tiểu Thất cũng đều là tự mình làm, đến tắm rửa cũng là tự mình đến ao bên kia tắm.

Vậy chẳng phải cô là một phế vật rồi sao?

Tình Không di chuyển sang bên cạnh, “Vẫn là để thím Lý đến đây đi.”

Sắc mặt người đàn ông có chút không vui, Tình Không như người gỗ há miệng, ngậm một muỗng cơm, máy móc nhai vài cái.

“Rất khó ăn?”

Tầm mắt người đàn ông vẫn luôn không có rời khỏi cô, cau mày bưng cơm đến trước mặt mình, múc một muỗng nhỏ đưa vào miệng mình

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Hôn môi gián tiếp

Editor: May

Tình Không ngược mắt, trông mong nhìn anh dùng cái muỗng mình mới ngậm qua.....

Phía trên kia đều là nước miếng của cô a.....

“Sở Ngự Bắc, cái muỗng kia tôi đã ăn qua.” Tình Không cắn cắn môi đỏ, miệng còn ngậm cơm, có chút mồm miệng không rõ.

“Miệng của em tôi cũng đã ăn qua, tôi lại không chê em.” Nói xong, thật đúng là liền cúi đầu mỗ mỗ ở trên môi anh đào của cô.

Tình Không, “.....”

Cô có thể nói chính mình ghét bỏ anh sao? Không phải anh có thói quen sạch sẽ ư? Hai người dùng một cái muỗng, rất không vệ sinh a.

“Không phải anh có thói quen sạch sẽ ư?”

“Tùy người mà khác nhau.”

Sở Ngự Bắc nói xong, lại gấp một đũa đưa đồ ăn đến bên miệng Tình Không, “Há miệng.”

Tình Không lại như người gỗ há miệng, một ngụm cắn ăn.

Sở Ngự Bắc lại gấp cho mình một khối, ăn xuống cùng một ngụm cơm.

Tốc độ ăn cơm của người đàn ông rất nhanh, nhưng tước ăn lại rất ưu nhã, giáo đường thực tốt, nếu không phải muốn chỉ huy cô, lúc ăn và ngủ anh đều sẽ không nói chuyện.

Tình Không cũng không phải lần đầu tiên ngồi ăn cơm cùng bàn với anh, nhưng ăn đến thân mật như vậy ngược lại thật là lần đầu tiên.

Gián tiếp hôn môi bọc này.

Tốc độ ăn cơm của Tình Không tương đối chậm, cô lưu ý tốc độ một chút, không sai biệt lắm là anh ăn xong hai ngụm, cô vừa lúc ăn xong một ngụm.

Bữa cơm này, ăn đến đặc biệt ấm áp hài hòa, Tình Không ngồi ở trong lòng ngực người đàn ông, ước chừng ăn được một nửa chén cơm, nửa bát đồ ăn, còn có hơn phân nửa chén canh.

Cuối cùng bất nhả mà đánh ợ no, Sở Ngự Bắc mới ngừng nuôi nấng cô, vội vàng uống canh còn dư lại, trực tiếp ôm cô gái nhỏ lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Đánh răng

Editor: May

Tình Không đã quen anh động một chút liền ôm cô, dứt khoát an tĩnh mà vui ở trong lòng ngực của anh.

Thời gian hạnh phúc như vậy, có thể nhớ kỹ một chút thì nhớ một chút.

Nếu vĩnh viễn có thể như vậy, sẽ tốt biết bao, là yêu cầu xa vời của cô.

“Há miệng!”

Tình Không hoàn toàn đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, nghe được tiếng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên, phản xạ có điều kiện mà há miệng.

Một đồ vật lạnh băng rơi vào trong miệng cô, thanh hương bạc hà liền theo sát, cô mới phản ứng lại được, đó là bàn chải đánh răng!

“Ồ..... Tôi..... tự mình làm.....” Tình Không nức nở, mồm miệng không rõ.

“Em có thể tự làm?”

Tình Không, “.....” Rũ mắt nhìn cánh tay gói đến giống như cương thi của mình.

Được rồi, cô không thể.

Tình Không nhìn người đàn ông trong gương, anh cong eo, ngón tay thon dài niết cầm của mình, một cái tay khác chuyên chú chà hàm răng của cô.

Mặt nghiêng hoàn mỹ của người đàn ông dần dần mờ hồ, trong lòng Tình Không quay cuồng, giờ phút này anh ấm áp đến cực kỳ giống như ngày tháng bây.

“Tôi làm đau em?”

Người đàn ông ngừng tay động tác, nhú mày lại hỏi cô.

Tình Không lắc đầu, lúc này mới phát hiện không biết chính mình đã rút nước mắt từ khi nào.

Sở Ngự Bắc cầm ly tới để Tình Không súc miệng, lại lấy khăn lông qua cẩn thận tránh đi thuốc mỡ, giúp cô lau mặt.

Con người trắng đen rõ ràng của Tình Không không sai không lệch nhìn anh, đột nhiên nhanh trí, cô nhón mũi chân hôn lên cằm người đàn ông một cái.

“Cám ơn anh, Sở Ngự Bắc, đã thật lâu không có người đối xử với tôi như vậy.”

Thật là thật tốt quá, ngoại trừ khi cô còn nhỏ còn chưa thể tự gánh vác cuộc sống, Lộ Viễn Kiều sẽ đối với cô như vậy, cũng chỉ có Sở Ngự Bắc này.

“Những lời này, sau này đừng nói nữa.”

Giọng nói cảm xúc khuynh hướng kim loại của người đàn ông rất êm tai, trầm thấp đến giống như hợp âm D pha của đàn violon.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Thạch trái cây

Editor: May

Trước mắt Tinh Không tối sầm lại, hơi thở quen thuộc vây quanh cô, trên cánh môi đánh úp tới cảm xúc ấm áp, đầu quả tim Tinh Không run lên.

Tinh Không rất khó tưởng tượng, người đàn ông ngạnh lẻo giống như Sở Ngự Bắc, sao cánh môi lại ấm áp mềm mại như vậy, cô ăn ở trong miệng như là thạch trái cây, thực thoải mái.

“Ừm.” Than nhẹ không tự giác tràn ra từ giữa môi răng.

Người đàn ông di chuyển nụ hôn đến sau lỗ tai cô, hơi thở ấm áp phun một chút ở trên da thịt của cô, rồi đến da thịt cô nóng lên, trong lúc hô hấp, hoàn toàn là hơi thở dễ ngủ của người đàn ông, mang theo rung động của trái tim.

Tinh Không cảm thấy yêu thích và ý lại của mình với người đàn ông lại tựa hồ lại nhiều thêm một chút, nhiều một chút.

Vừa mới chà răng xong, hơi thở tươi mát đến như là khe núi thanh khiết, cùng với thanh hương bạc hà nhàn nhạt, người đàn ông có chút muốn ngừng mà không được.

Lửa tà ức chế cả ngày, bộc phát mãnh liệt giống như lũ quét.

Khi giúp cô tắm gội, thân hình trắng bạch, hình ảnh hương diễm kia. Anh vẫn luôn đều đang nhìn xuống không thèm nghĩ, kết quả, cô gái nhỏ lại chủ động trêu chọc anh.

Lúc cái lưỡi hương mềm của cô đụng tới cằm anh, giống như là mở chốt mở nào đó ra, một phát liền không thể vãn hồi.

Trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp yên tĩnh, môi lưỡi giao chồng vang nhỏ đủ để người ta mặt đỏ tai hồng.

Chưa đến vài phút, Tinh Không liền duy trì không nổi, cả người xụi lơ ở trong lòng ngực Sở Ngự Bắc há miệng thở dốc, “Tôi hơi mệt.”

Giọng nói cô gái nũng nịu đến có thể nhỏ ra nước, nhẹ nhàng quét lên tiếng lòng của người đàn ông, khiến thể xác và tinh thần đều là thoải mái.

Sở Ngự Bắc nâng hông cô gái, đặt cô ngồi lên đài rửa mặt chải đầu, ánh mắt gần như cùng nhìn thẳng với anh.

Anh nhẹ nhàng mở mở cánh môi ửng đỏ của cô, hơi rữ mắt, “Như vậy còn mệt không? Hửm?” Vô thức kéo dài âm cuối, gọi cảm đến tột đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Tâm tình phức tạp

Editor: May

Đầu quả tim của Tinh Không lại run rẩy một chút, ánh mắt vẫn là tan rã, đầu còn có chút mơ hồ, mắt ướt đầm dề thẳng lẳng lẳng nhìn Sở Ngự Bắc.

Hồ hấp người đàn ông mới thôi cứng lại, bàn tay to nhịn không được tham nhập vạt áo ngủ của cô, lúc xẹt qua làn da chân cô, Tình Không nhịn không được run rẩy một chút, thanh tỉnh không ít.

“Sở Ngự.....”

Chữ “Bắc” còn chưa ra khỏi miệng, đã bị người đàn ông ngâm toàn bộ lời nói sau vào trong miệng, anh hít mất, giống như một tướng quân thừa thắng công thành đoạt đất.

Người đàn ông bắt đầu không thỏa mãn với chỉ hoạt động trên môi, bàn tay to càng hướng về phía cô gái thâm nhập tìm kiếm.

Tình Không theo bản năng khép hai chân lại, nhưng lại bị chân dài của người đàn ông chống đỡ, hình thành tư thế Tình Không chen ở giữa hai chân của Sở Ngự Bắc.

“A.....”

Tình Không há miệng to thở hổn hển, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay ửng đỏ ướt át, hai tròng mắt hơi nước liếm liếm vừa thẹn lại bức mà trừng mắt với người đàn ông chơi xấu.

Người đàn ông cũng không tốt đến đâu, hồ hấp hỗn loạn ở nơi cách cô gái chưa đến một centimet, thở hổn hển nặng nề.

Phòng rửa mặt nhỏ hẹp yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở này rơi xuống, không khí ái muội đến đỉnh điểm, khuôn mặt Tình Không đỏ lên, giống như có thể nhỏ ra máu.

“Cảm nhận được sao?” Giọng nói người đàn ông khàn khàn đến tột đỉnh, rồi lại gọi cảm đáng chết.

Đầu Tình Không “ong” một tiếng nổ tung, muốn rút tay về, nhưng tay cương thi vụng về không biết phải trốn ở chỗ nào?

Vẫn là bị người đàn ông đè nặng, giật giật trên dưới.

Mặt Tình Không nóng như là bị lửa đốt, “Tôi..... Tôi.....”

Người đàn ông cúi đầu, hôn hôn mí mắt dạt dào hơi nước của cô, lại hôn hôn môi đỏ của cô, “Tuy rằng tôi rất muốn, nhưng em còn nhỏ, chờ em lớn lên một chút, lại cho tôi, hửm?”

Hóa ra là như vậy.....

Tình Không không biết chính mình là mất mát hay là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tình thập phần phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Em giúp tôi, hửm?

Editor: May

Lần trước chân không đưa tới cửa, anh thực phần nộ mà đuổi cô đi ra ngoài, cô còn tưởng rằng.....

Thật ra, cô đã thành niên, tuổi mụ đã là mười chín, nói nhỏ, cũng không phải là nhỏ.

Cô hiểu rõ người đàn ông này đang thương tiếc, càng quý trọng liên hệ với anh, nhẫn tới mức này rồi, còn suy xét vấn đề thân thể của cô.

Tâm Tình Không, lại rung động một lần nữa.

Cô từng trải qua khóa sinh lý, tay cô còn ở trên lửa nóng kia, biết anh không dễ chịu, đỏ mặt hỏi câu, “Vậy anh làm sao bây giờ?”

“Em giúp tôi, hửm?”

Tình Không ngược mắt, theo bản năng muốn rút tay về, “Giúp? Giúp như thế nào?”

Người đàn ông giống như thực thích bộ dáng ngốc ngốc này của cô, cong cong môi, cúi đầu thì thầm vài câu ở bên tai cô.

Lúc rời đi còn cố tình cọ qua bên tai cô, thuận thế hôn hôn.

Mặt Tinh Không trực tiếp hồng thành cả chua, giận trừng mắt nhìn anh, “Sở Ngự Bắc, anh thật sự quá xấu rồi, tôi không thể tưởng được anh lại hư như thế.” Rồi mới rút tay trở về.

Người đàn ông không cho, Tinh Không méo máo, yếu ớt mà nói một câu, “Tôi đau.”

Người đàn ông khẽ thở dài, rũ mắt, băng vải màu trắng ánh vào mi mắt, anh vẫn là buông tay cô ra, lại cúi đầu mỗ mỗ ở trên môi đỏ kiêu kiêu ướt át của cô, “Bây giờ em biết đối phó tôi như thế nào rồi phải không? Hừ?”

Thật ra Tinh Không đã sớm sờ soạng đến quy luật này, người đàn ông càng cường hãn giống như Sở Ngự Bắc vậy, càng phải lấy nhu chế cương, bởi vì không ai có thể cương thẳng nổi anh.

Chỉ cần cô mềm như bông làm nũng, hơn phân nửa anh sẽ mềm lòng.

Thật ra Tinh Không độc lập kiên nghị cũng không phải là một cô gái nũng nịu, thậm chí là cường hãn, nhưng ở trước mặt Sở Ngự Bắc, làm nũng của cô, mềm mại của cô lại thật sự không phải là giả vờ.

Từ nhỏ cô gái nhỏ đã chính là một hán tử, là hán tử hơn phân nửa bị sinh hoạt bức thành.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Quyển rũ

Editor: May

Mỗi cô gái đều có một giấc mộng công chúa, ảo tưởng chính mình được vương tử cường đại nhất yêu thương, cưng chiều.

Sở Ngự Bắc là vương giả không gì làm không được của quốc gia này, cô may mắn được anh sủng, cho dù là có thời hạn, cho dù thời hạn thực ngắn ngủi, cô cũng cam nguyện phóng thích nũng nịu nhất của chính mình.

Mặc kệ là một ngày hay là một năm, cô đều không oán không hỏi.

Nghĩ đến như vậy, cả người Tinh Không liền nhẹ nhàng không ít.

“Thật ra, tôi đã thành niên.”

Tinh Không sống mười tám năm tới nay, đây đại khái là một câu lớn gan nhất cô từng nói qua, nói xong, cô lại hối hận.

Đây giống như là một lời mời, có thể có về chính mình đặc biệt không rụt rè hay không?

Người đàn ông nghe vậy, lại cười nhẹ ra tiếng, âm thanh rất nhẹ, Tinh Không lại khiếp sợ không thôi.

Sở Ngự Bắc không thường cười, cho dù là khi đặc biệt cao hứng, nhiều nhất cũng là cong cong khóe môi, đây thật là quá khó có được.

“Em liền gấp không chờ nổi như vậy sao?”

Tinh Không hoàn hồn, mặt lại bắt đầu bạo hồng, “Tôi không phải ý tứ kia, tôi không có.”

Người đàn ông khẽ thở dài một tiếng, liền dùng tư thế kia, ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, bắt đầu đi ra ngoài.

Sở Ngự Bắc trực tiếp đặt cô tới trên giường lớn, lấn người lên, đè nặng cô lại nặng nề hôn vài cái, cảm thấy chính mình đang tìm ngược, lại thở dài lên.

“Lúc nào có thể, tôi định đoạt, em ngoan ngoan đừng thương.” Những lời này, anh là dán ở trên cánh môi Tinh Không nói.

Cho dù anh muốn hơn nữa, cũng không đến mức hiện tại liền ăn Tinh Không, cô còn bị thương, nhỏ hay không, đó là hai chuyện khác nhau.

Tinh Không gạt đầu, mắt to ngoan ngoan nhìn lên vị thần vũ trụ hồng hoang không gì làm không được này.

Tóc đen thẳng thuận giống như thác nước của cô rơi rụng ở trên chăn đơn màu hồng nhạt, có loại quyến rũ ở giữa con gái và phụ nữ, đặc biệt câu hồn người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Bát quái

Editor: May

Người đàn ông nhìn không được, lại cúi đầu摸摸 môi anh đào hồng nhạt của cô, mới lưu luyến không rời mà đứng dậy, khoe môi ở góc độ cô gái nhìn không tới, gọi lên độ cung đẹp mắt.

Thật lâu sau, Tinh Không chán đến chết nằm ở trên giường, trông mông nhìn tay quần đầy băng vải của mình, di động liên vang lên.

Cô gian nan mà lấy ra tới vừa nhìn, là cuộc gọi của Diệp Nam Sanh, cổ tay không có cách nào cong lại, cô chỉ có thể ném điện thoại đến xa một chút, ầm loa.

“Diệp Tử, cậu như thế nào?”

“Alo, Lộ Lộ, sao cậu lại đoạt lời thoại của tớ rồi, lời này nên là tớ hỏi cậu nha? Người đàn ông nhà cậu thật đáng sợ nga.”

Diệp Nam Sanh nói xong, những hình ảnh hương diễm vừa rồi liền nổi lên trong đầu Tinh Không, mặt lại đỏ, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Đừng nói về tớ nữa, mặt cậu như thế nào rồi? Có thể lưu sẹo hay không?”

Diệp Nam Sanh yêu nhất chính là khuôn mặt xinh đẹp của mình, nghe được Tinh Không nói như thế, lực chú ý lập tức liền dời đi.

“Anh Mặc mời bác sĩ tốt nhất cho tớ, anh ấy nói cam đoan sẽ không lưu sẹo.”

“Đúng rồi Lộ Lộ, tớ từ chỗ ba anh Mặc nghe được một tin bát quái, ông ấy nói thân thể lão tổng thống đại nhân không phải quá tốt, vị phó tổng thống tiền sinh kia có thể sắp đính hôn nga, chỉ là không biết có phải là sự thật hay không.”

Diệp Nam Sanh rất ít nói chuyện nghiêm túc như vậy, đại đa số thời điểm, cô ấy đều là thiếu tâm nhân, có thể thấy được cô ấy cũng có chút tiêu hóa không nổi tin tức này.

Tâm Tinh Không lập tức trầm xuống.

“Diệp Tử, chuyện giữa tớ và anh ấy, cậu đừng nhọc lòng, tóm lại, lúc anh ấy đính hôn chính là khi tớ rời đi.”

Diệp Nam Sanh khó hiểu hỏi, “Đây là vì sao? Thích một người liền phải nỗ lực theo đuổi a, tựa như tớ thích anh Mặc, tớ liền dùng sinh mệnh theo đuổi anh ấy, tớ cảm thấy như vậy mới không uổng phí cuộc đời này.”

Tinh Không thay đổi tư thế, nằm ngửa nhìn trần nhà, giọng nói có chút cô đơn, “Diệp Tử, có đôi khi tớ rất hâm mộ cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 194: Thiên trường địa cửu

Editor: May

Mặc Trần là tình yêu của Diệp Nam Sanh, là tín ngưỡng của cô ấy, cô hâm mộ bọn họ môn đẳng hộ đối, thế lực ngang nhau.

“Cậu không cần hâm mộ tớ nha, giá trị dung nhan của hai vị tớ cao như thế, đều nói giá trị dung nhan càng cao, trách nhiệm càng lớn, thu phục nam thần giá trị dung nhan cao cấp kim cương là sứ mệnh của chúng ta, tớ thu phục anh Mặc, cậu thu phục anh Sở, ồ, hoàn mỹ!”

Khóe miệng Tinh Không rút rút, thu phục? Anh Sở? Cái quỷ gì vậy.

Cô lại lật qua nằm bò, nghiêng nghiêng đầu, lúc làm nũng gọi anh là anh Sở, hiệu quả hẳn là sẽ không tồi đi.

“Lộ Lộ, cậu có đang nghe tớ nói chuyện hay không?”

“Nghe đây.”

“Lộ Lộ, cậu nghe tớ không sai đâu, chúng ta đáng giá người đàn ông tốt như thế.”

Lộ Tinh Không chớp mắt vài cái, “Diệp Tử, vừa rồi cậu còn nói anh ta muốn đính hôn.”

“Đó là truyền thuyết, không phải sự thật. Cho dù thật sự đính hôn, cậu cũng phải cướp anh ta về nhà.” Diệp Nam Sanh nói đến đương nhiên.

“Diệp Tử, đây là chỗ tớ hãm mộ cậu, dám yêu dám hận, đừng cảm tiến tới, không oán không hối hận.”

Cô duy nhất có thể làm được đại khái chỉ có không oán không hối hận đi, không phải không dám, mà là không xứng.

“Lộ Lộ, Diệp Nam Tư luôn nói tớ da mặt dày một thước, tớ cảm thấy theo đuổi chân ái của mình, không có gì mất mặt, cầu mà không được, đến mà không tiếc, tự at tự oán..... Như vậy mới mất mặt.”

“Diệp Tử, tớ không phải cậu, một ngày nào đó, tớ muốn mang theo Lão Lộ rời khỏi nơi này.”

“Rời đi? Lộ Lộ cậu muốn đi đâu?”

Lần đầu tiên nghe được Tinh Không nói rời đi, cô cho rằng cô ấy nói chính là rời khỏi Sở Ngự Bắc, không nghĩ tới là ý tứ rời đi này, cho nên phản ứng của Diệp Nam Sanh đặc biệt lớn, âm lượng cũng cất cao không ít.

Tinh Không lắc đầu, “Còn không biết, chờ tớ tích cóp đủ tiền rồi lại nói sau.”

“Lộ Lộ, chẳng lẽ cậu liền không có nghĩ tới thiên trường địa cửu với phó tổng thống tiên sinh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Anh sở, tôi đau

Editor: May

Tinh Không lật người qua, mắt to liễm điểm nhưng trống rỗng không sai không lệch nhìn chăm chăm trần nhà, “Sẽ không, hiện tại anh ấy có thể là mới mẻ tớ, mà tớ, hưởng thụ sủng ái của anh ấy, khoảng cách giữa tớ với tình yêu đến chết không phai còn rất xa, phỏng chừng đợi không được ngày đó, anh ấy liền phải đính hôn, tớ liền phải rời đi.”

Tinh Không nói xong, sau lưng truyền đến “rầm” một tiếng vang lớn.

Cô khiếp sợ, nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy người đàn ông gương mặt tuấn tú phong hoa tuyết đại lạnh lẽo đứng ở cửa.

Tinh Không không biết anh nghe được bao nhiêu, giống như một đứa bé làm sai chuyện, mắt to ướt đầm dề trông mong nhìn anh, nhanh chóng cúp điện thoại của Diệp Nam Sanh.

Chỉ là, cô nói đều là lời nói thật, không có gì phải tức giận a.

Bởi vậy, cô lại đứng lý hợp tình lên.

Người đàn ông cao lớn đến gần, phòng to như vậy lập tức hẹp đi không ít, trong lúc kinh sợ, cảm Tinh Không bị ngón tay thon dài nắm lấy, “Lộ Tinh Không, có phải tôi đối với em quá mức dung túng rồi không?”

Thế cho nên cô đã làm không rõ thân phận của mình, còn dám nói muốn tích cóp tiền mang theo Lộ Viễn Kiêu cao bay xa chạy?

Tinh Không không nghĩ tới anh sẽ phản ứng lớn như thế, cảm bị anh niết đến đau nhức, cái khó ló cái khôn tới một câu, “Anh Sở, tôi đau.....”

Anh Sở.....

Sở Ngự Bắc nửa híp mắt, con ngươi thâm sâu khó lường thâm trầm, động tác trên tay rất cuộc phóng nhẹ không ít, “Nói, em chuẩn bị muốn đi đâu?”

Mắt ngập nước của Tinh Không phủ kín một tầng hơi nước, thoát nhìn rất tội nghiệp.

Cô không nghĩ tới anh sẽ nghe thấy, nghe không nghĩ tới liền phải dùng tới tiếng hô anh Sở ngay, “Không phải anh sắp đính hôn ư? Anh đính hôn tôi tự nhiên phải rời khỏi nơi này, cho dù tôi muốn ở lại chỗ này, chỉ sợ tổng thống phu nhân tương lai cũng sẽ không không đồng ý đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngao!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Rõ ràng địa vị của mình

Editor: May

Đề tài vừa rồi xác thật là bởi vì tin tức anh muốn đính hôn này gây ra, Tinh Không nói như thế liền có phần dòi đi tầm mắt, cũng có thành phần nói bóng nói gió muốn tìm hiểu chuyện này.

Thật thật giả giả, đến chính cô cũng nói không rõ.

Sở Ngự Bắc liếc cô một cái thật sâu, buông lỏng cầm cô ra, “Ai nói với em tôi muốn đính hôn?”

Anh muốn đính hôn sao đến đương sự như anh cũng không biết chứ? Quả thực là lời nói vô căn cứ.

Tinh Không rũ mắt xuống, anh không có phủ nhận, đại khái là sự thật đi.

“Mặc kệ là ai nói cho tôi biết, cũng mặc kệ là sẽ phát sinh vào lúc nào, tóm lại là anh muốn đính hôn, kết hôn, cưới tổng thống phu nhân tương lai trở về, đến ngày đó, tôi khẳng định phải rời khỏi nơi này, tôi nói như thế, có cái gì không đúng chứ? Anh cần gì phải sinh khí như vậy?”

Đại đa số thời điểm, Sở Ngự Bắc sẽ cảm thấy thật ra cô gái nhỏ bộ dáng thực thuận mắt này, thực thích làm nũng này vẫn là một đứa bé chưa lớn.

Nhưng có đôi khi nghe luận điệu một châm thấy máu của cô, lại sẽ khiến mình cảm thấy đã xem thường cô.

Ví dụ như hiện tại.

Nói cô lời đời khéo đưa đẩy, cô lại xác thật chỉ là một cô gái nhỏ mềm như bông mà thôi.

Nói cô tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, cô lại rất rõ ràng chênh lệch giữa mình và anh, thực rõ ràng địa vị của mình.

Mang cô trở về biệt thự nuôi, anh đã cho cô lựa chọn, nếu cô không đồng ý, anh ắt sẽ không cưỡng bách cô.

Nhưng cô đồng ý, biết chính mình phải trả giá cái gì, sẽ gặp phải cái gì.

Đồ vật nào nên muốn, đồ vật nào không thể muốn, cô đều tâm như gương sáng, vô cùng rõ ràng.

Dần dần, anh phát hiện, người vẫn luôn không làm rõ ràng địa vị, lại chính là anh.

Cô là của anh, vẫn luôn nuôi là được, chưa từng suy xét qua vấn đề thời gian.

Anh đang đợi cô chủ động mở miệng muốn hứa hẹn, nhưng dựa theo hiểu biết của anh với cô, anh sẽ không đợi được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngao!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Do tôi định đoạt

Editor: May

Anh đối tốt với cô, cô hưởng thụ, cũng nhớ rõ.

Lúc thân thiết, anh có thể cảm giác được, cô là không kháng cự.

Ngược lại anh không làm rõ được, cô cho rằng đây là một trách nhiệm của cô, cưỡng bách chính mình tiếp thụ, hay là thật sự thích.

Đoạn quan hệ này, từ đầu đến cuối, nhìn như người chủ đạo là anh, cô nhần nhục chịu đựng.

Trao đổi đồng giá cũng là anh nói ra.

Thật ra, trong lòng anh thật sự rõ ràng, người chủ đạo chân chính của đoạn quan hệ này chưa chắc là anh.

Ngay cả lúc cô làm nũng, rốt cuộc có bao nhiêu thiệt tình thực lòng, hiện tại anh đều sờ không rõ.

Ánh mắt Sở Ngự Bắc tối sầm lại, tựa hồ khôi phục lại lạnh lẽo lúc mới gặp, “Lộ Tinh Không, em làm rõ ràng, em là người của tôi, em tốt nhất thu hồi toan tính mưu mô trong lòng về cho tôi, lúc nào em có thể rời đi, tôi định thoát!”

Tiếng nói lạnh lạnh của người đàn ông giống như không mang theo chút tình cảm nào, nói xong liền cũng không quay đầu lại đi về phía ngoài cửa.

Ở vị trí khi anh rời đi, Tinh Không mất sắc phát hiện một bình thuốc mỡ màu trắng nho nhỏ rơi ở phía trên.

Tinh Không nhận ra, đó là loại thuốc mỡ bác sĩ Thiệu giúp cô bôi lên lúc không lâu trước đây.

Cô gian nan cầm thuốc mỡ ở trong tay, dùng sức kéo, tùy ý chính mình ngã vào trên giường, con người trắng đen rõ ràng dùng sức chóp vài cái, không hề có tiêu cự nhìn lên trần nhà.

Quan hệ hòa hợp vất vả lắm mới tạo dựng lên, giống như vừa không cẩn thận, lại bị cô tự tay đánh vỡ.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tinh Không đột nhiên ngồi dậy, mắt to liếm liếm hiện lên một tia vui sướng, cô cho rằng Sở Ngự Bắc đi mà quay lại, nhưng lại thấy thím Lý khuôn mặt hiền lành ôn hòa dò xét tiến vào

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Minh Mị

Editor: May

“Tinh Không tiểu thư, tiên sinh bảo tôi tiến vào giúp cô bôi thuốc.”

Tinh Không lại rũ mắt xuống, thu liếm đi âm đạm nơi đáy mắt, nội tâm thập phần phức tạp, sinh khí như thế mà vẫn còn nhớ rõ sai người tiến vào giúp cô bôi thuốc.....

Sở Ngự Bắc, anh, rốt cuộc có vài phản thích em đúng không?

Không phải mười phần, sao sẽ là mười phần chứ?

.....

Tinh Không mất ngủ đến nửa đêm, ngủ mơ mơ màng màng một giấc, trời...đã sáng lên.

Cô trần trọc một buổi tối, quyết định nói chuyện thật tốt với Sở Ngự Bắc, có một số việc nếu đã đâm thủng, đại biểu có thể lấy lên mặt bàn nói được.

Nhưng chờ đến khi Tinh Không đi xuống lầu, tìm kiếm thân ảnh Sở Ngự Bắc, lại phát hiện người khác đã đi ra ngoài.

“Thím Lý, Sở Ngự Bắc đâu?”

Thím Lý đã quen Tinh Không gọi thẳng tên Sở Ngự Bắc, cũng không có quá kinh ngạc, “Tinh Không tiểu thư, lão tổng thống đại nhân sinh bệnh, tiên sinh đã sớm đi qua.”

Đáy lòng Tinh Không trầm xuống, có loại dự cảm điềm xấu lan tràn đến trái tim, luôn cảm thấy có chuyện gì đó muốn xảy ra.

“Tinh Không tiểu thư? Tinh Không tiểu thư?”

Tinh Không hoàn hồn từ trong suy nghĩ của mình, “Ách, xin lỗi, thím Lý thím nói cái gì?”

“Tôi hỏi cô muốn ăn bữa sáng gì.”

“Tùy tiện là được.”

Thím Lý tựa hồ nhìn ra cô thất thần, trấn an cô nói, “Tình Không tiểu thư cô không cần lo lắng, trái tim lão tổng thống đại nhân luôn không phải là rất tốt, thỉnh thoảng sẽ phát tác.”

“Kể từ sau khi đại tiểu thư nhà họ Minh ra sức học hành ngoại khoa tim, nhận thức không ít quyền uy, tự trả tiền xây dựng viện nghiên cứu, chuyên môn nghiên cứu nhằm vào bệnh tình của lão tổng thống đại nhân, tình huống đã khá hơn nhiều.”

Đại tiểu thư nhà họ Minh.....

Minh Mị.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Vì tốt cho tiên sinh

Editor: May

Tâm Tình Không lại trầm xuống, thím Lý cũng không có phát hiện Tình Không khác thường, tiếp tục nói, “Lại nói tiếp, năm nay đại tiểu thư nhà họ Minh đã hai mươi lăm tuổi, còn muốn lớn hơn tiên sinh nhà chúng ta một hai tuổi, giờ cũng nên cùng tiên sinh nhà chúng ta.....”

Nói tới đây, thím Lý nhanh chóng che miệng mình lại, cười đến vẻ mặt xấu hổ, “Xin lỗi Tình Không tiểu thư, tôi không phải ý tứ kia, miệng này của tôi luôn là nói bậy, cô ngàn vạn đừng để ở trong lòng.”

Ánh mắt Tình Không nhìn về phía thím Lý nhiều thêm vài phần thâm ý, mấy ngày nay, thím Lý đối với chính mình là cực tốt, nhưng luôn không phải là người lắm miệng, hôm nay nói như thế, sợ là có người muốn để cô biết chút gì đó đi.

Tình Không không thêm để ý mà lắc lắc đầu, nói câu “Sẽ không”, lại hỏi ngược lại, “Thím Lý hiểu biết tình huống trong nhà lão tổng thống như thế, trước kia là hầu hạ lão nhân gia đi?”

Mặt già của thím Lý đỏ lên, ánh mắt có chút lóe lên, không dám nhìn con người thanh triệt thấy đáy của Tình Không nữa.

“Tình Không tiểu thư, khi còn nhỏ tiên sinh lớn lên ở tổng thống phủ, tôi may mắn vẫn luôn chăm sóc tiên sinh, sau khi tiên sinh xuất ngoại, tôi liền vẫn luôn hầu hạ ở bên người lão tổng thống đại nhân.”

“Sau đó tiên sinh trở về, lão tổng thống đại nhân liền điều tôi tới đây chăm sóc tiên sinh.”

Tình Không gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ, “Cho nên, từ ngày đầu tiên tôi tiến vào biệt thự ở, lão tổng thống đại nhân liền biết sự tồn tại của tôi, đúng không?”

“Tình Không tiểu thư, tôi.....”

Tình Không nâng nâng tay, lắc đầu, “Không cần giải thích với tôi, thím là tâm phúc bên người của lão tổng thống đại nhân, nói vậy tiên sinh các người càng hiểu biết giá trị tồn tại của thím hơn tôi, anh ấy đã không ngại, nào đến phiên tôi nói nhiều.”

“Thím Lý, vẫn là phải cảm ơn thím vẫn luôn chiếu cố tôi.”

Thím Lý có chút nóng nảy, “Tình Không tiểu thư, cô trước hết nghe tôi nói. Tuy rằng tôi là người của lão tổng thống đại nhân, nhưng tôi thiết tình vì tốt cho tiên sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Cháu dâu lý tưởng

Editor: May

“Tiên sinh là tôi nhìn lớn lên, vì chăm sóc ngài ấy, tôi vẫn luôn không có kết hôn, tuy rằng tôi không có tư cách nói tiên sinh giống như con của mình, nhưng sự thật chính là như thế.”

“Cô xuất hiện, mang đến rất nhiều lạc thú cho cuộc sống của tiên sinh, khiến tiên sinh vui sướng giống như một người đàn ông bình thường, tôi rất cảm kích.”

“Nhưng Tình Không tiểu thư, từ nhỏ tiên sinh liền không phải người thường, trách nhiệm của ngài ấy, tương lai của ngài ấy, thậm chí phu nhân của ngài ấy, từ khi sinh ra đã được quyết định rồi.”

“Cô tin cũng được, không tin cũng thế, ngoại trừ ngày đầu tiên cô xuất hiện, còn có hôm nay lão tổng thống đại nhân bày mưu đặt kế để tôi nói ra đôi câu vài lời, tôi không có lăm miệng nửa câu ở trước mặt lão tổng thống đại nhân.”

“Tôi cũng hy vọng tiên sinh có thể vui sướng giống như một người bình thường.”

Tình Không không muốn suy xét tính chân thật lời nói của bà ấy, cô đối tốt với Sở Ngự Bắc tự nhiên là sự thật, đối với cô cũng là chân tình thực lòng.

Cô nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, đi về phía bàn ăn, “Cảm ơn thím nói với tôi nhiều như thế, cho dù thím làm cái gì cũng đều là chức trách, tôi có thể lý giải.”

“Để thím hầu hạ tôi, ngược lại ừ ừ khuất thím.”

Thím Lý vội vàng xua tay, “Không ừ ừ khuất, không ừ ừ khuất, người tiên sinh thích, đều là quý nhân của thím Lý tôi.”

Thích?

Con người liêm khiết của Tình Không rũ xuống, rốt cuộc cô phải thật tốt mới có thể xứng với yêu thích của Sở Ngự Bắc?

“Anh ấy rất nhanh liền phải cưới đại tiểu thư nhà họ Minh, phải không?” Tình Không hỏi.

Thím Lý khẽ thở dài một tiếng, thành thật trả lời, “Tình Không tiểu thư, chuyện lớn nhà chủ nhân không phải hạ nhân như chúng ta nên là hỏi đến, nhưng Minh Tiểu Thư xác thật là cháu dâu lý tưởng trong cảm nhận của lão tổng thống.”

.....

Lúc này, phủ đệ của lão tổng thống Thẩm Viễn Dương.

“Ông ngoại, thân thể ngài tốt hơn chưa?”

Ngày thường, lão tổng thống đại nhân mắt sáng như đuốc, không giận mà uy, hôm nay khí tràng toàn thân đều thu liễm không ít, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lại treo ý cười nhàn nhạt, ngược lại như là một lão nhân gia hòa ái dễ gần bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Biểu đạt thái độ

Editor: May

Ông chỉ chỉ ghé dựa bên cạnh, “Ngự Bắc tới rồi? Ngồi, trước ngồi xuống, con bé Minh còn có một lúc liền xong.”

Minh Mị nghe vậy, thu ông nghe đặt ở trên trái tim lão tổng thống đại nhân, người cũng như tên, cười đến sáng rỡ hào phóng với lão tổng thống.

“Ông nội Thẩm, thân thể ông không có cái gì trở ngại, tỉnh dưỡng mấy ngày, đừng nên lo âu nhiều, bảo trì tâm cảnh bình thản là được.”

Thẩm Viễn Dương không ngừng gật đầu, “Minh nha đầu, chỉ cần thấy cháu, thân mình ông nội Thẩm này lập tức liền lạnh lẽo. Cháu a, cũng đừng gọi ông nội Thẩm nữa, theo Ngự Bắc gọi ông ngoại đi.”

“Này..... Chỉ sợ không tốt lắm?” Minh Mị như có như không quét về phía Sở Ngự Bắc một cái.

Thẩm Viễn Dương vẫy vẫy tay, “Này có cái gì không tốt, lập tức chính là người một nhà, gọi trước thì làm sao chứ.”

Biểu tình lạnh lùng của Sở Ngự Bắc nhàn nhạt, môi mím nhấp thành một đường thẳng tắp, “Thân mình ông ngoại giống như không quá đáng ngại, cháu liền đi trước, phủ tổng thống còn có rất nhiều công vụ chờ cháu xử lý.”

Sở Ngự Bắc nói xong, liền thật sự tính toán đứng dậy chạy lấy người.

“Hôm nay là chủ nhật, cháu có công vụ gì đều chờ đến tuần sau lại nói, sau này cũng như thế, mỗi tuần rút một ngày ra tới bồi Minh nha đầu.”

“Mặt khác, hai đứa cũng già đầu rồi, cái gọi là thành gia lập nghiệp, không sai biệt lắm đã đến lúc quyết định rồi.”

Khuôn mặt tuần tú của Sở Ngự Bắc rét lạnh, hóa ra đây mới là mục đích chân chính lão nhân gia gọi anh về.

“Ông ngoại, cái gọi là quốc gia, có quốc mới có gia, nếu ngài đã phó thác Bắc Thần Quốc cho cháu, cháu ít nhất phải làm ra một chút thành tích mới suy xét vấn đề cá nhân, hiện tại nói còn quá sớm”

Thẩm Viễn Dương cũng không phải là những ông lão dễ lừa gạt đó, đây là ở trước mặt Minh Mị, biểu đạt thái độ của anh đúng chỗ, mục đích cũng đã đạt tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Chỉ nhận đứa cháu dâu này

Editor: May

Đứa cháu trai này là ông tự tay dạy dỗ ra, anh là phẩm tính gì, trong lòng ông vẫn hiểu rõ.

“Tên nhóc thú, lại không phải bảo cháu liền lập tức kết hôn sinh con ngay bây giờ, chỉ là năm nay Minh nha đầu đã hai mươi lăm, cháu làm người đàn ông, ít nhất nên cho người ta một lời ăn nói, chọn ngày đính hôn trước, về phần kết hôn, chờ sau này các người lại thương lượng.”

“Ông ngoại, nếu ngài đến toàn bộ quốc gia cũng yên tâm giao cho cháu, cháu tự nhiên sẽ không để ngài thất vọng, không cần bất luận ngoại lực nào, cháu cũng có thể đủ quản lý nó rất tốt.”

“Hôn nhân đại sự cháu cũng hy vọng có thể do chính cháu làm chủ, nên cưới ai, cưới lúc nào, trong lòng cháu hiểu rõ, nếu ông ngoại đến chuyện này cũng không yên tâm, như vậy xin ngài cùng nhau thu hồi quyền quản lý quốc gia luôn đi.”

Ngữ khí Sở Ngự Bắc bình đạm, khiêm tốn lương bạc đến như là chuyện không liên quan đến mình.

Mặc kệ quốc gia, hay là hôn nhân đại sự, ở trong mắt anh đều chỉ là mây khói thoáng qua.

“Hỗn trưởng! Khụ khụ khụ.”

Thẩm Viễn Dương làm vô số xây dựng trong lòng vẫn là bị đứa cháu trai này chọc giận đến thôi râu tròng mắt.

Anh nói rõ là đang uy hiếp ông, quốc gia này anh luôn luôn không bỏ ở trong mắt, càng khinh thường thù đoạn liên hôn.

Chính mình dưỡng ra cháu trai là đức hạnh gì, trong lòng ông hiểu rõ, cũng là một tay ông dạy ra.

Nhưng lúc lương bạc như vậy dùng ở trên người ông, cảm giác tự nhiên liền không ổn.

“Ông nội Thẩm, ngài đừng quá kích động, tui cháu đều còn trẻ, không nóng nảy, liên hiệp quốc bên kia còn có mấy nghiên cứu khoa học cần cháu theo sát, qua chút thời gian còn phải đi về báo danh, chuyện khác để sau rồi nói.”

Minh Mị vừa giúp Lão Gia Từ thuận khí, vừa nói.

Lão tổng thống trừng mắt liếc cháu trai của mình một cái, “Ngự Bắc, hôm nay ta đặt lời nói ở nơi này, ta chỉ nhận Minh Mị đứa cháu dâu này, những người khác, một mực không nhận, nếu không, cháu cũng không cần nhận ông ngoại như ta nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Không quá lạc quan

Editor: May

Nói xong, Lão Gia Tử lại vẫy vẫy tay, “Đi đi, mang Minh Mị đi ra ngoài đi một chút, ta nhìn cháu chừng mắt.”

Minh Mị thu thập tốt hộp y tế của mình, dặn dò lão tổng thống nghỉ ngơi thật tốt.

Rồi mới cười xinh đẹp với Sở Ngự Bắc, hào phóng nói, “Ngự Bắc hẳn là không ngại đưa tôi một đoạn đường chứ?”

Sở Ngự Bắc còn chưa trả lời, giọng nói trung khí mười phần của lão tổng thống đại nhân liền truyền tới, “Nó dám không tiến?!”

Sở Ngự Bắc bất động thanh sắc quét mắt nhìn Lão Gia Tử, sau khi nói tạm biệt ông, mới nói với Minh Mị, “Đi thôi.”

Minh Mị cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, chủ động khoác lên cánh tay Sở Ngự Bắc.

Làm người rất khó tưởng tượng, cô gái tính tình hoạt bát minh diễm động lòng người giống như Minh Mị vậy, lại có thể là một người bác sĩ không biên giới, tham gia qua vô số lần hành động cứu viện quốc tế.

Lão tổng thống đại nhân nhìn bóng dáng đôi bích nhân, lúc này con người già nua nhưng khôn khéo mới vừa lòng mà nhắm mắt lại chợp mắt.

.....

Hôm nay Tần Hân nghỉ, Sở Ngự Bắc tự mình lái xe, Minh Mị vẫn là lần đầu tiên may mắn ngồi vào vị trí ghế lái phụ của anh.

Tâm tình, rất là sung sướng, nhưng lời nói kế tiếp lại có chút trầm trọng.

“Ngự Bắc, cơ năng trái tim của ông nội Thẩm suy yếu đến có chút lợi hại, lại nghiêm trọng hơn lần trước rất nhiều, tình huống không phải rất lạc quan, có một số việc anh vẫn là thuận theo ý tứ lão nhân gia đi.”

Nghe vậy, mầy người đàn ông nhăn đến có thể kẹp chết con ruồi, “Chuyện như thế nào? Không phải vừa rồi cô nói thân thể ông ngoại không tồi ư?”

“Đó là em trấn an lão nhân gia, Ngự Bắc, em có thể trị bệnh, không thể trị tâm, khiến người bệnh bảo trì tốt tâm tính, có đôi khi có thể tổn chút sức, bác sĩ, sợ nhất nhìn thấy chính là thái độ tiêu cực của người bệnh.”

“Tin tưởng bác sĩ khám chính của lão tổng thống đại nhân đã nói với anh, tình huống của lão nhân gia cũng không phải thích hợp để làm phẫu thuật, nếu không phải có nghiên cứu mới phát minh ra thuốc đặc biệt để chống đỡ, chỉ sợ đã sớm.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Trong lòng anh có người

Editor: May

Biết tình cảm của Sở Ngự Bắc với lão nhân gia, câu phía sau, cô không đành lòng nói ra.

Một tay Sở Ngự Bắc chống ở trên cửa sổ xe, xoa xoa trán, “Dưới tình huống bình thường, thân thể ông ngoại có thể duy trì bao lâu?”

Minh Mị lắc đầu, “Cái này khó mà nói, uống thuốc đúng hạn, chú ý bảo dưỡng thì không khác người bình thường, nhưng nhất định không thể lại chịu kích thích. Dựa theo những trường hợp trước kia, một khi kích thích vượt qua phụ tải của trái tim, cơ bản liền vô lực xoay chuyển trời đất.”

Sở Ngự Bắc hít một hơi thật sâu, vì chính mình mới vừa rồi nói năng lỗ mắng với ông ngoại mà cảm thấy áy náy, may mắn không xảy ra chuyện gì, nếu không anh sẽ áy náy cả đời.

“Cám ơn cô nói cho tôi biết những chuyện này, sau này tôi sẽ chú ý.”

Minh Mị cười mà không nói, nghiêng đầu, nhìn chằm chằm mặt nghiêng xinh đẹp của người đàn ông.

“Nếu em sớm nói những chuyện này với anh, anh có thể đồng ý đề nghị vừa rồi của ông nội thẩm không?”

Sở Ngự Bắc biết cô nói chính là chuyện đính hôn kia, anh thành thật lắc đầu, “Sẽ không, vấn đề nguyên tắc.”

Đáp án trong vòng đự kiến, Minh Mị không có ngoài ý muốn bao lớn, “Là em không tốt, hay là trong lòng anh có người?”

Minh Mị nhớ rõ, thái độ trước kia của anh không có cường ngạnh như vậy, ít nhất trước đó cô không nhìn thấy bên người anh có cô gái khác.

Trong lòng có người.

Khi Minh Mị nói ra bốn chữ này, trong đầu Sở Ngự Bắc tự nhiên liền xuất hiện khuôn mặt nhỏ trong vát cờ bằng bàn tay của cô gái nhỏ kia.

Anh chú ý tới, hình dáng mặt cô gái nhỏ đặc biệt đẹp, luôn là ướt long lanh nhìn anh, rõ ràng là một đứa bé lanh lợi, tính tình cũng kiên nhẫn, lại thích động một chút liền làm nũng với anh.

Thậm chí sẽ gọi anh là anh Sở.

Rõ ràng là cô gái nhỏ mới mười tám tuổi, biết lời đời mà không lời đời, hiểu chuyện đến làm lòng người sinh ra thương tiếc.

Chờ đến khi phát hiện chính mình nghĩ đến cái gì, môi mỏng màu nhạt đã không tự giác mà gọi lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Em thích anh đã rất lâu

Editor: May

Tâm Minh Mị âm trầm xuống, cô không nên hỏi, bắt đầu từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tinh Không, cô liền biết, quả nhiên là một đối thủ mạnh.

Trên mặt cô bất động thanh sắc, cười xinh đẹp, gợn tay đầu hàng, “Được rồi, đừng đề tài này đi.”

Sau khi người đàn ông trầm mặc vài giây, âm thanh trầm thấp dễ nghe vang lên, “Thật ra tôi có thể trả lời vấn đề này của cô.”

Tâm Minh Mị trầm xuống lần thứ hai, ý cười cũng là có chút cứng đờ, thật ra, cô hối hận vì đã hỏi vấn đề này.

“Em chỉ là thuận miệng hỏi một chút, thật ra anh không cần phải trả lời.”

Tay Sở Ngự Bắc chống cửa sổ xe đổi thành nắm tay chống lên khuôn mặt tuần tú, êm tai nói, “Minh Mị, tôi không biết dạng phụ nữ như thế nào mới gọi là đủ tốt, lúc trước vẫn luôn không có cự tuyệt đề nghị của ông ngoại, là bởi vì không sao cả, hiện tại có lẽ đúng như lời của cô trong lòng có người, liền có chút gọi là.”

Mặt người đàn ông không có biến hóa gì, tươi cười trên mặt Minh Mị đã không chống đỡ được.

Sở Ngự Bắc là người rất quanh quệ, không có người nào rõ ràng hơn cô, có thể làm anh phân biệt được một cô gái khác với những cô gái khác đã là khó được, huống chi đến một câu trong lòng anh có người?

Nhưng phụ nữ, đôi khi chính là thích tự ngược, không đảm tưởng nam sẽ không quay đầu lại.

“Ngự Bắc, em thích anh đã rất lâu, nhiều năm như thế, anh. Chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không có sao?”

Minh Mị vẫn luôn không dám đâm thủng tầng giấy này, nhưng giờ phút này cô biết, nếu thật sự không nói, đại khái sau này sẽ không có cơ hội nói nữa.

Sở Ngự Bắc vẫn thần sắc nhàn nhạt như cũ, không có ngoài ý muốn, càng không có kinh hỉ, người thích anh đại khái không ít, nhưng dám thổ lộ ngay trước mặt, thì vẫn là không có.

“Người khác có thích tôi hay không, không có ảnh hưởng gì với tôi, cho nên không có quan hệ với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 206: Trở về

Editor: May

Lời nói lãnh đạm của người đàn ông, như là một thanh dao sắc bén trực tiếp cắm đến trên trái tim Minh Mị, cô thậm chí có thể nghe được máu chảy róc rách phía trên.

Cô hiểu rõ ý tứ của Sở Ngự Bắc, đúng là bởi vì hiểu rõ, mới cảm thấy chính mình đang tự ngược.

Anh vẫn luôn là người như vậy, nhưng vẫn làm cho vô số phụ nữ đeo đuổi.

Minh Mị cười cười tự giễu, “Chỉ đùa một chút mà thôi, anh cần gì phải nghiêm túc như vậy, vẫn là câu nói kia, nếu anh không gánh được áp lực của ông ngoại, cần phải kết hôn với em, em sẽ không phản đối.”

Sở Ngự Bắc nhấp môi, trầm mặc không nói.

EQ Minh Mị vẫn luôn rất cao, dù không hiểu phụ nữ hơn nữa, cũng biết lời nói của mình sẽ đã thương người, mà, đúng là bởi vì Minh Mị là khác phái duy nhất còn coi như là nói chuyện được với mình, cho nên, anh không đối gạt cô.

Về phần lúc một ngày chân chính kia đến, anh sẽ làm như thế nào, hiện tại nói còn quá sớm.

-

Tình Không không nghĩ tới Sở Ngự Bắc sẽ về sớm như vậy, cô cho rằng cho dù anh không ngủ lại, cũng hẳn sẽ không về sớm như vậy, lúc này mới vừa đến thời gian cơm trưa.

Nghỉ đến buổi sáng nói chuyện với thím Lý, Tình Không xa xa nhìn thấy anh, không có nguyên do mà có chút ủy khuất.

Sở Ngự Bắc vào cửa liền thấy cô gái nhỏ đôi tay quần đầy băng vải màu trắng, Tiểu Thất ngồi ở bên chân, tay cương thi thường thường nắm cái đuôi lông trắng của Tiểu Thất một chút, mắt mở to vô tội mà nhìn anh.

Sở Ngự Bắc cảm thấy đoàn mây đen đè ở trong lòng mình kia, khoảnh khắc liền tan thành mây khói.

Chỉ là cảm xúc trên khuôn mặt tuần tú không có biến hóa quá lớn, vẫn là lạnh lẽo nhất quán.

Một bụng đầy lời nói của Tình Không, cường ngạnh nuốt trở vào.

Lúc người đàn ông đi ngang qua bên cạnh Tình Không, tự nhiên mà ôm cô lên, cảm giác trống rỗng sáng sớm nháy mắt liền được lấp đầy.

“Là em không tốt, hay là trong lòng anh đã có đối tượng?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Dừng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Em không cao hứng?

Editor: May

Câu hỏi nửa thật nửa giả của Minh Mị quanh quẩn ở bên tai người đàn ông, đây đại khái chính là cảm giác trong lòng có người đi.

Người đàn ông đề ép khác thường trong lòng xuống, hướng tới phòng bếp nói một câu, “Thím Lý, ăn cơm thôi.”

“Tiên sinh đã về rồi?”

Thím Lý trả lời giống như bình thường, nhưng ánh mắt nhìn về phía hai người giống như sinh đôi kia, rốt cuộc ức chế không được lo lắng nơi đáy mắt.

Sở Ngự Bắc lạnh mặt không nhanh không chậm ôm cô gái nhỏ ở trên đầu gối, động tác rất tự nhiên, ngược lại như là diễn luyện trăm ngàn lần.

“Đề thím Lý đến đây đi.”

Dù sao Tình Không vẫn còn trẻ tuổi, không trầm ổn giống như Sở Ngự Bắc, áp suất thấp rõ ràng như thế, anh ngược lại giống như là một người không có việc gì.

Bàn tay to của người đàn ông sờ sờ đầu Tinh Không, cũng vén tóc đẹp trên trán cô đến sau tai, mới nhàn nhạt hỏi, “Em không cao hứng?”

Tinh Không bị động tác thân mật đột ngột của anh hù đến ngẩn ra, nghe ra được tuy rằng ngữ khí của anh lãnh đạm, nhưng tâm tình lại là không tệ.

Tinh Không lắc đầu.

Cũng không phải là mất hứng, trong lòng có oán khí ngược lại là sự thật.

Sở Ngự Bắc xoay mặt cô gái nhỏ lại, đối diện anh, “Nói đi, chuyện gì.”

Tinh Không vẫn lắc đầu, vốn cũng không có chuyện gì, cô nên nói như thế nào đây? Lại có tư cách gì để nói? Oán khí đầy bụng, nhưng đối diện với khuôn mặt tuấn tú đậm nhiên này lại không nói ra được.

Sở Ngự Bắc cúi đầu,摸摸 ở trên cánh môi cô, “Nói hay không? Hừm?”

Tinh Không chớp mắt hai cái, muốn dùng tay đi lau miệng, phát hiện với không tới, liền nghiêng đầu tính trẻ con mà cọ cọ lên áo anh.

Cho rằng như vậy có thể lau đi dấu vết trên môi, không nghĩ tới, động tác như vậy ở trong cái nhìn của Sở Ngự Bắc lại là càng thêm thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Chơi lưu manh

Editor: May

Trong ánh mắt thâm thúy của người đàn ông, nhiệt độ nào đó bắt đầu quay cuồng.

“Còn dám lộn xộn, tôi không ngại em chỉ có mười tám tuổi.”

Tinh Không ngẩng đầu, mắt nước doanh doanh thẳng tắp đâm vào con ngươi lạnh như mặt hồ của anh, đồng tử màu đen có hai chính mình nho nhỏ, cũng giống như chỉ có chính cô.

Sau khi nghe được câu nói của anh, mặt Tinh Không bắt đầu hơi nóng lên, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Tôi đói bụng, ăn cơm đi.”

Người đàn ông cúi đầu hôn hôn sau tai cô, dán gương mặt, một đường lại hôn tới trên môi anh đào của cô, âm sắc trầm thấp khàn khàn vốn là thật sự gọi cảm, dán bên cánh môi Tinh Không nói nhỏ, “Tôi cũng đói bụng.”

Không biết vì sao, Tinh Không lại có thể nghe hiểu thâm ý trong những lời này của anh.

Cô cắn cắn môi dưới, ngược mắt trừng anh.

Đột nhiên, cô “A” một tiếng, trực tiếp nhảy dựng lên từ trên đùi Sở Ngự Bắc, đỏ mặt, ngón tay run rẩy chỉ vào anh, “Anh. Chơi lưu manh.”

Anh lại có thể dùng nơi đó của anh chia vào cô, hiện tại là ban ngày, nơi này là phòng khách, Tiểu Thất đại gia còn ở một bên nhìn, anh lại có thể không biết xấu hổ làm động tác lưu manh như vậy!

Đây đâu phải là người đàn ông cấm - dục? Rõ ràng cái gì cũng không nhịn được.

Thím Lý vừa lúc bụng đói ăn tối đây, không rõ nguyên do mà nhìn bọn họ, “Tinh Không tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao?”

Thím Lý cho rằng Tinh Không bởi vì chuyện Sở Ngự Bắc sắp đính hôn mà giận đối với anh, nhìn mặt đỏ hồng, mặt đỏ hồng này, rất chọc người thương.

Tinh Không hừ một câu, đi đến ngồi xuống trên ghế dựa đối diện Sở Ngự Bắc, “Thím Lý, thím dứt tôi ăn cơm đi.”

“A, được.”

“Đi xuống!” Những lời này, là Sở Ngự Bắc nhướn mày nói với thím Lý.

Thím Lý nhìn bên này, nhìn bên kia, cuối cùng trấn an Tinh Không nói, “Tinh Không tiểu thư, tiên sinh cũng không dễ dàng, cô liền thông cảm cho ngài ấy một chút đi.”

Nghे được những lời này của thím Lý, Sở Ngự Bắc hí hí mắt, ánh mắt chuyển tới trên người thím Lý, mang theo xem kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Thần long thấy đầu không thấy đuôi

Editor: May

“Thím nói gì với cô ấy?”

“Tôi.....”

“Anh làm gì trờng mắt nhìn thím Lý, là tôi không muốn anh đút tôi ăn com, nếu anh bảo thím Lý đi xuống, tôi sẽ không ăn!”

Trong tiềm thức của Tinh Không không muốn Sở Ngự Bắc biết thím Lý nói với cô cái gì, ngược lại không phải vì bảo hộ thím Lý, mà là, cô còn chưa biết hỏi anh như thế nào.

Thím Lý cảm kích mà liếc mắt nhìn Tinh Không một cái, hảo cảm đối với cô tự nhiên lại nhiều thêm vài phần, bà đã gặp qua phụ nữ quá cậ sùng sinh kiều, trong bông có kim, muốn lọt vào hào môn.

Tinh Không tự nhiên không ở loại hình này, chỉ tiếc, xuất thân thật sự là kém một chút.

Bữa com cuối cùng này, Tinh Không tự nhiên vẫn là do Sở Ngự Bắc tự mình đút no.

Giống như đêm qua vậy, anh một ngụm, em một ngụm mà ăn xong.

Vốn dĩ cho rằng chính mình sẽ không có ăn uống, kết quả ăn đến còn nhiều hơn ngày thường một chút.

Lượng com của Sở Ngự Bắc ăn cũng không nhỏ, hai người liền ăn sạch bốn ăn một canh Thím Lý làm.

Tinh Không thở dài, cô phát hiện chính mình rất nhanh liền sắp bị Sở Ngự Bắc nuôi thành phế vật, hiện giờ cô, so với Tiểu Thất đại gia thân là sùng vật càng giống như là sùng vật của Sở Ngự Bắc.

Sau com trưa, Sở Ngự Bắc tiếp điện thoại của Tần Hãn, dặn dò thím Lý vài câu, đừng đi quấy rầy Tinh Không ngủ trưa, trực tiếp đi ra ngoài.

Tâm tư nói chuyện với anh của Tinh Không cũng liền phai nhạt.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Ngự Bắc đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ là thời gian ăn com và tắm rửa mỗi ngày của cô anh đều có mặt, thời gian còn lại không biết đang làm cái gì.

Mỗi ngày Tinh Không bị anh ăn đậu hủ, quá nghiện miệng là tất nhiên, anh cũng giống như vui vẻ không biết mệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đùng Kiều Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Trói chặt

Editor: May

Tinh Không có đôi khi sẽ nghĩ, nhân vật lớn như anh vậy sao lại muốn nuôi một cô gái nhỏ như cô chứ, tuy rằng anh thường xuyên không có biểu tình gì, nhưng sẵn sốc đối với cô là thật sự đạt tới trình độ cần thận tỉ mỉ.

Cô thậm chí ngây thơ cho rằng, có thể như vậy qua cả đời, thật là tốt biết bao.

Hôm nay Thiệu Nhiên tới kiểm tra tay của cô, sau khi nói đã hoàn toàn khôi phục, cô lại không có quá cao hứng, còn có chút buồn bã mất mát.

Đại khái đây ý nghĩa là sinh hoạt giống như sinh đôi của cô và Sở Ngự Bắc phải chính thức tuyên cáo kết thúc.

Cứ buồn bực mấy ngày như thế, lúc Diệp Nam Sanh gọi điện thoại hẹn cô đi dạo phố, cô không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Các cô hẹn gặp mặt ở quảng trường mua sắm lớn nhất thủ phủ Bắc Thần Quốc.

Lúc nhìn thấy Diệp Nam Sanh, Tinh Không đi kiểm tra mặt cô ấy trước tiên.

Chỉ thấy cô ấy hoàn toàn tốt không sai biệt lắm, Tinh Không mới yên tâm xuống.

“Lộ Lộ, trước bồi tớ đi mua lễ vật.”

Tinh Không nghi hoặc mà tùy ý cô ấy kéo đi, “Mua quà gì?”

“Sinh nhật anh Mặc của tớ, tớ tự nhiên phải đích thân chọn lựa lễ vật cho anh ấy.”

Tinh Không hiểu rõ, ngược lại nhớ tới chuyện nghỉ hè năm trước, “Có phải sinh nhật năm trước cậu đóng gói tốt chính mình thành lễ vật tặng cho anh Mặc của cậu không?”

Diệp Nam Sanh quả nhiên bĩu môi, “Lộ Lộ, vì sao cậu còn muốn rắc muối lên vết sẹo của người ta lần nữa chứ? sau khi sinh nhật mười tám tuổi của tớ, cũng không biết gói mình thành lễ vật tặng bao nhiêu lần, mỗi lần đều ôm hận bại trận.”

Khi nói chuyện, hai người khuê mật đã đi tới một cửa hàng chuyên bán quần áo nam sĩ nổi tiếng quốc tế.

“Lộ Lộ, cậu nói tớ là tặng thất lưng tốt, hay là tặng cà vạt tốt?”

Khóe miệng Tinh Không nhếch không được giật giật, “Cậu thật đúng là muốn trói chặt người ta a?”

“Tớ cho rằng lòng Tư Mã Chiêu của mình người qua đường nào cũng đều biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Đại Nhân, Đừng Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.